

Vak 77

59.

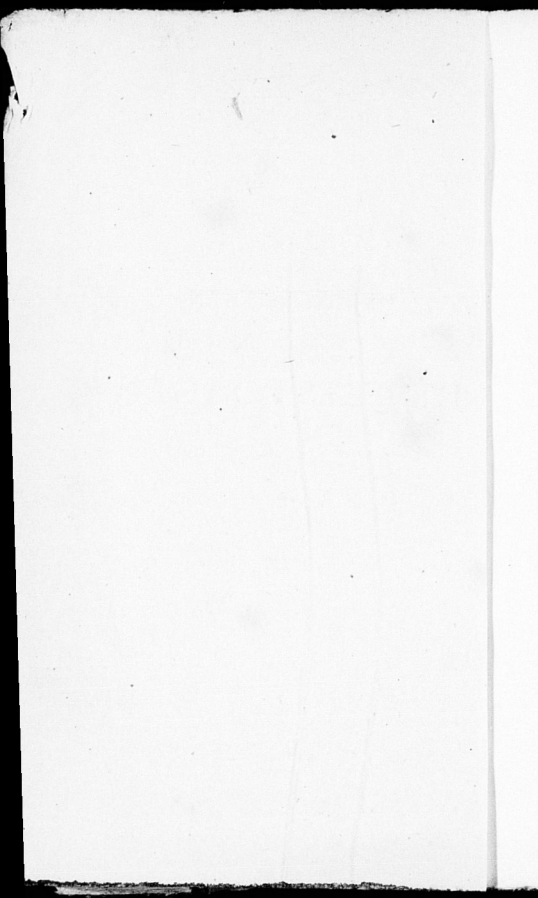

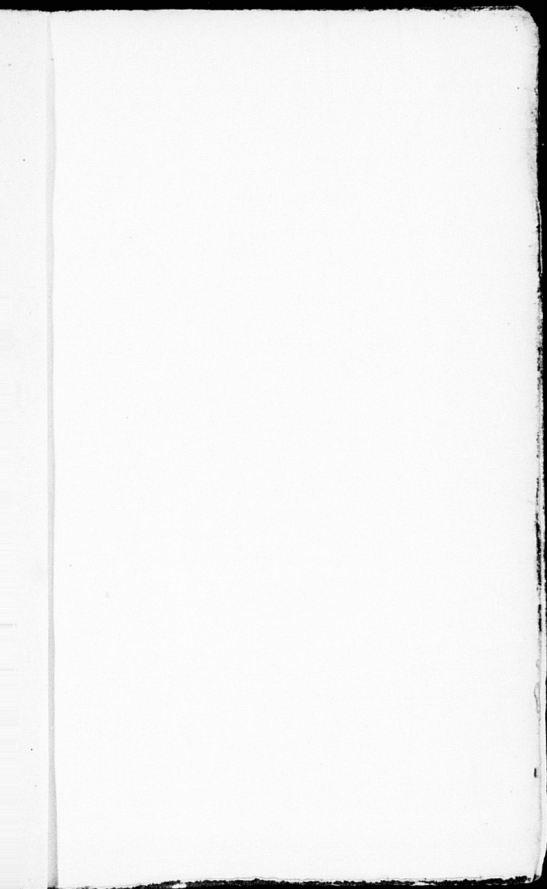
D

222
OVERWEGINGEN

VOOR

DE FEESTDAGEN

OVERWEGINGEN
VOOR
DE FEESTDAGEN

DOOR DEN
H. ALPHONSUS DE LIGUORI

OVERWEGINGEN Vak 77

578
—
VOOR

DE FEESTDAGEN

van den Advent, Kersmis, Drie-Koningen,
Vasten, Paschen, Sinksen, H.-Sacramentsdag, Allerh. Hart;
en voor de Feestdagen van de Allerh. Maagd,
de HH. Engelen, den H. Jozef, den H. Franciscus van Sales,
en de H. Theresia

DOOR DEN

HEILIGEN ALPHONSUS

KERKLEERAAR

VERTAALD DOOR

P. H. THEELUN, Redempterist

BIBLIOTHECA CONV.

O. F. M.

WIJCHENS

LUIK

's BOSCH

H. DESSAIN, DRUKKER

W. VAN GULICK, BOEKH.

—
1882

GOEDKEURING.

Door onzen Hoogwaardigen Pater Generaal,
NICOLAUS MAURON, daartoe gemachtigd, staan wij toe
dat het werkje, *Overwegingen voor de Feestdagen*, enz.
door Pater H. Theelen vertaald, gedrukt worde.

Brussel, 2 Aug. 1881.

J. H. P. KOCKEROLS, C. SS. R.
SUP. PROV., BELG.

IMPRIMATUR.

Leodii, 23^a Januarii 1882.

M. RUTTEN.
VIC. GEN.

EL

~~~~~

GODS

Et in
est.

Hij h
Ge

Be

men
gedi
daar
hem
hem
den.
tege
welk
kent
zijne

(1) 3
(*) 2
weging

OVERWEGINGEN

VOOR

ELKEN DAG VAN DEN ADVENT.

1ste OVERWEGING. *

1sten Zondag.

GODS GOEDHEID IN HET WERK DER VERLOSSING.

Et incarnatus est de Spiritu Sancto... et homo factus est. (1)

Hij heeft het vleesch aangenomen door den H. Geest... en Hij is mensch geworden.

Beschouwen wij dat God, daar Hij den mensch geschapen had om van hem gediend te worden op aarde, en om hem daarna te doen heerschen in den hemel, hem het licht en de genaden schonk, die hem tot dat gelukkig einde moesten geleiden. Doch de ondankbare mensch stond op tegen God, hij weigerde de gehoorzaamheid welke hij Hem uit rechtvaardigheid en erkentenis schuldig was; en tot straf van zijnen opstand, werd de ongelukkige met

(1) Symb. Const.

(*) Zie op het einde van dit werk de Wijze om de Overweging of het Inwendig Gebed met vrucht te doen.

geheel zijne nakomelingschap, van Gods genade beroofd en voor altoos buiten den hemel gesloten. Zoo waren dan alle menschen verloren ten gevolge dier zonde; allen waren veroordeeld om te midden der duisternissen in de schaduw der dood te leven. De duivel heerschte over hen en de hel verzwoeg aanhoudend ontelbare slachtoffers.

Doch, ziende dat de menschen tot dien ellendigen staat vervallen waren, gevoelde God zich door medelijden bewogen en besloot hen te redden. En hoe bracht Hij dit besluit ten uitvoer? Hij belastte daarmede niet een Engel, niet een Serafijn, maar om aan de wereld de oneindige liefde te toonen, welke Hij, niettegenstaande hunne ondankbaarheid, aan die aardwormen toedroeg, zond Hij zijn eigen Zoon om mensch te worden, en zich met het vleesch der zondaars te bekleeden.¹ Zoo wilde God door zijn lijden en dood aan de goddelijke Rechtvaardigheid voldoen voor de zonden der menschen en hen van de eeuwige dood bevrijden; daarenboven wilde Hij hen met zijn hemelschen Vader verzoenen, hun de goddelijke gratie verwerven, en hen waar-

(1) Deus Filium suum mittens in similitudinem carnis peccati. Rom. 8. 3.

dig maken om het rijk des hemels binnen te gaan.

Beschouwen wij van den eenen kant de overgröote schade die de zonde veroorzaakt aan de ziel, door haar te berooven van Gods vriendschap en van den hemel, en haar te veroordeelen tot de eeuwige straffen. Beschouwen wij van den anderen kant, de oneindige liefde welke God ons in dat groote werk der menschwording des Woords getoond heeft, daar Hij wilde dat zijn eigen Zoon, om ons de vergiffenis onzer zonden en de eeuwige zaligheid te bekomen, zijn goddelijk leven door de handen der beulen zou komen slachtofferen op een kruis in diepe smarten en schande. O! gewis, bij 'taanschouwen van dit verheven geheim, van die uitstekende liefde van God, zouden wij niets anders moeten doen dan gedurig uitroepen: O oneindige Goedheid! o oneindige Barmhartigheid! o oneindige Liefde! Een God is mensch geworden om voor mij te sterven!

Verzuchtingen en gebeden.

O mijn Jezus! hoe komt het dat ik het verschrikkelijk kwaad, dat de zonde had veroorzaakt en door uwe dood hersteld werd,

zoo dikwijls vrijwillig hernieuwd heb door de beleedigingen welke ik tegen U heb bedreven ? Het heeft U zooveel gekost mij te verlossen, en ik, ik heb mij zoo dikwijls willen ongelukkig maken, en zulks door U te verliezen, U, die een oneindige goedheid zijt ! Doch ik schep vertrouwen, bij 't herdenken dat Gij gezegd hebt, dat, als een zondaar, na U verlaten te hebben tot U terugkeert, Gij U gewaardigt hem met opene armen te ontvangen. ¹ Gij hebt nog gezegd, dat, als U iemand open doet, Gij bij hem zult binnengaan. ² Zie mij hier, o Heer ! zie hier een van die opstandelingen, een ondankbare, een verrader, die U zoo menigmaal den rug heeft gekeerd, en U uit zijne ziel verbannen ; maar heden beween ik uit geheel mijn hart U aldus beleedigd en uwe genade veracht te hebben ; ik betreur het en bemin U boven alles. Zie de deur van mijn hart staat open, kom er dus binnen, o mijn zoete Meester, maar om er niet meer uit te gaan. Ik weet dat Gij er nooit zult uitgaan, indien ik er U niet uit verdrijf, maar dat is juist wat ik vrees. Ziehier dan de genade welke ik U vraag en hoop altoos

(1) Convertimini ad me..., et convertar ad vos. Zach. 1. 3.

(2) Si quis... aperuerit mihi januam, intrabo ad illum. Apoc. 3. 20.

te vragen : Laat mij liever sterven dan toe te laten dat ik mij aan deze nieuwe en allergrootste ondankbaarheid plichtig make. Mijn lieve Verlosser, de zonden welke ik tegen U bedreven heb, hebben mij onwaardig gemaakt U te beminnen, maar ik smeek U door uwe verdiensten, mij uwe liefde te schenken, en opdat ik U veel beminne, doe mij kennen wat groot goed Gij zijt, de liefde die Gij mij hebt toegedragen, en al wat Gij gedaan hebt om mij te verplichten U te beminnen. O mijn God en mijn Zaligmaker ! laat mij niet meer ondankbaar zijn jegens eene zoo groote goedheid. Ik wil U niet meer verlaten, o mijn Jezus ! ik heb u genoeg beleedigd ; het is wel billijk het leven dat mij nog overblijft te besteden om U te beminnen en U te behagen. Mijn Jezus ! mijn Jezus ! help mij, help een zondaar die verlangt U te beminnen.

O Maria, mijne Moeder ! Gij zijt almachtig bij Jezus, aangezien Gij zijne Moeder zijt : Zeg Hem dat Hij mij vergeve ; zeg Hem dat Hij mij vastketene met zijne heilige liefde. Gij zijt mijne hoop, ik betrouw op U !

 2de OVERWEGING.
1sten Maandag.
 DE VERHEVENHEID VAN HET GEHEIM DER
 MENSCHWORDING.
Et Verbum caro factum est. (1)

En het Woord is vleesch geworden.

De Heer zond den Heiligen Augustinus deze woorden op het hart van de H. Maria Magdalena van Pazzi prenten : *Het Woord is vleesch geworden.* ² O bidden wij ook den Heer onzen geest te verlichten en ons te doen begrijpen die overgrootte en wonderbare liefde, waardoor het eeuwig Woord, de Zoon Gods is mensch geworden uit liefde tot ons !

De heilige Kerk staat verbaasd bij de beschouwing van het groot geheim der Menschwording. ³ Indien God duizend andere werelden had geschapen, duizendmaal grooter en schooner dan deze, zonder twijfel zou dit alles oneindig minder zijn dan de mensch-

(1) Jo. 1. 14.

(2) Cepar. c. 5.

(3) Consideravi opera tua, et expavi ! In Circ. Dom. resp. 6.

wording van het Woord. ¹ In het werk der menschwording was de almacht en de oneindige wijsheid van een God noodig om te bewerken dat de menschelijke natuur vereenigd werd met een goddelijke persoon, en dat een goddelijke persoon zich vernederde tot het aannemen der menschelijke natuur. Alzoo werd God mensch en de mensch werd God ; en dewijl de Godheid van het Woord vereenigd was met de ziel en met het lichaam van Jezus-Christus, zoo waren al de werken van dien God-Mensch goddelijk ; goddelijk zijne gebeden ; goddelijk zijn lijden, zijne zuchten, zijne tranen, zijne voetstappen ; goddelijk zijne ledematen, zijn bloed, dat bloed waarvan hij een heilbad moest maken om ons af te wasschen van al onze zonden, en een offer van oneindige waarde om Gods Rechtvaardigheid, die tegen de menschen vergramd was, te verzoenen.

En wat zijn dan die menschen? ellendige, ondankbare en oproerige schepselen. Ja, om deze onwaardige schepselen zalig te maken, wordt een God mensch, onderwerpt zich een God aan de ellenden der menschheid, lijdt en sterft op een kruis. ² O heilig Geloof ! Wie zou

(1) Fecit potentiam in brachio suo.

(2) Humiliavit semetipsum, factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis. Phil. 2. 8.

ooit kunnen aannemen, indien het geloof er ons niet van verzekerde, dat een God van oneindige majesteit zich zoo diep heeft vernederd dat hij aardworm is geworden gelijk wij, en wel om ons te redden ten koste van zoo veel lijden en smaad, ten koste eener zoo wreede en zoo schandige dood ?

O genade ! o kracht der liefde ! roept de heilige Bernardus uit. O genade welke de menschen zich nooit hadden kunnen verbeelden, indien God zelf er niet aan gedacht had om ze ons te schenken. O liefde Gods, wier kracht men nooit zal kunnen begrijpen ! O barmhartigheid, o oneindige liefde, die niet kunnen voortkomen dan uit eene oneindige goedheid !

Verzuchtingen en gebeden.

O Ziel, o Lichaam, o Bloed van mijn Jezus ! ik aanbid en dank u ; gij zijt mijne hoop, gij zijt de prijs die betaald werd om mij vrij te koopen van de hel, die ik zoo dikwijls verdiend heb. — Ach ! mijn goddelijke Verlosser ! welk ongelukkig leven, welke wanhoop zouden mij nu wachten in de eeuwigheid, indien Gij er niet aan gedacht hadt, mij door uw lijden en door uwe dood te verlossen ! Maar hoe kunnen de zie-

len
gek
ben
ons
van
hoe
heb
men
mij
het
Oh
Hac
U d
ben
ove
eeu
bar
mij
nis
ik
Gij
me
har
zac
gev
dro
hel
dig

len welke Gij met zoo veel liefde hebt vrijgekocht, dit wetende, leven zonder U te beminnen, en uwe genade verachten, dit onschatbaar goed, dat Gij hun ten prijze van zoo veel pijnen bezorgd hebt? Maar hoe! Wist ik zelf dit alles niet? Hoe dan heb ik U, en zoo dikwijls kunnen vergrammen! Doch, ik herhaal het, uw bloed is mijne hoop. Ik erken, o mijn Zaligmaker! het groot ongelijk dat ik U heb aangedaan. Oh! ware ik liever duizendmaal gestorven! Hadde ik U toch altijd bemind! Ik bedank U dat Gij mij nog den tijd geeft om U te beminnen: ik hoop dat ik gedurende het overige van mijn leven en in de gansche eeuwigheid niet meer zal ophouden uwe barmhartigheid jegens mij te loven. Na mijne zonden, verdiende ik slechts duisternis, en Gij hebt mij meer licht geschonken; ik verdiende door U verlaten te worden, en Gij hebt mij nagelopen, mij roepende met zoeter stemme; ik verdiende dat mijn hart meer versteende, en Gij hebt het verzacht en door leedwezen bewogen. Alzoo gevoel ik, door uwe genade, eene groote droefheid over de beleedigingen die ik U heb aangedaan, ik gevoel in mij een levendig verlangen om U te beminnen, ik ben

vast besloten liever alles dan uwe vriendschap te verliezen, ik gevoel voor U eene liefde, die mij alles doet verfoeien wat U mishaaft; en die droefheid, dat verlangen, dat voornemen, die liefde, wie geeft ze mij? Gij geeft ze mij door uwe barmhartigheid; het is dus een teeken, o mijn Jezus! dat Gij mij vergeven hebt, een teeken dat Gij mij bemint, dat Gij mij, kost wat kost, wilt zalig maken. Gij wilt dat ik zalig worde, en ik wil mij zalig maken, ik wil het voornamelijk om U genoegen te geven. Gij bemint mij, o Heer? en ik, ik bemin U ook; maar ik bemin U weinig, geef mij meer liefde; Gij verdient dat ik U meer dan anderen beminne, omdat ik kostbaardere genaden dan anderen van U heb ontvangen; vermeerder dan in mij de vlammen uwer heilige liefde.

Heilige Maagd Maria! maak door uwe voorspraak dat de liefde tot Jezus alle genegenheden die niet voor God zijn, in mij verteere en vernietige. Gij verhoort alle menschen, verhoor mij ook: verkrijg mij de liefde tot God en de volharding.

Sic D
tum
Zoo l
een

Ov
zigne
prijs
krac
liefd
boez
bem
gege
Hij
te g
gescl
mak
gena
want
wij l
licht
de ee

3de OVERWEGING.1sten Dinsdag.

GODS LIEFDE VOOR DE MENSCHEN.

Sic Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret. (1)

Zoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijnen eeniggeboren Zoon gegeven heeft.

Overwegen wij dat God de Vader, met ons zijnen eigen Zoon als slachtoffer en als losprijs tot Verlosser te schenken, geene krachtiger beweegredenen van hoop en liefde kon geven, om ons betrouwen in te boezemen, en ons te verplichten Hem te beminnen. Nadat Hij ons zijnen Zoon heeft gegeven, zegt de heilige Augustinus, weet Hij niets meer, en heeft Hij niets meer te geven. De Heer wil dat wij van dit geschenk van oneindige waarde gebruik maken om de eeuwige zaligheid en al de genaden die ons noodig zijn te bekomen; want in Jezus-Christus vinden wij alles wat wij kunnen verlangen: wij vinden in Hem licht, sterkte, vrede, vertrouwen, liefde en de eeuwige glorie; dewijl Jezus een geschenk

(1) Jo. 3. 16.

is, dat alle andere geschenken, die wij kunnen vragen en wenschen, in zich besluit.

Inderdaad, zegt de Apostel: «Hoe heeft God ons niet ook alles met Hem geschonken?» ¹ Na ons zijn welbeminden Zoon, zijn eenigen Zoon, de bron en de schat van alle goed gegeven te hebben, mogen wij nog vreezen dat Hij ons welke genade wij Hem ook vragen, weigeren zal? ² God heeft Hem ons gegeven, aan ons onwetenden en verblinden, om onze *Wijsheid* en ons *Licht* te zijn, om ons te geleiden op den weg der zaligheid; aan ons die de hel verdiend hadden, tot onze *Gerechtigheid*, opdat wij den hemel mogen verwachten; aan ons zondaren, tot onze *Heiliging*, opdat wij tot de heiligheid mogen geraken; eindelijk, aan ons slaven van den duivel, tot onzen *Losprijs*, opdat wij de vrijheid van kinderen Gods mogen bekomen. In een woord, door Jezus te bezitten, zijn wij verrijkt geworden met alle goed en met alle genaden; het is genoeg dat wij ze vragen door zijne verdiensten. ³

(1) Quomodo non etiam cum illo omnia nobis donavit? Rom. 8. 32.

(2) Qui factus est nobis sapientia a Deo, et justitia, et sanctificatio, et redemptio. I. Cor. 1. 30.

(3) In omnibus divites facti estis in illo..., ita ut nihil vobis desit in ulla gratia. I. Cor. 1. 5.

Daarenboven, dat geschenk waardoor God ons zijnen Zoon geeft, is een geschenk aan ieder van ons; want hij heeft het geheel en al gelijk aan ons allen, zoo ook aan ieder van ons gegeven; zoodat ieder van ons mag zeggen: Jezus is geheel aan mij; zijn lichaam en zijn bloed zijn aan mij; zijn leven, zijn lijden, zijne dood, al zijne verdiensten zijn aan mij. — Ieder mag dus herhalen met den heiligen Paulus: «Hij heeft mij lief gehad, en zich zelven geleverd voor mij!» ¹ Mijn Verlosser heeft mij bemind, en uit liefde tot mij heeft Hij zich geheel aan mij gegeven.

Verzuchtingen en gebeden.

O eeuwige God! wie had ons ooit dat geschenk van oneindige waarde kunnen geven; tenzij Gij, die een God van oneindige liefde zijt? En wat hadt Gij meer kunnen doen, o mijn Schepper! om ons vertrouwen op uwe barmhartigheid in te boezemen, en ons te verplichten U te beminnen? Heer! ik heb U met ondankbaarheid betaald: maar Gij hebt gezegd, door den mond van den Apostel, dat alles ten goede medewerkt aan hen

(1) Dilexit me, et tradidit semetipsum pro me. Gal. 2. 20.

die U lief hebben. 'In plaats dat mijne zonden, hoe menigvuldig en hoe groot zij ook mogen wezen, mij doen twifelen aan uwe barmhartigheid, wil ik dat zij dienen om mij dieper te vernederen, wanneer mij eenige smaad zal worden aangedaan. Oh ! men verdient wel anderen smaad en andere verachtingen, wanneer men U heeft durven beleedigen, U oneindige Majesteit ! Ik wil dat zij mij verstrekken om de kruisen die Gij mij zult verzenden met meer onderwerping aan te nemen, om U met meer ijver te dienen en te vereeren, opdat ik het onrecht herstelle, dat ik tegen U heb bedreven. Ja, mijn God ! ik wil gedurig het misnoegen dat ik U heb aangedaan, indachtig wezen, om daarvoor uwe barmhartigheid des te meer te loven, en meer en meer in mij de liefde te ontsteken tot U, die mij gezocht hebt als ik verre van U vluchtte, en die mij zoo veel goed hebt gedaan, na van mij zoo vele beleedigen te hebben ontvangen. Heer ! ik hoop dat gij mij reeds hebt vergeven ; ik beweene en wil geheel mijn leven de beleedigen beweenen welke ik U heb aangedaan. Ik wil U mijne

(1) Diligentibus Deum omnia coeperantur in bonum. Rom.
8, 28

erkentenis toonen, en door mijne liefde de ondankbaarheid herstellen, waaraan ik mij jegens U had plichtig gemaakt. Maar gij moet mij helpen, aan U vraag ik de genade om mijn voornemen ten uitvoer te brengen. Doe u beminnen, o mijn God ! Om uwe eer, doe U veel beminnen van een zondaar die U veel beleedigd heeft. Mijn God ! mijn God ! hoe zou ik nog kunnen ophouden U te beminnen, en op nieuw aan uwe liefde verzaken ?

O Maria, mijne zoete Koningin ! kom mij te hulp, gij kent mijne zwakheid ; maak dat ik tot u mijne toevlucht neme, iedermaal dat de duivel mij van God zal willen scheiden. Mijne Moeder ! mijne Hoop ! sta mij altoos bij.

4de OVERWEGING.

1sten Woensdag.

HET WOORD IS MENSCH GEWORDEN IN DE VOLHEID
VAN DEN TIJD.

Ubi venit plenitudo temporis, misit Deus Filium suum.. (1)

Toen de volheid des tijds gekomen was, zond God zijnen Zoon.

Overwegen wij hoe God, na de zonde van Adam, vier duizend jaren liet voorbij gaan, alvorens zijnen Zoon te zenden, om de wereld te verlossen. En nogtans, welke duisternissen en welke kwalen heerschten op de aarde ! De ware God was niet aanbeden, noch gekend, dan nauwelijks in eene kleine landstreek ; overal heerschte de afgoderij ; de duivelen, de dieren en de steenen werden aanbeden als goden.

Maar bewonderen wij hier de goddelijke wijsheid : zij stelt de komst van den Verlosser uit, om ze den menschen aangenaamer te maken, zij stelt ze uit om ons beter de boosheid der zonde, de noodzakelijkheid des geneesmiddels, en de genade van den

(1) Gal. 4. 4.

Verlosser te leeren kennen. Ware Jezus-Christus terstond na de zonde van Adam gekomen, men zou deze groote weldaad weinig geschiet hebben. Laten wij dan God bedanken dat Hij ons ter wereld heeft laten komen na de vervulling van het groote werk der Verlossing.

Het is dan gekomen, dat gelukkig oogenblik, genaamd de *Volheid* der tijden, in hetwelk de mensch moest verlost worden. « Toen de volheid des tijds was gekomen, zond God zijnen Zoon..., opdat Hij hen die onder de Wet waren, zoude vrijkopen. » ¹ Deze uitdrukking, Volheid der tijden, geeft de volheid der genade te kennen, welke de Zoon Gods door de verlossing aan de menschen is komen mededeelen. Reeds is de Engel als afgezant gezonden naar de stad Nazareth, tot de Maagd Maria, om haar de komst van het Woord, dat in haren schoot wil mensch worden, aan te kondigen. De Engel groet haar en noemt haar *Vol* van genade en *Gezegend* onder alle vrouwen. De nederige Maagd, verkozen om de Moeder van den Zoon Gods te worden, is bij 't hooren van dezen lof in hare diepe ootmoedig-

(1) Ubi venit plenitudo temporis, misit Deus Filium suum..., ut eos, qui sub lege erant, redimeret. Gal. 4. 4.

heid ontsteld ; maar de Engel stelt haar gerust en zegt haar, dat zij genade bij God heeft gevonden, de genade namelijk, die den vrede tusschen God en de menschen moest aanbrengen, en het kwaad herstellen dat de zonde had veroorzaakt. Verders maakt hij haar bekend dat zij aan haren Zoon den naam van Zaligmaker moest geven, en dat die Zoon, Gods eigen Zoon was, die de wereld moest verlossen en daardoor over de harten der menschen heerschen. Eindelijk stemt Maria toe om de Moeder van zulk eenen Zoon te worden : *Mij geschiede naar uw woord*, en op hetzelfde oogenblik neemt het eeuwig Woord het vleesch aan en wordt mensch.

Bedanken wij dien Zoon en bedanken wij ook die Moeder, welke met gewillig de Moeder van zulk eenen Zoon te worden, ook toestemde de Moeder onzer zaligheid en te gelijker tijd eene Moeder van smarten te zijn, dewijl zij van toen af die peillooze smarten aannam, welke zij zou verdragen om de hoedanigheid van Moeder eens Zoons, die in de wereld kwam om te lijden en te sterven voor de menschen.

Verzuchtingen en gebeden.

O goddelijk Woord, voor mij mensch geworden ! Ofschoon ik U zoo vernederd zie, dat gij een klein kind zijt geworden in den schoot van Maria, zoo erken ik U nogtans en neem U aan voor mijnen Heer en mijn Koning, doch Koning van liefde. Mijn lieve Zaligmaker ! daar Gij op aarde ons ellendig vleesch zijt komen aannemen, om te heerschen over onze harten, ach ! kom ook uw rijk vestigen in mijn hart dat gedurende eenigen tijd in de macht uwer vijanden geweest is, maar dat nu, hoop ik, U toebehoort ; ik wil dat het U altijd toebehoore, en dat Gij er voortaan de eenige Meester van zijt. ¹De andere koningen heerschen door de macht der wapenen ; maar Gij, Gij komt heerschen door de kracht der liefde : daarom ook komt Gij niet met pracht, noch gekleed in purper en goud, noch versierd met scepter en kroon, noch omringd van soldaten : Gij wordt geboren in eenen stal, arm, verlaten, en nedergelegd in eene kribbe op een weinig stroo, omdat Gij in zulken staat wilt beginnen over onze harten te heerschen. O mijn Ko-

(1) Dominare in medio inimicorum tuorum. Ps. 109. 2.

ning, Kind geworden ! hoe heb ik zoo dikwijls tegen U durven opstaan, en zoo lang, beroofd van uwe genade, uw vijand kunnen blijven, terwijl Gij, om mij te verplichten U te beminnen, uwe goddelijke Majesteit hebt afgelegd en U vernederd tot de gedaante aan te nemen van een kind in eene spelonk, daarna van een werkman in eenen winkel, en eindelijk van een booswicht op een kruis? O ! wat zou ik gelukkig zijn, indien ik, nu dat ik hoop uit de slavernij van Lucifer verlost te zijn, U en uwe liefde altijd in mij liet heerschen ! O mijn Koning ! mijn zoete Jezus ! die zoo beminnelijk zijt, en onze zielen zoo vurig bemint, neem bezit van geheel mijne ziel, ik geef ze U geheel en al ; gewaardig haar voor altijd tot uwen dienst aan te nemen, en maak dat zij U altijd uit zuivere liefde diene. Uwe majesteit verdient dat men haar vreeze ; maar uwe liefde verdient nog meer dat men haar beminne. O Koning van mijn hart ! Gij zijt en Gij zult alleen mijne eenige liefde wezen ; mijne eenige vrees zal zijn U te mishagen. Zoo hoop ik, help mij door uwe genade.

Mijne welbeminde Vorstin , verhevene Koningin Maria ! Gij moet mij de genade

bekomen om getrouw te blijven aan den Koning, dien mijne ziel bemint.

5de OVERWEGING.

1sten Donderdag.

OVER DE VERNEDERING VAN JEZUS.

Formam servi accipiens (1).

Hij heeft de gedaante en de natuur van dienstknecht aangenomen.

Het eeuwig Woord daalt op de aarde neder om den mensch te verlossen. Vanwaar daalt Het neder? Het daalt uit den schoot van God zijnen Vader, waar Het voortgebracht van alle eeuwigheid, in het midden van den glans der Heiligen verblijft. En wáar daalt Het neder? In den schoot van eene maagd, eene dochter van Adam: in den schoot van een eenvoudig schepsel, die, vergeleken bij den schoot van God, niets dan afschrik is, volgens de uitdrukking der heilige Kerk: Gij hebt geen afschrik gehad van den schoot eener Maagd. ² Inderdaad, het Woord in den schoot zijns Vaders, is

(1) Phil. 2. 7.

(2) Non horruisti virginis uterum. Ps. 18. 7.

God gelijk zijn Vader, onmetelijk, almogend, oneindig gelukkig, Opperheer der wereld, in alles gelijk aan zijnen Vader; maar in den schoot zijner Moeder is Het schepsel, klein, zwak, lijdend, dienstknecht, minder dan zijn Vader. ¹

Men verhaalt als een groot wonder van ootmoedigheid dat de heilige Alexis, zoon van een romeinschen heer, heeft willen leven als een dienstknecht in het huis van zijnen vader. Maar wat is de nederigheid van dien heilige, vergeleken bij die van Jezus-Christus? Tusschen een zoon en een dienstknecht van den vader des heiligen Alexis, was eenig verschil van staat, maar tusschen een God en een dienaar van God, is een oneindige afstand. Daarenboven, de Zoon Gods, na dienstknecht geworden te zijn voor zijnen Vader, werd nog, om hem te gehoorzamen dienstknecht van zijne schepselen, namelijk van Maria en van Jozeph: «En Hij was hun onderdanig.» ² Wat meer is, Hij gehoorzaamde zelfs aan Pilatus, die Hem ter dood veroordeelde, en onderwierp Zich aan dit onrechtvaardig vonnis; Hij gehoorzaamde aan de beulen die

(1) Formam servi accipiens. Phil. 2. 7.

(2) Et erat subditus illis. Luc. 2. 51.

Hem geeselden, met doornen kroonden en kruisigden ; Hij gehoorzaamde ootmoediglijk aan allen, met Zich in hunne handen over te leveren.

En hoe ! zouden wij dan nog weigeren in den dienst te treden van dien beminnelijken Meester, die, om ons te verlossen, zoo vele pijnlijke en vernederende diensten op zich heeft genomen ? En liever, dan zoo groot en zoo beminnelijk eenen Meester te dienen, zouden wij slaven willen worden van den duivel, die, verre van zijne dienaars te beminnen, hen haat, als een tyran beheerscht en ongelukkig maakt in dit en in het toekomstige leven. Ach ! indien wij certijds eene zoo groote dwaasheid hebben begaan, waarom ontrukken wij ons niet terstond aan die ellendige slavernij ? Welaan dan ! daar wij door de genade van Jezus-Christus uit de slavernij der hel verlost zijn, omhelzen wij oogenblikkelijk en drukken wij met liefde de zoete ketenen die ons dienaars en vrienden maken van den Zoon Gods en ons eene eeuwige kroon zullen verzekeren in het rijk der Uitverkorenen.

Verzuchtingen en gebeden.

Mijn welbeminde Jezus ! Gij zijt de Ko-

ning van hemel en aarde ; maar uit liefde tot mij zijt Gij dienstknecht geworden, hebt Gij gehoorzaamd zelfs aan de beulen, die uw lichaam verscheurd, uw hoofd doorstoken, en eindelijk uwe handen en voeten aan het kruis hebben genageld, om U daarop in de bitterste smarten te doen sterven. Ik aanbid U als mijnen Heer en mijnen God, en ik schaam mij in uwe tegenwoordigheid te verschijnen, als ik denk dat ik, om eenige ellendige voldoeningen, zoo dikwijls uwe heilige banden heb verbroken, U stoutmoedig verklarende dat ik U niet meer wilde dienen. ¹ Ja, dit verwijt Gij mij met recht. Maar hetgeen mij de vergiffenis mijner zonden doet verhoplen, o mijn Zaligmaker, dat zijn uwe verdiensten en uwe goedheid, die een vermorzeld hart niet kan verstooten. ² Mijn Jezus ! ik belijd dat ik ongelijk had U te mishagen. Ik belijd dat ik duizendmaal de hel heb verdiend, door de beledigingen welke ik U heb aangedaan. Straf mij gelijk het U belieft, maar beroof mij niet van uwe genade en van uwe liefde. Het berouwt mij bovenal U veracht te heb-

(1) *Rupisti vincula mea, et dixisti: Non serviam.* Jer. 2, 20.

(2) *Cor contritum et humiliatum, Deus, non despicies.* Ps. 50, 19.

ben en ik bemin U uit geheel mijne ziel. Voor de toekomst neem ik het besluit, U alleen te dienen en te beminnen. Ah ! door uwe verdiensten, o Heer ! hecht mij aan U door de banden uwer heilige liefde, en laat niet toe dat mij nog het ongeluk overkome dezelve te verbreken. Ik bemin U bovenal, o mijn Verlosser ! ik heb liever uw dienaar te zijn dan geheel de wereld te bezitten, en waartoe dient geheel de wereld als men van uwe genade beroofd is ? « Allerzoetste Jezus ! laat niet toe dat ik van U gescheiden worde, laat niet toe dat ik van U gescheiden worde. » ¹ Ziedaar de genade welke ik U vraag, en welke ik besloten ben U altijd te vragen ; gewaardig U ze mij vandaag te verleen, de genade van gedurende mijn leven aanhoudend dit gebed te herhalen : Mijn Jezus ! laat niet toe dat ik mij nog van uwe liefde scheide.

Deze genade vraag ik ook aan U, o Maria, mijne Moeder ! verkrijg mij door uwe voorpraak dat ik mij nooit meer van mijnen God scheide.

(1) Jesu dulcissime ! ne permittas me separari a te ; ne permittas me separari a te.

6de OVERWEGING.1sten Vrijdag.JEZUS VERLICHT DE WERELD EN VERHEERLIJKT
GOD.*Creavit Dominus novum super terram* (1).De Heer heeft een nieuw wonder op aarde uitge-
werkt.

Voor de komst van den Messias lag de wereld gedompeld in een duisteren nacht van onwetendheid en zonde. De ware God was nauwelijks gekend in een klein gedeelte der wereld, te weten, in Judea. ² In alle andere landen aanbad men als goden de duivelen, dieren en steenen. Overal heerschte de nacht der zonde, die de zielen verblindt met ondeugden vervult, en ze belet den ellendigen staat te zien waarin zij leven, vijanden van God en veroordeeld tot de hel. ³

Van deze duisternissen is Jezus-Christus de wereld komen verlossen: « Er is een licht opgerezen voor degenen die in het rijk

(1) Jer. 31. 22.

(2) Notus in Judæa Deus. Ps. 75. 2.

(3) Posuisti tenebras, et facta est nox; in ipsa pertransi-
bunt omnes bestię silvæ. Ps. 103. 20.

der
woon
verle
kenn
zond
zijne
Jerem
Kind
were
Jezus
vreu
Vade
zijn
van
Nieu
blik
rie a
Heili
geve
eesw
gebo
hoog
zijnd

(1) H
eis. Is.(2) in
I. Jo. 3(3) H
placni.

(4) G

der duisternissen en in de schaduw der dood woonden.» ¹ Hij heeft haar van de afgoderij verlost, met haar den waren Gpd te leeren kennen, en Hij heeft haar verlost van de zonde, door den glans zijner leering en zijner goddelijke voorbeelden. ² De profeet Jeremias heeft voorgezegd, dat God een Nieuw Kind zou scheppen om de Verlosser der wereld te worden. Dat Nieuw Kind was Jezus-Christus die de Zoon Gods is, die de vreugde des hemels uitmaakt, en dien de Vader het voorwerp zijner liefde en van al zijn welbehagen noemt. ³ Die eenige Zoon van God is mensch geworden. Hij is een Nieuw Kind, want van den eersten oogenblik zijns levens heeft hij meer eer en glorie aan God gegeven, dan al de Engelen en Heiligen te zamen ooit aan God hebben gegeven of zullen geven gedurende de gansche eeuwigheid. Ook zongen de Engelen bij de geboorte van Jezus: «Eere aan God in de hoogste hemelen.» ⁴ Jezus nog maar kind zijnde, heeft meer eer aan God gegeven dan

(1) *Habitantibus in regione umbræ mortis, lux orta est* eis. Is. 9. 2.

(2) *in hoc apparuit Filius Dei, ut dissolvat opera diaboli.* I. Jo. 3. 8.

(3) *Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui.* Matth. 17. 5.

(4) *Gloria in altissimis Deo.* Luc. 2. 14.

al de zonden der menschen er hem ontnomen hebben.

Scheppen wij dan moed, wij arme zondaars ; dragen wij dit goddelijk Kind aan den eeuwigen Vader op ; bieden wij hem de tranen aan, de gehoorzaamheid, de ootmoedigheid, de dood en de verdiensten van Jezus, en zoo zullen wij al de oneer herstellen die wij den Heer hebben aangedaan door onze zonden.

Verzuchtingen en gebeden.

O, eeuwige God ! ik heb U onteerd, met zoo dikwijls mijnen wil boven den uwen, en mijne lage en ellendige voldoening boven uwe genade te stellen ! Welke hoop op vergiffenis zou er mij nog overblijven, indien Gij ons Jezus-Christus niet hadt gegeven, juist om ons ongelukkige zondaars tot hoop te zijn ? ¹ Hij is ons zoenoffer geworden, en met U het offer van zijn leven te brengen, om de beleedigingen die wij U hebben aangedaan te boeten, heeft hij U meer eer bewezen, dan wij U oneer hebben aangedaan door onze zonden. Neem mij dan aan, o mijn Vader, wiens goedheid oneindig is ! neem mij aan ter liefde van Jezus-Christus ;

(1) Ipse est propitiatio pro peccatis nostris. I. Jo. 2.

het is n
heb ge
ik ben
Jezus v
Hij hee
« Vade
hemel
aan te
zoon aa
die van
nemen
ik ben
nu ik
dragen
met m
nen te
mij ee
lijk de
ik een
maak
een zoo
bemin

O te
gij zij
bij God
lige lie

(1) Pat
dignus v
(2) Pat
(3) Int

het is mij leed dat ik U beleedigd heb. ¹ Ik heb gezondigd tegen den hemel en tegen U, ik ben de vergiffenis onwaardig; maar Jezus verdient van U verhoord te worden; Hij heeft voor mij op het kruis gebeden: « Vader, vergeef hun, » ² en nu nog in den hemel, bidt Hij U, mij onder uwe kinderen aan te nemen. ³ Neem een ondankbaren zoon aan, die U eertijds heeft verlaten, maar die vandaag tot U wederkeert met het voor-nemen van U te beminnen. Ja, mijn Vader! ik bemin U en wil U altoos beminnen. Ach! nu ik de liefde ken die Gij mij hebt toege-dragen, en het geduld dat Gij zoo vele jaren met mij gehad hebt, zou ik niet meer kun-nen leven zonder U te beminnen. Schenk mij eene groote liefde die mij onophoude-lijk de beleedigingen doe beweenen welke ik een zoo goeden Vader heb aangedaan; maak dat ik gedurig brande van liefde voor een zoo minzamen God. O mijn Vader! ik bemin U, ja, ik bemin U.

O teedere Maagd! God is mijn Vader, en gij zijt mijne Moeder; gij vermoogt alles bij God; help mij, verkrijg mij zijne hei-lige liefde, en de heilige volharding.

(1) Pater! peccavi in cœlum et coram te; jam non sum dignus vocari filius tuus. Luc. 15. 21.

(2) Pater! dimitte illis. Luc. 23. 34.

(3) Interpellat pro nobis. Rom. 8. 34.

7de OVERWEGING.1sten Zaterdag.

DE ZOON GODS HEEFT ALLE ZONDEN OP ZICH
GENOMEN.

Deus Filium suum mittens in similitudinem carnis peccati, et de peccato damnavit peccatum in carne. (1)
God heeft, door zijnen Zoon te zenden in gelijkheid van het vleesch der zonde, en om de zonde, de zonde in het vleesch veroordeeld.

Overwegen wij tot welken trap van vernedering de Zoon Gods zich gewaardigd heeft af te dalen ; daar Hij de gedaante, niet alleen van eenen dienstknecht, maar zelfs van eenen zondaar heeft willen aannemen. Daarom zegt de heilige Bernardus : Jezus-Christus heeft Zich niet tevreden gesteld met den staat van dienstknecht, om aan anderen onderworpen te zijn, Hij die de Heer van allen was ; maar Hij heeft de gedaante van een plichtigen dienstknecht gewild om gestraft te worden als een booswicht, Hij die de Heilige der Heiligen was. — Te dien einde heeft Hij het vleesch zelfs van Adam, dat met zonde besmet was, aange-

(1) Rom. 8. 3.

nome
niet a
den
lijke
had g
Om
delijk
Vader
te bo
omda
de Va
Hem
Woor
lighe
laden
schar
rijen
zie H
den,
men
vold
gewo
king
door
zulle
aan l

(1) C
(2)
Is. 53.

nomen, en alhoewel Hij de vlek der zonde niet aannam, heeft Hij nogtans al de ellenden op Zich genomen, welke de mensche-lijke natuur, als straf der zonde, op zich had getrokken.

Om ons zalig te maken, heeft onze goddelijke Zaligmaker zich gewillig aan zijnen Vader aangeboden, om al onze zonden uit te boeten: «Hij is geslachtofferd geworden, omdat hij het zelf gewild heeft;» ¹ en «God de Vader heeft de zonden van ons allen op Hem geladen.» ² Ziedaar dan het eeuwig Woord, de onschuld, de zuiverheid, de heiligheid zelve, zie Het van kindsbeen af, beladen met al de godslasteringen, met al de schandelijkheden, met al de heiligschenderijen, met al de misdaden der menschen; zie Het, uit liefde voor ons en om onze zonden, voor dewelke Het op zich heeft genomen aan de goddelijke rechtvaardigheid te voldoen, het voorwerp van Gods vervloeking geworden. Jezus heeft dus zoo veel vervloekingen op zich genomen als er doodzonden door de menschen bedreven werden of ooit zullen worden. In dien staat bood Hij zich aan bij zijnen Vader, van den eersten oogen-

(1) Oblatus est, quia ipse voluit.

(2) Et posuit Dominus in eo iniquitatem omnium nostrum
Is. 53. 7-6.

blik zijns levens op deze wereld ; Hij bood zich aan als schuldig en verantwoordelijk voor al onze zonden, en God zijn Vader veroordeelde Hem om gerecht en vervloekt op een kruis te sterven. ¹

O ! had de eeuwige Vader kunnen lijden, welke droefheid zou Hij niet gevoeld hebben, daar Hij zich gedwongen zag dien onschuldigen Zoon, het voorwerp van al zijne genegenheden, die al zijne liefde oneindig waardig was, als een misdadiger te behandelen, als den grootsten booswicht der wereld ! — *Ecce homo !* Ziedaar den mensch ! zeide Pilatus, hem, na de geeseling aan de Joden voorstellende, om hen tot medelijden te brengen voor dien rechtvaardige dien men zoo mishandeld had ; ook als de hemelsche Vader Hem ons toont in het stal-ke van Bethlehem schijnt hij te zeggen : « Ziedaar den mensch ! Weet, o mensch ! dat dit arm Kind, dat gij in eene kribbe ziet liggen op stroo, mijn welbeminde Zoon is, die gekomen is om uwe zonden en de straffen die ze verdienden, op zich te nemen ; bemint Hem dan, Hem die uwe liefde zoo waardig is, en die u zoo zeer verplicht heeft Hem te beminnen. »

(1) Et de peccato damnavit peccatum in carne.

O mij
vlek, ee
maar ik
fen en
Och ! G
tige lie
offeren
en de za
fen te
Dat all
dige h
gebene
mense
U mee
Gij m
moete
mijn
geko
bloed
hebt
Het
te h
leed
dat
U, m
heb

Verzuchtingen en gebeden.

O mijn onschuldige Jezus, Spiegel zonder vlek, eeuwige Liefde des Vaders! niet Gij, maar ik ellendige zondaar heb al die straffen en al die vermaledijdingen verdiend. Och! Gij hebt aan de wereld die bovenmatige liefde willen toonen van uw leven te offeren om ons de vergiffenis onzer zonden en de zaligheid te bekomen, en van de straffen te dragen welke wij verdiend hebben. Dat alle schepselen U prijzen, en uwe oneindige barmhartigheid en goedheid eeuwig gebenedijden! Ik bedank er U om voor alle menschen, maar bovenal voor mij, daar ik U meer dan de anderen beleedigd heb, hebt Gij meer voor mij dan voor de anderen moeten lijden. Ik vervloek duizendmaal mijne lage genoegens, die U zoo veel lijden gekost hebben. Maak, dat het goddelijk bloed welk Gij als prijs mijner verlossing hebt gegeven, voor mij niet verloren zij. Het is mij leed, U, o mijne Liefde, veracht te hebben; maar ik vraag U een dieper leedwezen; doe mij het kwaad begrijpen dat ik heb bedreven met U te beleedigen, U, mijn Verlosser en mijn God, die zoo veel hebt geleden om mij te verplichten U te

beminnen ! Ik bemin U, oneindige Goedheid ! maar ik verlang U meer te beminnen : Ik zou U willen beminnen zoo veel als Gij verdient bemind te worden. Doe U beminnen, o mijn Jezus ! Doe U beminnen van mij en van alle menschen, U, die zoo zeer verdient bemind te worden ! Ik bid U, verlicht de zondaars die U niet willen kennen of U niet willen beminnen ; doe hun begrijpen wat Gij uit liefde voor hen gedaan hebt en hoe zeer Gij hunne zaligheid verlangt.

Allerheiligste Maagd Maria ! bid Jezus voor mij en voor alle zondaars, verkrijg ons het licht en de genade die wij noodig hebben om uw goddelijken Zoon te beminnen die ons zoo zeer bemind heeft.

GOD ZEN

O

*Deus au
nimia
essem
to. (1)*

Maar G
zijne
en di
mede

Ove
ziel is
beroo
onzer
onzer
tot o
aang
onze
ven.
heef
den
zou

(1)

8ste OVERWEGING.

2den Zondag.

GOD ZENDT ZIJNEN ZOON DEN DOOD STERVEN OM
ONS HET LEVEN WEDER TE GEVEN.

*Deus autem, qui dives est in misericordia, propter
nimiam charitatem suam qua dilexit nos, et cum
essemus mortui peccatis, convivificat nos in Chris-
to. (1)*

Maar God die rijk is aan barmhartigheid, heeft om
zijne groote liefde, waar Hij ons meê beminde,
en dit toen wij dood waren door de misdaden, ons
medelevend gemaakt in Christus.

Overwegen wij dat de zonde de dood der
ziel is ; want, daar zij vijandin van God is,
berooft zij ons van de genade, die het leven
onzer ziel is. Toen wij dus, ten gevolge
onzer ongelukkige misdaden, allen dood en
tot de hel veroordeeld waren, heeft God,
aangedreven door zijne overgroote liefde tot
onze zielen, ons het leven willen wederge-
ven. En wat heeft Hij daarvoor gedaan ? Hij
heeft zijn eenigen Zoon op de aarde gezon-
den, opdat Hij ons door zijne dood het leven
zou doen wederbekomen.

(1) Eph. 2. 4.

De Apostel noemt dan dit goddelijk werk met recht eene overmaat van liefde; ¹ want had God dit middel niet uitgevonden om hem te verlossen, de mensch zou nooit hebben kunnen hopen het leven op zulke liefderijke wijze weder te bekomen. ² Alle menschen waren dood en er was voor hun geen hulpmiddel; maar Gods Zoon, in het diepste zijner barmhartigheid bewogen, is uit den hemel gedaald, en heeft ons het leven gegeven. Daarom noemt de Apostel Jezus-Christus met recht ons leven: « Wanneer Jezus-Christus, uw leven, zal vèrschijnen zijn. » ³

Ziedaar dan dien goddelijken Verlosser, met ons vleesch bekleed en voor ons kind geworden; Hij verklaart dat Hij zich aan de dood is komen overleveren, om ons het leven en een overvloediger leven te geven. ⁴ Het is recht dat wij alleen leven voor dien God, die zich gewaardigd heeft voor ons te sterven. ⁵ Het is recht dat Jezus-Christus de eenige Meester zij van ons hart, dewijl

(1) *Nimiam charitatem.*

(2) *Æterna redemptiōne inventa.* Heb. 9. 12.

(3) *Cum Christus apparuerit, vita vestra.* Col. 3. 4.

(4) *Ego veni, ut vitam habeant, et abundantius habeant.* Jo. 10. 10.

(5) *Mortuus est Christus, ut, et qui vivunt, jam non sibi vivant, sed ei qui pro ipsis mortuus est.* II. Cor. 5. 15.

Hij zijn bloed en zijn leven gegeven heeft om het te winnen. ¹

O ! wie zou die ondankbare en die rampzalige kunnen zijn, die door het geloof belijden zou dat een God gestorven is om zijne liefde te winnen, en toch weigeren zou Hem te beminnen, en zoo, met aan zijne vriendschap te verzaken, vrijwillig de slaaf der hel zou willen worden ?

Verzuchtingen en gebeden.

Zoodan, mijn Jezus ! indien Gij de dood voor mij niet hadt aanvaard en geleden, zou ik in de dood der zonde zijn gebleven, zonder hoop van zalig te worden of U ooit meer te kunnen beminnen. Gij hebt mij door uwe dood het leven wedergegeven ; maar daarna heb ik het weder vrijwillig verloren en verscheidene malen verloren, met tot de zonde weder te keeren. Gij zijt gestorven om mijn hart te winnen, en ik, ik heb U wederstaan en mij slaaf van den duivel gemaakt ; ik heb U veracht met U niet te willen erkennen voor mijnen Meester. Dat alles is waar, maar het is ook waar dat Gij de dood des zondaars niet wilt ; integendeel,

(1) In hoc enim Christus mortuus est et resurrexit, ut et mortuorum et vivorum dominetur. Rom. 14. 9.

Gij wilt dat hij zich bekeere en leve, en Gij zijt gestorven om ons het leven te geven. Ach ! het spijt mij U beleedigd te hebben, mijn zoete Verlosser ! vergeef mij door de verdiensten van uw lijden. Schenk mij uwe genade, schenk mij dat kostbaar leven dat Gij verworven hebt door uwe dood, en heersch voortaan volkomenlijk in mijn hart, ik wil niet meer staan onder de macht van den duivel ; hij is mijn God niet, hij bemint mij niet, en heeft niet voor mij geleden. De duivel is nooit de wettige bezitter mijner ziel geweest, maar een overweldiger. Gij, mijn Jezus ! die mij geschapen en ten prijze van uw bloed hebt vrijgekocht, Gij zijt er de ware Meester van ; Gij alleen hebt mij bemind en zoo teeder bemind ! Het is dan rechtvaardig dat ik U al het overige van mijn leven geheel en al toewijde. Zeg mij wat Gij van mij vraagt, ik wil U in alles voldoen. Straf mij gelijk het U belieft, ik onderwerp mij aan alles ; bewaar mij slechts voor het ongeluk van te leven zonder U te beminnen ; maak dat ik U beminne en beschik dan over mij volgens uw welbehagen.

O Maria ! mijne Toevlucht en mijn Troost ! beveel mij aan uw goddelijken Zoon ; zijne dood en uwe voorspraak zijn al mijne hoop.

9de OVERWEGING.

2den Maand: g.

OVER DE LIEFDE WELKE DE ZÖON GODS ONS
GETOOND HEEFT IN DE VERLOSSING.

Dilexit nos, et tradidit semetipsum pro nobis. (1)

Hij heeft ons bemind, en zich zelven voor ons overgeleverd.

Overwegen wij dat het eeuwig Woord God is, het Wezen oneindig gelukkig in zich zelven, zoodat zijn geluk niet grooter zou kunnen zijn, dewijl de zaligheid van alle menschen het niet kan vermeerderen of verminderen; en nogtans heeft Hij zoo veel gedaan en geleden om ons te verlossen, ons ellendige aardwormen, dat, gelijk de heilige Thomas zegt, Hij niet meer had kunnen doen noch lijden, indien zijn geluk van dat des menschen had afgehangen.² Inderdaad, indien Jezus-Christus niet had kunnen gelukkig zijn zonder ons te verlossen, hoe zou Hij zich meer kunnen vernederd hebben dan Hij zich vernederd heeft, tot zoo verre, dat Hij onze zwakheden, de vernederingen

(1) Eph. 5. 2.

(2) Quasi siue ipso beatus esse non posset, Opusc. 63, c. 7.

der kindsheid, de ellenden der menschen, en eene zoo wreede en zoo schandelijke dood op Zich heeft genomen?

Een God alleen was in staat om met zulke overmaat van liefde te beminnen, ons ongelukkige zondaars, die zoo onwaardig zijn bemind te worden. Indien Jezus-Christus, zegt een godvruchtige schrijver, ons had toegestaan Hem de grootste bewijzen zijner liefde te vragen, wie zou Hem ooit hebben durven vragen dat Hij kind wierde gelijk wij, dat Hij al onze ellenden aanname, dat Hij zelfs de armste, de meest verachte, de mishandelste aller menschen wierde, zoodat Hij sterven zou door de hand der beulen, door het geweld der pijnen, op een schandelijk kruishout, vervloekt en verlaten van allen, zelfs van zijn eeuwigen Vader, die alzoo zijn eigen Zoon verliet om ons niet over te laten aan ons ongeluk?

Maar hetgeen wij nooit hadden durven denken, dat heeft Gods Zoon gedacht en gedaan. Van zijne kindsheid af heeft Hij zich voor ons overgeleverd aan het lijden, aan de schande en aan de dood. Hij heeft ons liet gehad, en zich zelven voor ons als slachtoffer overgegeven. ¹ Hij heeft ons be-

(1) Dilexit nos, et tradidit semetipsum pro nobis.

mind,,en, uit liefde tot ons, zich zelve aan ons geschonken, opdat wij, om onze zonden te boeten, Hem als slachtoffer aan zijnen Vader zouden opdragen en door zijne verdiensten alle genaden die wij verlangen van de goddelijke goedheid zouden kunnen bekomen; want dit slachtoffer is voor het oog van God den Vader aangenamer, dan indien wij hem het leven opdroegen van alle menschen en van alle Engelen. Dragen wij dus altoos aan God de verdiensten op van Jezus-Christus, en vragen en verhoplen wij door hem alle goed.

Verzuchtingen en gebeden.

Mijn Jezus! ik zou wel onrechtvaardig zijn jegens uwe barmhartigheid en uwe liefde, indien ik, na zoo vele bewijzen van de genegenheid die Gij mij toedraagt, en van den wil welken Gij hebt van mij zalig te maken, nog twijfelde aan uwe barmhartigheid en uwe liefde. Mijn welbeminde Zaligmaker! ik ben een arme zondaar, maar Gij hebt gezegd dat Gij zijt gekomen om de zondaars te zoeken. ¹ Ik ben een arme zieke; maar Gij zijt gekomen om de zieken te ge-

(1) Non enim veni vocare justos, sed peccatores. Matth. 9. 13.

nezen, zeggende dat de gezonden den geneesheer niet noodig hebben. ¹ Door mijne zonden was ik verloren; maar Gij zijt gekomen om die verloren waren zalig te maken. ² Wat heb ik dan te vreezen, indien ik mij wil verbeteren en U toebehooren? Ik moet alleen mistrouwen van mij zelven en van mijne eigene zwakheid; maar mijne zwakheid en mijne ellende moeten mijn vertrouwen op U vermeederen, die verzekerd hebt dat Gij de toevlucht der armen zijt, ³ en die beloofd hebt dat Gij hunne verlangens zult verhooren. ⁴ Ziehier dan, o mijn Jezus! de genade welke ik U vraag: maak dat ik betrouwe op uwe verdiensten en dat ik nooit ophoude mij in uwen naam aan God aan te bevelen. — Eeuwige Vader! om de liefde van Jezus-Christus, verlos mij van de hel, of liever van de zonde; door de verdiensten van Jezus-Christus, uwen Zoon en mijnen Verlosser, verlicht mij om uwen wil te volbrengen, versterk mij tegen de bekoringen, schenk mij de gave uwer heilige liefde; en de genade welke ik U vooral vraag, is dat

(1) Non egent, qui sani sunt, medico. sed qui male habent. Luc. 5. 31.

(2) Venit enim Filius hominis salvare quod perierat. Matth. 13. 11.

(3) Factus est Dominus refugium pauperi. Ps. 9. 10.

(4) Desiderium pauperum exaudivit Dominus. Ps. 9-10. 17.

ik U altijd bidde mij bij te staan om de liefde van Jezus-Christus, die ons beloofd heeft dat Gij, aan allen die U zullen bidden in zijnen naam, alles zult geven wat zij U vragen. Indien ik voortga met zoo te bidden zal ik zeker zalig worden; maar indien ik ophoud zal ik ongetwijfeld verloren gaan.

Mijne allerheiligste Moeder, Maria! verkrijg mij die groote genade des gebeds, opdat ik voortga mij altijd aan God aan te bevelen, en ook aan U die van God bekomt al wat gij verlangt.

10de OVERWEGING.

2den Dinsdag.

JEZUS MAN VAN SMARTEN VAN IN DEN SCHOOT
ZIJNER MOEDER.

Virum dolorum et scientem infirmitatem. (1)

Hij was een man van smarten, en die weet wat lijden is.

De profeet Isaïas noemt Jezus eenen man van smarten, omdat hij een mensch was opzettelijk geschapen om te lijden, en omdat hij van kindsbeen af grootere smarten begon te lijden dan de menschen ooit gele-

(1) Is. 53, 3

den hebben. Adam, onze eerste vader, genoot eenigen tijd de wellusten van het aardsch paradijs; maar de tweede Adam, Jezus-Christus heeft niet een enkel oogeblik in zijn leven op aarde gehad, dat niet vol pijnen en benauwdheden was; want, zelfs eer Hij geboren was, werd Hij gepijnigd door het zien van al de smarten en van al de versmadingen, die Hem stonden te wachten in geheel zijn leven en bijzonderlijk op het einde, wanneer Hij moest sterven gedompeld in eene zee van pijn en smaad, gelijk David voorzegt had. ¹

Van in den schoot zijner Moeder, aanvaardde onze Zaligmaker de smarten van zijne passie en van zijne dood, uit gehoorzaamheid aan zijnen Vader. ² Zoodan, van in den schoot zijner Moeder voorzagt Hij de geesels, en Hij bood zijn lichaam aan om verscheurd te worden; Hij voorzagt de doornen, en Hij bood zijn heilig hoofd aan; Hij voorzagt de kaakslagen, en Hij bood zijne wangen aan; Hij voorzagt de nagelen, en Hij bood zijne handen en voeten aan; Hij voorzagt het kruis en droeg er zijn leven op; zoodat onze goddelijke Verlosser, van den

(1) *Veni in altitudinem maris, et tempestas demersit me.*
Ps. 68. 3.

(2) *Factus obediens usque ad mortem.* Phil. 2. 8,

eersten oogenblik zijns levens tot aan het einde, eene gedurige marteldood leed, welke Hij elk oogenblik voor ons aan zijnen Vader opofferde.

Maar wat Hem het meeste pijnigde was het aanschouwen der zonden, welke de menschen zouden bedrijven, zelfs na verlost te zijn ten koste van zooveel lijden. Door zijn goddelijk licht kende Hij wel de boosheid van elke zonde, en daarom kwam Hij in de wereld om de zonde weg te nemen; maar het aanschouwen van het groot getal der zonden die nog zouden bedreven worden, veroorzaakte aan Jezus' Hart eene droefheid, die alle droefheden overtrof welke al de menschen ooit geleden hebben of zullen lijden.

Verzuchtingen en gebeden.

Mijn zoete Jezus! wanneer zal ik beginnen dankbaar te zijn jegens uwe oneindige goedheid? Wanneer zal ik beginnen de liefde te erkennen, welke Gij mij hebt be-
wezen, en de pijnen die Gij voor mij hebt uitgestaan? Tot hiertoe, in plaats van liefde en erkentenis, heb ik U niets dan beleedigen en versmadingen wedergegeven; zal ik dan altijd ondankbaar zijn jegens U,

o mijn God! die niets gespaard hebt om mijn hart te winnen? Neen, mijn Jezus! dat zal niet gebeuren, al het overige van mijn leven wil ik U dankbaar zijn; maar Gij moet mij helpen. Heb ik U beleedigd, uw lijden en uwe dood zijn mijne hoop. Gij hebt beloofd te vergeven aan hem die leedwezen heeft; het is mij leed uit geheel mijne ziel U veracht te hebben; vervul dan uwe belofte in mij, o mijne Liefde! Vergeef mij, lief Kindje! ik aanschouw U in deze kribbe als reeds genageld aan het kruis, dat voor uwen geest staat, en dat Gij vooraf uit liefde voor mij aanneemt. O goddelijk Kind gekruisigd voor mij! zal ik tot U zeggen, ik dank en bemin U! dáár op het stroo, waar Gij reeds lijdt voor mij, en U bereidt om uit liefde voor mij te sterven, noodigt Gij mij uit, en gebiedt Gij mij U te beminnen, ¹ en ik verlang niets anders dan U te beminnen. Dewijl Gij dan wilt dat ik U beminne, geef mij al de liefde die Gij van mij vraagt. De liefde tot U is een geschenk uwer goedheid, en wel het grootste geschenk dat Gij aan eene ziel kunt doen. O mijn Jezus! ontvang onder het getal uwer minnaars eenen zondaar die U zoo veel beleedigd

(1) Diliges Dominum Deum tuum.

heeft : Gij zijt uit den hemel gedaald om de verloren schapen te zoeken ; Gij zoekt mij dus, en ik, ik zoek niets anders dan U ; Gij wilt mijne ziel, en mijne ziel wil niets anders dan U. Gij hebt verklaard dat Gij degenen bemint die U beminnen ; ik bemin U, bemin mij ook, en indien Gij mij bemint, hecht mij zoo vast aan U dat ik mij niet meer van U kan scheiden.

O Maria ! mijne Moeder, sta mij bij ; dat dit nog uwe glorie zij, uw goddelijken Zoon bemind te zien van een ellendigen zondaar, die Hem eertijds zoo zeer beleedigd heeft.

11de OVERWEGING.

2den Woensdag.

JEZUS BELADEN MET AL DE ZONDEN DER WERELD.

Iniquitates eorum ipse portabit. (1)

Hij zal hunne ongerechtigheden op zich dragen.

Overwegen wij dat het eeuwig Woord, mensch wordende, niet alleen de gedaante van zondaar heeft willen aannemen, maar ook nog al de zonden der menschen op Zich nemen, om er al de straffen van te dragen ;

(1) Is. 53. 11.

als of zij zijne eigene zonden waren, voegt er Cornelius a Lapide bij. ⁴ Bedenken wij hier welke benauwdheid en angst het hart van het Kindje Jezus moest gevoelen, wanneer Het alzoo met al de zonden der wereld beladen, zag dat de goddelijke Rechtvaardigheid eene volkomene voldoening van Hem afeischte.

De Zaligmaker zag klaar de hoosheid van elke zonde, dewijl Hij door het licht zijner godheid, oneindig beter dan alle menschen en Engelen, de oneindige goedheid kende van zijnen Vader, en zijn oneindig recht om geëerd en bemind te worden; en Hij zag voor zijne oogen die ontelbare menigte van zonden, welke de menschen, voor wie Hij ging lijden en sterven, bedreven hadden en nog zouden bedrijven. De Heer liet eens aan de heilige Catharina van Genua de leelijkheid eener enkele dagelijksche zonde zien, en dit gezicht verschrikte en pijnigde haar zoodanig, dat zij in onmacht viel. Welke moet dan de pijn niet geweest zijn van het Kindje Jezus, als Het bij zijne komst in de wereld, al de misdaden der menschen zag, welke Het moest uitboeten.

Het kende dan al de zonden in het bijzon-

(1) Ac si ipse ea patrasset.

der van eenieder van ons, zegt de heilige Bernardinus van Senen. ¹ De kardinaal Hugo voegt er bij : Hebben de beulen den Zalig-maker uitwendig gepijnigd, wij hebben Hem inwendig doen lijden. « Zij deden Hem uitwendig lijden met Hem te kruisigen ; maar wij inwendig met te zondigen. » ² Dat wil zeggen dat elke onzer zonden meer pijn heeft veroorzaakt aan de ziel van Jezus, dan de kruising en de dood aan zijn lichaam ! Ziedaar hoe aan de liefde van dien goddelijken Verlosser beantwoord heeft, alwie zich herinnert Hem door de doodzonde beleedigd te hebben.

Verzuchtingen en gebeden.

Mijn welbeminde Jezus ! ik, die U alzo beleedigd heb, ben uwe genade niet waardig ; maar door de verdiensten van de pijn die Gij verduurd en aan God opgedragen hebt als Gij al mijne zonden zaagt en er voor voldeedt aan de goddelijke Rechtvaardigheid, wil ons een gedeelte schenken van het licht waarmede Gij er alsdan de hoosheid van kendet, en van den afschrik dien

(1) Ad quamlibet culpam singularem habuit aspectum. T. II. s. 56. a. 1. c.

(2) Fecerunt eum dolere extrinsecus crucifigendo, sed nos peccando intrinsecus.

Gij er van gevoeldet. O mijn beminnelijke Zaligmaker ! het is dan waar dat ik ieder oogenblik van uw leven, van in den schoot uwer Moeder, de beul van uw Hart ben geweest, en een beul wreeder dan allen die U gekruisigd hebben. En die smarten heb ik hernieuwd en vermeerderd zoo dikwijls ik U beleedigd heb ! Heer ! Gij zijt gestorven om mij zalig te maken ; maar uwe dood is niet genoeg voor mijne zaligheid, indien ik van mijnen kant geen waar berouw heb over de zonden welke ik tegen U heb bedreven, en indien ik die niet bovenal verfoei. Maar ook deze genade moet ik van U verwachten ; Gij geeft ze aan wie ze U vraagt ; ik vraag ze U door de verdiensten van al de smarten welke Gij op aarde geleden hebt ; verleen mij berouw over mijne zonden, en een berouw zoo groot als mijne boosheid. [†]Mijn Jezus ! sta mij bij in deze akte welke ik terstond wil verwekken. — Eeuwige Vader ! opperste en oneindig Goed ! ik, ellendige aardworm, heb de stoutmoedigheid gehad U te versmaden en uwe genade te verachten ; ik haat en verfoei bovenal den smaad dien ik U heb aangedaan ; hij is mij leed uit den grond mijns harten, niet zoo zeer om de hel welke ik daardoor verdiend heb, als om

de beleediging die ik U heb aangedaan. Oneindige Goedheid ! ik hoop door de verdiensten van Jezus-Christus dat Gij mij zult vergeven, en met de vergiffenis mijner zonden mij de genade schenken van U te beminnen. Ik bemin U, o God die eene oneindige liefde waardig zijt ! en ik wil gedurig herhalen : ik bemin U, ik bemin U. En nu, aan uwe voeten neergeknield, zeg ik gelijk de heilige Catharina van Genua, als zij zich aan de voeten van den gekruisten Jezus bevond : « Neen, o Heer ! geene zonden meer ; neen, geene zonden meer ! » Neen, mijn zoete Jezus ! Gij verdient niet beleedigd, maar alleen bemind te worden. Mijn Verlosser, help mij !

Mijne teedere Moeder Maria ! verleen mij uwen bijstand ; al wát ik U vraag is, het overige van mijn leven door te brengen in de liefde Gods.

12de OVERWEGING.

2^{den} Donderdag.

JEZUS LIJDENDE GEHEEL ZIJN LEVEN.

Dolor meus in conspectu meo semper. (1)

Mijne smart is mij steeds voor.oogen.

Overwegen wij dat al de smarten en ver-smadingen welke Jezus, in zijn leven en in zijne dood geleden heeft, van den eersten oogenblik af, gedurig voor zijnen geest stonden. ² En van toen af, werkte Hij reeds aan onze Verlossing, en begon Hij zijne smarten aan te bieden tot voldoening voor onze zonden. Hij heeft aan een zijner dienaren geopenbaard, dat Hij van het begin van zijn leven tot aan zijne dood, zonder ophouden heeft geleden, en voor iedere onzer zonden zoo vreeselijk, dat, hadde Hij zoo vele levens gehad als er menschen zijn, Hij even zoo vele malen van droefheid zou zijn gestorven, indien God hem het leven niet had bewaard om nog meer te lijden.

Ach ! welke smart voor het zoo teeder Hart van Jezus, al de zonden der menschen

(1) Ps. 37. 18.

(2) *Dolor meus in conspectu meo semper.*

gedurig voor oogen te hebben ! Van in den schoot van Maria, zegt de heilige Bernardinus van Senen, zag hij iedere onzer zonden in het bijzonder, en iedere fout bedroefde hem uitermate. De droefheid welke onze Zaligmaker gevoelde, bij 't aanschouwen van het ongelijk zijnen Vader door de zonde aangedaan, en van het nadeel toegebracht aan de zielen die Hij zoo vurig beminde, overtrof, volgens den heiligen Thomas,¹ de droefheid van alle rouwmoedige zondaars, zelfs van hen die van loutere droefheid gestorven zijn. En inderdaad, nooit heeft een zondaar God en zijne ziel bemind, gelijk Jezus zijnen Vader en onze zielen beminde. Vandaar dat Hij die wreede benauwdheid die Hij leed in den hof der Olijven, bij het zien van al onze zonden wier uitboeting Hij op zich had genomen, reeds in den schoot zijner Moeder heeft geleden.²

Zoo heeft onze Zaligmaker door den mond van David voorzeggd, dat geheel zijn leven een aanhoudend lijden zou zijn, en daaruit besluit de heilige Joannes Chrysostomus, dat wij over niets moeten bedroefd zijn dan over de zonde, en dat, gelijk Jezus geheel

(1) P. 3. q. 46. a. 6.

(2) Pauper sum ego et in laboribus a juventute mea. Ps. 87. 16.

zijn leven lang gekweld werd om onze zonden, zoo ook wij die ze bedreven hebben, er een aanhoudend leedwezen over moeten hebben, gedachtig dat wij eenen God beleedigd hebben, die ons zoo vurig bemind heeft. — De heilige Margaretha van Cortona hield niet op hare zonden te beweenen, toen haar biechtvader haar op zekeren dag zeide : « Wees gerust, Margaretha, ween niet meer ; God heeft uwe zonden vergeven. » « Ach ! vader, antwoordde zij, hoe zou ik kunnen ophouden mijne zonden te beweenen, wetende dat zij mijnen Zaligmaker geheel zijn leven lang hebben doen lijden. »

Verzuchtingen en gebeden.

Ziehier, o mijn Jezus ! voor uwe voeten den ondankbare, den vervolger, die U, geheel uw leven, zoo zeer bedroefd heeft ; maar ik zeg U met Isaïas : « Gij hebt mijne ziel verlost, opdat zij niet zou verloren gaan ; Gij hebt al mijne zonden achter uwen rug geworpen. » ¹ Ik heb U beleedigd, ik heb U gewond door mijne menigvuldige zonden, en Gij hebt niet geweigerd u met al mijne zonden te beladen ; ik heb vrijwil-

(1) Tu autem eruisti animam meam, ut non periret ; proiecisti post tergum tuum omnia peccata mea. Is. 38. 17.

lig mijne ziel in het vuur der hel geworpen, iedermaal als ik heb toegestemd U zwaar te beleedigen, en Gij hebt niet nagelaten haar te verlossen ten prijze van uw bloed, haar aan haren ondergang ontrukkende. — Mijn allerliefsie Verlosser ! ik bedank U, en ik zou van droefheid willen sterven, als ik denk dat ik uwe oneindige goedheid zoo zeer beleedigd heb. O mijne Liefde ! vergeef mij, en kom bezit nemen van gansch mijn hart. Gij hebt gezegd, dat Gij niet weigert bij hem die U de deur opent, binnen te gaan en met hem te verblijven : « Zoo iemand de deur zal open doen, Ik zal bij hem inkomen en met hem maaltijd houden. » ¹ Mijn zoete Meester ! heb ik U vroeger verstooten, nu bemin ik U, en verlang niets anders dan uwe genade. Zie, de deur van mijn arm hart staat open, ga er nu dan binnen, maar om er nooit meer uit te gaan. Het is arm, maar uwe tegenwoordigheid zal het rijk maken : ja, ik zal rijk zijn, zoolang ik U zal bezitten, o opperste Goed !

O Koningin des hemels ! bedrukte Moeder van eenen bedrukten Zoon, ook voor U ben ik een groot voorwerp van droefheid ge-

(1) Si quis... aperuerit mihi januam, intrabo ad illum, et cœnabo cum illo. Apoc. 3. 20.

weest, daar gij zoo groot aandeel hebt gehad in de smarten van Jezus ; vergeef mij dus ook gij, mijne teedere Moeder ! en verkrijg mij de genade van getrouw te blijven, nu ik hoop dat Jezus in mijne ziel is wedergekeerd.

13de OVERWEGING.

2den Vrijdag.

JEZUS HEEFT ZOO VEEL WILLEN LIJDEN OM ONZE
HARTEN TE WINNEN.

Baptismo habeo baptizari ; et quomodo coarctor usque dum perficiatur. (1)

Ik moet een doopsel ontvangen ; en hoezeer word ik geprangd tot dat het volbracht zij.

Overwegen wij dat Jezus geleden heeft van den eersten oogenblik zijns levens, en dat Hij alles uit liefde tot ons heeft verduurd : na de glorie van God, heeft Hij in geheel den loop zijns levens, geen ander belang gehad dan onze zaligheid. Als Zoon van God had Hij niet noodig te lijden om den hemel te verdienen ; al de pijnen, de ontberingen en de versmadingen die Hij ge-

(1) Luc. 12, 50.

leden heeft, droeg Hij op om ons de eeuwige zaligheid te verdienen. Daar Hij ons kon zalig maken zonder te lijden, heeft Hij een leven verkozen vol van smarten, armoede, verachting, en zonder den minsten troost; en eene dood zoo vol van troosteloosheid en bitterheid dat al de martelaren en boetelingen nooit zulken dood hebben uitgestaan, en dat alleen om ons de grootheid zijner liefde te toonen en om onze liefde te winnen.

Jezus leefde drie en dertig jaren lang, gedurig zuchtende naar het oogenblik waarop Hij zijn leven moest slachtofferen, om ons de genade Gods en de eeuwige glorie te bekomen, opdat hij ons altoos bij zich in zijn hemelsch paradijs zou hebben. Dat vurig verlangen gaf Hij te kennen door deze woorden: «Ik moet een doopsel ontvangen, en hoezeer word Ik geprangd tot dat het volbracht zij.» ¹ Hij wenschte gedoopt te worden in zijn eigen bloed, niet om zijne zonden af te wasschen, daar Hij onschuldig en heilig was, maar om de zonden uit te wisschen van de menschen die Hij zeer beminde. «Hij heeft ons lief gehad, en hij heeft ons met zijn bloed van onze zonden afgewas-

(1) Baptismo habeo baptizari; et quomodo coarctor usque dum perficiatur.

schen. » ¹ O overmaat der liefde van eenen God, welke al de menschen en al de Engelen nooit zullen begrijpen noch waardig loven.

Maar de heilige Bonaventura zucht bij 't zien der groote ondankbaarheid van de menschen jegens eene zoo groote liefde. ² Het is te verwonderen, zegt hij, dat een God zoo veel smarten lijdt, al weenende wordt geboren in eenen stal, arm leeft in een werkhuis, en, na al zijn bloed vergoten te hebben, sterft op een kruis, in een woord, dat Hij een leven leidt vol van vermoeienissen en kwellingen, uit liefde tot de menschen, en dat daarna de menschen niet branden van liefde voor een zoo liefhebbenden God, ja, dat zij zelfs zijne liefde en zijne genade durven verachten ! Hoe is het toch mogelijk dat een God zich aan zoo veel lijden heeft overgegeven voor de menschen, en dat er menschen zijn die dezen God beleedigen en niet beminnen ?

Verzuchtingen en gebeden.

Mijn allerliefste Zaligmaker ! ik ben een dier ondankbaren, die uwe onmeetbare

(1) Dilexit nos, et lavit nos a peccatis nostris in sanguine suo. Apoc. 1. 5.

(2) Mirum est quomodo pro tuo amore corda hominum non sciaduntur. Stim. div. am. p. 2. c. 2.

liefde, uwe smarten en uwe dood met beledigingen en verachtingen hebben vergolden. O mijn lieve Jezus! hoe hebt Gij, de ondankbaarheid voorziende waaraan ik mij jegens U zou plichtig maken, mij zoo teêr kunnen beminnen, en U besluiten zoo veel vernederingen en pijnen voor mij uit te staan? Helaas! het kwaad is bedreven, maar ik wil niet wanhopen. Heer! geef mij nu het leedwezen dat Gij voor mij door uwe tranen verdiend hebt; ik verlang dat mijn berouw gelijk zij aan mijne ongerechtigheid. O allerteederste Hart van mijnen Zaligmaker! dat gedurende eenen tijd, om mijne zaligheid zoo zeer gekweld en zoo zeer mistroost zijt geweest, en altijd geheel brandend van liefde blijft voor mij! Ik smeek U, verander mijn hart: geef mij een hart dat het ongenoegen welk ik U heb aangedaan, herstelle, en eene liefde zoo groot als mijne ondankbaarheid. Maar ik gevoel reeds een groot verlangen om U te beminnen; ik bedank U daarvoor, o lieve Jezus! Ik zie dat Gij de goedheid hebt gehad mijn hart te bewegen. Ik haat bovenal de beledigingen welke ik U heb aangedaan; ik verfoei ze en heb er een afschrik van. Nu acht ik uwe vriendschap meer dan alle rijk-

dommen en alle eer. Ik verlang U te behagen zoo veel ik maar kan. Ik bemin U, U die oneindig beminnenswaardig zijt ! maar ik zie dat mijne liefde te zwak is ; maak ze vuriger, geef mij meer liefde. Ik moet aan uwe liefde met eene veel grootere liefde dan die ik heb, beantwoorden, ik die U zoo zeer vergramd heb, en die in plaats van straffen zoo vele bijzondere gunsten van U heb ontvangen. O opperste Goed ! laat niet toe dat ik, na al de genaden die Gij mij hebt geschonken, voortga te leven in ondankbaarheid. Ik roep dan uit met den heiligen Franciscus : Dat ik sterve uit liefde tot uwe liefde, die U gewaardigd hebt te sterven uit liefde tot mijne liefde.

Maria, mijne Hoop ! sta mij bij ; bid Jezus voor mij.

(1) Moriar amore amoris tui, qui amore amoris mei dignatus es mori ?

~~~~~

*Quæ utilit
ruption*

Wat nut
het gra

Onze
de eer
dat de
den se
van de
lossing
Hij op
heeft
geven
mers
lige
tekst
nut)
heili
den
men
bede

14de OVERWEGING.

2den Zaterdag.

JEZUS' GROOTSTE SMART.

Quæ utilitas in sanguine meo, dum descendo in corruptionem ? (1)

Wat nut schaft mijn bloed, (wat nut) mijn dalen in het graf?

Onze lieve Zaligmaker veropenbaarde aan de eerbiedwaardige Agatha van het Kruis, dat de grootste smart welke Hij gevoelde in den schoot van Maria, de versteendheid was van de harten der menschen die, na de verlossing, de genaden zouden verachten, welke Hij op aarde was komen brengen; en dit heeft Hij zelfs lang te voren te kennen gegeven, door den mond van David; zoo immers is de algemeene verklaring der heilige Vaders, nopens den aangehaalden tekst: « Wat nut schaft mijn bloed, (wat nut) mijn dalen in het graf? Volgens den heiligen Isidorus beteekenen de laatste woorden: Terwijl Ik uit den hemel daal om de menschelijke natuur aan te nemen, die zoo bedorven is door de ondeugden en de zon-

(1) Ps. 29. 10.

den. — Ziehier hoe het goddelijk Woord schijnt gesproken te hebben : Vader ! Ik ga de menschelijke natuur aannemen, en vervolgens al mijn bloed vergieten voor de menschen ; maar waartoe zal dit offer dienen ? het meeste deel der menschen zullen mijn bloed niet achten, en zullen voortgaan met Mij te beleedigen, alsof Ik niets ter hunner liefde gedaan had.

Deze smart was de bittere kelk, waarvan Jezus in den hof der Olijven zijnen eeuwigen Vader bad Hem te verlossen : « Laat deze kelk Mij voorbijgaan. » ¹ Welk was die kelk ? Het was 't aanschouwen van de verachting zijner liefde. En dit deed Hem ook nog vol droefheid uitroepen op het kruis : « Mijn God ! mijn God ! waarom hebt Gij mij verlaten ? » ² — De Heer openbaarde aan de heilige Catharina van Senen, hoe de verlatenheid, waarover Hij alsdan klaagde, voortkwam, doordien zijn Vader moest toelaten, dat zijn lijden en zijne liefde door zoo vele menschen, voor wie Hij stierf, zou veracht worden.

Nu, dezelfde smart pijnigde het Kindje Jezus in den schoot van Maria : toen reeds

(1) *Transeat a me calix iste ! Matth. 26. 39.*

(2) *Deus meus ! Deus meus ! ut quid dereliquisti me ?*
ibid. 27. 46.

zag Het, van eenen kant, zoo veel smarten, versmadingen, vergoten bloed, eene zoo wreede en zoo schandelijke dood, en, van den anderen kant, zoo weinig vrucht ! Het Heilig Kind voorzag dat vele ongelukkigen, ja zelfs het grootste gedeelte der menschen, zijn bloed onder de voeten zouden trappen, en de genade, welke dat bloed hun bezorgde, zouden verachten, gelijk de heilige Paulus zegt : « Die den Zoon Gods met voeten heeft getreden..., en den Geest der genade gehoond heeft. » ¹ Zijn wij misschien van het getal dier ondankbaren ;—geven wij ons niet aan wanhoop over : het Kindje Jezus is bij zijne geboorte den vrede komen brengen aan de menschen die van goeden wil zijn, gelijk Hij door de Engelen deed aankondigen : « En op de aarde vrede aan de menschen van goeden wil. » ² Veranderen wij dan van wil, met berouw te hebben over onze zonden, en het voornemen te maken van dien goeden Zaligmaker te beminnen, en wij zullen den vrede, dat is Gods vriendschap vinden.

(1) *Filium Dei conculcaverit..., et spiritui gratiæ contumeliam fecerit !* Heb. 10. 29.

(2) *Et in terra pax hominibus bonæ voluntatis.* Luc. 2. 14

Verzuchtingen en gebeden.

Allerbeminnelijkste Jezus ! Hoeveel heb ik U doen lijden gedurende geheel uw leven ! Gij hebt uw bloed met zoo veel smart en zoo veel liefde voor mij vergoten, en welke vrucht hebt gij tot hiertoe van mij ontvangen ? Helaas ! verachtingen, beledigingen, versmadingen ! Maar, mijn Verlosser ! ik wil U niet meer bedroeven ; ik hoop dat, door uwe genade, die ik reeds in mij voel werken, uw lijden in mij vruchten zal voortbrengen. Gij hebt zoo veel voor mij geleden en zijt voor mij gestorven, opdat ik U beminne ; ik wil U beminnen boven alle goed, en, om U te behagen, ben ik bereid duizendmaal mijn leven ten beste te geven. Eeuwige Vader ! ik zou beschaamd moeten zijn voor U te verschijnen, om U vergiffenis of genaden te vragen ; maar uw goddelijke Zoon verzekert mij, dat Gij mij alle genaden zult verleen, welke ik U vraag in zijnen naam. « Indien gij den Vader om iets in mijnen naam zult bidden, Hij zal het u geven. » ¹ Ik offer U dan de verdiensten van Jezus-Christus, en in den naam van Jezus-

(1) Si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis.
Jo. 16. 23.

Christus vraag ik U, vooreerst de volle vergiffenis van al mijne zonden ; vervolgens de heilige volharding tot 'de dood toe, en voornamelijk uwe heilige liefde die mij altijd doe leven volgens uwen goddelijken wil. Wat mijn eigen wil betreft, ik ben vast besloten liever duizendmaal te sterven dan U te vergrammen, U te beminnen uit geheel mijn hart en al te doen wat in mijn macht is om U te behagen ; maar ik vraag U, en van U verwacht ik de genade om dit besluit ten uitvoer te brengen.

Lieve Moeder, Maria ! indien gij voor mij bidt, dan ben ik in veiligheid. Ach ! bid, bid voor mij en houd nooit op te bidden, tot dat gij mij veranderd en zoo geworden ziet als God mij wil.

15de OVERWEGING.

3den Zondag.

OVER DE ARMOEDE VAN JEZUS IN ZIJNE
GEBORTE.

Invenietis infantem... positum in praesepio. (1)
Gij zult een kind vinden... liggende in eene kribbe.

Bij het aanschouwen van dit groot geheim

(1) Luc. 2. 12.

en dit groot wonder, een God geboren in eenen stal, roept de Heilige Kerk in verrukking uit : « O wat groot geheim en wat verbazend wonder, dat dieren hunnen God, den Meester van 't heelal, aanschouwen in de gedaante van een pasgeboren Kind en liggend in hunne kribbe. » ¹

Om de geboorte van Jezus met liefde en teederheid te overwegen, moeten wij den Heer bidden dat hij ons een levendig geloof schenke. indien wij zonder geloof de grot van Bethlehem binnen treden, zullen wij slechts een gevoel van medelijden gewaar worden bij 't zien van een klein kind tot zulken staat van armoede gebracht, dat het, in 't midden van den winter geboren, in eene kribbe wordt gelegd, zonder vuur, te midden van eene koude spelonk ; maar indien wij daar met geloof binnen treden, en die overgroote goedheid en liefde beschouwen, waarmede een God zich heeft willen vernederen tot de gelijkenis aan te nemen van een klein kind, in doeken gewonden, liggende op stroo, weenende, sidderende van koude, zonder zich te kunnea verroeren, en melk noodig hebbende om te leven, hoe zullen wij ons dan

(1) O magnum mysterium et admirabile sacramentum, ut animalia viderent Dominum natum, jacentem in praesepio !
Off. Nat. resp. 4.

niet uitgenoodigd en zachtjes gedwongend voelen, om al onze genegenheden te schenken aan dit goddelijk Kind, dat zich in zulken staat heeft gesteld om zich te doen beminnen.

De Evangelist Lucas zegt dat de herders van Bethlehem, nadat zij Jezus in den stal bezocht hadden, wederkeerden God lovende en prijzende, voor alles wat zij gezien hadden. ¹ En nogtans, wat hadden zij gezien? Niets anders dan een arm kindje op een weinig stroo; maar zij waren verlicht door het geloof, en daarom erkenden zij in dat kind de overgroote liefde van God, en door die liefde ontstoken, begonnen zij God te loven en te gebenedijden, overdenkende dat zij het geluk hadden gehad eenen God te zien, diep vernederd en als vernietigd uit liefde tot de menschen. ²

Verzuchtingen en gebeden.

O zoet en beminnelijk Kindje! alhoewel ik U zoo arm op het stroo zie, erken en aanbid ik U als mijnen Heer en Schepper. Ach! ik begrijp wat U tot een zoo ellendigen

(1) Reversi sunt pastores glorificantes et laudantes Deum in omnibus quae audierant et viderant. Luc. 2. 20.

(2) Semetipsum exinanivit. Phil. 2. 7.

staat gebracht heeft : het is uwe liefde tot mij. O mijn Jezus ! als ik daarna denk aan de wijze waarop ik U vroeger behandeld heb, en aan de beledigingen welke ik U heb aangedaan, dan ben ik verwonderd dat Gij mij hebt kunnen verdragen. Ach ! vervloekte zonden ! wat hebt gij gedaan ? Gij hebt het hart van een zoo goeden Meester met bitterheid vervuld ! Mijn lieve Zaligmaker ! ik bid U, door het lijden dat Gij hebt uitgestaan, en door de tranen die Gij gestort hebt in het stalleke van Bethlehem, geef mij tranen, geef mij eene groote droefheid, die mij geheel mijn leven het ongenoegen doe beweenen dat ik U heb aangedaan. Geef dat ik U beminne, maar zoodanig beminne dat ik al het ongelijk dat ik U heb aangedaan, vergoede. Ik bemin U, mijn teedere Zaligmaker ! ik bemin U, o God ! voor mij klein kind geworden. Ik bemin U, mijne Liefde, mijn Leven, mijn Al ! Ik beloof U, voortaan U alleen te beminnen. Help mij door uwe genade, zonder dewelke ik niets vernag.

Maria, mijne Hoop ! gij verkrijgt van uwen goddelijken Zoon al wat gij wilt ; vraag hem zijne heilige liefde voor mij. O lieve Moeder ! verhoor mij.

Hauri
Gij zu
des

Over
dus,
wij
D
waa
ken
sta
Ver
mo
sel

tre
de
zo
k
d

16de OVERWEGING.

3den Maandag.

JESUS IS DE BRON DER GENADEN.

Haurietis aquas in gaudio de fontibus Salvatoris. (1)
 Gij zult met vreugde water putten uit de bronnen
 des Zaligmakers.

Overwegen wij, met den heiligen Bernar-
 dus, de vier bronnen van genaden, welke
 wij bezitten in Jezus-Christus.

De eerste is eene bron van *barmhartigheid*,
 waarin wij ons kunnen reinigen van de vlek-
 ken der zonden. Deze bron is voor ons ont-
 staan uit de tranen en het bloed van onzen
 Verlosser: « Hij heeft ons lief gehad, en ons
 met zijn bloed van onze zonden gewas-
 schen. » ²

De tweede is eene bron van *vrede* en van
troost in onze kwellingen. « Aanroep mij op
 den dag van kwelling en ik zal u troosten, » ³
 zegt Jezus. « Indien iemand dorst heeft, hij
 kome tot mij, en drinke. » ⁴ Indien iemand
 dorst heeft naar den waren troost, zelfs in

(1) Is. 12. 3.

(2) Dilexit nos, et lavit nos a peccatis nostris in sanguine
 suo. Apoc. 1. 5.

(3) Invoca me in die tribulationis, erua me te, Ps. 49. 15.

(4) Si quis sitit, veniat ad me, et bibat. Jo. 7. 37.

dit leven, dat hij tot mij kome, en hij zal tevreden wezen. ¹ Die het water mijner liefde proeft, zal voor altijd de genoegens der wereld verachten ; en hij zal ten volle voldaan worden, wanneer hij het rijk der Gelukzaligen zal binnen treden ; want het water mijner genade zal hem van de aarde tot den hemel doen opklimmen. « Het zal in hem eene bron worden van water dat springt tot in het eeuwige leven. » ² De vrede welke de Heer geeft aan de zielen die hem beminnen, is geenszins de vrede welken de wereld belooft in de zinnelijke vermaken, die meer bitterheid dan vrede achterlaten ; de vrede welken God geeft, overtreft alle zinnelijke genoegens : « De vrede Gods die alle begrip te boven gaat. » ³ Zalig zij die dorst hebben naar de wateren dezer goddelijke bron : « Zalig zijn ze die honger en dorst hebben naar de rechtvaardigheid. » ⁴

De derde is eene bron van *godsvrucht*. O wat wordt men godvruchtig en bereidwillig om aan de stem van God te gehoorzamen,

(1) Qui autem biberit ex aqua quam ego dabo ei, non sitiet in æternum. Jo. 4. 13.

(2) Fiet in ee fons aquæ salientis in vitam æternam.

(3) Pax Dei, quæ exsuperat omnem sensum Phil. 4. 7.

(4) Beati qui esuriunt et sitiunt justitiam ! Matth. 5. 6.

en wat groeit men gedurig aan in deugden, als men dikwijls overweegt al wat Jezus uit liefde tot ons gedaan heeft ! Wie dit beoefent, zal zijn gelijk een boom aan een waterstroom geplant. ¹

De vierde is eene bron van *liefde* : « Een vuur ontbrandde bij mijne overweging. » ² Als men de pijnen en de vernederingen overweegt, welke Jezus om onze liefde heeft geleden, onmogelijk van niet te branden door het vuur, dat Hij op aarde is komen ontsteken.

Alzoo wordt ten volle het woord van den profeet vervuld, die zegt, dat, alwie gaat putten aan die zalige bronnen, welke wij bezitten in Christus-Jezus, er altijd water van zaligheid en vreugde bekomt : « Gij zult met vreugde water putten uit de bronnen des Zaligmakers. » ³

Verzuchtingen en gebeden.

O zoete Jezus, mijn lieve Zaligmaker ! Hoe veel ben ik U niet schuldig ! Hoezeer hebt Gij mij niet verplicht U te beminnen ! dewijl Gij voor mij hebt gedaan, hetgeen

(1) Erit tanquam lignum quod plantatum est secus decursum aquarum. Ps. 1. 3.

(2) In meditatione mea exardescet ignis. Ps. 38. 4.

(3) Haurietis aquas in gaudio de fontibus Salvatoris.

een dienstknecht niet zou gedaan hebben voor zijnen meester, noch een zoon voor zijnen Vader! Hebt Gij mij meer bemind dan elk andere, dan is het ook rechtvaardig dat ik U meer beminne dan alle anderen. Ach! ik zou van droefheid willen sterven, wanneer ik denk dat Gij zoo veel voor mij hebt geleden, dat Gij zoo verre zijt gegaan, van de wreedste en schandelijkste dood welke een mensch kon ondergaan, uit liefde tot mij te verduren, en dat ik uwe vriendschap zoo dikwijls veracht heb. Hoe dikwijls, na van U vergiffenis te hebben bekomen, heb ik U niet op nieuw veracht! Maar, mijn Jezus! uwe verdiensten zijn mijne hoop. Ik stel nu uwe genade boven alle koninkrijken dezer wereld. Ik bemin U, en uit liefde tot U, onderwerp ik mij aan alle soort van pijnen en dood. Ben ik onwaardig door de handen der beulen te sterven voor uwe glorie, ik aanvaard ten minste uit goeder harte, de dood die Gij voor mij bestemd hebt, ik neem die aan op de wijze en in den tijd die Gij hebt vastgesteld.

Mijne teedere Moeder Maria! verkrijg mij de genade van altijd te leven en van te sterven in de liefde van Jezus,

JEZU

Orie
ejeDe z
on

I

om

me

en

ope

poe

ree

ke

m

be

h

te

or

k

l

17de OVERWEGING.

3den Dinsdag.

JEZUS LIEFDERIJKE GENEESHEER ONZER ZIELEN.

Orietur vobis... Sol justitiæ, et sanitas in pennis ejus. (1)

De zon der rechtvaardigheid zal van u oprijzen, en onder hare vleugelen zult gij genezing vinden.

De geneesheer zal komen, zegt de profeet, om de zieken te genezen: hij zal komen met de snelheid van een vogel die vliegt, en met den glans der zon die, zoodra zij opdaagt, haar licht verspreidt van de eene pool tot aan de andere. — Maar zie! hij is reeds gekomen. Troosten wij ons, en bedanken wij hem.

De heilige Augustinus zegt, dat die hemelsche geneesheer is nedergedaald tot het bed van den kranke; ² dat wil zeggen, dat hij zoo verre is gegaan van ons vleesch aan te nemen; want ons lichaam is als het bed onzer kranke ziel.

De andere geneesheeren, als zij den kranke beminnen, doen al wat hun mogelijk is, om hem te genezen, maar wáár

(1) Mal. 4. 2.

(2) Descendit usque ad lectum ægrotantis. Serm. 87. E. B.

eenen geneesheer vinden die, om eenen kranke te genezen, dezès krankheid op zich neemt? Jezus-Christus is de eenige geneesheer geweest, die, om ons te genezen, onze krankheid op Zich heeft genomen. « Hij heeft onze zwakheden gedragen, en onze smarten op zich genomen, » zegt Isaïas. ¹ Hij heeft niemand anders willen zenden om dit werk van barmhartigheid te verrichten; maar om al onze liefde te winnen, is Hij zelf gekomen.

Hij heeft onze wonden willen genezen door zijn eigen bloed, en, door zijne dood, ons verlossen van de eeuwige dood, die wij verdiend hadden. In een woord, Hij heeft het bitter geneesmiddel willen nemen, van een leven vol kwellingen en van eene dood vol smarten, om ons het leven weder te geven en van al onze kwalen te verlossen.

Onze Zaligmaker heeft gezegd aan den heiligen Petrus: « Den kelk, dien de Vader mij gegeven heeft, zou ik dien niet drinken? » ² Het was dan noodzakelijk dat Jezus-Christus zoo zeer versmaad werd om ons te genezen van onzen hoogmoed; dat

(1) Vere languores nostros ipse tulit, et dolores nostros ipse portavit. Is. 53. 4.

(2) Calicem quem dedit mihi Pater, non bibam illum. Jo. 18. 11.

Hij een zoo armoedig leven leidde, om ons te genezen van onze hebzucht; eindelijk, dat Hij in eene zee van bitterheden werd gedompeld, en stierf van loutere pijn, om ons te genezen van onze drift naar zinnelijke genoegens.

Verzuchtingen en gebeden.

Dat uwe liefde eeuwig geloofd en geze-
gend zij, o mijn Verlosser! Ach! hoe zou
het gesteld zijn met mijne zwakke en kranke
ziel die lijdt aan zoo vele wonden welke
mijne zonden hebben veroorzaakt, indien
ik U niet had, mijn Jezus, die mij kunt en
wilt genezen? O Bloed van mijnen Zalig-
maker! ik betrouw op U; wasch en genees
mij. O mijne Liefde! het is mij leed, ik
ben uiterst bedroefd U beledigd te hebben.
Om mij uwe liefde te toonen, hebt Gij een
leven zoo vol kwelling en eene zoo wreede
dood willen aannemen! Ik zou U ook mijne
liefde willen toonen; maar wat vermag ik,
ik die zoo ellendig, zoo krank en zoo zwak
ben? O God mijner ziel! Gij zijt almach-
tig, Gij kunt mij genezen en heilig maken,
ontsteek in mij een vurig verlangen om U
te beminnen. Ik verzaak aan al mijne vol-
doeningen om U te behagen, o mijn godde-

lijke Verlosser ! die verdient bevredigd te worden , wat het ook koste. O opperste Goed ! ik acht en bemin U meer dan alle goed , maak dat ik U beminne uit geheel mijn hart , en dat ik U gedurig uwe heilige liefde vrage. Eertijds heb ik U beleedigd , en heb U niet bemind , omdat ik uwe liefde niet gevraagd heb ; ik vraag ze U vandaag en smeek U mij de genade te verleen en van ze altijd te vragen ; verhoor mij door de verdiensten van uw lijden.

O Maria , mijne liefderijke Moeder ! Gij zijt altijd bereid om die U bidt te verhooren , gij bemint die U beminnen ; ik bemin U , o mijne Koningin ! verkrijg mij de genade van God te beminnen , en ik vraag U niets anders.

18de OVERWEGING.3^{den} Woensdag.

WIJ MOETEN ALLES VERHOPEN DOOR DE VERDIEN-
STEN VAN JEZUS-CHRISTUS.

Proprio Filio suo non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum. (1)

Hij heeft zijn eigen Zoon niet gespaard, maar voor ons allen overgeleverd.

Daar de eeuwige Vader ons zijn eigen Zoon heeft gegeven als Middelaar, als Voor- spreker bij Hem, en als Zoenoffer voor onze zonden, overwegen wij dat wij niet meer mogen vreezen van God niet verhoord te worden, welke genade wij Hem ook vragen steunende op zulken Verlosser: want, voegt de Apostel er bij, heeft God ons zijnen Zoon niet geweigerd, wat zou Hij ons dan weigeren? ²

Onze gebeden zijn niet waardig dat de Heer ze verhoore of aanzie, omdat wij straffen voor onze zonden en geene genaden verdienen; maar Jezus-Christus, die voor ons ten beste spreekt, met al de smarten van

(1) Rom. 8. 32.

(2) Quomodo non etiam cum illo omnia nobis donavit?

zijn leven, zijn bloed en zijne dood op te dragen, verdient zeker verhoord te worden. De hemelsche Vader kan niets weigeren aan eenen Zoon, die Hem zoo dierbaar is, en die Hem eenen prijs van oneindige waarde aanbiedt. Die goddelijke Middelaar is onschuldig; al wat Hij aan Gods gerechtigheid aanbiedt, is om onze schulden te betalen, en de prijs dien Hij geeft, overtreft oneindig de schulden van alle zonden der menschen. Het zou niet rechtvaardig zijn, dat een zondaar verloren ging, wanneer hij berouw heeft over zijne zonden en aan God de verdiensten aanbiedt van Jezus-Christus die overvloediglijk voor hem voldaan heeft.

Laten wij dus den Heer bedanken, en alle genaden verwachten door de verdiensten van onzen Zaligmaker.

Verzuchtingen en gebeden.

Neen, mijn God en mijn Vader! ik kan niet meer van uwe barmhartigheid mistrouwen; ik kan niet vreezen, dat Gij mij de vergiffenis van al mijne zonden zult weigeren, noch twijfelen dat Gij mij al de genaden zult geven die mij noodig zijn om zalig te worden, dewijl Gij mij uwen Zoon hebt gegeven, opdat ik Hem U voor mij op-

drag
ken,
verg
gena
dat
verc
O,
bed
die
ver
mi
we
br
te
U
te
h
li
v
l
i
A
z
l

drage. Hebt Gij mij Jezus-Christus geschenken, het is juist om mij mijne zonden te vergeven, en om mij in staat te stellen uwe genaden te kunnen ontvangen ; en Gij wilt dat ik Hem U opdrage, en dat ik door zijne verdiensten mijne zaligheid van U verhope. O, mijn God ! ik wil U gehoorzamen en ik bedank U ; ik offer U de verdiensten van dien goddelijken Zoon, en door dezelve verwacht ik uwe genade, eene genade die mijne zwakheid versterke, en al de schade, welke mijne zonden mij hebben toegebracht, herstelle. Het spijt mij U beleedigd te hebben, o oneindige Goedheid ! ik bemin U bovenal, en beloof U, voortaan U alleen te beminnen. Maar, indien Gij mij niet helpt, zal dit eene ijdele belofte zijn ; ter liefde van Jezus-Christus, schenk mij de volharding in uwe liefde ; schenk mij het licht en de sterkte die mij noodig zijn om in alles uwen heiligen wil te volbrengen. Alzoo steunende op de verdiensten van Jezus-Christus, hoop ik dat Gij mij zult verhooren.

Maria, mijne Moeder en mijne Hoop ! ook U bid ik, om de liefde van Jezus-Christus, mij die genade te verkrijgen. Mijne teedere Moeder ! verhoor mij.

OVERWEGINGEN

VOOR

DE NOVENE VAN KERSMIS.

1ste OVERWEGING.

16den December.

GOD HEEFT ONS ZIJN EENIGEN ZOON TOT
VERLOSSER GEGEVEN.

*Dedi te in lucem gentium, ut sit salus mea usque ad
extremum terræ. (1)*

Ik heb u gesteld om het licht der volkeren te zijn,
en de zaligheid die ik zend tot aan de einden der
aarde.

Overwegen wij hoe de eeuwige Vader het
Kindje Jezus toespreekt, op het oogenblik
zijner ontvangenis: ² Mijn Zoon, Ik heb U
aan de wereld gegeven om het licht en het
leven der volkeren te zijn, opdat Gij hun de
zaligheid bezorgt die Ik zoo zeer verlang
als mijne eigene zaligheid. Gij moet U dus
geheel en al aan het heil der menschen toe-
wijden. ³ Gij moet van uwe geboorte af,
eene uiterste armoede lijden, opdat de

(1) Is. 49. 6.

(2) Dedi te in lucem gentium, ut sis salus mea.

(3) Totus illi datus, totus in suos usus impenderis. S. Bern.

menschen rijk worde. ¹ Gij moet verkocht worden als een slaaf, om aan den mensch de vrijheid te bezorgen, en als een slaaf moet Gij gegeeseld en gekruisigd worden, om te voldoen aan mijne rechtvaardigheid voor de straffen die de mensch verdiend heeft. Gij moet uw bloed en leven geven, om den mensch van de eeuwige dood te bevrijden. In een woord, weet dat Gij niet meer U zelve, maar den mensch toebehoort: « Een Kindje is ons geboren, een Zoon is ons gegeven. » ² Alzoo, mijn welbemindde Zoon! wanneer de mensch zal zien dat Ik U geheel aan hem schenk, U mijn eenigen Zoon, en dat Mij niets meer om hem te geven overblijft, dan zal hij gedwongen zijn Mij te beminnen en zich aan Mij te geven. — Ziedaar! hoe verre de liefde van God jegens de menschen geweest is: « Zóó lief heeft God de wereld gehad! » ³ O oneindige liefde, een oneindigen God alleen waardig! « Zoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft. » ⁴

(1) Ut tua inopia dities.

(2) Parvulus natus est nobis, et Filius datus est nobis. Is. 9. 6.

(3) Sic Deus dilexit mundum!

(4) Sic enim: Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret! Jo. 3. 16.

Het Kindje Jezus, wel verre van bedroefd te zijn bij dit voorstel, verheugt er Zich over, neemt het aan met liefde, en levert Zich vol van blijdschap. ¹ Van den eersten oogenblik der menschwording geeft Hij zich zelve geheel aan den mensch, en met vreugde omhelst Hij al de smarten en al de vernederingen welke Hij op deze aarde uit liefde tot den mensch moet lijden. Deze waren de bergen en de heuvelen, zegt de heilige Bernardus, welke Jezus heeft moeten overstijgen om de menschen te verlossen. ²

Bemerken wij hier dat God de Vader, met zijnen Zoon te zenden om onze Verlosser te zijn, en als Middelaar den vrede tusschen Hem en de menschen te herstellen, Zich op zekere wijze verplicht heeft om ons te vergeven en ons te beminnen, krachtens het verdrag dat Hij had aangegaan van ons in zijne genade aan te nemen, ingeval zijn Zoon voor ons aan de goddelijke rechtvaardigheid voldeed. Het goddelijk Woord, van zijnen kant, na den last te hebben aangenomen welke zijn Vader, die Hem tot onze verlossing zendend, aan ons gaf, Hem oplegde heeft zich ook verplicht ons te

(1) Exultavit ut gigas ad currendam viam. Ps. 18. 6.

(2) Ecce iste venit saliens in montibus, transiliens colles. Cant. 2. 8.

beminn
maar
te ver

M
gelij
den
mij
ven
mij
gel
lk
Al
ge
ve
o
d
r
g
C

beminnen, niet uit oorzaak onzer verdiensten maar om den barmhartigen wil zijns Vaders te vervullen.

Verzuchtingen en gebeden.

Mijn lieve Jezus ! indien het waar is, gelijk in de wet staat, dat men door de gift den eigendom verkrijgt, dan behoort Gij mij toe, dewijl uw Vader U aan mij gegeven heeft. Voor mij zijt Gij geboren, aan mij zijt Gij gegeven. « Een Kindje is ons geboren, een Zoon is ons geschonken. » ¹ Ik mag dan uitroepen : « Mijn Jezus en mijn Al ! » ² Dewijl Gij mij toebehoort, al uwe goederen behooren mij ook toe. Uw Apostel verzekert het mij : « Hoe heeft Hij ons niet ook alles met Hem geschonken ? » ³ zegt de heilige Paulus. Dus, uw bloed behoort mij, uwe verdiensten behooren mij, uwe genade, uw paradijs behooren mij. En indien Gij mij toebehoort, wie zal U ooit van mij kunnen scheiden ? « Niemand kan mij mijnen God ontnemen ; » ⁴ riep de heilige Antonius Abt verrukt van blijdschap uit ;

(1) Parvulus natus est nobis, et Filius datus est nobis. Is. 9. 6.

(2) Jesus meus, et omnia.

(3) Quomodo non etiam cum illo omnia nobis donavit ? Rom. 8. 32.

(4) Deum a me tollere nemo potest.

en zoo wil ik voortaan ook spreken ! Ik kan U nog verliezen, en door mijne schuld mij van U verwijderen ; maar, o mijn Jezus ! heb ik U vroeger verlaten en verloren, het is mij nu uit ganscher harte leed, en ik ben besloten alles te verliezen, zelfs het leven, liever dan U nog voortaan te verliezen, U, die een oneindig goed zijt, en de eeuwige liefde mijner ziel. — Ik dank U, o eeuwige Vader ! dat Gij mij uwen Zoon hebt gegeven, en dewijl Gij Hem mij, ofschoon zoo ellendig, geheel hebt gegeven, geef ik mij ook geheel aan U. Om de liefde van dien aanbiddelijken Zoon, aanvaard mij, o mijn God ! en hecht mij aan mijnen Verlosser, met liefdebanden ; maar hecht mij zoo nauw, dat ik met den Apostel moge uitroepen : « Wie zal ons dan van Christus' liefde scheiden ? » ¹ Welk goed der wereld zal mij nog van mijnen Jezus kunnen scheiden ? — En Gij, mijn Zaligmaker ! indien Gij geheel mijn zijt, weet dat ik geheel aan U ben : beschik over mij en over alles wat mij toebehoort, volgens uw welbehagen. Ach ! hoe zou ik iets kunnen weigeren aan eenen God, die niet geweigerd heeft voor mij zijn bloed en zijn leven op te offeren ?

(1) Quis nos separabit a charitate Christi ? Rom. 8. 35.

Mari
uwe l
zelven
Meeste
trouw

DRO

Hos
n
Sl

Maria, mijne Moeder ! bewaar mij onder uwe bescherming ; ik wil niet meer mij zelve, maar geheel aan mijn goddelijken Meester toebehooren ; Gij moet mij getrouw maken, op U stel ik mijn betrouwen.

~~~~~

2de OVERWEGING.

17^{den} December.

DROEFHEID VAN JEZUS' HART IN DEN SCHOOT VAN MARIA.

Hostiam et oblationem noluisti ; corpus autem aptasti mihi. (1)

Slachtoffers en offeranden wildet gij niet ; maar een lichaam hebt gij mij toebereid.

Overwegen wij de groote bitterheid die het hart van het Kindje Jezus moest doordringen en benauwen in den schoot van Maria, op het oogenblik dat zijn Vader Hem die lange reeks van versmadingsen, van smarten en benauwdheden voor oogen stelde, welke het gedurende heel zijn leven zou moeten lijden om de menschen te verlossen van hunne kwalen.

Ziehier hoe Jezus spreekt door den mond

(1) Heb. 10. 5.

van den profeet Isaias: ¹ Van het eerste oogenblik mijner ontvangenis, heeft mijn Vader mij doen kennen, hoe zijn wil was, dat ik een leven vol smarten zou leiden, en eindelijk op het kruis zou geslachtofferd worden. ² En ik, o geliefde zielen! heb alles aanvaard voor uwe zaligheid. En van dat oogenblik gaf ik mijn lichaam over aan de geeselslagen, aan de nagelen en aan de dood.

Bemerken wij, dat al wat Jezus in zijn leven en gedurende zijne passie moest lijden, Hem reeds in den schoot zijner Moeder werd voor den geest gesteld, en dat Hij alles aannam met liefde. Maar, ach! welken angst en welke benauwdheid heeft dat onschuldig Hart van Jezus niet uitgestaan om zich aan dat lijden gewillig te onderwerpen en den natuurlijken afkeer der zinnen te overwinnen! Hij wist wat Hij vooreerst te lijden had, gedurende zijn verblijf van negen maanden in die duistere gevangenis van den schoot van Maria. Hij wist welke vernederingen en welke smarten Hem te wachten stonden, bij zijne geboorte in eenen stal, de schuilplaats van dieren, en

(1) Mane erigit mihi aurem... Is. 50. 4.

(2) Ego autem non contradico...; corpus meum dedi percutientibus.

vervo
Hij m
een
de m
een
leid
dig
doo
ond
Za
ieo
al
wa
ge
be
m
a
z

vervolgens gedurende de dertig jaren die Hij moest doorbrengen in de werkplaats van een armen ambachtsman. Hij wist ook dat de menschen Hem zouden behandelen als een onwetende, als een slaaf, als een verleider, en een misdadiger die de dood schuldig is, ja de wreedste en schandelijkste dood, die men aan de booswichten kan doen ondergaan.

Ieder oogenblik nam onze liefderijke Zaligmaker dit alles aan, en zoo leed Hij ieder oogenblik te gelijk alle smarten en allen smaad die Hem tot aan zijne dood te wachten stonden. Zelfs de kennis zijner goddelijke waardigheid maakte Hem de beledigingen die Hij van de menschen moest ontvangen, des te gevoeliger, en altijd stonden Hem deze beledigingen voor zijne oogen, gelijk de profeet voorzgd had: « Geheel den dag staat mijne schande voor mijne oogen. » ¹ Ja, gedurig had Hij die schande voor den geest, voornamelijk die schaamte welke Hij eens moest uitstaan, wanneer Hij van zijne kleederen zou worden ontbloot, gegeeseld, aan drie ijzeren haken gehangen en eindelijk gedwongen zijn leven te eindigen te midden der versmadingen

(1) Tota die verecundia mea contra me est. Ps. 13. 16.

en der vervloeking en dierzelfde menschen, voor wie Hij zou sterven uit gehoorzaamheid aan den wil zijns Vaders. « Daar Hij gehoorzaam was tot de dood, en wel tot de dood des kruises. » ¹ En waarom? Om ons te verlossen, ons ellendige en ondankbare zondaars.

Verzuchtingen en gebeden.

Ach ! mijn geliefde Zaligmaker ! hoeveel heeft het U niet gekost, van den eersten oogenblik af uwer komst in deze wereld, om mij uit den afgrond te trekken, waarin mijne zonden mij gestort hadden ! Dus, o mijn goddelijke Meester ! om mij uit de slavernij van den duivel, aan wien ik mij zelf, door vrijwillig te zondigen verkocht heb, te verlossen, hebt Gij willen behandeld worden als de slechtste aller slaven, en ik, ofschoon daarvan bewust, heb niettemin zoo dikwijls uw allerliefste Hart willen bedroeven, dat mij zoo zeer bemind heeft ! Maar dewijl Gij, die onschuldig en die mijn God zijt, een zoo smartvol leven en eene zoo pijnlijke dood hebt willen uitstaan te mijner liefde, neem ik, ter uwer liefde, o

(1) Factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis. Phil. 2. 8.

mijn
uwe h
aan e
toege
door
de h
De l
mijn
voor
alle
nen
sch
zal
be
ik
U
ge
ve
li
j
l
M
n

mijn Jezus ! alle pijnen aan, die mij door uwe hand worden toegezonden. Ik neem ze aan en omhels ze, dewijl zij mij worden toegezonden door die handen, welke eens doorboord werden om mij te verlossen van de hel, die ik zoo menigmaal verdiend heb. De liefde welke Gij mij getoond hebt, o mijn Zaligmaker ! toen Gij U aanboodt om voor mij te lijden, dwingt mij om voor U alle pijnen en alle versmadingen aan te nemen. O Heer ! door uwe verdiensten, schenk mij uwe heilige liefde ; die liefde zal mij alle lijden en allen smaad zoet en beminnelijk maken. Ik bemin U bovenal, ik bemin U uit geheel mijn hart, ik bemin U meer dan mij zelven ; maar Gij hebt mij, gedurende heel den loop van uw leven, zoo vele en zoo groote blijken gegeven van uwe liefde, en ik ondankbare, sedert zoo vele jaren dat ik op deze wereld ben, welke liefdeblijk heb ik U tot hiertoe gegeven ? Maak dan, o mijn God ! maak dat ik gedurende den tijd, die mij nog te leven overblijft, U eenige blijk mijner liefde geve ; arm als ik ben en zonder iets ter uwer liefde gedaan te hebben, zou ik in den dag des oordeels voor U niet durven verschijnen. Maar wat kan ik uitwerken zonder uwe

genade? Al wat ik kan, is U bidden mij te helpen; en dit gebed zelfs is een uitwerksel uwer genade. Mijn Jezus! sta mij bij door de verdiensten van uw lijden en van uw bloed dat Gij voor mij vergoten hebt.

Allerheiligste Maagd, Maria! beveel mij aan uw goddelijken Zoon; ik vraag het U om de liefde, welke Gij Hem toedraagt. Gedenk dat ik een dier schapen ben, voor wie uw Zoon zijn leven heeft ten beste gegeven.

3de OVERWEGING.

18^{den} December.

JEZUS IS KLEIN GEWORDEN, OM ONS BETROUWEN
EN ONZE LIEFDE TE WINNEN.

Parvulus natus est nobis, et Filius datus est nobis. (1)
Een Kindje is ons geboren, en een Zoon is ons geschonken.

Overwegen wij, dat na zoo vele eeuwen na zoo vele verzuchtingen en gebeden, die goddelijke Messias, wien de Patriarchen en de Propheten het geluk niet hadden te aanschouwen, de Gewenschte der volkeren, de Gewenschte der eeuwige heuvelen, in een

(1) Is. 9. 6.

woord, onze Zaligmaker, eindelijk is gekomen, is geboren, en zich geheel aan ons heeft gegeven. « Een Kindje is ons geboren, en een Zoon is ons geschonken. » ¹

De Zoon Gods heeft zich klein gemaakt, om ons groot te maken ; Hij heeft zich aan ons gegeven, opdat wij ons aan Hem zouden geven ; Hij is ons zijne liefde komen toonen, opdat wij aan dezelve door de onze zouden beantwoorden. Ontvangen wij Hem dan met liefde, beminnen wij Hem, en nemen wij tot Hem onze toevlucht in al onze noodwendigheden.

De kinderen, zegt de heilige Bernardus, geven gemakkelijk, wat men hun vraagt. ² Jezus is als Kind gekomen, om ons te toonen dat Hij gansch bereid is om zijne gunsten te schenken. Welnu, in Hem zijn alle schatten. ³ Zijne hemelsche Vader heeft Hem alles in zijne handen gesteld. ⁴ Willen wij licht bekomen, Hij is juist gekomen om ons te verlichten ; verlangen wij meer sterkte om aan onze vijanden te wederstaan, Hij is gekomen om ons te versterken ; verlangen wij de vergiffenis onzer zonden en de zalig-

(1) Parvulus natus est nobis, et Filius datus est nobis.

(2) Puer facile donat. In Epiph. s. 1.

(3) In quo sunt omnes thesauri. Col. 2. 3.

(4) Omnia dedit in manu ejus. Jo. 3. 36.

heid, Hij is gekomen om onze zonden te vergeven en ons zalig te maken; eindelijk, verlangen wij de goddelijke liefde, de grootste aller gaven, Hij is gekomen om onze harten van liefde te doen branden, en het is daarom vooral dat Hij kind is geworden; heeft Hij zich aan onze oogen in een zoo armen en zoo nedrigen staat willen vertoonen, het is om des te beminnelijker toe te schijnen, ons alle vrees te benemen, en des te zekerder onze liefde te winnen, zegt de heilige Petrus Chrysologus. ¹

Daarenboven heeft Jezus als Kind in deze wereld willen verschijnen, opdat wij Hem niet alleen bovenal, maar ook nog teeder zouden beminnen. De kinderen doen zich allen beminnen van hen die ze zien; wie dan zou niet met al de teederheid zijns harten eenen God beminnen, dien hij onder de gedaante ziet van een klein kind, dat een weinig melk tot voedsel heeft en van koude heeft, dat veracht en verlaten wordt, dat weent en jammert in eene kribbe op stroo? Ziedaar wat den teërbeminnende heilige Franciscus deed uitroepen: Laat ons het Kind van Bethlehem beminnen! Laat ons

(1) Taliter venire debuit, qui voluit timorem pellere, quæ-
rere charitatem. Serm. 158.

het Kind van Bethlehem beminnen ! ¹ —
Komt, Christene zielen, komt eenen God
beminnen, die voor U kind en arm is ge-
worden, een zoo beminnelijken God, die uit
den hemel is gedaald om zich geheel aan
u te schenken.

Verzuchtingen en gebeden.

O beminnelijke Jezus ! dien ik zoo zeer
veracht heb, Gij zijt uit den hemel gedaald
om ons van de hel te verlossen en U geheel
aan ons te geven. Ach ! hoe hebben wij U
zoo dikwijls kunnen verachten, en U den
rug keeren ? De menschen zijn niet ondank-
baar jegens de schepselen ; doet iemand
hun een geschenk, komt men hen van verre
bezoeken, of geeft men hun eenige blijk
van toegenegenheid, zij kunnen het niet
vergeten, en zij achten zich verplicht hier-
voor dankbaar te zijn ; en ondertusschen
jegens U die hun God zijt, die zoo bemin-
nelijk zijt, die niet geweigerd hebt, uit
liefde tot hen uw bloed en leven ten beste
te geven, jegens U toonen zij zich zoo on-
dankbaar ! Maar, helaas ! mijn gedrag
jegens U is nog slechter geweest dan dat der

(1) Amemus Puerum de Bethleem ! Amemus Puerum de
Bethleem !

anderen ! Hoe meer Gij mij bemind hebt, des te ondankbaarder ben ik jegens U geweest. Ach ! hadt Gij aan een ketter, aan een heiden de genaden verleend die Gij mij hebt geschonken, hij zou heilig zijn geworden, en ik, ik heb U beleedigd ! O Heer ! gelief toch de beleedigingen te vergeven die ik U heb aangedaan. Maar Gij hebt gezegd, dat als een zondaar zijne misslagen beweent, Gij alle versmadingen vergeet, welke Gij van hem hebt ontvangen : « Ik zal al zijne misdaden niet meer indachtig zijn. » ¹ Heb ik U vroeger niet bemind, voortaan wil ik niets anders doen dan U beminnen. Gij hebt U geheel aan mij gegeven ; ik wijd U geheel mijnen wil toe, en zoo bemin ik U ; Ja, ik bemin U, ik bemin U, en wil aanhoudend herhalen ik bemin U, ik bemin U ; zoo lang als ik leef wil ik altijd hetzelfde zeggen en wil mijnen geest geven met deze zoete woorden op de lippen : Mijn God ! ik bemin U ! om daarna bij mijne intrede in het ander leven, te beginnen U met eene eeuwige liefde te beminnen. In de verwachting van dit groot geluk, o mijn God, mijn eenig Goed, mijne eenige Liefde ! heb ik

(1) Omnium iniquitatum ejus.... non recordabor. Ez.
18 22.

vast
eigen
de we
meer
zoo
aan
liefde
mij
uwe
M
erk
ge
lee
de
de

vast besloten uwen wil boven al mijne eigene voldoeningen te stellen. Dat geheel de wereld kome, ik veracht ze ; ik wil niet meer ophouden Hem te beminnen die mij zoo zeer bemind heeft ; ik wil niet meer aan Hem mishagen, die eene oneindige liefde waardig is. O goede Jezus ! begunstig mijn verlangen en mijn voornemen door uwe genade.

Mijne goedertierene Koningin, Maria ! ik erken dat ik door uwe tusschenkomst alle genaden heb bekomen welke God mij verleend heeft, houd niet op voor mij te bidden ; verkrijg mij de volharding, Gij die de Moeder der volharding zijt.

4de OVERWEGING.

19^{den} December.

DE PASSIE VAN JEZUS DUURDE GEHEEL ZIJN
LEVEN.

Dolor meus in conspectu meo semper. (1)
Mijn smart is altijd voor mijne oogen.

Overwegen wij, hoe van het eerste oogeblik dat de ziel van Jezus-Christus gescha-

(1) Ps. 37. 18.

pen en met zijn lichaam in den schoot van Maria werd vereenigd, de eeuwige Vader aan zijnen Zoon het bevel gaf zijn leven op te offeren voor de verlossing der wereld, en hoe Hij Hem te gelijker tijd het bedroevend schouwtooneel voor oogen stelde van al de smarten, welke Hij tot aan zijne dood zou moeten lijden voor de zaligheid der menschen. Hij toonde Hem alsdan al de pijn, al de vernedering en armoede, welke Hij gedurende zijn leven zou moeten uitstaan te Bethlehem, in Egypte en te Nazareth; verder al de smarten en de schande van zijne passie, de gesels, de doornen, de nagels, het kruis, de verveling, de droefheid, den doodsangst en de verlatenheid waarin Hij zijn leven zou eindigen op den Calvarieberg.

Toen Abraham zijnen zoon ter dood geleidde, wilde hij hem niet van te voren bedroeven, zelfs niet gedurende den korten tijd die er noodig was om den berg te bereiken, en hij hield het geheim voor hem verborgen; maar de hemelsche Vader wilde dat zijn menschgeworden Zoon die, als slachtoffer bestemd was om voor onze zonden aan zijne rechtvaardigheid te voldoen, vooraf al de smarten zou uitstaan welke Hij gedurende zijn leven en bij zijne dood

zou moeten lijden. Zoodan, die bittere droefheid welke Jezus leed in den hof der Olijven, en welke alleen, gelijk Hij zelf verklaarde, voldoende was om Hem het leven te benemen, « Mijne ziel is bedroefd tot de dood toe » ¹, deze droefheid heeft Hij van den eersten oogenblik van zijn leven zonder ophouden geleden in den schoot zijner Moeder ; en van toen af gevoelde en leed Hij bitterlijk den last van al de smarten en al de versmadingen te zamen, die Hem te wachten stonden.

Geheel het leven en al de jaren van onzen goddelijken Verlosser waren dan een leven en jaren van smarten en tranen. « Mijn leven is voorbijgegaan in smarten en mijne jaren in zuchten. » ² Zijn aanbiddelijk hart was geen enkel oogenblik zonder lijden ; wanneer Hij waakte of sliep, werkte of rustte, bad of sprak, altijd had Hij voor zijne oogen die wreede vertooning welke zijne heilige ziel meer kwelde, dan al de tormenten ooit de Martelaren hebben doen lijden. De Martelaars hebben geleden, maar bijgestaan door Gods genade, verdroegen zij hunne smarten met den troost en de

(1) Tristis est anima mea usque ad mortem. Matth. 26. 38.

(2) Defecit in dolore vita mea, et anni mei in gemitibus.
Ps. 39. 11.

vreugde welke de vurige liefde schenkt ; Jezus-Christus heeft geleden, maar altijd met een hart vol van kwelling en droefheid, en Hij heeft alles aangenomen uit liefde tot ons.

Verzuchtingen en gebeden.

O zoet, o beminnelijk, o beminnend Hart van Jezus ! Gij waart dan van uwe kindsheid af, vervuld met bitterheden en doodsbenauwdheid in den schoot van Maria, zonder eenige verzachting, of zonder dat iemand uwe droefheid zag of ten minste U door zijn medelijden troostte. En dat alles hebt Gij willen lijden, o mijn Jezus ! om te voldoen voor de pijnen en voor de eeuwige doodsbenauwdheid die ik, om mijne zonden, in de hel moest lijden. Gij hebt eene smartvolle verlatenheid en de berooving van allen troost willen lijden, om mij zalig te maken, mij die de vermetelheid heb gehad God te verlaten, en Hem den rug toe te keeren, om mijne schandige driften te voldoen. Ik bedank U, o bedroefd en liefdevol Hart van mijnen Zaligmaker ! Ik bedank U en heb medelijden met uwe smarten, bijzonderlijk als ik zie dat Gij zoo veel lijdt uit liefde voor de menschen, en dat de men-

schen er ongevoelig aan blijven. O liefde van Jezus ! o ondankbaarheid der menschen ! — O menschen, aanschouwt dan dat onschuldig Lam, dat in den doodstrijd verkeert om aan de goddelijke rechtvaardigheid te voldoen voor de beledigingen, die gij Hem hebt aangedaan ; ziet hoe Hij bidt en voor u bij zijnen eeuwigen Vader ten beste spreekt ; aanschouwt Hem en bemint Hem. — Ach ! mijn zoete Verlosser, hoe weinig zijn er die aan uwe smarten en aan uwe liefde denken ! en hoe weinig die U beminnen ! Ik zelf ben zoo ongelukkig geweest van langen tijd te leven zonder aan U te denken ! Gij hebt zoo veel geleden om van mij bemind te worden, en ik heb U niet bemind ! Vergeef mij, o mijn Jezus ! vergeef mij ; ik wil mij beteren en U voortaan beminnen. Hoe ongelukkig zou ik zijn, o Heer ! indien ik nogmaals aan uwe genade wederstond en daarom verloren ging ! Al de barmhartigheid die Gij mij bewijst, en bijzonder die zoete genadesteun waarmee Gij mij thans uitnoodigt om U te beminnen, zouden in de hel mijne grootste straf wezen. Mijn lieve Jezus ! heb medelijden met mij en duld niet dat ik nog langer uwe liefde met ondankbaarheid vergelde. Verlicht mij

en geef mij de sterkte om alles te overwinnen en uwen heiligen wil te volbrengen. Gelief mij te verhooren om de verdiensten van uw lijden in hetwelk ik al mijn betrouwen stel.

O Maria, mijne lieve Moeder ! kom mij te hulp : Gij hebt mij al de genaden bekomen, die ik van God heb ontvangen : ik dank U daarvoor ; maar, indien Gij mij niet blijft beschermen, zal ik altoos ongetrouw zijn, gelijk eertijds.

5de OVERWEGING.

20sten December.

JEZUS HEEFT ZICH VAN HET BEGIN AF OPGEOFFERD
VOOR ONZE ZALIGHEID.

Oblatus est quia ipse voluit. (1)

Hij is opgeofferd omdat Hij zelf het gewild heeft.

Van den eersten oogenblik dat het goddelijk Woord mensch en kind is geworden in den schoot van Maria, bood Hij zich zelf aan en zonder eenig voorbehoud, om te lijden en te sterven voor de verlossing der

(1) Is. 53. 7.

wereld : « Hij is opgeofferd omdat Hij zelf gewild heeft. » Hij wist dat al de offeranden van bokken en stieren, die vroeger aan God werden opgedragen, niet in staat waren om te voldoen voor de zonden der menschen ; maar dat het noodig was dat een goddelijke Persoon voor hen den prijs der verlossing zou betalen, en daarom zeide Hij alsdan, gelijk de heilige Paulus ons leert :¹ Mijn Vader ! al de slachtoffers die men U tot hiertoe heeft opgedragen waren niet, en konden niet voldoende zijn om uwe rechtvaardigheid te bevredigen ; Gij hebt mij dit lijdbaar lichaam gegeven, opdat ik de menschen verlosse en voor hen voldoe door het vergieten van mijn bloed. Ik ben er toe bereid : *Zie ik kom* ; ik neem alles aan, en onderwerp Mij in alles aan uwen heiligen wil.

De menschelijke natuur, wel is waar, gevoelde eenen tegenstrijd, zij weigerde natuurlijker wijze te leven en te sterven te midden van zoo veel smaad en lijden ; maar de rede, geheel aan den wil van God onderworpen, had de overhand, en Jezus nam alles aan, en van toen af begon Hij al de

(1) Ideo ingrediens mundum dicit : Hostiam et oblationem noluiisti ; corpus autem aptasti mihi.... Tunc dixi : Ecce venio. Heb. 10. 5.

benauwdheden en al de smarten te lijden welke Hij in den loop zijns levens en in zijne dood moest uitstaan. Ziedaar wat onze goddelijke Zaligmaker voor ons heeft gedaan, van den eersten oogenblik zijner komst in de wereld.

Maar wij, helaas ! hoe hebben wij ons jegens Jezus gedragen, sedert wij, tot de jaren van verstand gekomen, door het licht des geloofs de heilige geheimen der verlossing hebben beginnen te kennen ? Welke zijn onze gedachten geweest, welke onze bezigheden ? Welke goederen hebben wij bemind ? Vermaken, hoovaardij, wraak, zinnelijkheid, ziedaar de goederen, die al de genegenheden onzes harten hebben gewonnen ; maar indien wij geloof hebben, dan moeten wij eindelijk van leven veranderen, en iets anders beminnen. Ach ! laat ons eenen God beminnen, die zoo veel voor ons geleden heeft. Gedenken wij de pijnen welke het Hart van Jezus van zijne kindsheid af voor ons heeft uitgestaan, en dan zullen wij niets anders meer kunnen beminnen dan het Hart, dat ons zoo zeer heeft lief gehad.

Verzuchtingen en gebeden.

O Heer ! wilt Gij dat ik zegge hoe ik mij gedurende mijn leven jegens U lieb gedragen ? Zoodra ik het gebruik van mijn verstand begon te krijgen, begon ik uwe genade en uwe liefde te versmaden. Ach ! Gij weet het beter dan ik ; maar Gij hebt mij verdragen, omdat Gij nog mijn geluk verlangdet. Ik vluchtte van U weg, en Gij hieldt niet op mij te achtervolgen, en mij tot U te roepen. Dezelfde liefde die U uit den hemel deed nederdalen om de verlorene schapen te zoeken, deed U ook mijne ongetrouwheden verdragen, en belette U mij te verlaten. Thans, o mijn Jezus ! zoekt Gij mij en ik zoek U ; ik voel dat uwe genade mij bijstaat : zij staat mij bij met mij eene groote droefheid te doen gevoelen over mijne zonden, die ik bovenal verfoei ; zij staat mij bij, met mij een groot verlangen te geven om U te beminnen en aan U te behagen. Ja, o Heer ! ik wil U beminnen en aan U behagen zoo veel mij mogelijk zal wezen. Wel is waar, mijne krankheid en de zwakheid, die het gevolg mijner zonden is, doen mij vreezen ; maar het betrouwen dat uwe genade mij inboezemt, daar zij mij op uwe

verdiensten doet hopen, is grooter dan mijne vrees; zij vervult mij met moed en doet mij met den Apostel uitroepen: « Ik vermag alles in Hem die mij versterkt. » ¹ Ben ik zwak, Gij zult mijne sterkte zijn tegen mijne vijanden; ben ik krank, ik hoop dat uw bloed mijn geneesmiddel zal zijn; ben ik zondaar, ik hoop dat Gij mij zult heilig maken. Ik weet dat mijne nalatigheid om tot U mijne toevlucht te nemen in de gevaren, vroeger de oorzaak is geweest van mijnen ondergang; voortaan, o mijn Zaligmaker, en mijne Hoop, ben ik vast besloten tot U mijne toevlucht te nemen, en van U verwacht ik alle hulp die mij noodig is en alle goed. Ik bemin U bovenal, en ik wil niets anders meer beminnen dan U alleen. Wees zoo goed mij bij te staan om de verdiensten van zoo vele smarten, welke Gij, van uwe kindsche jaren af, voor mij hebt uitgestaan. — Eeuwige Vader! om de liefde van Jezus-Christus, laat toe dat ik U beminne. Heb ik U vergramd, aanschouw de tranen van Jezus, die voor mij bidt, en wees verzoend. « Werp uwe blikken op het aangezicht van uwen gezalfde. » ² Ik ben

(1) Omnia possum in eo qui me confortat. Phil. 4. 13.

(2) Respice in faciem Christi tui. Ps. 63. 10.

uwe genaden onwaardig, maar uwe onschuldige Zoon verdient ze voor mij, Hij die U een leven vol smarten aanbiedt, opdat Gij mij barmhartigheid zoudt bewijzen.

En Gij, Maria, die de Moeder der barmhartigheid zijt, houd niet op voor mij te bidden; Gij weet hoe groot betrouwen ik in U stel, en ik weet dat Gij nooit verlaat alwie uwe bescherming inroept.

6de OVERWEGING.

21sten December.

JEZUS GEVANGEN IN DEN SCHOOT VAN MARIA.

Factus sum sicut homo sine adjutorio, inter mortuos liber. (1)

Ik ben geworden als een reddeloos mensch, een vrije onder de dooden.

Overwegen wij hoe veel Jezus moest lijden in den schoot zijner Moeder, waar Hij als in eene nauwe en duistere gevangenis gedurende negen maanden bleef opgesloten. De andere kinderen, wel is waar, verkeerden in denzelfden staat, maar zij gevoelen er de ongemakken niet van, omdat zij er geen

(1) Ps. 87. 7.

begrip van hebben. Jezus, integendeel, had er eene volkomene kennis van ; want van het eerste oogenblik van zijn leven, had Hij het volkomen gebruik zijner rede. Hij had zintuigen en kon er zich niet van bedienen ; Hij had oogen, en kon niet zien ; eene tong, en kon niet spreken ; handen, en kon ze niet uitstrekken ; Hij had voeten, en kon niet gaan ; zoodat Hij negen maanden lang in den schoot van Maria moest blijven, gelijk een doode, die in een graf is opgesloten. « *Als een reddeloos mensch, een vrije onder de dooden.* » Hij was vrij, dewijl Hij zich vrijwillig, ter onzer liefde, in die gevangenis had opgesloten ; doch zijne liefde beroofde Hem van de vrijheid, en hield Hem daar zoo nauw gebonden dat Hij zich niet kon verroeren : « *Een vrije onder de dooden.* »

« *O groot geduld des Zaligmakers !* » ¹ riep de heilige Ambrosius uit, als hij aan het lijden van Jezus, in den schoot van Maria, dacht.

De schoot van Maria was dus voor onzen Zaligmaker eene vrijwillige gevangenis, omdat het eene gevangenis van liefde was ; het was nogtans geene onrechtvaardige ge-

(1) O grandis patientia Salvatoris !

vanging : Jezus was onschuldig, maar Hij had zich aangeboden om onze schulden te betalen en te voldoen voor onze zonden. Met recht hield Hem dan de goddelijke Rechtvaardigheid opgesloten, beginnende alzoo door dit eerste lijden de haar schuldige voldoening af te eischen.

Ziedaar hoe verre de Zoon Gods is gegaan in zijne liefde tot de menschen. Hij berooft zich van zijne vrijheid en stelt zich in de boeien, om ons uit de boeien der hel te verlossen. Het is dus recht en billijk dat wij onze dankbaarheid en liefde aan Hem bewijzen, die zonder de minste verplichting, maar uit loutere goedheid en liefde jegens ons, onze Borg en Verlosser heeft willen worden ; Hij bood zich aan om te voldoen en voldeed inderdaad voor onze zonden, daar Hij de straffen leed welke onze zonden verdiend hadden, en zijn goddelijk bloed voor ons opofferde.

Verzuchtingen en gebeden.

Ja, lieve Jezus ! 't is met recht dat uw Profeet mij vermaant de onschatbare genade niet te vergeten welke Gij mij hebt

(1) *Gratiam sibi de jussoris ne obliviscaris ; dedit enim pro e animam suam. Eccli. 29. 20.*

bewezen : « Vergeet de weldaad van uw borg niet. » Ik was schuldenaar, ik was plichtig, en Gij die onschuldig, Gij die mijn God zijt, Gij hebt door uw lijden en door uwe dood mijne zonden willen uitboeten. En daarna heb ik uwe liefde en uwe weldaden vergeten, en ik ben zoo vermetel geworden dat ik U den rug heb toegekeerd, als of Gij niet waart mijn opperste Meester, eenen Meester die mij zoo zeer bemind heeft ! Maar mijn dierbare Verlosser ! ben ik vroeger zoo ondankbaar jegens U geweest, nu ben ik vast besloten deze fout niet meer te bedrijven ; uw lijden en uwe dood zullen aanhoudend het voorwerp mijner gedachten zijn ; zij zullen mij gedurig de liefde herinneren, welke Gij mij hebt toegedragen. Ik vervloek die dagen in dewelke ik, al vergettende wat Gij uit liefde voor mij hebt geleden, een zoo slecht gebruik van mijne vrijheid heb gemaakt ; Gij hebt ze mij gegeven om U te beminnen, en ik heb er mij van bediend om U te beleedigen ! Maar die vrijheid die ik van U heb ontvangen, wijd ik U vandaag geheel en al toe. Ik smEEK U, o Heer ! bewaar mij van het ongeluk U weder te verliezen en nogmaals in de slavernij van Lucifer te vallen. Gewaardig U

mijne arme ziel, met de banden uwer liefde, aan uwe heilige voeten te boeien, opdat zij zich nooit meer van U verwijdere. — Eeuwige Vader ! om de gevangenis welke Jezus heeft uitgestaan in den schoot van Maria, bevrijd mij van de ketenen der zonde en der hel.

En Gij, o Moeder van God ! sta mij bij ; Gij houdt den Zoon van den Allerhoogsten opgesloten in uwen schoot en innig met U vereenigd ; daar Jezus uw gevangen is zal Hij alles doen wat Gij Hem vraagt. Ach ! vraag Hem dat Hij mij vergiffenis schenke ; vraag Hem dat Hij mij heilig make. — Kom mij te hulp, o Moeder ! ik smEEK er U om, om de genade en eer welke Jezus U heeft bewezen, met negen maanden lang in uwen schoot te verblijven.

7de OVERWEGING.22sten December.

OVER HETGEEN JEZUS HEEFT GELEDEN VAN DE
ONDANKBAARHEID DER MENSCHEN.

In propria venit, et sui eum non receperunt. (1)

Hij kwam in zijn eigendom, en de zijnen namen
Hem niet aan.

Gedurende de feestdagen van Kersmis zag men eens den heiligen Franciscus van Assisië al weenende en zuchtende langs wegen en bosschen gaan, en hij scheen ontroostbaar. En toen men hem naar de oorzaak dier hevige droefheid vroeg, gaf hij ten antwoord : Ach ! hoe zou ik niet weenen, als ik zie dat de liefde niet bemind wordt ? Ik zie eenen God als dwaas geworden uit liefde tot den mensch, en den mensch die zich jegens dien God zoo ondankbaar toont ! Heeft dan die ondankbaarheid der menschen het hart van den heiligen Franciscus zoo zeer bedroefd, verbeelden wij ons hoe veel te meer zij het Hart van Jezus moet bedroefd hebben.

Nauwelijks was die teedere Zaligmaker

(1) Jo. 1. 11.

ontvangen in den schoot van Maria of Hij zag al wat Hij zou te lijden hebben van die wreede ondankbaarheid der menschen. Hij was uit den hemel gedaald om op de aarde het vuur der goddelijke liefde te ontsteken; deze eenige beweegreden zou Hem doen hebben besluiten zich hier op aarde in eenen afgrond van smarten en versmadingen te laten storten; ¹ en Hij zag eenen afgrond van zonden, die de menschen zouden bedrijven, na zoo vele bewijzen zijner liefde te hebben ontvangen! « Ziedaar, zegt de heilige Bernardinus van Senen, wat Hem oneindig veel deed lijden. » ²

Wij zelven, wij gevoelen eene onverdragelijke smart, wanneer wij zien dat men ons met ondankbaarheid behandelt, omdat, volgens de bemerking van den gelukzaligen Simon van Cassia, onze ziel dikwijls meer lijdt van de ondankbaarheid, dan ons lichaam van alle andere smart. ³ Welke smart moet dan Jezus, onze God, niet gevoeld hebben, toen Hij voorzag, dat wij zijne weldaden en zijne liefde met beleedigingen en beschimpingen zouden vergel-

(1) *Ignem veni mittere in terram; et quid volo, nisi ut accendatur?* Luc. 12. 49.

(2) *Et ideo infinite dolebat.*

(3) *Tristitiam acriorem sæpe in anima fecit ingratitude, quam dolor inflictus in corpore.*

den, gelijk David voorzegt had : « Zij vergolden mij kwaad voor goed, en haat voor mijne liefde. » ¹ Deze voorzegging is vooral vervuld geworden in de passie van onzen Zaligmaker ; maar dunkt het u niet Hem ook nog vandaag te hooren klagen dat Hij zich te midden van de zijnen als een vreemdeling bevindt : « Ik ben mijnen broederen een vreemdeling geworden. » ² Want Hij ziet er een groot aantal die leven zonder Hem te kennen en zonder Hem te beminnen, alsof Hij hun niet het minste goed had gedaan, en niet het minste om hunne liefde had geleden. Helaas ! wat geven vele Christenen om de liefde van Jezus-Christus ? Onze Zaligmaker verscheen eens aan den gelukzaligen Henricus Suso onder de gedaante van een pelgrim die van deur tot deur een klein plaatsje ging bedelen om te kunnen verblijven ; maar Hij werd van allen met onbeleefde en beledigende woorden verstooten. Helaas ! hoe velen zijn er niet die aan hen gelijken, van wie Job spreekt, die, nadat God hen met weldaden heeft overladen, tot Hem zeggen : Ga weg van ons. ³

(1) Et posuerunt adversum me mala pro bonis, et odium pro dilectione mea ! Ps. 108. 5.

(2) Extraneus factus sum fratribus meis ? Ps. 68. 9.

(3) Qui dicebant Deo : Recede a nobis ;... cum ille impleset domos eorum bonis ! Job 22. 17.

Wij ook, wij waren vroeger onder het getal dier ondankbaren ; maar zouden wij er altijd onder willen blijven ? Oeh ! neen, dat beminnelijk Kind dat uit den hemel gekomen is om voor ons te lijden en te sterven, opdat Het onze liefde zou winnen, verdient zulke ondankbaarheid niet.

Verzuchtingen en gebeden.

Het is dan waar, o mijn Jezus ! Gij zijt uit den hemel gedaald om mijne liefde te winnen ; uit liefde tot mij zijt Gij een smartvol leven en de dood des kruises komen omhelzen, Gij wildet alzoo den ingang tot mijn hart vinden ; en ik heb U zoo dikwijls van mij verstooten, zeggende : Heer, verwijder U van mij ; ik wil niets meer met U te doen hebben ! — Ach ! indien Gij niet een God van oneindige goedheid waart en uw leven niet hadt opgeofferd om mij vergiffenis te schenken, nooit zou ik U mijne vergiffenis durven vragen. Maar ik hoor dat Gij zelf mij uitnodigt om tot U weder te keeren, en mij den vrede aanbiedt : « Keer U tot Mij, zegt de Heer, en Ik zal mij tot U keeren. » ¹ Wat meer is, o mijn Jezus ! Gij, dien ik beleedigd heb, Gij gaat zoo verre

(1) Convertimini ad me..., et convertar ad vos. Zach. 1. 3.

dat Gij mijn Middelaar wilt zijn : « Hij zelf is de verzoening voor onze zonden. » ¹ Ik wil U dus deze nieuwe beleediging niet aandoen van te mistrouwen van uwe barmhertigheid. Het is mij uit den grond mijns harten leed dat ik U versmaad heb, o opperste Goed ! Ik smeeek U om het bloed dat Gij voor mij vergoten hebt, gewaardig U mij weder in uwe genade op te nemen : « Vader, ik ben niet meer waardig uw zoon genoemd te worden. » ² Neen, mijn Verlosser en mijn Vader, ik ben niet meer waardig uw kind genoemd te worden, nadat ik zoo dikwijls heb verzaakt aan uwe liefde, maar Gij maakt mij daartoe waardig door uwe verdiensten. Ik dank U, o mijn Vader ! ik dank U en bemin U ! O ! het gedacht alleen, dat Gij het geduld hebt gehad mij zoo vele jaren te verdragen, en dat Gij, na al den smaad dien ik U heb aangedaan, mij zoo vele genaden hebt geschonken, ja dat gedacht alleen zou mij onophoudelijk van liefde tot U moeten doen branden. Kom dan, o Jezus ! ik wil U niet langer wederstaan ; kom in mijn armoedig hart wonen ; ik bemin U en wil U altijd beminnen ; doe

(1) Ipse est propitiatio pro peccatis nostris. I. Jo. 2. 2.

(2) Pater !... jam non sum dignus vocari filius tuus. Luc. 15. 21.

mij altijd meer en meer van uwe liefde branden, met mij altijd te herinneren hoe zeer Gij mij hebt lief gehad.

Mijne Koningin en mijne Moeder Maria! sta mij bij, bid Jezus voor mij. Maak dat ik, gedurende den tijd die mij nog te leven overblijft, altijd dankbaar zij jegens dien God, die mij zoo zeer bemind heeft, zelfs nadat ik Hem zoo menigmaal had beleedigd.

8ste OVERWEGING.

23sten December.

GODS LIEFDE AAN DE MENSCHEN BEKEND GEMAAKT
DOOR DE GEBOORTE VAN JEZUS.

Apparuit gratia Dei Salvatoris nostri omnibus hominibus, erudiens nos, ut... pie vivamus in hoc sæculo, expectantes beatam spem et adventum gloriæ magni Dei et Salvatoris nostri Jesu Christi. (1)

De genade van God, onzen Zaligmaker, verscheen voor alle menschen, en zij leert ons, dat wij godsdienstig leven in deze wereld, verbeidende de zalige hoop en de komst der heerlijkheid van onzen grooten God en Zaligmaker Jezus-Christus.

Overwegen wij dat, door de genade waarvan de Apostel hier spreekt, verstaan wordt

(1) Tit. 2. 11.

de vurige liefde van Jezus-Christus tot de menschen; liefde die wij geenszins verdiend hebben, en die daarom *genade* genoemd wordt.

Deze liefde was in God altijd dezelfde, maar zij heeft niet altijd uitgeschenen. Zij werd eerst beloofd door een groot aantal profeten, en aangekondigd door vele zinnebeelden; maar zij is klaar gebleken, toen de Verlosser werd geboren, toen het eeuwig Woord zich aan de menschen heeft getoond onder de gedaante van een klein kind, liggende op stroo, weenende en bevende van koude, dat alzoo begint te voldoen voor de straffen die wij verdiend hebben, en ons, door het offer van zijn leven, te kennen geeft hoe zeer het ons bemint: «Hieraan hebben wij de liefde Gods gekend, dat gene zijn leven voor ons gelaten heeft,» ¹ zegt de heilige Joannes.

Toen is dan de liefde van onzen God verschenen, en zij is verschenen voor alle menschen. Maar van waar komt het dat allen die liefde niet gekend hebben, en dat zelfs heden nog zoo velen die niet kennen? Ziehier waarom: «Het licht is in de wereld

(1) In hoc cognovimus charitatem Dei, quoniam ille animam suam pro nobis posuit. I. Jo. 3. 16.

gekomen, en de menschen hebben de duisternis meer lief gehad dan het licht. » ¹ Zij hebben de liefde niet gekend, en zij kennen ze niet, omdat zij ze niet willen kennen, en de duisternissen der zonde liever hadden dan het licht der genade.

Wat ons betreft, zorgen wij toch, dat wij nooit van het getal dier ongelukkigen wezen. Hebben wij vroeger de oogen voor het licht gesloten met weinig aan de liefde van Jezus-Christus te denken, laat ons gedurende de overige dagen van ons leven, het lijden en de dood van onzen Zaligmaker nooit meer uit het geheugen verliezen, opdat wij Hem die ons zoo zeer heeft lief gehad, beminnen gelijk wij verplicht zijn. Daardoor zullen wij, volgens de goddelijke belofte, recht hebben dien schoonen hemel te verwachten, welken Jezus ons verdiend heeft door zijn bloed: « Verbeidende de zalige hoop en de komst der heerlijkheid van onzen grooten God en Zaligmaker Jezus-Christus. » ² In zijne eerste komst verscheen Jezus als een arm en veracht kind, in eenen stal geboren, in arme doeken gewonden, en

(1) *Lux venit in mundum, et dilexerunt homines magis tenebras quam lucem. Jo. 3. 19.*

(2) *Expectantes beatam spem et adventum gloriæ magni Dei et Salvatoris nostri Jesu Christi.*

liggende op stroo; maar in zijne tweede konst, zal Hij in zijne hoedanigheid van Rechter verschijnen, op eenen troon van glorie, met groote macht en heerlijkheid : « Zij zullen den Zoon des menschen zien komen op de wolken des hemels met groote kracht en heerlijkheid. » ¹ Zalig zijn zij die Hem zullen bemind hebben, en wee hen, die Hem niet zullen bemind hebben.

Verzuchtingen en gebeden.

O heilig Kind ! ik zie U heden op het stroo, arm, lijdend en verlaten ; maar ik weet dat Gij eens zult komen, op eenen troon van glorie en omringd van de Engelen, om mij te oordeelen. Ach ! schenk mij vergiffenis vóór dat Gij mij zult moeten oordeelen. Alsdan zult Gij Rechter zijn en een rechtvaardig vonnis moeten uitspreken ; maar thans, zijt Gij Verlosser en Vader van barmhartigheid. Ik, ondankbare, ik ben een van degenen geweest, die U niet gekend hebben, omdat ik U niet heb willen kennen ; daarom, in plaats van te denken om U te beminnen, met de liefde die Gij mij hebt bewezen te overwegen, heb ik , aan niets

(1) Videbunt Filium hominis venientem in nubibus caeli, cum virtute multa et majestate. Matth. 24. 30.

anders
ning,
verach
die ik
waard
hande
vrijge
Ik ste
Gij, o
bloed
mij v
zonde
ven, c
afgew
de be
bewe
en op
verg
wil
ik h
zond
zij z
Maa
en c
U a
wig

(1
me,

andere gedacht dan aan mijne eigene voldoening, terwijl ik uwe genade en uwe liefde verachtte. Nu stel ik wederom mijne ziel, die ik verloren heb in uwe handen; gewaardig haar zalig te maken: « In uwe handen beveel ik mijnen geest, Gij hebt mij vrijgekocht, o Heer, God van waarheid. » ¹ Ik stel al mijne hoop op U, wetende dat Gij, om mij van de hel vrij te koopen, uw bloed en uw leven hebt gegeven: « Gij hebt mij vrijgekocht, o Heer! » Toen ik in de zonde leefde, hebt Gij mij niet doen sterven, en Gij hebt mij met zoo veel geduld afgewacht, opdat ik tot inkeer zou komen, de beleedigingen die ik U heb aangedaan beweenen, en zoo beginnen U te beminnen, en opdat Gij vervolgens mij zoudet kunnen vergeven en zalig maken. O mijn Jezus! ik wil aan zoo veel goedheid beantwoorden; ik heb het grootste leedwezen over al de zonden door dewelke ik U beleedigd heb; zij zijn mij leed, en ik bemin U bovenal. Maak mij zalig door uwe barmhartigheid, en dat mijne zaligheid daarin besta, dat ik U altijd beminne in dit leven en in de eeuwigheid.

(1) In manus tuas commendo spiritum meum; redemisti me, Domine Deus veritatis. Ps. 30 6.

Mijne teerbeminde Moeder Maria ! beveel mij aan uwen goddelijken Zoon ; zeg Hem dat ik uw dienaar ben, en dat ik op U mijne hoop heb gesteld ; hij aanhoort U en weigert U niets.

9de OVERWEGING.

24sten December.

DE HEILIGE JOZEF GAAT MET ZIJNE HEILIGE BRUID
NAAR BETHLEHEM.

Ascendit autem et Joseph..., ut proficeretur cum Maria desponsata sibi uxore pregnantē. (1)

En ook Jozef ging op..., ten einde zich te laten opschrijven met Maria, zijne ondertrouwde vrouw, welke bevrucht was.

God had bepaald dat zijn Zoon zou ter wereld komen, niet in het huis van Jozef, maar in eene spelonk, in eenen stal, op de armste en pijnlijkste wijze, waarop een kind kon geboren worden ; daarom gaf Hij aan den keizer de gedachte van een bevel uit te geven, dat eenieder verplichtte zich te laten opschrijven in zijne geboorteplaats.

Toen Jozef dit bevel vernam was hij in

(1) Luc. 2. 4.

twijfel of hij de Moeder-Maagd te Nazareth moest laten of met zich mede nemen; want zij was nabij den tijd der baring. — Mijne Bruid en mijne Koningin! zeide hij tot haar, van eenen kant zou ik U niet gaarne alleen laten, en van den anderen kant, indien ik U medeneem, gevoel ik eene groote smart, als ik denk hoeveel Gij zult moeten lijden op eene zoo lange reis, en dat in een zoo guur jaargetij, dewijl mijne armoede mij niet toelaat U met de behoorlijke zorgen te begeleiden. — Maar Maria moedigde hem met deze woorden aan: Mijn lieve Jozef, wees niet bevreesd, ik zal met U gaan, en God zal ons helpen. — De heilige Maagd wist door eene goddelijke ingeving en door de kennis der voorzegging van Micheas, ¹ dat haar goddelijk Kind te Bethlehem moest geboren worden. Zij nam dan de windels en de arme doeken, die zij reeds had gereed gemaakt, en begaf zich op reis met Jozef: « En ook Jozef ging op..., ten einde zich te laten opschrijven met Maria. » ²

Laat ons deze twee heilige echtgenooten op hunne reis vergezellen, overwegende de godvruchtige samenspraken welke zij met

(1) Ascendit autem Joseph..., ut profiteretur eum Maria.
Mich. 5. 2.

elkander moesten hebben over de barmhertigheid, de goedheid en de liefde van het goddelijk Woord, dat weldra zou geboren worden, en in de wereld verschijnen voor de zaligheid der menschen. — Overwegen wij verder de lofspraken, de zegeningen en de akten van dankzegging, van vernedering en liefde dier vrome reizigers gedurende hunnen weg. Voorzeker had deze jeugdige en teedere Maagd, die op het punt was van te baren, veel te lijden op die lange reis, langs hobbelige wegen, en dat in den winter; maar zij leed met een gerust gemoed en met liefde, en droeg al hare smarten aan God op, dezelve vereenigende met die, welke Jezus leed, dien zij in haren zuiveren schoot droeg. — O! vereenigen wij ons met Maria en Jozef, en met hen vergezellen wij den Koning des hemels, die weldra in eene spelonk zal geboren worden en als een kind in de wereld verschijnen, en wel als het armste en verlatenste kind, dat ooit onder de menschen werd geboren. — Bidden wij Jezus, Maria en Jozef, door de verdiensten van al hetgeen zij op deze reis hebben geleden, ons te willen vergezellen op onze reis naar de eeuwigheid. O! wat zullen wij gelukkig zijn, indien wij gedurende ons leven en in

het uur onzer dood altijd vergezeld zijn van deze drie verhevene personen.

Verzuchtingen en gebeden.

Mijn lieve Verlosser ! ik weet dat de Engelen des hemels U op deze reis vergezellen in groote menigte ; maar onder de inwoners dezer aarde, wie zijn degenen die U vergezellen ? Nauwelijks zie ik Jozef, en Maria, die U in haren schoot draagt. O Jezus ! gedoog dat ik mij bij hen voege om U te volgen. Helaas ! ik ben zoo ondankbaar jegens U geweest ! nu zie ik hoe groot ongelijk ik heb gehad. Gij zijt uit den hemel gedaald om met mij op deze aarde te verblijven, en ik heb U zoo menigmaal, met de grootste ondankbaarheid, door mijne zonden verlaten. O mijn goddelijke Meester ! als ik er aan denk, dat ik U zoo dikwijls heb verlaten, en aan uwe vriendschap heb verzaakt, om mijne vervloekte driften in te volgen, dan zou ik van droefheid willen sterven. Maar Gij zijt gekomen om mij te vergeven, vergeef mij dan op dit oogenblik, nu het mij uit geheel mijn hart leed is U zoo dikwijls veracht en verlaten te hebben. Ik heb vast besloten, en, met den bijstand uwer genade, hoop ik, mij nooit meer van U, mijne enige Liefde ! te verwijderen

noch te scheiden. Ja, mijne ziel is voor U van liefde ontstoken, o mijn lief goddelijk Kind! Ik bemin U, mijn zoete Zaligmaker! En, dewijl Gij op de aarde zijt gekomen om mij zalig te maken, en mij uwe genade mede te deelen, ziehier de eenige genade welke ik U vraag: maak dat ik mij nooit meer van U scheide, maak mij uw gevangene, mij innig met U vereenigende door de zoete banden uwer heilige liefde. O mijn Verlosser en mijn God! wie zou U nog kunnen verlaten en, van uwe genade beroofd, zonder u leven?

Allerheiligste Maagd Maria! ik kom U vergezellen op deze reis naar Bethlehem, en Gij, o mijne Moeder! houd niet op mij bij te staan op mijne reis naar de eeuwigheid. Sta mij altoos bij, maar voornamelijk op het einde van mijn leven, bij het naderen van het laatste oogenblik dat beslissen moet of ik altijd met U zal zijn om Jezus te beminnen in den hemel, of altijd verre van U om Jezus te haten in de hel. O mijne Koningin, red mij door uwe voorspraak, en dat mijne zaligheid zij U altoos te beminnen, Jezus en U, in den tijd en in de eeuwigheid. Gij zijt mijne hoop, van U verwacht ik alles.

OVERWEGINGEN

VOOR

HET OCTAAF VAN KERSMIS EN DE VOLGENDE DAGEN
TOT AAN DRIEKONINGEN.

1ste OVERWEGING.

23sten December.

OVER DE GEDOORTE VAN JEZUS.

De geboorte van Jezus was eene oorzaak van vreugde voor de gansche aarde. Hij was de Verlosser dien men sedert zoo vele jaren verwachtte, en naar wien men zoo vurig haakte, dat Hij de *Gewenschte der volkeren* ¹ en het *Verlangen der eeuwige heuvelen* ² werd genoemd. Hij is dan eindelijk gekomen, en in eene kleine spelonk geboren. Stellen wij ons voor dat de Engel die groote vreugde, welke hij aan de herders van Bethlehem kwam aankondigen, heden ook aan ons bekend maakt: « Want zie, ik verkondig u eene groote blijdschap, welke

(2) Agg. 2. 8.

(2) Gen. 49. 26.

voor het gansche volk zal zijn, heden is u een Zaligmaker geboren. » ¹

Welk feest is 't niet in een rijk bij de geboorte van den eersten zoon des konings! Maar onze vreugde moet veel grooter zijn, daar wij den Zoon Gods zien geboren worden, die, door zijne groote barmhartigheid bewogen, uit den hemel is gedaald om ons te bezoeken : « Door de groote barmhartigheid van onzen God, met dewelke ons de Opgaande uit den hooge (dit is Gods Zoon, de Messias) bezocht heeft. » ² Wij waren verloren, en zie Hij is ter wereld gekomen om ons zalig te maken : « Om onze zaligheid is Hij uit den hemel gedaald. » ³ Hij is de goede Herder, gekomen om zijne schapen van de dood te verlossen, met zijn leven uit liefde voor hen ten beste te geven : « Ik ben de goede Herder. De goede herder geeft zijn leven voor zijne schapen. » ⁴ Hij is het Lam Gods gekomen om geslachtofferd te worden, opdat wij deelachtig zouden wor-

(1) Ecce enim evangelizo vobis gaudium magnum, quod erit omni populo, quia natus est vobis hodie Salvator. Luc. 2. 10.

(2) Per viscera misericordiae Dei nostri, in quibus visitavit nos, oriens ex alto Luc. 1. 78.

(3) Propter nostram salutem, descendit de caelis. Symb. Nic.

(4) Ego sum Pastor bonus. Bonus Pastor animam suam dat pro ovibus suis. Jo. 10. 11.

den aan de goddelijke genade, en opdat Hij onze Verlosser zou zijn, ons leven, ons licht, en zelfs onze spijs in het Allerheiligste Sacrament.

De heilige Maximus zegt dat, eene der redenen waarom Jezus, bij zijne geboorte, in eene kribbe, waaruit de dieren hun voedsel nemen, heeft willen gelegd worden, was om ons te doen begrijpen dat Hij mensch is geworden, niet alleen om ons te verlossen, maar ook nog om onze spijs te worden. ¹ Wat meer is, dagelijks wordt Hij op nieuw geboren onder de mis in de handen van den priester, door de woorden van de Consecratie. Het altaar is als de kribbe, waaraan wij ons met zijn goddelijk vleesch gaan verzadigen. Men vindt er die het heilig Kind in hunne armen zouden willen ontvangen, gelijk de heilige grijsaard Simeon; maar het geloof leert ons dat wij, als wij communiceeren, dienzelfden Jezus die te Bethlehem in de kribbe werd gelegd, niet alleen in onze armen, maar zelfs in ons hart ontvangen. Hij is juist daarom geboren, om zich geheel aan ons te geven :

(1) In præsepio, ubi pastus est animalium, sua collocari membra permittit: in æternam refectionem vescendum a mortalibus suum corpus ostendit. In Nat. D. s. 5.

« Een Kindje is ons geboren, en een Zoon is ons geschonken, » ¹ zegt Isaias.

Verzuchtingen en gebeden.

« Ik dwaal als een verloren schaap ; zoek uwen dienaar op. » ² O Heer ! ik ben dit arm schaap, dat, met zijne neigingen en begeerlijkheden in te volgen, ellendiglijk is verloren gegaan ; maar Gij, o Herder en Lam Gods ! Gij zijt uit den hemel gedaald om mij te redden, U als een slachtoffer uitstreckende op het kruis tot boeting mijner zonden. Wat heb ik dan te vreezen, indien ik mij wil beteren ? Moet ik niet al mijn vertrouwen op U stellen, die alleen zijt gekomen om mij te verlossen ? O ja, ik stel al mijn betrouwen op U, mijn God en mijn Zaligmaker ! « Ziedaar God is mijn Zaligmaker, ik zal met betrouwen handelen en niet vreezen. » ³ En welk grooter bewijs uwer barmhartigheid kondet Gij mij geven om mij aan te sporen op U te betrouwen, o mijn zoete Zaligmaker ! dan U zelve aan mij te geven ? O lief Kind ! hoe groot is

(1) *Parvulus natus est nobis, et Filius datus est nobis.* Is. 9. 6.

(2) *Erravi sicut ovis quæ periit; quære servum tuum.* Ps. 118. 176.

(3) *Ecce Deus Salvator meus; fiducialiter agam, et non timebo.* Is. 12. 2.

mijn leedwezen u beleedigd te hebben ! Ik heb U doen weenen in het stalleken van Bethlehem ; maar, wetende dat Gij daar zijt gekomen om mij te zoeken, werp ik mij voor uwe voeten neder ; en ofschoon ik U zoo lijdend en zoo vernederd zie in de kribbe waar Gij op stroo ligt, erken ik U voor mijnen Koning en oppersten Meester. Ik hoor dat Gij door uw teeder gewezen mij uitnoodigt om U te beminnen en mijn hart vraagt. Zie, mijn Jezus, ik breng het U ! Zie mij thans aan uwe voeten om het U te schenken, verander het, ontvlam het, o Gij die op aarde zijt gekomen om de harten door het vuur uwer liefde te doen branden. Ik hoor dat Gij uit deze kribbe toeroept dat ik U moet beminnen : « Gij zult den Heer uwen God liefhebben uit geheel uw hart. »¹ En ik antwoord : Ach, mijn Jezus ! indien ik U niet bemin, die mijn Heer en God zijt, wien zal ik dan beminnen ? Gij verklaart dat Gij mij toebehoort, dewijl Gij geboren zijt om U geheel aan mij te geven ; en ik zal weigeren U toe te behooren ? Neen, mijn lieve Zaligmaker ! Ik geef mij geheel aan U ; ik bemin U uit geheel mijn hart. Ja, ik

(1) Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo. Matth. 22. 37.

bemin U, ik bemin U, ik bemin U, o opperste Goed ! o oneindige Liefde mijner ziel ! Ik bid U, neem mij heden aan, en laat niet toe dat ik nog ooit ophoude U te beminnen.

O Maria, mijne zoete Koningin ! ik bid U door de vreugde welke Gij gevoeldet toen Gij voor de eerste maal uwen goddelijken Zoon aanschouwdet bij zijne geboorte, en Hem in uwe armen tegen uw moederlijk hart druktet, smeeek Hem dat Hij de offerande, welke ik Hem breng van mij zelven, aanneme, en mij voor altoos met Zich verbindende door de banden zijner heilige liefde.

2de OVERWEGING.

26sten December.

JEZUS WORDT KIND GEBOREN.

Overwegen wij hoe het eerste teeken welk de Engel aan de herders gaf om den pas geboren Messias te erkennen, was, dat zij Hem zouden vinden onder de gedaante van een klein kind : « Gij zult een kindje vinden, in doeken gewonden en liggende in

eene kribbe. » ¹ De kleinheid is in de kinderen eene groote bevalligheid voor de harten, maar die bevalligheid moet voor ons veel grooter zijn in het Kindje Jezus, dat, oneindig groote God zijnde, uit liefde tot ons heeft willen klein worden, gelijk de heilige Augustinus het opmerkt: « Voor ons is Hij klein geworden. » ²

Adam kwam ter wereld in de gedaante van een volwassen mensch, maar het eeuwig Woord heeft in den staat van kind willen geboren worden ; ³ en dit om onze harten met eene des te sterkere liefdekracht tot zich te trekken, zegt de heilige Petrus Chrysologus : « Zoo wilde Hij geboren worden, die wilde bemind worden. » ⁴ Hij kwam in de wereld niet om zich te doen vreezen, maar om zich te doen beminnen, en daarom wilde Hij eerst verschijnen als een teeder en arm kindje. « Groot is de Heer, en hoogst lofwaardig. » ⁵ De Heer is groot, en zijne goddelijke Majesteit is oneindig lofwaardig, — roept de heilige Bernardus uit met den koninklijken Profeet ;

(1) *Invenietis infantem pannis involutum, et positum in præsepio.* Luc. 2. 12.

(2) *Propter nos factus est parvulus.*

(3) *Parvulus natus est nobis.*

(4) *Sic nasci voluit, qui voluit amari.*

(5) *Magnus Dominus et laudabilis nimis.* Ps. 144. 3.

maar, vervolgens Jezus in den staat van een klein kind in het stalleke van Bethlehem beschouwende, voegt de heilige er met teederheid bij: « De Heer is klein en allerbeminnelijkst. » ¹ Die groote God, mijn opperste Meester, is voor mij klein geworden, en heeft zich uiterst beminnelijk gemaakt.

Ach! hoe is het mogelijk, dat hij die met geloof eenen God aanschouwt die uit liefde tot ons is kind geworden, en weent en zucht op het stroo in eene spelonk, zich kunne weêrhouden Hem te beminnen en alle menschen uit te noodigen om Hem te beminnen, gelijk de heilige Franciscus van Assisië deed, die al gaande niet ophield te herhalen: « Laat ons het Kindje van Bethlehem beminnen! Laat ons het Kindje van Bethlehem beminnen! » ² Het is een kind, het spreekt niet, het doet alleen zijne kreten hooren, waardoor het ons uitnoodigt Hem te beminnen en Hem ons hart te geven.

Verder overwegen wij, dat de kinderen nog de liefde winnen door hunne onschuld. Nogtans, alle andere kinderen komen ter wereld met de vlek der zonde, terwijl Jezus in eene volmaakte heiligheid, zonder

(1) *Parvus Dominus et amabilis nimis. In Cant. s. 48.*

(2) *Amemus Puerum de Bethleem! Amemus Puerum de Bethleem!*

de minste vlek, geboren wordt : « Heilig, onschuldig, onbevlekt. » ¹ Mijn Wel-Beminde, zeide de Bruid der Gezangen, is geheel rood van liefde, en geheel wit van onschuld en zuiverheid. ² Dit goddelijk Kind is het eenige in hetwelk de eeuwige Vader zijn welbehagen heeft gevonden : omdat het alleen zuiver is voor zijne oogen, gelijk de heilige Gregorius zegt : « In Hem alleen heeft Hij geene schuld gevonden. » ³

Maar troosten wij ons, arme zondaars als wij zijn, want dit goddelijk Kind is uit den hemel gedaald om ons, door zijn lijden, zijne onschuld mede te deelen. Zijne verdiensten, indien wij er gebruik van weten te maken, kunnen ons van zondaars in heiligen veranderen. Stellen wij dan al ons betrouwen in de verdiensten van Jezus-Christus ; vragen wij door dezelve aan den eeuwigen Vader al wat wij verlangen, en alles zal ons gegeven worden.

Verzuchtingen en gebeden.

Hemelsche Vader ! ik, ellendige zondaar, die de hel verdiend heb, ik heb niets om U

(1) Sanctus, innocens, impollutus. Heb. 7. 26.

(2) Dilectus meus candidus et rubicundus, electus ex milibus. Cant. 5. 10.

(3) In hoc solo non invenit culpam. In Ez. hom. 8.

tot boeting mijner zonden aan te bieden ; maar ik offer U de tranen op, de pijnen, het bloed, de dood van het onschuldig Kind, dat uw Zoon is, en door zijne verdiensten smeeik ik U om barmhartigheid. Indien ik dien goddelijken Zoon niet had om U aan te bieden, zou ik verloren zijn, en er zou geene hoop voor mij overblijven ; maar Gij hebt Hem mij gegeven, opdat ik U zijne verdiensten zou aanbieden, en daardoor verhope zalig te worden. Zeer groot, o Heer ! is mijne ondankbaarheid geweest ; maar uwe barmhartigheid is nog grooter. En welke grootere barmhartigheid zou ik van U kunnen verwachten, dan die welke Gij mij hebt bewezen met mij uw eigen Zoon te schenken tot Verlosser en als een slachtoffer dat ik kon opdragen voor mijne zonden ? Om de liefde van Jezus-Christus, vergeef mij dan mijne zonden ; het is mij uit den grond mijns harten leed U, oneindige Goedheid ! mishaagd te hebben. En nog om de liefde van Jezus-Christus verleen mij de heilige volharding. O mijn God ! indien ik U nogmaals beleedigde, nadat Gij mij met zoo veel geduld hebt afgewacht, met zoo veel licht begunstigd, en mij met zoo veel liefde hebt vergeven, zou ik niet verdienen dat

eene
Ik sm
ik sid
waar
maak
rug
min
ik n
te ve
« La
wor
den
wil
van
na
« I
wo
aa
U
de
so

M
e
C
I

eene hel voor mij alleen werd geschapen ? Ik smee U, mijn Vader ! verlaat mij niet ; ik sidder als ik denk aan de trouwloosheid waaraan ik mij jegens U heb plichtig gemaakt ; hoe menigmaal heb ik U niet den rug gekeerd, nadat ik beloofd had U te beminnen ! O mijn Schepper ! gedoog niet dat ik nogmaals het ongeluk hebbe uwe genade te verliezen en van U gescheiden te worden ! « Laat niet toe dat ik van U gescheiden worde ! Laat niet toe dat ik van U gescheiden worde ! » ¹ Dit gebed herhaal ik, en wil het herhalen tot aan den laatsten snik van mijn leven ; maar geef Gij mij de genade om het zonder ophouden te herhalen : « Laat niet toe dat ik van U gescheiden worde ! » O Jezus ! o lief Kindje ! hecht mij aan U door de banden uwer liefde ; ik bemin U, en wil U beminnen in eeuwigheid ; gedoog niet dat ik mij ooit van uwe liefde scheide.

Ook U bemin ik, o mijne teedere Moeder Maria ! gewaardig U ook mij te beminnen ; en indien Gij mij bemint, de genade welke Gij mij moet bekomen, is dat ik nooit ophoude mijn Jezus te beminnen.

(1) Ne permittas me separari a te ! ne permittas me separari a te !

3de OVERWEGING.27sten December.

JESUS IN DOEKEN GEWONDEN.

Verbeeld u Maria te zien, die na haren goddelijken Zoon gebaard te hebben, Hem met eerbied in hare armen neemt, Hem als haren God aanbidt, en daarna in doeken windelt, gelijk de heilige Schrift het ons leert, en de Heilige Kerk het herhaalt in hare Gezangen : « De Moeder Maagd bindt de doekjes vast, waarin zij haren Zoon heeft gewonden. » ¹

Zie hoe het Kindje Jezus geheel gewillig zijne handjes aanbiedt, en zijne voetjes uitsteekt, om ze te laten omwindelen. Overweeg hoe het Heilig Kind, ieder maal als Het zich inwindelen liet, aan de koorden dacht waarmee het eens in den lof der Olijven, en aan die waarmee het aan de kolom moest gebonden worden, alsook aan de nagelen die Het aan het kruis moesten hechten ; en hoe die gedachte Hem zijne banden met blijdschap deed dragen, om

(1) *Membra pannis involuta ; Virgo Mater alligat. Off. de Pass.*

onze zielen van de ketenen der hel te bevrijden.

Jezus, nauw in zijne doeken gewindeld, wendt zich tot ons en noodigt ons uit om ons nauw met Hem te vereenigen door de zoete banden der liefde; en zich tot zijnen hemelschen Vader wendende, zegt hij: Vader! de menschen hebben hunne vrijheid misbruikt, en, tegen U opstaande zijn zij de slaven der zonde geworden; om te voldoen voor hunne ongehoorzaamheid wil ik zoo streng gewindeld worden. Alzoo gebonden, offer ik U mijne vrijheid, opdat de mensch van de slavernij des duivels verlost worde. Ik aanvaard deze windelen; zij zijn mij dierbaar en des te dierbaarder, omdat zij mij de koorden voorstellen, met dewelke ik mij aanbied om eens voor de zaligheid der menschen gebonden en ter dood geleid te worden.

De windels van Jezus zijn zalige banden, die de wonden onzer zielen moeten genezen. ¹ O Jezus! Gij hebt dan uit liefde tot mij nauw in doekjes willen gewindeld worden. « O liefde! hoe sterk is uwe band, die een God heeft kunnen binden. » ² O godde-

(1) Vincula illius alligatura salutaris. Eccli. 6. 34.

(2) O charitas! quam magnum est vinculum tuum, quo Deus ligari potuit! Ligu. v. de Char. c. 6.

lijke liefde! zal ik met den heiligen Laurentius Justinianus uitroepen, gij alleen kondet Hem die mijn God is, voor uw gevangene nemen! — En ik, o Heer! zal ik nog langer weigeren mij door uwe heilige liefde aan U te hechten? Zal ik nogmaals de stouthed hebben uwe beminlijke en zoete banden te verbreken? en waarom? om de slaaf der hel te zijn? O Jezus! uit liefde tot mij blijft Gij in deze kribbe gebonden; in eeuwigheid wil ik aan U gebonden blijven.

De heilige Maria Magdalena van Pazzi zeide, dat het vast voornemen van ons met God te vereenigen door den band der liefde, en ons van al wat niet God is te onthechten, onze windelen moet zijn. Verders schijnt het, dat Jezus, zoo vol liefde voor ons, daarom alleen gevangen en gebonden in het Sacrament des Altaars, onder de heilige gedaanten heeft willen verblijven, om ook zijne geliefde zielen de gevangenen zijner liefde te zien worden.

Verzuchtingen en gebeden.

O allerliefste Kindje! hoe zou ik uwe straffen kunnen vreezen, daar ik zie dat Gij, in doekjes gewindeld, U zelve, als het

ware, de macht beneemt de hand op te heffen om mij te straffen? Daardoor geeft Gij mij te kennen dat Gij geene meening hebt mij te kastijden, indien ik de ketenen mijner driften wil verbreken, en mij aan U hechten. Ja, lieve Jezus! ik wil ze verbreken; het is mij uit den grond mijns harten leed mij van U gescheiden te hebben, met de vrijheid te misbruiken welke Gij mij geschonken hadt. Gij biedt mij eene andere vrijheid aan, eene veel volmaaktere vrijheid, die mij van de ketenen des duivels moet verlossen, en plaatsen onder het getal van Gods kinderen. Uit liefde tot mij hebt Gij als een gevangene in die arme windelen willen gebonden worden, en ik wil ook gebonden worden door de banden uwer overgroote liefde. O zalige ketenen, schoone banden van zaligheid, die de zielen met God verbindt! bindt ook mijn arm hart, maar bindt het zoo streng, dat het zich nimmer meer van de liefde van dit opperste goed kunne scheiden. Mijn Jezus! ik bemin U, ik hecht mij aan U, ik schenk U geheel mijn hart, geheel mijnen wil, o mijn allerliefste Zaligmaker! ik ben vast besloten U nooit meer te verlaten. O zoete Jezus! die om mijne schulden te betalen U niet alleen

door uwe heilige Moeder in die doeken hebt laten winden, maar ook nog door de beulen als een misdadiger vastbinden en zoo door de straten van Jerusalem voort-slepen, om vervolgens ter dood geleid te worden, even als een onschuldig lam dat tot de slachtbank geleid wordt; die aan het kruis hebt willen genageld worden, en het niet hebt verlaten dan na er den geest te hebben gegeven; ik smeek U, laat niet toe dat mij nogmaals het ongeluk overkome mij van U te scheiden en van uwe genade en uwe liefde beroofd te worden.

O Maria! die eens uw onschuldigen Zoon met windelen hebt gebonden, ach! bind mij ook, mij armen zondaar, verbind mij met Jezus, opdat ik mij nooit meer van zijne voeten verwijdere, dat ik altoos met Hem vereenigd leve, en in die vereeniging sterve, om het geluk te hebben eens in dat gelukzalig vaderland binnen te gaan, waar ik buiten gevaar zal wezen en zonder vrees mij nogmaals van zijne heilige liefde te scheiden.

4de OVERWEGING.28sten December.

JESUS AAN DE BORST ZIJNER MOEDER.

Zoodra het kindje Jezus in doeken was gewonden, vroeg en nam het de melk uit de borst van Maria. De Bruid der Gezangen verlangde haar broertje de melk zijner moeder te zien zuigen. ¹ Maar haar verlangen werd niet vervuld. Wij, integendeel, wij hebben het geluk den Zoon Gods mensch en onzen broeder geworden, zijn voedsel te zien nemen uit de borst van Maria. O welk schouwspel voor den hemel, het goddelijk Woord te zien kind geworden en de melk nemende eener jonge maagd, zijn eigen schepsel.

Ziedaar dengene, die alle menschen en alle dieren der aarde voedt, zoo zwak en zoo behoeftig geworden, dat Hij een weinig melk noodig heeft om zijn leven te onderhouden! Zuster Paula, Camaldulernon, een prentje aanschouwende, dat Jezus aan de

(1) Quis mihi det te fratrem meumurgentem ubera matris mee? Cant. 8. 1.

borst zijner Moeder voorstelde, gevoelde zich aanstonds door eene teedere liefde tot God ontstoken. Jezus nam weinig melk, en maar zelden: er werd aan zuster Maria Anna, franciscanes, geopenbaard, dat zijne allerheiligste Moeder Hem slechts driemaal daags de borst gaf. Ach! hoe kostbaar was voor ons die maagdelijke melk, welke in bloed moest veranderd worden in de aderen van onzen Zaligmaker, die vervolgens er een zalig bad van maakte, om daarin onze zielen te zuiveren.

Overwegen wij hier nog, dat Jezus die melk nam, om het lichaam te voeden dat Hij ons tot spijs in de heilige Communie wilde geven. Zoodan, o mijn teedere Zaligmaker! denkt Gij aan mij, terwijl Gij de melk uwer Moeder zuigt: uwe gedachte is deze melk in bloed te veranderen, en het daarna te vergieten bij uwen dood, er den prijs mijner verlossing van te maken, en daarmee mijne ziel te voeden in de Heilige Communie, welke de zalige melk is waardoor Gij het leven der genade in onze zielen onderhoudt, en die niets anders is dan U zelf, gelijk de heilige Augustinus zegt. ¹

O allerliefste Kindje! o mijn Jezus! ge-

(1) *Lac vestrum Christus est!* In 1. Jo. tr. 3.

doog dat ik uitroep met de vrouw, waarvan het Evangelie spreekt: « Zalig de schoot, die U gedragen heeft, en de borsten, die Gij gezogen hebt! » ¹ Ja, gij zijt gelukzalig, o Moeder van God, Gij die aan het menschgeworden Woord hebt te zuigen gegeven! O, laat toe, dat ik mij bij uw goddelijk Lam voege, om van U de melk te ontvangen ener teedere en liefdevolle godsvrucht tot het Kindje Jezus en tot U, mijne allerliefste Moeder!

O goddelijk Kindje! ik bedank U dat Gij U aan de behoefte hebt willen onderwerpen van melk te nemen, om mij daardoor uwe liefde te toonen! — De Heer zeide aan de heilige Maria Magdalena van Pazzi, dat Hij zich juist daarom in de noodzakelijkheid heeft gesteld van de borst te zuigen, om ons zijne liefde te toonen voor de zielen die Hij heeft vrijgekocht.

Verzuchtingen en gebeden.

O allerzoetste Jezus, beminnelijk Kindje! Gij zijt het Brood des hemels, dat de Engelen doet leven; Gij voedt alle schepselen; hoe dan hebt Gij U in de noodzakelijkheid

(1) Beatus venter qui te portavit, et ubera quae suxisti.
Luc. 11. 27.

gesteld van een weinig melk aan eene Maagd te vragen om uw leven te onderhouden? — O goddelijke liefde, hoe hebt gij eenen God zoo arm kunnen maken, dat Hij dit schamel voedsel heeft noodig gehad? Ach! zoete Jezus! ik begrijp U; Gij ontvangt in dezen stal de melk van Maria, om daarvan het kostbaar bloed te maken welk Gij op het kruis aan God tot zoenoffer mijner zonden wilt opdragen! — Geef dan, o Maria, geef aan uw goddelijken Zoon al de melk die Gij kunt geven; want elke druppel van die kostbare melk moet dienen om mijne ziel te zuiveren van hare vlekken, en daarna te voeden in de Heilige Communie. — O mijn Verlosser! hoe is het mogelijk, dat hij, die gelooft wat Gij gedaan en geleden hebt voor onze zaligheid, U niet beminne? en ik, hoe heb ik zoo ondankbaar jegens U kunnen zijn, terwijl ik dit alles wist. Maar uwe goedheid is mijne hoop; zij verzekert mij dat Gij mij uwe genade wilt geven, indien ik ze verlang. O hoogste Goed! het is mij leed U vergramd te hebben, en ik bemin U bovenal, of liever, ik bemin U alleen, en U alleen wil ik beminnen, Gij zijt, en gij zult altijd mijn eenig goed en mijne eenige liefde zijn. Mijn lieve Verlos-

ler ! geef mij, bid ik U, eene teedere gods-
vrucht tot uwe heilige kindsheid, gelijk
Gij gedaan hebt met zoo vele zielen, die bij
de gedachte uwer kindsheid, alles schijnen
te vergeten en aan niets anders te kunnen
denken, dan aan U te beminnen. Wel is
waar zijn zij onschuldig, en ik ben zon-
daar : maar Gij zijt kind geworden, om U
zelfs van de zondaren te doen beminnen.
Ja, mijn God ! ik heb U beleedigd ; maar nu
bemin ik U uit geheel mijn hart, en ik ver-
lang niets meer dan uwe liefde.

O Maria ! geef mij een weinig van die
teedere liefde, met dewelke Gij uwe melk
aan het Kindje Jezus gaaft.

3de OVERWEGING.

29sten December.

JEZUS OP HET STROO.

Jezus wordt geboren in het stalleke van
Bethlehem ; dáár heeft zijne arme Moeder
noch wol, noch pluimen, om een behoorlijk
bedje voor haar teeder Kindje te bereiden ;
wat doet zij dan ; zij legt een weinig stroo
in eene kribbe, en legt het daarop neder. ¹

(1) Et reclinavit eum in præsepio. Luc. 2. 7.

Maar, o hemel! dit bedje is toch te hard en te ongemakkelijk voor een pas geboren kindje! de ledematen van een kind zijn zoo teeder, en vooral de ledematen van Jezus, dewijl zij door den Heiligen Geest gevormd zijn om des te gevoeliger te zijn aan de smarten. ¹ Ook was de hardheid van dit strooien bed voor Hem zeer pijnlijk.

Het was eene pijn voor Hem, en te gelijker tijd eene smaad. Inderdaad, waar is het kind, zelfs bij de armste lieden, dat bij zijne geboorte op stroo moet gelegd worden? Het stroo is het bed der dieren, en de Zoon Gods heeft, op aarde, geen ander rustplaats dan stroo! De heilige Franciscus van Assisië hoorde eens, terwijl hij aan tafel zat, de reeds aangehaalde woorden van het Evangelie lezen: « En zij legde hem in eene kribbe; » dan riep hij uit: « Hoe, mijn Heer en God ligt op stroo, en ik zou blijven zitten? » En aanstonds wierp hij zich op den grond, en eindigde zoo zijn middagmaal, dat hij met tranen van aandoening besproeide, terwijl hij het lijden overwoog van het Kindje Jezus dat op stroo ligt.

Maar, waarom legde Maria, die zoo zeer

(1) Corpus autem aptasti mihi. Heb. 10. 5.

verlangd had de geboorte van dien goddelijken Zoon te zien, en die Hem zoo teeder beminde, waarom, in plaats van Hem in hare handen te houden, legde zij hem op dat bed van smarten? De heilige Thomas van Villanova zegt dat dit een geheim is.¹ Dit geheim wordt verschillig uitgelegd; maar onder alle uitleggingen geef ik den voorkeur aan die van den heiligen Petrus Damianus: Jezus, zegt hij, was nauwelijks geboren of hij wilde op stroo gelegd worden, om ons de versterving der zinnen te leeren.² Door de zinnelijke vermaken had de wereld zich in het verderf gestort. Adam, en na hem zoo velen zijner nakomelingen waren door dezelve verloren gegaan. Het eeuwig Woord daalde uit den hemel om ons het lijden te leeren beminnen, en begon het ons te leeren, reeds bij zijne geboorte, met voor zich zelve te kiezen, al wat een kind het pijnlijkste kon lijden. Jezus zelf gaf dan zijne Moeder in, Hem niet in hare al te zachte armen te houden, maar Hem op dat harde bed te leggen, om door het gevoelen van de koude der grot, en het steken van het stroo des te meer te lijden.

(1) Neque illum tali loco posuisset, nisi magnum aliquod mysterium ageretur. In Natal. D. conc. 1.

(2) Legem martyrii præfigebat.

Verzuchtingen en gebeden.

O teedere Minnaar der zielen, mijn beminnelijke Zaligmaker ! het bitter lijden, dat U wacht, en de wreede dood die U op het kruis wordt voorbereid, zijn dan niet genoege voor U ; Gij wilt uw lijden beginnen van den eersten oogenblik uws levens ! Ja, omdat Gij van uwe geboorte af wilt beginnen mijn Verlosser te zijn en aan de goddelijke rechtvaardigheid te voldoen voor mijne zonden. Gij kiest het stroo voor uw bed, om mij van het vuur der hel te bevrijden, waarin ik meermalen verdiend heb geworpen te worden. Gij weent en kermt op dat stroo, om mij door uwe tranen van uw hemelschen Vader, de vergiffenis mijner zonden te bekomen. Ach ! hoe bedroeven en troosten mij die tranen. Zij bedroeven mij, omdat ik medelijden heb, U onschuldig kind zoo veel te zien lijden voor zonden die de uwe niet zijn ; zij troosten mij, omdat ik in uw lijden mijne zaligheid en de onmeetbare liefde zie die Gij mij toedraagt. Maar, lieve Jezus ! ik wil U niet alleen laten lijden en tranen storten, ik wil met U weenen, ik die verdiend heb te weenen om het misroegen dat ik U heb aangedaan ; daar

ik weet dat ik de hel verdiend heb, weiger ik geene straf, o mijn Zaligmaker! als ik uwe genade maar wederkrijge. Schenk mij vergiffenis, neem mij weder in uwe vriendschap aan, en straf mij dan gelijk Gij wilt; bevrijd mij van de eeuwige straf en daarna doe met mij volgens uw welbehagen. In dit leven vraag ik U geene genoegens; men is ze onwaardig, wanneer men de stoutheid heeft gehad U, o oneindige Goedheid! te beleedigen. Ik ben tevreden al de kruisen te lijden die Gij mij zult verzenden; want mijn wil is U te beminnen, o mijn Jezus!

O Maria! die Jezus zoo wel vergezeld hebt in zijn lijden, terwijl Gij met Hem leedt! bekom mij de sterkte om mijn lijden met geduld te verdragen. Wee mij, indien ik, na zoo vele zonden, niets lijd in dit leven! Maar ik moet mij verblijden, indien ik het geluk heb, U, mijne bedrukte Moeder, en mijn altijd lijdende en te mijner liefde gekruiste Jezus, op den weg des lijdens te vergezellen.

6de OVERWEGING.30sten December.

JEZUS SLAAPT IN DE KRIBBE.

Kort en pijnlijk was de slaap van het Kindje Jezus ; eene kribbe was zijne wieg, een weinig stroo zijn bed en zijn hoofdkussen ; zoodat zijne rust gedurig werd gestoord door de pijn welke die al te harde en al te ongemakkelijke bedstede, en de koude welke in de spelonk heerschte, Hem deed lijden. Van tijd tot tijd nogtans, door vermoeienis overvallen, sliep het teeder Kindje in, niettegenstaande al zijn lijden.

Maar de slaap van Jezus was zeer verschillig van die der andere kinderen. De slaap der kinderen is hun nuttig voor het behoud des levens, maar niet voor de werkingen der ziel, die ophouden door de sluimering der zinnen. Zoo was het niet met den slaap van Jezus : « Ik slaap, en mijn hart waakt. » ¹ Zijn lichaam rustte, maar zijne ziel waakte ; want in Jezus was de menschelijke natuur vereenigd met den persoon des Woords, die niet kon slapen, noch door de zintuigen

(1) Ego dormio. et cor meum vigilat. Cant. 5. 2.

bezwaard worden. Het Heilig Kindje sliep dan, maar terwijl het sliep dacht het aan al de smarten die het uit liefde tot ons, gedurende zijn leven en in zijne dood moest uitstaan ; het dacht aan hetgeen het te lijden had in het arm en veracht leven dat het in Egypte en te Nazareth moest lijden ; het dacht vooral aan de geeseling, aan de doornen, aan de versmadingen, aan de sterfensangsten, en aan die troostelooze dood die het op het kruis moest onderstaan ; en terwijl het sliep, offerde het alles aan zijn eeuwigen Vader, om ons de vergiffenis onzer zonden en de zaligheid te bekomen. Zoodan, zelfs wanneer Hij sliep, verdiende onze Zaligmaker voor ons, verzoende Hij zijnen Vader, en verwierf Hij ons genaden.

Laten wij Hem nu bidden, dat Hij door de verdiensten van zijnen zaligen slaap, ons bevrijde van den doodelijken slaap der zondaren, die ellendiglijk in de dood der zonde, in het vergeet van God en van zijne liefde slapen ; en dat Hij ons integendeel den zaligen slaap verleene der gewijde Bruid, wier rust Hij beval niet te stooren. ¹ De zachte slaap welken God aan zijne ge-

(1) Ne suscitatis neque evigilare faciatis dilectam, quoad-usque ipsa velit. Cant. 2. 7.

liefde zielen geeft, is, volgens den H. Basilus, niets anders dan eene volkomene vergetelheid der schepselen. ¹ Slaap, die dan plaats heeft wanneer de ziel alle aardsche voorwerpen geheel en al vergeet, om alleen aan God en aan zijne eer te denken.

Verzuchtingen en gebeden.

O lief en heilig Kindje ! Gij slaapt. O ! hoe verrukkelijk is uw slaap voor mij ! In andere menschen is de slaap een afbeeldsel der dood ; maar in U is het een teeken des eeuwigen levens, dewijl Gij al rustende voor mij de eeuwige zaligheid verdient. Gij slaapt, maar uw hart slaapt niet, zijne begeerten zijn, voor mij te lijden en te sterven. Terwijl Gij slaapt bidt Gij voor mij, en bekomt Gij voor mij van uwen hemelschen Vader de eeuwige rust des hemels. Maar, alvorens Gij mij in den hemel, gelijk ik hoop, binnen leidt, om daar met U te rusten, wil ik dat Gij steeds rustet in mijne ziel. O mijn God ! ik heb U eertijds ver van mij verdreven ; maar Gij hebt zoo lang aan de deur van mijn hart geklopt, nu door vrees, dan door verlichting, dan weder door mij uit te noodigen om U te beminnen, dat

(1) Summa rerum omnium oblivio. Reg. fus. disp. int. 6.

ik geloof dat Gij er nu zijt binnen getreden, ja, zoo geloof ik, omdat ik een groot betrouwen heb dat Gij mij vergeven hebt; ik gevoel een grooten afschrik van mijne zonden, en een oprecht leedwezen over de beleedigingen die ik U heb aangedaan; een leedwezen dat mijn hart met droefheid vervult, maar met eene droefheid die mij den vrede niet beneemt, met eene droefheid die mij troost, en mij verzekert van uwe goedheid de vergiffenis te hebben bekomen. Ik bedank U, o mijn Jezus! en ik smeeek U, U niet meer uit mijn hart te verwijderen. Ik weet wel dat Gij er niet meer uit zult gaan, tenzij ik er U zelf uit verdrijve; maar dit is juist de genade die ik U vraag, en die ik U bid mij zonder ophouden te helpen vragen: gedoog niet dat ik U nogmaals uit mijn hart verbanne. Maak dat ik alles vergete, om alleen aan U te denken, die altijd aan mij en aan mijn geluk gedacht hebt. Maak dat ik nooit ophoude U te beminnen in dit leven, opdat ik met U vereenigd sterve in de armen uwer barmhartigheid, en dat ik eeuwig in U ruste, zonder vrees van U nog ooit meer te verliezen.

O Maria! sta mij bij gedurende mijn leven en in mijn stervensuur, opdat Jezus

altijd in mij ruste, en dat ik altijd ruste in Jezus.

7de OVERWEGING.

31sten December.

JEZUS WEENT.

De tranen van het Kindje Jezus waren zeer verschillig van de tranen der andere kinderen die geboren worden : deze weenen van smart, terwijl Jezus, niet van smart, maar uit liefde en medelijden voor ons weent, gelijk de heilige Bernardus zegt : « De andere kinderen weenen omdat zij lijden, Christus uit medelijden. » ¹ De tranen zijn een groot teeken van liefde ; daarom zeiden de Joden tot elkander, toen zij Jezus zagen weenen bij de dood van Lazarus : « Zie, hoe lief Hij hem had. » ² Zoo konden de Engelen zeggen, toen zij de tranen van het Kindje Jezus zagen : Ziet, hoe onze God de menschen lief heeft : zijne liefde gaat zoo ver dat Hij voor hen mensch wordt, kind wordt en weent !

(1) Illi ex passione lugent, Christus ex compassione. In Nat. D. s. 3.

(2) Ecce quomodo amabat eum ! Jo. 11. 36.

Jezus weende, en Hij offerde zijne tranen aan zijnen Vader op, om ons de vergiffenis onzer zonden te bekomen. De heilige Antonius bewijst Hem daarvoor zijne dankbaarheid : « Die tranen, zegt hij, wasschen mijne zonden af. » ¹ Door zijn gejammer en zijne tranen smeekte Jezus om barmhartigheid voor ons die tot de eeuwige dood veroordeeld waren, en zoo stilde Hij de gramschap van zijnen Vader. O hoe welsprekend waren de tranen van dat goddelijk Kind om genade voor ons te vragen ! hoe aangenaam waren zij aan God ! Ook deed de Heer alsdan door zijne Engelen verkondigen dat Hij vrede met de menschen maakte, en dat Hij ze in zijne genade aannam : « En op aarde vrede aan de menschen die van goeden wil zijn. » ²

Jezus weende van liefde, maar Hij weende ook van droefheid, ziende dat zoo vele zondaars, zelfs nadat Hij zoo overvloedige tranen en al zijn bloed voor hunne zaligheid zou vergoten hebben, niet zouden ophouden zijne genade te verrachten. Wie zou, bij het aanschouwen van een God die, kind geworden, weent om onze zonden uit te wisschen,

(1) *Mea lacrymæ illæ delicta lavarunt.* In Luc. 2.

(2) *Et in terra pax hominibus bonæ voluntatis.* Luc. 2. 14.

zoo ongevoelig kunnen zijn van niet met Hem te weenen en de zonden te verfoeien die dien teederen Zaligmaker zoo veel tranen hebben doen storten? Ach! in plaats van onophoudelijk de smart van dat onschuldig Kind te vermeederen, haasten wij ons Hem te troosten, door onze tranen met de zijne te vereenigen. Dragen wij aan God de tranen op van zijn aanbiddelijken Zoon, en bidden wij Hem dat Hij ons vergeve om zijne verdiensten.

Verzuchtingen en gebeden.

O allerliefste Kindje! zoo dacht Gij aan mij, terwijl Gij weendet in de grot van Bethlehem; Gij hadt al mijne zonden voor uwe oogen, zij waren de oorzaak uwer tranen. Het is dan waar, o mijn Jezus! dat ik, ofschoon ik wist hoe veel Gij gelcdeu hebt om mij zalig te maken, in plaats van U door mijne liefde en mijne dankbaarheid te troosten, niets heb gedaan dan uwe droefheid en de oorzaak uwer tranen te vermeederen; indien ik minder had gezondigd, zoudt Gij minder geweend hebben. Ach! ween, ja, ween; Gij hebt wel reden om te weenen, ziende de ondankbaarheid der menschen, na al de liefde die Gij hun ge-

toond hebt. Maar, dewijl Gij weent, o lieve Jezus! ween ook voor mij; uwe tranen zijn mijne hoop. Ook ik, beweene het ongenoe- gen dat ik U heb aangedaan, o mijn Ver- lossers! ik haat en verfoei het, het is mij uit den grond mijns harten leed. Ik beweene die ongelukkige dagen en die droevige nachten gedurende welke ik in uwe vijand- schap heb geleefd, beroofd als ik was van uwe goddelijke genaden; maar al mijne tranen, o mijn Jezus! waartoe zouden zij dienen, zonder de uwe? Eeuwige Vader! ik bied U de tranen aan van het Kindje Jezus; om deze heilige tranen, schenk mij vergif- fenis. En Gij, mijn lieve Zaligmaker! draag Gij zelf voor mij al de tranen op die Gij in uw leven gestort hebt, en verzoen alzoo de goddelijke Rechtvaardigheid. Ik smeek U daarenboven, o mijne Liefde! mijn hart door diezelfde tranen te bewegen, en het door uwe heilige liefde te ontsteken. Ach! mocht ik U voortaan zoo zeer troosten door mijne liefde, als ik U bedroefd heb door mijne zonden! Maak dan, o Heer! dat de dagen die ik nog te leven heb, mij niet meer dienen om U te mishagen, maar alleen om het misnoegen te beweene, dat ik U heb aangedaan en om U met al de liefde mijner ziel te beminnen.

O Maria ! ik smeeek U, door dat teeder medelijden welk Gij zoo dikwijls gevoeld hebt wanneer Gij het Kindje Jezus zaagt lijden, verkrijg mij eene gedurige droefheid over de beledigingen welke ik onthankbare Hem heb aangedaan.

8ste OVERWEGING.

1sten Januari.

OVER DEN NAAM JEZUS.

De naam Jezus is een goddelijke naam, van Gods wege, door den engel Gabriël, aan Maria geboodschapt : « En zijn naam zult Gij Jezus noemen. » ¹ Ook werd hij genoemd een naam boven alle namen, ² en deze is de eenige naam door welken men de zaligheid vindt : « Door welken wij moeten zalig worden. » ⁵

Deze groote Naam wordt door den heiligen Geest vergeleken bij olie : « Uw Naam is een uitgegoten olie. » ⁴ De reden hiervan is, volgens den heiligen Bernardus, dat, gelijk de olie een licht, een voedsel en een gencees-

(1) Et vocabis nomen ejus Jesum. Luc. 1. 31.

(2) Nomen quod est super omne nomen. Phil. 2. 9.

(3) In quo oporteat nos salvos fieri. Act. 4. 12.

(4) Oleum effusum nomen tuum. Cant. 1. 2.

middel is, zoo ook de naam Jezus een licht is voor onzen geest, een voedsel voor ons hart, en een geneesmiddel voor onze ziel.

Hij is een *Licht* voor onzen geest. De wereld, door den naam Jezus verlicht, heeft zich uit de duisternissen der afgoderij tot het licht des Geloofs bekeerd. Wij die geboren zijn in een land wier bewoners, vóór de komst van den Messias, allen heidenen waren, wij zouden het zijn gelijk zij, ware Hij ons niet komen verlichten. Hoe zeer moeten wij dan Jezus-Christus niet bedanken voor de genade des Geloofs! Wat zouden wij zijn, indien wij in Azië, in Afrika, in Amerika geboren waren, of in een land waar de ketterij of de scheuring heerscht? Wie niet gelooft, moet veroordeeld worden.¹ Wij zouden dan waarschijnlijk verloren zijn.

De naam Jezus is daarenboven een *Voedsel* voor ons hart. Inderdaad deze aanbidelijke Naam herinnert ons wat onze goddelijke Verlosser gedaan en geleden heeft om ons zalig te maken, en daardoor vertroost Hij ons in de kwellingen, geeft ons sterkte om den weg der zaligheid te bewandelen, herlevendigt en vermeerdert ons betrou-

(1) Qui non crediderit, condemnabitur. Marc. 16. 16.

wen, en ontsteekt ons door liefde tot Jezus.

Eindelijk, deze groote Naam is nog een *Geneesmiddel* voor onze ziel. Hij versterkt ons tegen de bekoringen en aanvallen onzer vijanden. De helsche machten beven en vluchten, wanneer men dien heiligen Naam aanroept, gelijk de Apostel ons leert: « Dat voor den naam van Jezus alle knie zich buige van die in den hemel, die op aarde, en die onder de aarde zijn. » ¹ Wie bekoord wordt, zal niet vallen, zoo hij Jezus aanroept; alwie Hem zal aanroepen, zal over zijne vijanden zegepralen en zalig worden: « Onder lofzegging riep ik den Heer aan, en ik werd verlost van mijne vijanden. » ² Wie aanriep ooit den naam Jezus in de bekoringen, en ging verloren? Men gaat verloren wanneer men hem niet aanroept, of ophoudt hem aan te roepen als de bekoring aanhoudt.

Verzuchtingen en gebeden.

Ah! hadde ik U altijd aangeroepen, mijn Jezus! nooit zou ik door den duivel overwonnen zijn geworden. Ik heb het ongeluk

(1) In nomine Jesu, omne genu flectatur caelestium, terrestrium, et infernorum. Phil. 2. 10.

(2) Laudans invocabo Dominum, et ab inimicis meis salvus ero. Ps. 17. 4.

gehad
de bel
roepen
uwen
kan:
verste
druk
armo
en da
hech
hebb
gen
zijn
sche
vinc
mij
me
mij
doe
me
ge
in
ste
zi
ov
in
n

gehad uwe genade te verliezen, omdat ik in de bekoringen verzuimd heb U te hulp te roepen. Nu, stel ik al mijn betrouwen in uwen heiligen Naam, door welken ik alles kan : « Alles vermag ik, in Hem die mij versterkt. » ¹ Druk dan, o mijn Zaligmaker, druk uw machtigen Naam Jezus op mijn armoedig hart, opdat hij er binnendringe en daar altijd met uwe liefde blijve vastgehecht ; dat ik hem altijd in den mond hebbe, hem aanroepende in al de bekoringen welke de hel mij bereidt, om mij weder zijnen slaaf te maken en mij van U te scheiden. In uwen Naam zal ik alle goêd vinden : indien ik bedroefd wordt, zal ik mij troosten met de gedachte dat Gij veel meer zijt bedroefd geworden uit liefde tot mij ; indien mijne zonden mijn betrouwen doen wankelen, zal hij mij moed geven, met de gedachte dat Gij in deze wereld zijt gekomen om de zondaars zalig te maken ; indien ik bekoord wordt, zal hij mij versterken met de gedachte dat Gij machtiger zijt om mij te helpen dan de hel om mij te overwinnen ; eindelijk, indien ik verslauw in uwe liefde, zal hij mijn hart ontvlammen, met de gedachte uwer liefde voor mij.

(1) Omnia possum in eo qui me confortat. Phil. 4. 13.

Ik bemin U, mijn Jezus ! Gij zijt, en ik hoop dat Gij altijd mijne eenige liefde zult zijn. Ik schenk U gansch mijn hart, o mijn Jezus ! ik wil niets meer beminnen dan U alleen, en ik ben besloten U, zoo dikwijls mij maar mogelijk is, aan te roepen ; ik wil sterven met uwen zoeten Naam op de lippen, naam van hoop, naam van zaligheid, naam van liefde !

O Maria ! indien Gij mij bemint, zie welke genade Gij mij moet verkrijgen : maak dat ik aanhoudend uw Naam met dien van uw Goddelijken Zoon aanroep ; maak dat deze zoete namen de ademhaling mijner ziel wezen, en dat ik gedurende mijn leven en tot mijn laatsten snik altijd herhale : Jezus en Maria ! staat mij bij ; Jezus en Maria ! ik bemin U ; Jezus en Maria ! ik geef mijne ziel in uwe handen over.

9de OVERWEGING.

2den Januari.

JEZUS' EENZAAMHEID IN HET STALLEKEN.

Jezus heeft bij zijne geboorte het stalleken van Bethlehem verkozen als voor zijne kluis en bidplaats ; hij heeft buiten de stad

in eene eenzame spelonk, willen ter wereld komen, om ons de eenzaamheid en de stilzwijgendheid te leeren beminnen. Treden wij binnen in deze spelonk, wij zien er niets dan eenzaamheid en stilzwijgendheid; Jezus houdt zich stil in de kribbe; Maria en Jozef aanbidden en aanschouwen Hem in stilte. Er werd veropenbaard aan Zuster Margaretha van het Heilig Sacrament, Carmelieters, bijgenaamd de Bruid van het Kind Jezus, dat al wat er in de spelonk van Bethlehem omging, zelfs het bezoek der Herders en de aanbidding der Driekoningen, omging in de stilzwijgendheid.

De stilzwijgendheid der andere kinderen komt voort uit onmacht; maar in Jezus was zij eene deugd. Het Kindje Jezus spreekt niet; maar hoe welsprekend is zijn stilzwijgen! O gelukkig zij, die zich stilzwijgend met Jezus, Maria en Jozef onderhouden in die heilige eenzaamheid der kribbe! De Herders verbleven er maar weinige oogenblikken en verlieten dezelve geheel ontvlamd van liefde tot God, niet ophoudende Hem te loven en te verheerlijken. ¹ O gelukkige ziel, die zich verschuilt in de eenzaam-

(1) Reversi sunt pastores glorificantes et laudantes Deum.
Luc. 2, 20.

heid van Bethlehem, om de barmhartigheid en de liefde te beschouwen, welke een God aan de menschen heeft bewezen en nog bewijst ! « Ik zal haar in de eenzaamheid geleiden, en tot haar hart spreken. » ¹ Daar zal het goddelijk Kind tot haar spreken, niet aan het oor des lichaams, maar aan het hart, haar uitnoodigende eenen God te beminnen, die haar zoo teeder bemint. Bij het zien der armoede van dit lief ermijtje, dat in die ijsskoude grot verblijft, zonder vuur, en niets hebbende dan eene kribbe voor wieg en een weinig stroo voor bed ; bij het hooren van het gejammer en het zien der tranen van dat onschuldig Kindje, hoe zal zij bij 't overwegen dat Het haar God is, aan iets anders kunnen denken dan om Het-zelve te beminnen ? O wat zoete eenzaamheid in het stalleken van Bethlehem, voor eene ziel die geloof heeft !

Laten wij Maria en Jozef navolgen, die brandende van liefde Gods aanbiddelijken Zoon aanschouwen, met de menschheid bekleed en aan de ellenden dezes levens onderworpen, Hem die de wijsheid zelve is sprakeloos Kind geworden, den Groote

(1) *Ducam eam in solitudinem, et loquar ad cor ejus.*
Os. 2. 14.

klein geworden, den Allerhoogste zoo vernederd, Hem die rijk is aan alles is zoo arm geworden, den Almachtige zwak geworden, in een woord, de goddelijke Majesteit verborgen onder de gedaante van een klein kind, van eenieder veracht en verlaten, alles doende en lijdende om zich beminne-lijk te maken aan de menschen. Vragen wij de genade van in deze heilige eenzaamheid te worden toegelaten; laat ons daar vertoeven, daar verblijven, en van daar niet meer vertrekken. O schoone eenzaamheid, roept de heilige Hieronymus uit, 'in de welke God tot zijne teergeliefde zielen spreekt en zich met hen onderhoudt, niet als hun opperheer, maar als een vriend, als een broeder, als een bruidegom! O! welk paradijs zich gansch alleen met het Kindje te kunnen onderhouden in de nederige grot van Bethlehem!

Verzuchtingen en gebeden.

Mijn lieve Zaligmaker! Gij zijt de Koning des hemels, de Koning der koningen, de Zoon Gods: hoe dan zie ik U in dezen stal van iedereen verlaten? Ik zie niemand bij

(1) O solitudo, in qua Deus cum suis familiariter loquitur et conversatur!

U dan Jozef en uwe heilige Moeder. Ah ! ik verlang mij bij hen te vervoegen om hen gezelschap te houden ; weiger mij deze genade toch niet. Wel is waar, ik ben ze onwaardig ; maar ik gevoel dat Gij mij uitnoodigt door uwe bekoorlijkheid. Ja, ik nader tot U, o lief Kindje ! ik verlaat alles, om gedurende heel mijn leven, gansch alleen met U te verblijven, o heilige Eremijt, eenige Liefde mijner ziel ! Dwaze die ik ben, ik heb U vroeger verlaten, o mijn Jezus ! ik heb U alleen gelaten, om bij de schepselen eenige ellendige en vergiftigde vermaken te gaan bedelen ; maar nu, door uwe genade verlicht, heb ik geen ander verlangen meer, dan eenzaam met U te leven die hier op aarde in de eenzaamheid wilt leven : « Ach, hadde ik toch vleugelen als eene duif, » ¹ hadde ik de sterkte om deze wereld te verlaten, waarin ik zoo dikwijls mijn ongeluk heb gevonden, om haar te vluchten en altijd met U te verblijven, die de vreugde des hemels zijt en de ware vriend mijner ziel ! O Heer ! hecht mij vast aan uwe voeten, opdat ik mij nooit meer van U verwijdere, en dat ik het geluk hebbe U

(1) Quis dabit mihi pennas sicut columbæ, et volabo, et requiescam ? Ps. 54. 7.

! ik
nen
ge-
on-
it-
ik
es,
l-
t,
k
n
e
e
r
r
n
t
e
ik
aanhoudend gezelschap te houden. Om de verdiensten uwer eenzaamheid in de grot van Bethlehem, verleen mij eene gedurige ingetogenheid, maak dat mijne ziel eene eenzame woning worde, waar ik geene andere bezigheid hebbe, dan mij met U te onderhouden, U al mijne gedachten en al mijne werken op te dragen, en U al mijne genegenheden toe te wijden, opdat ik U altijd beminne, onophoudelijk verlangende naar het oogenblik, waarop ik uit den kerker mijns lichaams zal vertrekken om U te gaan beminnen in den hemel. Ik bemin U, oneindige Goedheid! en ik hoop U altoos te beminnen, in den tijd en in de eeuwigheid.

U Maria! Gij die alvermogend zijt, bid Jezus dat Hij mij vastketene met zijne liefde en laat niet toe dat mij nogmaals het ongeluk overkome van zijne genade te verliezen.

10de OVERWEGING.**3^{den} Januari.****BEZIGHEDEN VAN HET KINDJE JEZUS IN HET
STALLEKEN VAN BETHLEHEM.**

De twee voornaamste bezigheden van een eremijt zijn bidden en boetvaardigheid doen : dit leert het Kindje Jezus ons door zijn voorbeeld in de grot van Bethlehem. In dit stalleken, dat Hij op aarde voor zijne bidplaats heeft verkozen, houdt Hij niet op zijnen hemelschen Vader te bidden ; gedurig verwekt Hij daar akten van vernedering, van liefde en van gebed.

Wel is waar, vóór dien tijd werd de goddelijke Majesteit aanbeden door de menschen en de Engelen ; maar van al die schepselen had zij voorzeker de eer niet ontvangen, welke Haar het Kindje Jezus bewees door zijne aanbidding in het stalleken waar Het geboren werd. Vereenigen wij dan altoos onze aanbiddingen met die welke Jezus-Christus aan God opdroeg gedurende zijn verblijf op aarde.

Hoe zuiver en hoe volmaakt waren de akten van liefde voor zijnen Vader, welke

het menschgeworden Woord gedurende zijn gebed verwekte. De Heer had aan de menschen het gebod gegeven, van Hem te beminnen uit geheel hun hart en uit al hunne krachten ; maar nooit had een mensch dit gebod volmaakt onderhouden ; de eerste vrouw, die het onderhield, was Maria ; de eerste man, was Jezus, die het nog on-eindig volmaakter onderhield dan Maria. Men mag zeggen dat de liefde der Serafijnen koud was bij die van het goddelijk Kind. Leeren wij van Hem onzen God, gelijk wij verplicht zijn, beminnen, en bidden wij Hem dat Hij ons een vonkje dier zoo zuivere liefde mededeele, waarmede Het zijn hemelschen Vader beminde in het stalleken van Bethlehem.

En hoe schoon, hoe volmaakt en hoe aangenaam aan God, waren ook de gebeden van het Kindje Jezus ! Het had zijnen Vader alle oogenblikken, en al zijne gebeden waren voor ons en zelfs voor ieder van ons in het bijzonder. Al de genaden, welke een ieder onzer van God heeft ontvangen, zoo als de roep tot het ware geloof, de afwachting tot bekeering, de hemelsche verlichtingen, het leedwezen over de bedrevene zonden, de vergiffenis, de heilige verlangens, de over-

winning der bekoringen, en alle andere akten van deugd welke wij beoefend hebben of zullen beoefenen, akten van betrouwen, van ootmoedigheid, van liefde, van dankzegging, van opoffering, van overgeving in Gods wil, dat alles heeft Jezus voor ons bekomen, alles is het uitwerksel van Jezus' gebeden. Hoe veel zijn wij Hem dan niet verschuldigd, en hoe zeer moeten wij Hem niet bedanken en beminnen.

Verzuchtingen en gebeden.

O mijn lieve Zaligmaker ! hoe veel ben ik U toch verschuldigd. Hadt Gij niet voor mij gebeden, in welken bedroefden toestand zou ik mij thans bevinden ! Ik dank U, o mijn Jezus ! uwe gebeden hebben mij de vergiffenis mijner zonden verkregen, en ik hoop dat zij mij de volharding zullen verkrijgen tot aan de dood. Gij hebt voor mij gebeden, ik dank U daarvoor uit geheel mijn hart ; maar ik smEEK U, houd niet op te bidden. Ik weet dat Gij zelfs in den hemel niet nalaat onze Voorspreker te zijn : « Wij hebben een Voorspreker bij den Vader, Jezus-Christus. » ¹ Ik weet dat Gij gedurig

(1) *Advocatum habemus apud Patrem, Jesum Christum.*
I. Jo. 2. 1.

voor ons bidt. ¹ Blijf dan bidden, o Jezus ! maar bid bijzonderlijk voor mij, die uwe gebeden het meeste noodig heb. Ik betrouw dat God mij, om uwe verdiensten, reeds vergeven heeft ; maar dewijl ik zoo dikwijls ben gevallen, zoo kan ik nog vallen : de hel houdt niet op en zal niet ophouden mij te bekoren, om mij uwe vriendschap te doen verliezen. Gij, mijn Jezus ! zijt mijne hoop ; van U verwacht ik de kracht om te wederstaan ; het is aan U dat ik ze vraag, eh van U dat ik ze verwacht. Maar ik stel mij niet tevreden met de genade om niet meer te hervallen, ik vraag U nog de genade om U veel te beminnen. Het uur mijner dood nadert ; moest ik nu sterven, ik zou hopen zalig te zijn, maar ik zou U weinig beminnen in den hemel, omdat ik U tot hiertoe weinig bemind heb ; maar, voor 't overige van mijn leven, wil ik U veel beminnen, om U veel te beminnen in de eeuwigheid.

O Maria, mijne teedere Moeder ! bid Gij ook, bid Jezus voor mij. Uwe gebeden zijn alvermogend bij dien goddelijken Zoon, die U zoo zeer bemint. Dewijl Gij zoo vurig verlangt Hem bemind te zien, smeeek Hem dat Hij mij eene groote liefde verleene voor

(1) Qui etiam interpellat pro nobis. Rom. 8. 34.

zijne goedheid, en dat die liefde standvastig en eeuwig zij.

11de OVERWEGING.

4^{den} Januari.

OVER DE ARMOEDE VAN HET KINDJE JEZUS.

Helaas! wie zou niet door medelijden worden bewogen, den zoon van eenen koning geboren ziende in zulken staat van armoede, dat hij in eene vochtige en koude spelonk zou moeten verblijven, zonder bed, noch dienaars, noch vuur, ja zelfs zonder de noodige doeken om zich te verwarmen? — Ach! lieve Jezus! Gij zijt de Zoon van den Heer des hemels en der aarde, en toch hebt Gij in die ijsskoude spelonk niets anders dan eene kribbe tot wieg, een weinig stroo tot bed, en arme windels om U een weinig te dekken. De Engelen omringen en loven U, maar brengen geene verzachting in uw lijden. O mijn Verlosser! hoe armer Gij zijt, hoe beminnelijker Gij voor ons moet zijn, dewijl Gij die groote armoede hebt aangenomen om des te beter onze harten te winnen. Waart Gij in een paleis geboren, hadt Gij eene gouden wieg, waart

Gij op aarde gediend door de grootste vorsten dezer wereld, Gij zoudt aan de menschen meer eerbied, maar minder liefde inboezemen, integendeel die grot waarin Gij verblijft, die grove windels die U dekken, dat stroo waarop Gij rust, die kribbe die U tot wieg dient, oh ! hoe beweegt dit alles onze harten om U te beminnen, te meer daar Gij zoo arm zijt geworden, om ons des te dierbaarder te zijn, gelijk de heilige Bernardus zegt. ' Gij zijt arm geworden om ons met uwe goederen te verrijken, te weten, met uwe genade en met uwe glorie : « Hij is arm geworden, opdat gij door zijne armoede rijk zoudt wezen. » ²

De armoede van Jezus-Christus is voor ons eene bron van overvloedige rijkdommen, omdat zij ons aanspoort om de hemelsche goederen te winnen, door het verachten der goederen dezer aarde. Ja, mijn Jezus ! uwe armoede heeft zoo vele Heiligen bewogen alles te verlaten, rijkdommen, eer en koninkrijken, om met U in de armoede te leven. Ik bid U, o mijn Zaligmaker ! onthecht mijn hart van alle aangekleefdheid aan de goederen dezer aarde, opdat ik

(1) Quanto pro me vilior, tanto mihi carior ! In Epiph. s. 1.

(2) Egens factus est..., ut illius inopia vos divites essetis. II. Cor. 8. 9.

waardig worde uwe heilige liefde te bekomen, en daardoor U te bezitten die een on-eindig goed zijt.

Verzuchtingen en gebeden.

O goddelijk Kindje ! ware het mij gegeven U met uwen lieveling, den heiligen Franciscus, te mogen zeggen, dat Gij gansch mijn schat zijt : « Mijn God, en mijn al ! » of met David, dat Gij de God mijns harten zijt, en mijn erfdeel in eeuwigheid : « Wat heb ik in den hemel en wat wil ik op aarde, buiten U, o God mijns harten ; mijn deel is God in eeuwigheid. » ² O mocht ik U zoo met waarheid spreken, en voortaan geen andere rijkdom meer verlangen dan die uwer heilige liefde, en dat de ijdelheden dezer wereld niets meer op mijn hart vermogen, maar dat Gij, o mijne Liefde ! er alleen moget heerschen ! Ik wil ten minste beginnen U deze woorden toe te spreken : « Gij zijt de God mijns harten, en mijn deel in eeuwigheid. » ⁵ Helaas ! vroeger heb ik de goederen dezer aarde gezocht, en ik heb niets gevonden dan gal en doornen ! Thans

(1) Deus meus, et omnia !

(2) Quid enim mihi est in cælo ? et a te quid volui super terram ?... Deus cordis mei, et pars mea Deus in æternum ? Ps. 72. 25.

(3) Deus cordis mei, et pars mea Deus in æternum.

vind ik meer voldoening aan uwe voeten, om U te bedanken en te beminnen, dan ik gevonden heb in al mijne zonden. Eene zaak alleen verontrust mij : namelijk de vrees dat Gij mij nog niet vergeven hebt. Doch de belofte die Gij mij doet van te vergeven aan allen die leedwezen hebben, die groote armoede in welke ik U zie uit liefde tot mij, uwe stem die mij uitnoodigt U te beminnen, de tranen, het bloed, die Gij voor mij hebt vergoten, de smarten, de verachting, de wreede dood die Gij voor mijne zaligheid hebt geleden, dit alles troost mij en doet mij met zekerheid mijne vergiffenis verhoplen. En hebt Gij mij nog niet vergeven, zeg mij wat ik doen moet. Wilt Gij dat ik berouw hebbe over mijne ongerechtigheden, oh ! het is mij uit den grond mijns harten leed U beleedigd te hebben, o mijn Jezus ! Wilt Gij dat ik U beminne, ik bemin U meer dan mij zelven ; wilt Gij dat ik aan alles verzake, welnu, ik verzaak aan alles, en schenk mij geheel aan U. Ik weet dat Gij mij aanneemt, anders zou ik noch berouw, noch liefde hebben, noch verlangen om mij aan U te schenken. Ik geef mij dan geheel aan U, o mijn God ! en Gij neemt mij aan ; ik bemin U, en Gij

bemint mij ; gedoog niet dat deze liefde tusschen U en mij ooit ophoude ons te vereenigen.

Mijne lieve Moeder Maria ! verkrijg mij de genade Jezus altijd te beminnen, en altijd van Jezus bemind te worden.

12de OVERWEGING.

5den Januari.

OVER DE VERNEDERING VAN JEZUS.

De overweging van dezen dag is dezelfde als die van den 1sten donderdag van den Advent, bladz. 21.

OVERWEGINGEN

VOOR DE

OCTAAF VAN DRIEKONINGEN.

1ste OVERWEGING.

6den Januari.

OVER DE AANBIDDING DER WIJZEN.

Jezus wordt arm in eenen stal geboren. De Engelen des hemels erkennen Hem voor hunnen Koning, maar de menschen vergeten en verlaten Hem; nauwelijks komen eenige herders Hem bezoeken. Nogtans wil onze Verlosser van toen af beginnen ons de genade der verlossing mede te deelen; daarom maakt Hij zich terstond bekend aan de Heidenen, die Hem het minste kennen. Hij zendt dan eene ster die de Wijzen verlicht, om hunnen Zaligmaker te komen erkennen en aanbidden. Deze is de eerste en grootste genade die Hij ons heeft geschonken, de roep tot het geloof, op welke weldra volgt de roep tot de genade, waarvan de menschen beroofd waren.

De Wijzen begeven zich aanstonds op

reis. De ster vergezelt hen tot aan de grot waar het goddelijk Kind is. Zoodra zij zijn aangekomen, treden zij binnen, en wat vinden zij? « Zij vonden het Kind, met Maria zijne Moeder. » ¹ Zij vinden eene arme dochter en een arm kind, gewonden in arme doeken, zonder gezelschap en zonder onderstand; maar bij hun intreden in de grot worden die heilige pelgrims eene vreugde gewaar welke zij nooit gesmaakt hebben; zij gevoelen hunne harten vastgehecht aan het beminnelijk Kindje dat zij daar zien. Dat stroo, die armoede, dat gejammer van hun kleinen Zaligmaker, oh! wat liefdepijlen, wat zalige vlammen voor hunne verlichte harten! Het goddelijk Kindje toont hun een blij gelaat, als blijk der liefde met welke het hen aanneemt onder de eerste overwinningen der Verlossing.

Daarna aanschouwen de heilige Koningen Maria, die niet spreekt; zij blijft stilzwijgend; maar haar zoet en hemelsch gelaat toont dat zij hen met blijdschap ontvangt en hen bedankt omdat zij de eersten zijn, die haren goddelijken Zoon zijn komen erkennen voor hetgeen Hij wezenlijk is, hun opperste Meester. Overwegen wij hoe zij

(1) Invenerunt puerum cum Maria matre ejus. Matth. 2. 11.

ook Hem aanbidden in eene eerbiedige stilzweigendheid, Hem eer bewijzen als aan hunnen God, Hem de voeten kussen en Hem hunne geschenken aanbieden, bestaande in goud, wierook en myrrhe. Laten wij met hen onzen kleinen Koning Jezus aanbidden, en offeren wij Hem gansch ons hart op.

Verzuchtingen en gebeden.

Beminnelijk Kindje ! ofschoon Ik U in eene grot op het stroo, zoo arm en zoo veracht aanschouw, het geloof leert mij dat Gij mijn God zijt, die om mijne zaligheid uit den hemel zijt gedaald. Ik erken U dan voor mijn oppersten Heer en Zaligmaker ; maar ik heb niets om U aan te bieden. Ik heb het goud der liefde niet, want ik heb niets anders dan de schepselen, niets anders dan mijne zinnelijkheden bemind, en U die oneindig beminnelijk zijt, U heb ik niet bemind. Ik heb den wierook des gebeds niet ; ik heb ongelukkiglijk geleefd zonder aan U te denken. Ik heb de myrrhe der versterving niet ; ik die verre van mijne ellendige vermaken te verzaken, uwe oneindige goedheid zoo dikwijls bedroefd heb. Wat zal ik U dan aanbieden, o mijn Jezus ! Ik bied U mijn hart aan, hoe bevlekt en hoe

arm het ook zij ; neem het aan en verander het, Gij die in deze wereld zijt gekomen om onze harten van de zonden af te wasschen met uw bloed, en ons alzoo van zondaars in heiligen te veranderen. Schenk mij dan dat goud, dien wierook, die myrrhe, die mij ontbreken ; schenk mij het goud uwer heilige liefde ; schenk mij den geest des gebeds ; schenk mij het verlangen en de kracht om mij te versterven, met aan alles wat U mishagt vaarwel te zeggen. Ik heb besloten U te gehoorzamen en U te beminnen ; maar Gij kent mijne zwakheid, schenk mij de genade U getrouw te blijven.

Allerheiligste Maagd, Gij die de godvreezende Wijzen met zoo veel liefde hebt ontvangen en die hen getroost hebt, gewaardig U ook mij te ontvangen en te troosten, mij, die naar hun voorbeeld uw goddelijken Zoon kom bezoeken en mij aan Hem opdragen. Mijne teedere Moeder Maria ! ik heb een groot betrouwen op uwe voorspraak ; beveel mij aan Jezus. Ik schenk U mijne ziel, mijnen wil ; hecht ze voor altoos aan de liefde van Jezus.

2de OVERWEGING.

7den Januari.

OVER DE OPOFFERING VAN JEZUS IN DEN TEMPEL.

Toen de tijd gekomen was, dat Maria zich, volgens de wet, in den Tempel moest gaan zuiveren, en daar Jezus aan den eeuwigen Vader opdragen, vertrekt zij met haren zuiveren bruidegom. Jozef draagt de twee tortelduiven, welke tot de offerande moeten dienen, en Maria neemt haar lief Kind, het goddelijk Lam, dat zij den Heer gaat opofferen; dit was het voorspel dier groote offerande, welke diezelfde Zoon Gods eenmaal op het kruis moest voltrekken.

Overweeg hoe die heilige en teedere Maagd den tempel binnentreedt, en hoe zij het offer brengt van haren goddelijken Zoon, in naam van geheel het menschelijk geslacht, zeggende: Ziehier, o eeuwige Vader! ziehier uw eenigen Zoon, die ook de mijne is: ik draag Hem U op, om uwe rechtvaardigheid jegens de zondaars te verzoenen; neem Hem aan, o God van barmhartigheid! heb medelijden met onze

ellende , uit liefde voor dit vlekkeloos Lam, neem de menschen in uwe genade aan.

Bij het offer van Maria voegt zich het offer van Jezus zelven : Zie, o mijn Vader ! zegt het goddelijk Kind, zie, ik offer U geheel mijn leven ; Gij hebt mij in de wereld gezonden, om ze te verlossen door mijn bloed ; ziehier mijn bloed en geheel mij zelven, ik draag mij geheel en al aan U op voor de zaligheid der wereld.

Nooit was er een offer zoo aangenaam aan God, als het offer welk Hem alsdan zijn welbeminde Zoon opdroeg, die alzoo van zijne kindsheid af priester werd en slachtoffer. ¹ Hadden alle menschen en alle Engelen hun leven opgeofferd, voorzeker zou dit offer niet zoo veel waarde hebben voor Gods oogen, als dat van Jezus-Christus, dewijl de eeuwige Vader, door dit eenig offer van Jezus, eene oneindige eer en eene oneindige voldoening ontving.

Draagt Jezus nu, uit liefde tot ons, zijn leven aan zijnen Vader op, dan is het rechtvaardig, dat wij op onze beurt Hem ons leven en geheel ons zelven opdragen. Dit is zijn verlangen, gelijk Hij deed verstaan aan

(1) Tradidit semetipsum pro nobis oblationem et hostiam Deo. Eph. 5. 2.

de gelukzalige Angelina van Foligno, toen Hij haar zeide : « Ik heb Mij voor u opgedragen, opdat gij u aan Mij zoudt opdragen. »

Verzuchtingen en gebeden.

Eeuwige Vader ! ik ellendige zondaar, duizendmaal de hel waardig, ik kom vandaag tot U, God van oneindige Majesteit, en ik offer U mijn arm hart. Ach, o Heer ! hoedanig is dat hart welk ik U durf aanbieden ? een hart dat U niet heeft weten te beminnen, dat U integendeel zoo dikwijls heeft beleedigd en verraden ! Helaas ! thans offer ik het U op doordrongen van leedwezen, en besloten U te beminnen en U te gehoorzamen, wat het ook moge kosten. Vergeef mij, o mijn God ! en trek mij geheel tot uwe liefde. Ik verdien niet verhoord te worden ; maar uw goddelijke Zoon, die voor mijne zaligheid is kind geworden en zich in den Tempel als slachtoffer opdraagt, verdient het voor mij ; ik bied U dien Zoon aan dien Gij bemint, en de offerande welke Hij U opdraagt ; op U stel ik al mijn betrouwen ; en U, o mijn Vader, die Hem in deze wereld hebt gezonden om Zich voor mij te slachtofferen, U bedank ik !

Ook U, o menschgeworden Woord, o goddelijk Lam, die U hebt aangeboden om te sterven voor mijne ziel, ook U bedank ik ! Ik bemin U, mijn lieve Verlosser ! en wil niets anders beminnen dan U ; want Gij alleen hebt uw leven uit liefde tot mij aangeboden en geslachtofferd. Ik ben bedroefd, ziende dat ik dankbaar ben geweest jegens de anderen, en ondankbaar alleen jegens U. Maar Gij wilt mijne dood niet ; Gij wilt dat ik mij bekeere en dat ik leve. Ja, mijn Jezus ! ik kom tot U weder ; het is mij uit den grond mijns harten leed, dat ik U beledigd heb, U, een God die zich voor mij heeft geslachtofferd. Schenk mij het leven, en dat mijn leven besta in U te beminnen, U die het opperste goed zijt ; maak dat ik U beminne, dit is alles wat ik van U vraag.

Maria, mijne Moeder ! Gij ook hebt alsdan in den Tempel uw aanbiddelijken Zoon voor mij opgedragen : draag Hem weder vandaag op, en bid den eeuwigen Vader dat Hij mij, om de liefde van Jezus, onder het getal zijner dienaren zou aannemen. En Gij, mijn goddelijke Koningin ! neem Gij ook mij als uwen dienaar aan ; indien ik uw dienaar ben, zal ik ook de dienaar van Jezus zijn.

3de OVERWEGING.8sten Januari.

OVER DE VLUCHT VAN JEZUS NAAR EGYPTÉ.

Een Engel verscheen in een droom aan den heiligen Jozef, gaf hem te kennen dat Herodes het Kindje Jezus zocht, om Het te dooden, en beval hem terstond met dat goddelijk Kindje en zijne heilige Moeder naar Egypte te vluchten. ¹ Zoo is dan Jezus nauwelijks geboren, of men vervolgt Hem om Hem het leven te benemen. Herodes is het afbeeldsel dier ongelukkige zondaars, die Jezus nauwelijks door zijne genade in hun hart zien teruggekeerd, of Hem weder beginnen te vervolgen om Hem te dooden, daar zij weder in de zonden vallen. ²

Zonder vertoeven gehoorzaamt Jozef aan de stem des Engels, en verwittigt hij zijne heilige Bruid. Hij neemt het weinige gereedschap dat Hij kon mededragen, ten einde zijn ambt in Egypte te kunnen voortzetten en middel te vinden om zijn arm

(1) Surge, et accipe Puerum et Matrem ejus, et fuge in Egyptum. Matth. 2. 13.

(2) Quæru

ardendum eum

huisgezin te onderhouden. Maria, van haren kant, maakt een pakje windelen gereed welke zij voor het goddelijk Kindje zal noodig hebben ; vervolgens tot de wieg naderende, waar het rust, werpt zij zich op de knieën, kust de voeten van haar lief Kindje, en weenende van teederheid, zegt zij tot Hem : Oh ! mijn Zoon en mijn God ! Gij zijt op deze aarde gekomen om de menschen te verlossen, en nauwelijks zijt Gij geboren of de menschen zoeken U om U te dooden ! — Vervolgens neemt zij Hem in hare armen en de twee heilige echtgenooten sluiten al weenende de deur en begeven zich op reis gedurende den nacht.

Overweeg wat onder den weg deze heilige reizigers bezig houdt. Hun lieve Jezus is het voorwerp van al hunne gedachten ; zij spreken over zijn geduld en over zijne liefde, en dit helpt hen om de vermoeienis en de verveling dezer lange reis met geduld te verdragen. Oh ! hoe zoet is het te lijden bij het aanschouwen van den lijdenden Jezus ! — O mijne ziel, roept de heilige Bonaventura uit, vergezel in den geest deze drie heilige en arme bannelingen, heb medelijden met de smarten welke zij verduren op eenen zoo moeieliijken, zoo lastigen en

zoo langen weg, en bid Maria dat zij U haar goddelijken Jezus in uw hart late dragen.

Laten wij nog overwegen hoe veel zij lijden moesten, vooral gedurende die koude nachten, welke zij in het midden der woestijn moesten doorbrengen : de bloote grond is hun bed in de opene lucht ; het Kindje Jezus weent, Maria en Jozef weenen ook uit medelijden. — O heilig geloof ! welke oogen zouden niet weenen, den Zoon Gods ziende die klein kind geworden, arm en verlaten door de woestijn vlucht om aan de dood te ontsnappen ?

Verzuchtingen en gebeden.

Mijn lieve Jezus ! Gij zijt de Koning des hemels, en nu zie ik U onder de gedaante van een kind in deze wereld ronddwalen : zeg mij, wien zoekt Gij ? Ik heb medelijden met U, ziende dat Gij zoo arm en zoo vernederd zijt ; maar hetgeen mij nog meer bedroeft, is te zien dat Gij met zoo veel ondankbaarheid behandeld wordt door diezelfde menschen die Gij komt verlossen. Gij weent, en ik ween ook omdat ik een diergenen ben geweest, die U veracht en vervolgd hebben ; maar weet, dat ik thans uwe

genade meer acht dan alle koninkrijken der wereld. Mijn Jezus ! vergeef mij al de beledigingen welke ik U heb aangedaan, en gedoog dat even als Maria U op de vlucht naar Egypte in hare armen droeg, ik U ook op de reis van dit leven naar de eeuwigheid, gedurig in het binnenste van mijn hart drage. Mijn lieve Zaligmaker ! ik heb U zoo dikwijls uit mijne ziel verbannen, maar ik betrouw dat Gij er op dit oogenblik weder bezit van genomen hebt ; ik bid U, hecht haar vast aan U, door de zoete banden uwer liefde ; ik heb vast besloten U nimmer meer van mij te verwijderen. Maar, helaas ! Wie weet ? Ik vrees dat mij nog het ongeluk overkome van U, gelijk voorheen, te verlaten. Ach ! mijn Zaligmaker ! dat ik liever sterve dan in deze nieuwe en verschrikkelijke ondankbaarheid te vallen. Ik bemin U, oneindige Goedheid ! en ik wil zonder ophouden herhalen : ik bemin U, ik bemin U, ik bemin U. Ik hoop te sterven dezelfde woorden gedurig herhalende : Gij zijt de God mijns harten en mijn deel voor eeuwig. ¹ O Jezus ! Gij die zoo goed zijt, en zoo waardig bemind te worden, doe U dan

(1) Deus cordis mei, et pars mea Deus in aeternum. Ps. 72. 26.

beminnen ; doe U beminnen van zoo vele zondaars die U vervolgen ; verlicht hen, doe hun de liefde kennen welke Gij hun hebt toegedragen en de liefde welke Gij verdient, Gij die klein arm kind geworden, weenend en van koude bevend, dwalende voortvlucht op deze aarde, zoekende naar zielen die U willen beminnen.

O Maria ! o heilige Maagd ! o teedere Moeder, die in de smarten van Jezus deelt ! help mij uw goddelijken Zoon in mijn hart dragen, en Hem daar altoos bewaren gedurende mijn leven en in mijne dood.

4de OVERWEGING.

9den Januari.

OVER HET VERBLIJF VAN JEZUS IN EGYPTES.

Jezus wilde zijne eerste kindsheid in Egypte doorbrengen, om een harder en meer verachtelijk leven te leiden. Volgens den heiligen Anselmus, en andere schrijvers, vestigde de Heilige Familie hare woon- te Heliopolis. Overweeg met den heiligen Bonaventura, welk leven Jezus leidde in die ballingschap, gedurende de zeven jaren

welke Hij er met zijne ouders doorbracht, zoo als veropenbaard werd aan de heilige Maria Magdalena van Pazzi.

Hunne woning is ten uiterste gebrekkig, want de heilige Jozef is niet bemiddeld om eene groote huur te betalen; hunne rustplaats is ellendig, hun voedsel is armoe-dig, dewijl zij nauwelijks door den arbeid hunner handen genoeg kunnen winnen om van den eenen dag tot den anderen voort te leven, en dewijl zij in een land wonen waar zij onbekend en veracht zijn, zonder bloed-verwanten en zonder vrienden.

Zonder twijfel leven zij in eene groote ellende; maar, hoe schoon zijn al hunne bezigheden geregeld! Het goddelijk Kindje kan nog niet mondelings spreken, maar zijn hart spreekt onophoudelijk met zijn hemelschen Vader, terwijl Hij al zijne smarten en al de oogenblikken van zijn leven toewijdt aan het groote werk onzer zaligheid. Maria spreekt ook niet; maar bij het zien van dat goddelijk Kind, overweegt zij de grootheid van Gods liefde, en de gunst welke Hij haar heeft bewezen met haar tot zijne Moeder te kiezen. Jozef werkt ook in stilte, en brandend van liefde voor zijnen God, die klein kind is geworden.

betuigt hij zijne dankbaarheid, om hem tot gezelschap en beschermers zijns levens te hebben gekozen.

Daar speende Maria het goddelijk Kindje ; in den beginne voedde zij Het aan hare borst ; nu voedt zij Het met hare hand ; zij houdt Het op hare knieën, en uit een schoteltje een weinig brood nemende, dat in water heeft geweekt, brengt zij het aan den mond van haren goddelijken Zoon. Dáár maakte Maria Hem zijn eerste kleed : als de tijd om Hem te kleeden gekomen is, doet zij Hem van de windels, en trekt zij Hem zijn kleedje aan. Dáár ook begint het Kindje Jezus te gaan en te spreken. Laten wij de eerste stappen aanbidden welke het menschgeworden Woord doet in die plaats van ballingschap en de eerste woorden des eeuwigen levens die Hij daar uitspreekt. Dáár verder begint Jezus zijn ambt van werkmán, met de kleine diensten te bewijzen waartoe een kind in staat is.

O spening van eenen God ! o eerste kleeding, eerste schreden, eerste woorden, eerste diensten van het Kindje Jezus ! Ach ! hoe is dat alles geschikt om de harten te bewegen en te ontvlammen van hen die Jezus beminnen en dit met aandacht over-

wegen ! Een God die wankelende voortgaat en valt ! een God die stamelt, een God zoo zwak geworden dat Hij niets dan de geringste zaken kan verrichten welke in een huis te doen zijn, en geen stuk hout opheffen dat de krachten van een klein kind te boven gaat. O heilig Geloof ! verlicht ons en maak dat wij dien goeden Jezus beminnen die zich uit liefde voor ons tot zulken staat van elende heeft gebracht.

Men zegt dat, bij de komst van Jezus in Egypte, al de afgoden van dat land omvervielen ; vragen wij aan God de genade van Jezus te beminnen uit geheel ons hart, dewijl al de afgoden der aardsche genegenheden verdwijnen uit eene ziel in dewelke de liefde tot Jezus binnen komt.

Verzuchtingen en gebeden.

O heilig Kind ! Gij leeft daar zoo arm, onbekend en veracht in dat barbaarsch land, maar ik erken U als mijn God en mijn Zaligmaker, en ik bemin U voor al de veranderingen en al de smarten die Gij in Egypte uit liefde tot mij hebt uitgestaan. Uw leven leert mij, dat ik als reiziger in deze wereld moet leven, en dat mijn vaderland niet hier beneden is, maar in den hemel, dien

Gij m
lieve
U ge
aan
hebt
Zoo
ned
gele
ver
zoe
uw
me
ge
he
te
er
al
h
h
e
e
M

Gij mij hebt verworven door uwe dood. Ah ! lieve Jezus ! ik heb mij ondankbaar jegens U getoond, omdat ik weinig heb gedacht aan al wat Gij voor mij gedaan en geleden hebt. Wanneer ik bedenk dat Gij, die de Zoon Gods zijt, een zoo armoedig, zoo vernederd en zoo smartvol leven op aarde hebt geleid, hoe is het dan mogelijk dat ik de vermaken en de goederen dezer wereld zoek ? O mijn lieve Verlosser ! neem mij in uw gezelschap aan ; gedoog dat ik altijd met U vereenigd leve op aarde, opdat ik het geluk hebbe met U vereenigd te zijn in den hemel, U daar te beminnen, en eeuwig uwe tegenwoordigheid te genieten. Verlicht mij, en vermeerder mijn geloof. Waartoe dienen al de goederen, vermaken, eer en waardigheden dezer wereld ? Dit alles is maar ijdelheid en dwaasheid ; de eenige rijkdom, de eenige ware schat, is U te beminnen, U die een oneindig goed zijt. Gelukkig hij die U bemint ! Ik bemin U, o Jezus ! en ik verlang niets dan U. Gij wilt mij, en ik wil U. Had ik duizend koninkrijken, om U te behagen wil ik er aan verzaken, want Gij zijt mijn God en mijn al. Heb ik vroeger de ijdelheden en de vermaken dezes levens nagejaagd, thans verfoei ik dezelve en ben

er bedroefd over. Voortaan, o zoete Zaligmaker, moet Gij mijn eenige tevredenheid, mijn eenige liefde, mijn eenige schat zijn.

Allerheiligste Maagd Maria! bid Jezus voor mij: smeeke Hem, dat Hij mij verrijke met zijne heilige liefde; dit is al mijn verlangen.

5de OVERWEGING.

10den Januari.

OVER DE WEDERKOMST VAN JEZUS IN PALESTINA.

Na Herodes' dood, nadat Jezus, volgens het algemeen gevoelen der Leeraren, zeven jaren lang als balling in Egypte had verbleven, verscheen de Engel weder aan den heiligen Jozef, en beval hem het goddelijk Kind en zijne heilige Moeder te nemen en naar Palestina terug te keeren. Door dit bevel getroost gaat Jozef het bekend maken aan Maria. Alvorens te vertrekken, laten de twee heilige echtgenooten niet na hun vaarwel te brengen aan de vrienden, die zij in het land waar zij woonden, verworven hadden. Dan beladen zij zich nog eenmaal, Jozef met zijne weinige gereedschappen,

Maria met haar pakje lijnwaad, en de hand gevende aan het Kindje Jezus dat zij in hun midden plaatsden, begeven zij zich op reis.

De heilige Bonaventura doet ons hier opmerken, dat deze terugreis veel lastiger voor het Kindje Jezus was dan zijne vlucht naar Egypte : want Hij was te groot geworden om langen tijd op de armen van Maria en Jozef te kunnen gedragen worden, en, van den anderen kant, had Hij geen krachten genoeg om veel wegs te voet af te leggen ; Jezus moest zich dan dikwijls onder weg ophouden om te rusten. Doch, onder het gaan en onder het nemen van de rust, hielden Jozef en Maria hunne oogen gedurig gevestigd op dat aanbiddelijk Kindje, het voorwerp van al hunne gedachten en van al hunne liefde. O hoe ingetogen vervordert eene ziel op den weg dezes levens, wanneer zij het geluk heeft de liefde en de voorbeelden van Jezus nooit uit het oog te verliezen !

Onder weg onderbreken de heilige reizigers nu en dan hun stilzwijgen door eenig heilig gesprek ; maar met wien en waarover spreken zij ? Zij spreken alleen met Jezus en van Jezus. Hij die Jezus in zijn hart draagt, spreekt alleen met Jezus en spreekt van niets anders dan van Jezus.

Overwegen wij verders, welke smarten onze kleine Zaligmaker heeft moeten uitstaan gedurende de nachten dezer reis; Hij had nu niet meer, gelijk bij de eerste reis, den schoot van Maria, maar den blooten grond, tot rustbed; Hij had niet meer de melk zijner teedere Moeder, maar een weinig droog brood, tot voedsel, voedsel zoo hard voor zijne jonge jaren. Waarschijnlijk moest Hij nog lijden van den dorst in eene woestijn, waar de Israëlieten gebrek aan water hadden, zoodat er een mirakel noodig was om hunnen dorst te lesschen. Laat ons al deze smarten van het Kindje Jezus met liefde overwegen en aanbidden.

Verzuchtingen en gebeden.

O goddelijk Kind! Gij keert terug naar uw vaderland; maar, helaas! wáár keert Gij weder? wáár komt Gij? Gij komt in eene streek, waar uwe landgenooten U verachtingen in uw leven, en daarna voor uwe dood, geesels, doornen, smaad en een kruis bereiden. Dit alles, o lieve Jezus! aanschouwt het oog uwer godheid, en niettemin wilt Gij dat bitter lijden 't welk de menschen U voorbereiden te gemoet snellen. — Ach! mijn Verlosser! indien Gij niet voor mij

waart komen sterven, zou ik U in den hemel niet kunnen gaan beminnen, eeuwig zou ik van U moeten verwijderd blijven; uwe dood is mijne zaligheid. Maar, hoe komt het, o Jezus, dat ik niet weder tot de hel veroordeeld ben, zelfs nadat Gij mij door uwe dood bevrijd hebt, dewijl ik uwe genade heb veracht? Ik beken dat eene hel voor mij maar weinig is. Maar Gij, o mijn Zaligmaker! Gij hebt mij afgewacht om mij vergiffenis te schenken; ik bedank U daarvoor, en door leedwezen getroffen, verfoei ik al het misnoegen dat ik U heb aangedaan. Ik bid U, o lieve Jezus, bevrijd mij van de hel. Indien ik het ongeluk had van verloren te gaan, de grootste pijn voor mij in de hel, zou de knaging zijn mij verdoemd te hebben, na in mijn leven de liefde gekend te hebben welke Gij mij hebt toegedragen. Ja, lieve Jezus! niet zoo zeer het eeuwig vuur, dan wel de herinnering uwer liefde zou mijne hel wezen. Ah! Gij zijt in deze wereld gekomen om er het vuur uwer heilige liefde te ontsteken; van dat zoet vuur wil ik branden, en niet van het vuur dat mij voor eeuwig van U zou verwijderd houden. Ik herhaal dus, o lieve Jezus! bevrijd mij van de hel, omdat men in de hel U niet kan beminnen.

O mijne Moeder, Maria ! ik kan overal zeggen en prediken, dat allen die U beminnen en op U hun betrouwen stellen, niet naar de hel gaan, indien zij zich willen verbeteren ; ik bemin U, o mijne Koningin ! ik stel mijn betrouwen op U, en ik wil mij verbeteren ; o Maria ! denk aan mij, bevrijd mij van de hel.

6de OVERWEGING.

11den Januari.

OVER HET VERBLIJF VAN JEZUS TE NAZARETH.

Bij hunne aankomst in Palestina, vernam Jozef dat Archelaus regeerde in Judea, in de plaats van zijnen vader Herodes ; daarom vreesde hij daar zijn verblijf te vestigen, en in den droom vermaand zijnde, ging hij naar Nazareth, stad van Galilea, en nam daar zijne woning in een arm huis. — O, zalig huis van Nazareth ! ik groet u en be-
tuig u mijnen eerbied : er zal een tijd komen, dat gij door de voornaamsten der aarde zult bezocht worden ; en wanneer de godvruchtige bedevaarders zich binnen uwe arme muren zullen bevinden, zullen zij

niet
storte
heme
door
In
men
rige
geh
Hij
sch
vou
Ma
nig
Zo
kn
wa
wi
ra
ve
te
e
n
v
o
o

niet ophouden tranen van aandoening te storten, bij de gedachte, dat de Koning des hemels daar bijna geheel zijn leven heeft doorgebracht.

In die arme woning verbleef dan het menschgeworden Woord gedurende de overige jaren zijner kindsheid en gedurende geheel zijne jeugd ; en hoe leefde Hij daar ? Hij leefde er arm en veracht van de menschen, het werk verrichtende van een eenvoudig arbeider, en gehoorzamende aan Maria en Jozef : « En Hij was hun onderdaanig. » ¹ O welk treffend schouwspel, den Zoon Gods te zien, levende als een dienstknecht in die arme woning ! nu gaat Hij water putten ; dan opent of sluit Hij den winkel ; nu eens keert Hij het huis ; dan raapt Hij hout voor het vuur ; dan weder vermoeit Hij zich met Jozef in zijnen arbeid te helpen. O wonder ! een God die keert ! een God die dient als een eenvoudig werkmans ! O gedachte die ons van liefde moest verteren, voor een Verlosser, die zich zoo diep heeft willen vernederen, om zich van ons te doen beminnen !

Aanbidden wij al die slavelijke werken van Jezus, die allen goddelijke werken

(1) Et erat subditus illis. Luc. 2. 51.

waren. Aanbidden wij vooral het nederig en verborgen leven van Jezus in het huis van Nazareth. O hoovaardige menschen! hoe kunt gij nog verlangen uit te schijnen en geëerd te worden, bij 't zien van uwen God die dertig jaren lang een armoedig, onbekend en verborgen leven leidt, om ons een ingetogen, ootmoedig en verborgen leven te leeren leiden?

Verzuchtingen en gebeden.

O aanbiddelijk Kind! ik zie U in die arme werkplaats arbeiden en zweeten als de geringste werkmán, en ik weet, het is voor mij dat Gij U zoo vernedert en zoo vermoeit; maar, o Heer! verleen mij nog eene genade; maak dat even als Gij geheel uw leven besteedt tot mijne liefde, ik van mijnen kant, al het overige van mijn leven besteede tot uwe liefde. Let niet op mijn voorgaande leven, leven van wanorde en van zonden, dat voor U even als voor mij een voorwerp van droefheid en van tranen is. Ach! gedoog dat ik, gedurende de dagen die mij nog te leven overblijven, met U in het werkhuis van Nazareth werke en lijde, en dat ik daarna met U sterve op den Calvarieberg, de dood omhelzende welke Gij voor mij

beste
Liefd
wijde
late
onbe
arm
ik e
ver
ijde
die
me
en
U g
mi
U
De
vo
al
d
—
J
o

derig
huis
hen!
jnen
wen
dig,
ons
gen

bestemd hebt. Mijn dierbare Jezus, o mijne Liefde ! laat niet toe dat ik mij van U verwijdere en U nogmaals, gelijk vroeger, verlate. Gij, o mijn God, Gij leeftet verborgen, onbekend, veracht, en in eene zoo groote armoede in eene nederige werkplaats ! en ik ellendige aardworm, ik heb de eer en de vermaken nagejaagd, en, helaas ! om die ijdelheden, heb ik mij van U gescheiden, die het opperste goed zijt ! Ah ! dat dit niet meer geschiede, o mijn Jezus ! Ik bemin U, en omdat ik U bemin, wil ik niet meer van U gescheiden zijn. Ik verzaak aan alles om mij aan U te hechten, mijn Zaligmaker, die U voor mij verborgen en vernederd hebt ! Door uwe genade geeft Gij mij veel meer voldoening dan ik er heb kunnen vinden in al de ijdelheden en vermaken der wereld om dewelke ik U ongelukkiglijk heb verlaten. — Eeuwige Vader, om de verdiensten van Jezus-Christus, vereenig mij innig met U door de gaaf uwer heilige liefde.

die
de
or
t;
e-
w
n
e
e
,
c
.

Allerheiligste Maagd ! Gij hadt het geluk Jezus in zijn arm en verborgen leven te vergezellen, en U aan uw goddelijken Zoon gelijkvormig te maken : o mijne Moeder ! maak dat ik ook, ten minste voor den korten tijd dien ik nog te leven heb, mij aan

U en aan mijnen Zaligmaker gelijkvormig make.

~~~~~

7de OVERWEGING.

12^{den} Januari.

OVER HET VERBLIJF VAN JEZUS TE NAZARETH.

De heilige Lucas, sprekende over het verblijf van het Kind Jezus in het huis van Nazareth, zegt, dat Hij toenam in wijsheid en jaren, en in genade bij God en menschen.¹ Laat ons deze woorden met aandacht overwegen.

Even als Jezus in jaren toenam, zoo nam Hij ook toe in wijsheid. Dit wil niet zeggen, dat Hij met de jaren eene grootere kennis van zaken hebbe verkregen, gelijk het met ons gebeurt, dewijl Jezus, van het oogenblik zijner ontvangenis met al de goddelijke wetenschap en wijsheid vervuld werd;² maar met te zeggen, dat Hij toenam, wil men ons leeren, dat Hij, met het toenemen in jaren, al meer en meer zijne verhevene wijsheid toonde.

(1) Et Jesus proficiebat sapientia, et ætate, et gratia, apud Deum et homines. Luc. 2. 52.

(2) In quo sunt omnes thesauri sapientiæ et scientiæ absconditi. Col. 2. 5.

Het overige van den tekst moet in denzelfden zin verstaan worden. Jezus nam toe in genade bij God : de daden van dien God-mensch konden Hem niet heiliger maken, noch zijne verdiensten vermeerderen, dewijl Hij van het begin af vol van heiligheid en verdiensten was, en wij alle genaden uit zijne volheid hebben ontvangen. ¹ Nogtans waren al de werken van den Verlosser op zich zelve voldoende om zijne genade en zijne verdiensten te vermeerderen.

Hij nam ook in genade toe bij de menschen, omdat Hij in schoonheid en beminnelijkheid toenam. O ! hoe maakte Jezus zich in zijne teedere jaren, dagelijks dierbaarder en beminnelijker, door beter te doen kennen hoe zeer Hij onze liefde verdiende ! Met hoe veel ijver gehoorzaamde Hij aan Maria en aan Jozef ! Hoe ingetogen was zijn geest gedurende den arbeid ! Met hoeveel zedigheid nam Hij zijn voedsel ! Hoe waardig was zijne houding onder het spreken ! Hoe groot zijne zachtmoedigheid en beleefdheid in zijnen omgang met de menschen ! Welk was niet zijne godsvrucht in het gebed ! In een woord, al de daden, al de woorden, al de bewegingen van Jezus

(1) De plenitudinē ejus nos omnes accepimus. Jo. 1. 16.

doordrongen en bekoorden de harten van allen die Hem zagen, en vooral van Maria en Jozef, die zoo gelukkig waren van Hem gedurig onder hunne oogen te zien. O! hoe aandachtig waren die heilige echtgenooten om al de daden, al de woorden en al de bewegingen van den God-mensch te beschouwen en te bewonderen.

Verzuchtingen en gebeden.

Groei dan op, lieve Jezus! groei op voor mij; groei op om mij, door uwe goddelijke voorbeelden, al uwe schoone deugden te leeren; groei op om het groote kruisoffer te voltrekken, waarvan mijne eeuwige zaligheid afhangt, en maak, o lieve Jezus! maak dat ook ik opgroei; maak dat ik al meer opgroei in uwe liefde en in uwe genade. Helaas! tot hiertoe heb ik het ongeluk gehad alleen op te groeien in mijne ondankbaarheid jegens U, o mijn Jezus! die mij zoo teer bemind hebt; maak dat voortaan juist het tegenovergestelde geschiede; Gij kent mijne zwakheid, verlicht en versterk mij. Doe mij kennen hoe zeer Gij verdient bemind te worden. Gij zijt een God van oneindige schoonheid en van oneindige majesteit, en voor ons hebt Gij op deze aarde

willen
smart
zelve
Waar
die h
min
tot h
daar
verg
mij
voc
mi
vo
pi
ui
st
d
h
l

willen nederdalen, mensch worden, een smartvol en vernederd leven leiden, en hetzelfde eindigen met een zoo wreede dood ! Waar zouden wij een vriend kunnen vinden die beminnelijker is, en die ons meer bemint dan Gij ? Dwaze mensch als ik ben, tot hiertoe heb ik U niet willen kennen, en daarom heb ik U verloren ; ik vraag er U vergiffenis over ; het is mij uit den grond mijns harten leed, en ik heb besloten mij voortaan geheel aan U te geven. Maar Gij, mijn God ! help mij ; breng mij gedurig voor den geest het smartvolle leven en de pijnlijke dood die Gij uit liefde tot mij hebt uitgestaan, en verleen mij het licht en de sterkte die mij noodig zijn : wanneer de duivel mij eene verboden vrucht zal aanbieden, maak mij standvastig genoeg om hem te verachten ; laat niet toe dat ik ooit, om een laag en kortstondig vermaak, toestemme U te verliezen, U die een oneindig goed zijt. Ik bemin U, o Jezus ! die voor mij gestorven zijt ! Ik bemin U, o oneindige Goedheid ! Ik bemin U, o Minnaar mijner ziel !

Lieve Moeder Maria ! Gij zijt mijne hoop ; ik betrouw, dat ik door uwe voorspraak de genade zal bekomen voortaan mijnen God

te beminnen, en niets meer te beminnen dan Hem alleen.

8ste OVERWEGING.

18den Januari.

OVER HET VERLIES VAN JEZUS IN DEN TEMPEL.

De heilige Lucas verhaalt, dat Maria en Jozef ieder jaar omtrent het Paaschfeest met het Kind Jezus naar Jerusalem gingen. Het was de gewoonte bij de Joden, gelijk de eerbiedwaardige Beda opmerkt, ¹ dat bij deze reis, ten minste in de terugkomst, mannen en vrouwen van elkander gescheiden gingen, en dat de kinderen volgens willekeur hun vader of hunne moeder vergezelden. Toen het goddelijk Kind den ouderdom van twaalf jaren had bereikt, gebeurde het dat Hij na het Paaschfeest drie dagen te Jerusalem bleef, terwijl Maria meende dat Hij zich met Jozef bevond, en Jozef dat Hij bij Maria was. ²

Het heilig Kind besteedde deze drie dagen geheel en al in het vereeren van zijn he-

(1) In Luc. 2.

(2) Existimantes illum esse in comitatu, Luc. 2. 44.

n
melschen Vader met te vasten, te waken, te bidden en tegenwoordig te zijn bij de offeranden, welke allen afbeeldsels waren van het groot offer dat Hij zelf moest opdragen op het kruis. Indien Hij dan een weinig voedsel nam, heeft Hij het moeten bedelen, zegt de heilige Bernardus, en wilde Hij een weinig rusten dan vond Hij geen ander bed dan den blooten grond.

Toen Maria en Jozef des avonds te huis kwamen, vonden zij dus Jezus niet. Verbaasd en bedroefd over deze afwezigheid, zoeken zij Hem onder hunne bloedverwanten en vrienden, maar te vergeefs. Eindelijk, keeren zij den derden dag naar Jerusalem terug, en vinden Hem weder in den Tempel zittende in het midden der Leeraars, die met verbaasdheid en bewondering de vragen en de antwoorden van dit wonderbaar Kind aanhooren.

Er is geene smart op aarde gelijk aan die welke eene ziel gevoelt die Jezus bemint en die vreest, dat Jezus zich om eenige fout van haar heeft verwijderd. Dusdanig was de uiterste droefheid van Maria en Jozef, gedurende de drie dagen dat zij van de tegenwoordigheid van Jezus beroofd waren, dewijl hunne ootmoedigheid, gelijk de god-

vruchtige Lanspergus zegt, hen deed vreezen dat zij zich onwaardig hadden gemaakt dien kostbaren schat langer te bewaren. Daarom zeide Hem Maria, zoodra zij Hem zag, met eene zoete stemme : « Kind, waarom deedt Gij ons alzoo? Zie, uw vader en ik zochten U met smarte. » ¹ — Jezus antwoordde : « Waarom zoekt Gij mij? Wist gij niet dat ik in de zaken mijns Vaders moet wezen? » ²

Dit geheim moet ons twee dingen leeren : het eerste, dat wij alles, vrienden en bloedverwanten moeten verlaten, wanneer het geldt de eer van God te bewerken ; het tweede, dat God zich gaarne laat vinden van hen die Hem zoeken : « De Heer is goed voor eene ziel die Hem zoekt. » ³

Verzuchtingen en gebeden.

O Maria ! Gij weent omdat Gij uw goddelijk Kind gedurende eenige dagen verloren hebt. Hij heeft Zich uit uwe oogen, maar niet uit uw hart verwijderd ; ziet Gij niet, dat de zuivere liefde die Gij Hem toedraagt,

(1) Fili, quid fecisti nobis sic? ecce pater tuus et ego dolentes quærebamus te.

(2) Nesciebatis quia, in his quæ Patris mei sunt, oportet me esse?

(3) Bonus est Dominus... animæ quærenti illum. Thren. 3. 25.

Hem innig met U vereenigd houdt? Gij weet dat het onmogelijk is, dat Hij die God bemint, niet bemind worde van God, zooals Hij zelf getuigt: « Ik bemin degenen die Mij beminnen; » ¹ en nogmaals door den mond van den heiligen Joannes: « Wie in de liefde verblijft, verblijft in God, en God in hem. » ² Wat vreest Gij dan? waarom weent Gij? Laat mij weenen, mij die God zoo dikwijls door mijne schuld heb verloren, daar ik Hem uit mijn hart heb verdreven.

Ach, lieve Jezus! hoe heb ik U met vrijen wil kunnen beledigen, daar ik wist dat ik U door de zonde ging verliezen? Maar Gij wilt niet, dat een hart dat U zoekt, zich aan de wanhoop overgeve; integendeel, Gij wilt dat het zich verheuge: « Verheugd zij het hart dergenen, die den Heer zoeken. » ³ Indien ik mij vroeger van U, o mijne Liefde! heb verwijderd, thans zoek ik U, en U alleen zoek ik. Vermits ik uwe genade bezit, verzaak ik aan alle goederen en aan alle vermaken dezer aarde, ja zelfs aan het leven. Gij hebt gezegd, dat Gij bemint die U be-

(1) Ego diligentes me diligo. Prov. 8. 17.

(2) Qui manet in charitate, in Deo manet, et Deus in eo.
1. Jo. 4. 16.

(3) Laetetur cor quærentium Dominum. Ps. 104. 3.

minnen ; ik bemin U, bemin mij dan ook. Ik verkies uwe liefde boven het bezit van de gansche wereld. Lieve Jezus ! ik wil U niet meer verliezen, maar dewijl ik niet kan rekenen op mijne eigene krachten, zoo stel ik al mijne hoop op U : « Op U, o Heer, vertrouw ik ; laat mij niet beschaamd worden. » ¹ Ik bid U, o Heer ! hecht mij vast aan U, en laat niet toe dat mij nogmaals het ongeluk overkome mij van U te scheiden.

Lieve Moeder, Maria ! Gij hebt mij God, dien ik door mijne schuld verloren had, doen wedervinden, verkrijg mij nu nog de genade der volharding. Ook tot U zeg ik met den heiligen Bonaventura, dat ik met een vol betrouwen op U mijne hoop heb gesteld.

(1) In te, Domine, speravi ; non confundar in aeternum.
Ps. 30. 6.

VIJFTIEN OVERWEGINGEN

OVER HET

LIJDEN VAN JEZUS-CHRISTUS

VOOR DE VIJFTIEN LAATSTE DAGEN VAN DEN VASTEN.

1ste OVERWEGING.

's Zaterdags vóór Passie-Zondag.

JÉZUS TREKT ZEGEPRALEND JERUSALEM BINNEN.

I.

Onze goddelijke Zaligmaker, wetende dat de tijd van zijn lijden naderde, verliet Bethanië om zich naar Jerusalem te begeven. « En toen Hij genaderd was en de stad zag, weende Hij over haar. » ¹ De Heer weende over Jerusalem, omdat Hij haren ondergang voorzag, tot straf der groote misdaad welke hare inwoners weldra zouden bedrijven met den Zoon Gods het leven te benemen.

Ach, lieve Jezus ! toen Gij weendet over die stad, weendet Gij ook over mijne ziel, het kwaad ziende dat ik mij zelven heb

(1) Videns civitatem, flevit super illam. Luc. 19. 41.

aangedaan met U te belçedigen en U te dwingen mij tot de hel te veroordeelen, nadat Gij gestorven zijt om mij zalig te maken. O Heer ! laat mij het groot ongelijk beweenen dat ik gehad heb met U, die het opperste Goed zijt, te verachten, en heb medelijden met mij.

II.

Jezus treedt zegepralend binnen ; het volk snelt Hem te gemoet, juicht Hem toe en ontvangt Hem met blijdschap, en, om Hem eer aan te doen, bestrooien eenigen den weg met palmtakken, anderen spreiden zelfs hunne kleederen op den weg. Ach ! wie had toen kunnen zeggen, dat die goede Meester, dien men voor den Messias erkende en met zoo veel teekens van eerbied onthaalde, weinige dagen daarna in de straten van diezelfde stad als een ter dood veroordeelde en met het kruis op zijne schouders, zou moeten verschijnen ?

O lieve Jezus ! dat volk roept U nu toe : « Hosanna den Zoon van David ! Gezegend Hij, die komt in den naam des Heeren om ons te verlossen, » ¹ — en binnen kort, om

(1) Hosanna Filio David ! benedictus qui venit in nomine Domini ! Matth. 21. 9.

Pilatus te dwingen U ter dood te brengen en op een kruis te doen sterven, zullen zij die wreede kreten laten hooren: «Weg, weg met Hem! kruisig Hem!»¹

Ga, mijne ziel, en roep ook tot Hem met liefde: «Gezegend zij Hij, die komt in den naam des Heeren.» Wees eeuwig gezegend, Gij die gekomen zijt om de wereld te verlossen! Zonder uwe hulp, waren wij allen verloren. O lieve Zaligmaker! maak mij zalig.

III.

Toen het avond was geworden, vond Jezus na zoo veel toejuiching, niemand die Hem uitnoodigde om bij hem te vernachten, zoodat Hij genoodzaakt was naar Bethanië weder te keeren.

Mijn welbeminde Zaligmaker! indien de anderen weigeren U te herbergen, ik wil U eene schuilplaats aanbieden in mijn arm hart. Eertijds heb ik het ongeluk gehad U uit mijne ziel te verbannen; maar nu acht ik mij gelukkiger met U bij mij te hebben dan met al de schatten der aarde te bezitten. Ik bemin U, mijn Zaligmaker! en nooit zal mij iets van uwe liefde kunnen scheiden:

1) Tolle, tolle, crucifige eum! Jo. 19, 15,

de zonde alleen zou het kunnen ; maar ik hoop, dat Gij, o mijn Jezus ! er mij van zult bevrijden door uwen bijstand, en gij door uwe voorspraak, o mijne Moeder, Maria !

2de OVERWEGING.

Op Passie-Zondag.

JEZUS BIDT IN DEN HOF VAN OLIJVEN.

I.

Onze Zaligmaker, ziende dat het uur waarop Hij zijn lijden moest beginnen gekomen was, nadat Hij de voeten aan zijne leerlingen had gewasschen en het Sacrament des Altaars had ingesteld, in hetwelk Hij ons zijn lichaam en zijn bloed of geheel Zich zelve heeft nagelaten, begaf Zich naar den hof van Gethsemani , waar Hij wist dat zijne vijanden Hem zouden komen vangen. Daar begon Hij te bidden, en te gelijker tijd werd Hij aangevallen door eene groote vrees, een grooten afkeer en eene groote droefheid. ¹ Hij gevoelde vooreerst eene

(1) *Cœpit pavere et tædere, — contristari et moestus esse.*
 Marc. 14. 33. — Matth. 26. 37.

zeer groote vrees voor de pijnlijke dood welke Hij moest onderstaan op den Calvarieberg, en voor al de benauwdheden en troosteloosheden die haar moesten vergezellen. Gedurende den tijd van zijn lijden, kwamen de geesels, de doornen, de nagels en de andere tormenten Hem beurtelings pijnigen ; maar in den hof vertoonden zich al de folteringén welke Hij moest verduren te zamen voor zijnen geest, om Hem te kwellen. Jezus omhelst al die smarten uit liefde tot ons ; maar terwijl Hij ze omhelst siddert Hij, valt in doodsbenauwdheid, en bidt : « In den doodsangst gekomen, bad Hij te meer. ¹

II.

Hij gevoelde ook een zoo grooten afkeer, ziende wat Hem te lijden stond, dat Hij zijnen Vader bad Hem, indien het mogelijk was, daarvan te bevrijden : « Mijn Vader ! indien het mogelijk is, laat dezen kelk mij voorbijgaan. » ² Hij bad aldus, om ons te leeren dat wij, in de kwellingen, God wel mogen bidden dat Hij ons uit dezelve verlosse, maar te gelijker tijd, moeten wij ons

(1) Factus in agonia, prolixius orabat. Luc. 22. 43.

(2) Pater mi ! si possibile est, transeat a me calix iste. Matth. 26. 39.

aan zijn heiligen wil overgeven, en, gelijk Jezus, er bij voegen: « Nogtans niet gelijk ik wil, maar gelijk Gij. » ¹

Ja, mijn Zaligmaker! ik omhels al de kruisen welke het U zal believeu mij over te zenden: dat uw wil geschiede, en niet de mijne. Gij, die onschuldig waart, hebt alles geleden uit liefde tot mij; het is rechtvaardig, dat ik, die zondaar ben en de hel verdiend heb, al wat Gij beschikt hebt lijde uit liefde tot U.

III.

Jezus werd daarenboven overvallen van zulk eene droefheid, dat zij genoeg was om Hem te doen sterven, indien Hij zelf de dood niet had tegengehouden, om, na lange pijnen, te sterven op het kruis: « Mijne ziel is bedroefd tot der dood toe. » ² Die groote droefheid werd veroorzaakt door het voorzien van de ondankbaarheid der menschen die, in plaats van aan zijne liefde te beantwoorden, God door zoo vele zonden zouden beledigen; het gezicht van al die zonden kwelde Hem zoo zeer, dat zij Hem bloed deden zweeten: « En zijn zweet werd

(1) Verumtamen, non sicut ego volo, sed sicut tu.

(2) Tristis est anima mea usque ad mortem. Marc. 14. 34.

als druppels bloed, dat ter aarde afdruipt.» ¹

Zoodan, o lieve Jezus ! zijn het de beulen niet, noch de geesels, noch de doornen, noch het kruis, maar mijne zonden, die U zoo wreedelijk gekweld hebben in den hof van Olijven. Ach ! deel mij een gedeelte van dien afschrik mede, welken Gij er alsdan van gevoeldet, opdat ik oprecht tot der dood toe de beleedigingen beweene die ik U heb aangedaan. Ik bemin U, o mijn Zaligmaker ! neem eenen zondaar aan, die verlangt U te beminnen. — Teedere Moeder, Maria ! beveel mij aan uw goddelijken Zoon, bedroefd en treurig ter liefde van mij.

3de OVERWEGING.

's Maandags in de Passie-week.

JEZUS WORDT GEVANGEN EN NAAR CAIPHAS
GELEID.

I.

De Heer, wetende dat de Joden, die kwamen om Hem gevangen te nemen, niet ver meer verwijderd waren, stond op uit het

(1) Et factus est sudor ejus sicut guttæ sanguinis decurrentis in terram, Luc. 22. 44.

gebed, ging hun te gemoet, en, zonder tegenstand te bieden, liet Hij zich vastnemen en binden. ¹ O hemel ! een God gebonden als een misdadiger door zijne schepselen ! — Aanschouw, o mijne ziel, hoe de eene Hem de handen vastgrijpt, een ander Hem bindt, een derde Hem slaat : en het onschuldige Lam, dat zich laat vastbinden en slaan naar willekeur, zwijgt stil. ² Hij liet niet een woord, niet eene klacht hooren, omdat Hij zich zelven had aangeboden, om voor ons te sterven ; daarom liet Hij zich binden en, als een lam, ter dood geleiden, zonder den mond te openen.

II.

Zoo gebonden komt Jezus Jerusalem binnen. De inwoners, door het geraas dier bende, uit hunnen slaap opgewekt, vragen wie die gevangene is welken men aanbrengt ; men antwoordt : Het is Jezus van Nazareth die ontdekt is als een bedrieger en een verleider. — Men brengt Jezus naar Caïphas, die tevreden van Hem in zijne macht te zien, Hem ondervraagt over zijne leerlingen en zijne leering. Jezus antwoordt, dat Hij

(1) *Comprehenderunt Jesum, et ligaverunt eum. Jo. 18. 12.*

(2) *Oblatus est quia ipse voluit, et non aperuit os suum ; sicut ovis ad occisionem ducetur. Is. 53. 7.*

in liet openbaar heeft gesproken, en tot getuigen van hetgeen Hij gezegd heeft neemt Hij de Joden zelve die Hem omringen : « Zie, zij weten wat ik gezegd heb. » ¹ Op deze woorden, geeft een der beulen Hem een kaakslag, zeggende : « Moet gij zoo aan den Hoogepriester antwoorden ? » ² Maar, hoe kan een zoo ootmoedig en zoo zacht antwoord zulk eene versmading verdienen ?

Ach, lieve Jezus ! Gij lijdt dit alles om de versmadingsen te boeten, welke ik uwen eeuwigen Vader heb aangedaan.

III.

Daarna bezweert Hem de hoogepriester in naam van God te zeggen, of Hij waarlijk de Zoon Gods is ; Jezus verklaart de waarheid, en Caïphas, in plaats van op zijne knieën te vallen om zijnen God te aanbidden, scheurt zijne kleederen, en zich tot de andere priesters wendende, roept hij uit : « Wat hebben wij nog getuigen van noode ? Gij hebt nu de godslastering gehoord ; wat dunkt u ? » ³ En zij antwoorden met eenparige stemmen : « Hij is de dood schuldig. » Daarop, gelijk de Evangelisten verhalen,

(1) Ecce hi sciunt quæ dixerim ego. Jo. 18. 21.

(2) Sic respondes Pontifici ?

(3) Matth. 26. 65.

beginnen allen Hem te mishandelen; zij spuwen Hem in het aangezicht, en geven Hem kaak- en vuistslagen; daarna, om gelijk met een valschen profeet den spot te drijven werpen zij Hem een doek over het hoofd en Hem nogmaals slaande, roepen zij: Profeteer ons, wie is het die U geslagen heeft. ¹

O mijn Jezus! Gij waart dan, dien ganschen nacht door, de speelbal van het gemeenste volk! Maar, hoe kunnen de menschen U zoo vernederd zien ter hunner liefde en U niet beminnen? En ik, hoe heb ik U kunnen beleedigen door zoo vele zonden, nadat Gij voor mij zoo veel geleden hebt? O mijne Liefde! schenk mij vergiffenis, ik heb besloten U niet meer te mishagen. Ik bemin U, o mijja opperste Goed! en ik heb een allergrootst leedwezen U veracht te hebben. — O mijne Moeder, Maria! bid uw goddelijken Zoon dien ik zoo zeer heb mishandeld, mij vergiffenis te schenken.

(1) *Prophetiza nobis, Christe, quis est qui te percussit. — Tunc coeperunt quidam conspuere eum, et velare faciem ejus, et colaphis eum caedere, et dicere ei: Prophetiza. Et ministri alapis eum caedebant. Matth. 26. 68. — Marc. 14. 65.*

4de OVERWEGING.

's Dinsdags in de Passie-week.

JEZUS WORDT TOT PILATUS EN TOT HERODES
GELEID, EN ACHTER BARABBAS GESTELD.

I.

Toen de dag was aangebroken bracht men Jezus voor Pilatus om Hem ter dood te laten veroordeelen ; maar, dewijl Pilatus wist dat Jezus onschuldig was, verklaarde hij aan de Joden, dat hij geene reden kende om Hem te veroordeelen ; nogtans, hunne hardnekkigheid ziende om de dood van Jezus te vragen, zond hij Hem naar het gerechtshof van Herodes. Als deze Jezus zag, begeerde hij dat de Zaligmaker in zijne tegenwoordigheid eenig wonder zou verrichten, gelijk Hij er zoo vele gedaan had waarvan die vorst had hooren spreken ; maar de Heer wilde zelfs niet antwoorden op de vragen van dien vermetele. Ongelukkige ziel, tot dewelke God niet meer spreekt !

O mijn Verlosser ! ziedaar wat ik ook verdiend heb, omdat ik geen gehoor heb gegeven aan uwe menigvuldige uitspraken ;

gebed, ging hun te gemoet, en, zonder tegenstand te bieden, liet Hij zich vastnemen en binden. ¹ O hemel ! een God gebonden als een misdadiger door zijne schepselen ! — Aanschouw, o mijne ziel, hoe de eene Hem de handen vastgrijpt, een ander Hem bindt, een derde Hem slaat : en het onschuldig Lam, dat zich laat vastbinden en slaan naar willekeur, zwijgt stil. ² Hij liet niet een woord, niet eene klacht hooren, omdat Hij zich zelven had aangeboden, om voor ons te sterven ; daarom liet Hij zich binden en, als een lam, ter dood geleiden, zonder den mond te openen.

II.

Zoo gebonden komt Jezus Jerusalem binnen. De inwoners, door het geraas dier bende, uit hunnen slaap opgewekt, vragen wie die gevangene is welken men aanbrengt ; men antwoordt : Het is Jezus van Nazareth die ontdekt is als een bedrieger en een verleider. — Men brengt Jezus naar Caïphas, die tevreden van Hem in zijne macht te zien, Hem ondervraagt over zijne leerlingen en zijne leering. Jezus antwoordt, dat Hij

(1) *Comprehenderunt Jesum, et ligaverunt eum. Jō. 18. 12.*

(2) *Oblatus est quia ipse voluit, et non aperuit os suum ; sicut ovis ad occisionem ducetur. Is. 53. 7.*

in liet openbaar heeft gesproken, en tot getuigen van hetgeen Hij gezegd heeft neemt Hij de Joden zelven die Hem omringen : « Zie, zij weten wat ik gezegd heb. » ¹ Op deze woorden, geeft een der beulen Hem een kaakslag, zeggende : « Moet gij zoo aan den Hoogepriester antwoorden ? » ² Maar, hoe kan een zoo ootmoedig en zoo zacht antwoord zulk eene versmading verdienen ?

Ach, lieve Jezus ! Gij lijdt dit alles om de versmadingsen te boeten, welke ik uwen eeuwigten Vader heb aangedaan.

III.

Daarna bezweert Hem de hoogepriester in naam van God te zeggen, of Hij waarlijk de Zoon Gods is ; Jezus verklaart de waarheid, en Caïphas, in plaats van op zijne knieën te vallen om zijnen God te aanbidden, scheurt zijne kleederen, en zich tot de andere priesters wendende, roept hij uit : « Wat hebben wij nog getuigen van noode ? Gij hebt nu de godslastering gehoord ; wat dunkt u ? » ³ En zij antwoorden met eenparige stemmen : « Hij is de dood schuldig. » Daarop, gelijk de Evangelisten verhalen,

(1) Ecce hi sciunt quæ dixerim ego. Jo. 18. 21.

(2) Sic respondes Pontifici ?

(3) Matth. 26. 65.

beginnen allen Hem te mishandelen; zij spuwen Hem in het aangezicht, en geven Hem kaak- en vuistslagen; daarna, om gelijk met een valschen profeet den spot te drijven werpen zij Hem een doek over het hoofd en Hem nogmaals slaande, roepen zij: Profeteer ons, wie is het die U geslagen heeft. ¹

O mijn Jezus! Gij waart dan, dien ganschen nacht door, de speelbal van het gemeenste volk! Maar, hoe kunnen de menschen U zoo vernederd zien ter hunner liefde en U niet beminnen? En ik, hoe heb ik U kunnen beledigen door zoo vele zonden, nadat Gij voor mij zoo veel geleden hebt? O mijne Liefde! schenk mij vergiffenis, ik heb besloten U niet meer te mishagen. Ik bemin U, o mijja opperste Goed! en ik heb een allergrootst leedwezen U veracht te hebben. — O mijne Moeder, Maria! bid uw goddelijken Zoon dien ik zoo zeer heb mishandeld, mij vergiffenis te schenken.

(1) Prophetiza nobis, Christe, quis est qui te percussit. — Tunc cœperunt quidam conspuere eum, et velare faciem ejus, et colaphis eum cedere, et dicere ei: Prophetiza. Et ministri alapis eum cadebant. Matth. 26. 68. — Marc. 14. 65.

4de OVERWEGING.

's Dinsdags in de Passie-week.

JEZUS WORDT TOT PILATUS EN TOT HERODES
GELEID, EN ACHTER BARABBAS GESTELD.

I.

Toen de dag was aangebroken bracht men Jezus voor Pilatus om Hem ter dood te laten veroordeelen ; maar, dewijl Pilatus wist dat Jezus onschuldig was, verklaarde hij aan de Joden, dat hij geene reden kende om Hem te veroordeelen ; nogtans, hunne hardnekkigheid ziende om de dood van Jezus te vragen, zond hij Hem naar het gerechtshof van Herodes. Als deze Jezus zag, begeerde hij dat de Zaligmaker in zijne tegenwoordigheid eenig wonder zou verrichten, gelijk Hij er zoo vele gedaan had waarvan die vorst had hooren spreken ; maar de Heer wilde zelfs niet antwoorden op de vragen van dien vermetele. Ongelukkige ziel, tot dewelke God niet meer spreekt !

O mijn Verlosser ! ziedaar wat ik ook verdiend heb, omdat ik geen gehoor heb gegeven aan uwe menigvuldige uitspraken ;

ik verdiende uwe stem niet meer te hooren en van U verlaten te worden ; maar neen, lieve Jezus ! Gij hebt mij nog niet verlaten ; spreek dan nog tot mij, nu dat ik naar U luister en U wil gehoorzamen : « Spreek, o Heer, want uw dienaar luistert, » ¹ Zeg wat Gij van mij verlangt, ik wil alles doen om aan U te behagen.

II.

Daar Herodes geen antwoord kon bekomen van Jezus, werd hij er zeer over vergramd, en joeg Hem weg uit zijne tegenwoordigheid, Hem bescpottende met geheel zijn hof ; om Hem nog meer te vernederen, deed hij Hem een wit kleed aantrekken, Hem daardoor uitgevende als een zinnelooze, en zoo zond hij Hem terug naar Pilatus. ² Ziedaar den Zoon Gods door de straten van Jerusalem geleid, behangen met een kleed, dat met Hem doet spotten.

O mijn Zaligmaker ! die voor mij veracht zijt geworden ! er ontbrak U niets meer dan de smaad, van als een zinnelooze behandeld te worden. Ach ! indien de wereld de eeuwige Wijsheid aldus onthaalt, gelukkig hij

(1) Loquere, Domine, quia audit servus tuus. I. Reg. 3. 10

(2) Illusit indutum veste alba, et remisit ad Pilatum Luc. 23. 11.

die de toejuichingen der menschen als niets acht, en niets begeert dan den gekruisten Jezus, terwijl hij, naar het voorbeeld van den Apostel, het lijden en de verachting bemint: « Want ik had niet voorgenomen onder u iets te weten, dan Jezus-Christus, en dien gekruisigd. » ¹

III.

De Joden hadden het recht van ieder jaar, met het Paaschfeest, aan den romeinschen Landvoogd de verlossing van eenen veroordeelde te vragen. Pilatus stelde hun voor te kiezen tusschen Jezus en Barabbas: « Welken wilt Gij dat ik loslate? Barabbas of Jezus? » ² Barabbas was een booswicht, een moordenaar, een dief, een mensch van iedereen gehaat; Jezus was onschuldig; niettemin vroegen de Joden met luide krenten de loslating van Barabbas en de dood van Jezus.

Ach! lieve Jezus! zoo heb ik zelf gehandeld ieder maal dat ik gezondigd heb; ik had alsdan te kiezen tusschen U en een ellendig vermaak, ik heb dat ellendig ver-

(1) Non enim judicavi me scire aliquid inter vos, nisi Jesum Christum, et hunc crucifixum. I. Cor. 2. 2.

(2) Quem vultis dimittam vobis, Barabbam an Jesum? Matth. 27. 17.

maak gekozen, en, in plaats van mij er van te onthouden, heb ik verkozen U te verliezen, U, die een oneindig goed zijt. Maar thans bemin ik U meer dan alle goederen, meer dan mijn leven; heb medelijden met mij, o God van barmhartigheid! — En Gij, o Maria! wees mijne voorspreekster bij Jezus.

~~~~~

5de OVERWEGING.

's Woensdags in de Passie-week.

JEZUS WORDT GEGEESELD.

I.

Alsdan gebod Pilatus Jezus te geeselen.¹ Hoe! onrechtvaardige rechter! gij hebt Jezus onschuldig verklaard, en gij veroordeelt Hem tot eene zoo wreede en zoo ont-eerende straf? Aanschouw, mijne ziel, hoe, na dat onrechtvaardig bevel, de beulen het goddelijk Lam vastgrijpen, het naar de gerechtsplaats trekken en met koorden aan de kolom binden.

O zalige koorden, die de handen van mijn lieven Verlosser aan de kolom hebt

(1) Tunc ergo apprehendit Pilatus Jesum, et flagellavit.
Jo. 19. 1.

gebonden ! bindt ook mijn ellendig hart aan zijn goddelijk Hart, opdat ik voortaan niets anders zoeker, niets verlange dan hetgeen Hij verlangt.

II.

Reeds nemen de beulen de geesels in de hand, en op het gegeven teeken, beginnen zij dat allerheiligste lichaam te slaan langs alle kanten ; het wordt eerst loodverwig, en weldra ziet men overal het bloed uitspringen. De geesels en de handen der beulen worden in dat kostbaar bloed geverwd, en de aarde wordt er gansch van bevochtigd. Men slaat den Zaligmaker met zoo veel geweld, dat niet alleen zijn bloed wegspat, maar zelfs zijn aanbiddelijk vleesch met stukken in de lucht vliegt. Zie, reeds is zijn lichaam geheel verscheurd, en nogtans houden die barbaren niet op te slaan ; zij voegen wonden bij wonden, smarten bij smarten. En, te midden dier wreede marteling, wat doet Jezus ? Hij spreekt niet, Hij klaagt niet, maar Hij lijdt alles met geduld, om de goddelijke Rechtvaardigheid die tegen ons vergramd is, te verzoenen :
« Gelijk een lam voor zijnen scheerder stom

is, alzoo deed Hij zijnen mond niet open.» ¹
Ga, mijne ziel ! en wasch U in dat goddelijk
bloed.

Mijn allerliefste Verlosser ! voor mij zie
ik U geheel met wonden bedekt. Ik kan er
dus niet aan twifelen of Gij hebt mij be-
mind en teer bemind. Elke uwer wonden is
een al te zeker bewijs uwer liefde, die niet
dan met het grootste recht onze medeliefde
vraagt. Ja, mijn Jezus ! dewijl Gij uw bloed
geheel en al voor mij vergiet, is het billijk
dat ik ook mijn hart geheel en al aan U
schenke : neem het dan aan, o Heer ! en
maak dat het U altijd getrouw blijve.

III.

O God ! indien Jezus, te mijner liefde
maar een enkelen slag had geleden, zou ik
van liefde tot Hem moeten branden, en uit-
roepen : Een God heeft voor mij willen ge-
slagen worden ! — maar Hij heeft zich niet
met éenen slag tevreden gesteld ; om mijne
zonden te boeten, heeft Hij gewild, gelijk
Isaïas voorzegd had, dat geheel zijn lichaam
zou verbrijzeld worden, ² zoodanig dat Hij
gelijk scheen aan eenen melaatsche, bedekt

(1) Sicut agnus coram tondente se sine voce, sic non aperuit os suum. Act. 8. 32.

(2) Attritus est propter scelera nostra.

met wonden, van het hoofd tot de voeten. ¹
Zoodan, mijne ziel, terwijl men Jezus geeselde, dacht Hij aan u, en offerde Hij aan God zijne wreede marteldood, om u te bevrijden van de eeuwige straffen der hel.

O God van liefde! hoe heb ik zoo vele jaren kunnen leven zonder U te beminnen? — O wonden van mijnen Jezus! doorwondt mij met liefde jegens een God, die mij zoo zeer bemind heeft! — O Maria, Moeder der genaden! bezorg gij mij deze liefde.

6de OVERWEGING.

's Donderdags in de Passie-week.

JEZUS WORDT MET DOORNEN GEKROOND.

I.

Nadat de soldaten Jezus hadden gegeeseld, vergaderden zij zich allen in het gerechtshof, en Hem een tweede maal zijne kleederen uittrekkende, om Hem te beschimpen en er een spotkoning van te maken, werpen zij een oud versleten mantel, als koninklijk purper, op zijne schouderen, geven Hem een riet voor scepter in de hand,

(1) Et nos putavimus eum quasi leprosum. Is. 53. 4.

en voor kroon drukken zij op zijn hoofd een bundel doornen, die geheel dat hoofd omsluiten.¹ En dewijl het drukken der handen niet voldoende was om die wreede kroon in te dringen, bediende men zich ook van het riet om de doornen met geweld in het hoofd van den Zoon Gods binnen te drijven, terwijl men Hem in het aangezicht spuwde.² O ondankbare doornen, die aldus uwen Schepper kwelt! Maar waarom de doornen beschuldigen? Gij, kwade gedachten, waarin ik heb toegestemd, gij hebt het hoofd van mijnen Zaligmaker doorwond.

O lieve Jezus! ik haat en verfoei meer als de dood al die vrijwillige kwade gedachten, door welke ik U zoo dikwijls bedroefd heb, U, die mijn God, en een zoo goede God zijt! en dewijl Gij mij doet kennen hoe zeer Gij mij bemind hebt, zoo wil ik voortaan niets meer beminnen dan U, en U alleen.

II.

O hemel! zie het bloed vloeit van zijn voorhoofd met doornen doorstoken, en

(1) Exuentes eum, chlamydem coccineam circumdederunt ei; et plectentes coronam de spinis, posuerunt super caput ejus, et arundinem in dextera ejus. Matth. 27, 28.

(2) Et exspuentes in eum, acceperunt arundinem, et percutiebant caput ejus.

stroon
borst.

Nog
make
dighe
heme
mijn
te zij
ten,
stad
vuld
voorz
en s
mijn
ma
mijn

Ma
lijdt
vern
kwel
hanc
genc
— e
gela
ten

(1)
Thre

stroomt langs zijn aangezicht en langs zijne borst.

Nogtans klaagt Gij niet, o mijn Zalig-maker ! over een zoo wreede onrechtvaardigheid. Gij zijt toch altijd de Koning van hemel en aarde, maar op dit oogenblik, o mijn Jezus ! schijnt Gij niets anders meer te zijn dan een Koning van smaad en smarten, de speelbal geworden van geheel de stad van Jerusalem. Ach ! zoo moest vervuld worden het woord van Jeremias, die voorzegd had, dat Gij eensdaags met smart en smaad moest verzadigd worden. ¹ Jezus, mijne Liefde ! ik heb U eertijds veracht, maar nu acht en bemin ik U uit geheel mijn hart, en voor U wensch ik te sterven.

III.

Maar, o Heer ! die menschen voor wie Gij lijdt, worden niet moede U te kwellen en te vernederen. Nadat zij U aldus hebben gekweld en als een spotkoning hebben mishandeld, knielen zij voor U neder, zeggende : Wees gegroet, Koning der Joden ! — en daarna opstaande met een schetterend gelach, beschimpen zij U, slaan U met vuisten in het aangezicht, en verdubbelen alzoo

(1) Dabit percipienti se maxillam, saturabitur opprobriis. Thren. 3. 36.

de smarten die de doornen kroon U veroorzaakt.¹ — Ga, mijne ziel, en gij ten minste, erken Jezus voor hetgeen Hij is, de Koning der koningen, en de Heer der Heeren : bedank Hem en bemin Hem, daar Hij ter uwer liefde Koning van smarten is geworden. Ach ! mijn Zaligmaker ! vergeet het ongenoegen dat ik U heb aangedaan ; thans bemin ik U meer dan mij zelve. Gij alleen verdient al mijne liefde ; daarom wil ik niets anders meer beminnen dan U alleen. Ik vrees mijne zwakheid ; maar Gij moet mij de sterkte geven om getrouw te blijven. — En Gij, o Maria ! Gij moet mij helpen door uwe gebeden.

7de OVERWEGING.

's Vrijdags in de Passie-week.

PILATUS TOONT JEZUS AAN HET VOLK, ZEGGENDE :

ECCE HOMO.

I.

Toen Jezus weder voor Pilatus werd gebracht, zag deze Hem, door de geesels en

(1) Et genu flexo ante eum, illudebant ei, dicentes : Ave, Rex Judæorum ! — et dabant ei alapas. Matth. 27. 29. — Jo. 19. 3.

de doornen, zoodanig verscheurd en mis-
maakt, dat hij meende het zou genoeg zijn
Hem aan het volk te vertoonen om het tot
medelijden op te wekken. Hij deed dan den
Zaligmaker, in den ellendigen staat tot
welken Hij was gebracht, voor het volk
brengen, en zeide : Ecce homo ! Als of hij
gezegd had : O Joden ! weest tevreden met
hetgeen die arme onschuldige man reeds
heeft geleden ; hij is tot zulken staat ge-
bracht, dat Hij niet langer meer kan leven ;
laat Hem dan gaan, dewijl Hij gaat bezwij-
ken. — En gij, mijne ziel, verhef ook uwe
oogen, en zie daarboven uwen Heer, gebon-
den en half naakt, en enkel met wonden en
bloed bedekt ; aanschouw tot welken staat
uw Herder heeft willen gebracht worden,
om U, verloren schaap, te verlossen.

II.

Terwijl Pilatus Jezus met wonden over-
dekt aan de Joden vertoont, noodigt ons de
eeuwige Vader van uit den hemel om dien-
zelfden Jezus in dien pijnlijken staat te
aanschouwen, en zegt ook tot ons : Ecce
Homo ! Die mensch, dien gij zoo lijdend
en zoo vernederd ziet, is mijn welbeminde
Zoon, die al deze smarten lijdt om te vol-

doen voor uwe zonden ; aanschouw Hem en bemin Hem.

O ja, mijn God en mijn Vader ! ik aanschouw uwen Zoon die voor mij lijdt, en ik bedank en bemin Hem, en hoop Hem altoos te beminnen ; maar, ook U, o mijn God ! U smeek ik, gewaardig U uwen goddelijken Zoon te aanschouwen, en, te zijner liefde vergeef mij, en schenk mij de genade niets meer te beminnen dan U.

III.

Maar, wat antwoorden de Joden op het zien van dien Koning van smarten ? Zij vragen met luide kreten, dat hij gekruisigd worde : « Kruisig hem, kruisig hem ! » ¹ En ziende, dat Pilatus, niettegenstaande hun geschreeuw, Hem zoekt te verlossen, trachten zij hem vrees aan te jagen, zeggende, dat hij daardoor vijand van den Keizer zou worden : « Zoo gij dezen loslaat, zijt gij geen vriend des Keizers meer. » ² Pilatus antwoordde hun nogmaals, zeggende : « Zal ik dan uwen Koning kruisigen ? » ³ Maar zij verklaren dat zij geenen koning hebben dan den Keizer. ⁴

(1) Crucifige, crucifige eum !

(2) Si hunc dimittis, non es amicus Caesaris.

(3) Regem vestrum crucifigam ?

(4) Non habemus regem nisi Caesarem.

Ach! mijn aanbiddelijke Jezus! die blinden weigeren U voor hunnen Koning te erkennen, en zeggen dat zij geenen anderen willen dan den Keizer; maar ik erken U voor mijnen Koning en mijnen God, en ik verklaar dat ik geen anderen Koning mijns harten wil dan U, mijne Liefde en mijn eenig Goed! Ongelukkiglijk was er een tijd dat ook ik U niet voor mijnen Koning wilde, en weigerde U te gehoorzamen; maar thans wil ik dat Gij de eenige Meester zijt van mijnen wil; maak dat hij gehoorzame aan al wat Gij beveelt. O wil van mijnen God! gij zijt mijne liefde. — O Maria! bid voor mij, uwe gebeden worden nooit verslooten.

8ste OVERWEGING.

's Zaterdags in de Passie-week.

JEZUS WORDT DOOR PILATUS TER DOOD
VEROORDEELD.

I.

Eindelijk, nadat hij de onschuld van Jezus zoo dikwijls had erkend, verklaart Pilatus dezelve voor een laatste maal, zeggende dat

hij onschuldig is aan het bloed van dien rechtvaardige. ¹ Daarna spreekt hij zijn vonnis uit en veroordeelt Hem ter dood. O ongehoorde onrechtvaardigheid ! de rechter veroordeelt den beschuldigde op hetzelfde oogenblik dat hij hem onschuldig verklaart !

Ach ! mijn Jezus ! Gij verdient de dood niet, maar ik verdien ze ; en dewijl Gij hebt willen voldoen voor mij, wordt Gij rechtvaardiglijk door uwen Vader zelven, en niet door Pilatus veroordeeld om de straf te dragen welke ik verdiend heb. — Ik bemin U, o eeuwige Vader, die uw onschuldigen Zoon veroordeelt om mij, die schuldig ben, te verlossen. Ik bemin U, o eeuwige Zoon, die de dood aanvaardt, welke ik door mijne zonden verdiend heb.

II.

Nadat Pilatus Jezus heeft veroordeeld, geeft Hij Hem over in de handen der Joden, om er mede te doen wat zij willen. Waarlijk dit geschiedt bij de veroordeeling van den onschuldige ; men bepaalt de straf niet, maar geeft Hem over aan zijne vijanden,

(1) Innocens ego sum a sanguine justis hujus. Matth. 27. 24.

(2) Jesum vero tradidit voluntati eorum. Luc. 23. 25.

om Hem te doen lijden en sterven, gelijk hun behaagt. — Rampzalige Joden! gij hebt alsdan de straf van zulk eene misdaad over uw hoofd geroepen: «Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen.» ¹ Deze straf is gevolgd; gij draagt, en tot het einde der wereld, zult gij de straf van dat onschuldig bloed dragen.

Mijn Jezus! heb medelijden met mij; door mijne zonden ben ik ook de oorzaak van uwe dood geweest; maar ik wil niet hardnekkig blijven gelijk de Joden; de mishandelingen welke ik U heb doen lijden wil ik beweenen, en altijd, altijd wil ik U beminnen.

III.

Het onrechtvaardig vonnis, dat Hem tot de kruisdood veroordeelt, wordt Jezus voorgelezen; Hij aanhoort het, en geheel overgegeven aan den wil zijns Vaders, neemt Hij het aan met ootmoedigheid: «Hij vernederde zich zelve, daar Hij gehoorzaam was tot de dood, ja, tot de dood des kruises.» ² — Pilatus zegt op de aarde: Dat

(1) Sanguis ejus super nos, et super filios nostros. Matth. 27. 25.

(2) Humiliavit semetipsum, factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis. Phil. 2. 8.

Jezus sterve! — En de eeuwige Vader zegt insgelijks uit den hemel: Dat mijn Zoon sterve! — En Jezus antwoordt: Zie, hier ben ik, ik gehoorzaam, ik neem de dood aan, en wel de dood des kruises.

Mijn welbeminde Verlosser! Gij neemt de dood aan die ik verdiend heb; uwe barmhartigheid zij eeuwig gezegend! ik dank er U voor uit geheel mijn hart; en dewijl Gij, onschuldige, de kruisdood aanneemt, neem ik, zondaar, gewillig de dood aan welke Gij mij bestemt, met al de smarten die dezelve moeten vergezellen; van nu af draag ik ze, in vereeniging met uwe heilige dood, aan uwen eeuwigen Vader op. Te mijner liefde zijt Gij gestorven, ik wil sterven ter uwer liefde. Ach! maak, door de verdiensten van uwe dood, dat ik sterve in uwe genade en brandende van uwe heilige liefde. — O Maria, mijne Hoop! wees mij gedachtig.

9de OVERWEGING.

Op Palm-Zondag.

JEZUS DRAAGT ZIJN KRUIS NAAR DEN
CALVARIEBERG.

I.

Zoodra het vonnis is uitgesproken, grijpen zij den Zaligmaker met geweld vast, nemen den rood scharlaken mantel van zijne schouderen, en trekken Hem zijne kleederen aan om Hem te gaan kruisigen op den Calvarieberg, plaats tot de straf der misdadigers bestemd. ¹ Daarna nemen zij twee ruwe balken, maken er met haast een kruis van en bevelen Hem hetzelfde op zijne schouders naar de strafplaats te dragen. Welke barbaarschheid een veroordeelde verplichten zelf het werktuig zijner dood te dragen ! Maar zoo moet Gij behandeld worden, o mijn Jezus ! dewijl Gij U beladen hebt met mijne zonden.

II.

Jezus weigert het kruis niet ; Hij omhelst het met liefde, omdat het 't altaar is waar-

(1) Exuerunt eum chlamyde, et induerunt eum vestimentis ejus, et duxerunt eum ut crucifigerent. Matth. 27. 31.

op Hij zijn leven voor de zaligheid der menschen moet slachtofferen. De veroordeelden komen uit het huis van Pilatus, en in hun midden ziet men onzen Zaligmaker, die zijn kruis draagt : « En Hij, zijn kruis dragende ging uit naar de plaats die genoemd wordt Schedelplaats. » ¹ O schouwspel dat hemel en natuur van verwondering treft : de Zoon Gods te zien sterven voor diezelfde menschen die de oorzaak zijn van zijne dood ! Ziedaar hetgeen de profeet Jeremias aankondigde, toen de Heer zeide door zijnen mond : « Ik ben gelijk een zachtmoedig lam dat tot de slachtbank gebracht wordt. » ²

— Op dezen pijnlijken weg scheen Jezus zoo medelijdenswaardig, dat de Joodsche vrouwen die Hem zagen zich niet konden weêrhouden Hem al weenende te volgen : « Zij beklagden en beweenden Hem. » ³

Mijn dierbare Verlosser ! door de verdiensten van dien pijnlijken weg, geef mij de kracht om mijn kruis met geduld te dragen. Ik neem al de smarten en al de vernederingen aan, welke Gij voor mij be-

(1) Et bajulans sibi crucem, exivit in eum, qui dicitur Calvariæ, locum. Jo. 19. 17.

(2) Ego quasi agnus mansuetus qui portatur ad victimam. Jer. 11. 19.

(3) Plangebant et lamentabantur eum. Luc. 23. 27.

stemt ; met dezelve ter onzer liefde te omhelzen hebt Gij ze beminneijk en zacht gemaakt ; geef mij de genade dezelve in vrede te verdragen.

III.

Zie, mijne ziel, daar komt uw Zaligma-ker onder het getal der veroordeelden ; zie hoe het bloed uit de nog versche wonden vloeit ; Hij is met doornen gekroond en met zijn kruis beladen. Helaas ! bij elken stap voelt Hij de pijn van al zijne wonden hernieuwen. Alvorens Hij er aan gehecht is, is reeds het kruis het werktuig zijner smarten ; het drukt zijne doorwonde schouderen, en slaat vreeselijk tegen zijne kroon van doornen. O hemel ! wat smarten bij elken stap ! Overwegen wij met welke gevoelens van liefde Jezus den Calvarieberg nadert, waar de dood Hem wacht.

Ach, lieve Jezus ! Gij gaat sterven voor mij, ik wil ook gaan sterven voor U. Vroeger heb ik mij van U verwijderd, en ik zou er om van droefheid willen sterven ; maar ik heb besloten U voortaan niet meer te verlaten, U mijn Verlosser, mijn God, mijne Liefde, mijn Al ! — O Maria, mijne teedere Moeder ! geef mij de krachten om mijn kruis met geduld te dragen.

10de OVERWEGING.

's Maandags in de Goede Week

JESUS WORDT GEKRUIST.

i.

Nauwelijks is de Verlosser, door lijden en vermoeienis geheel uitgeput, op den Calvarieberg aangekomen, of men rukt Hem zijne kleederen uit, die aan zijn verscheurd lichaam waren vastgeplakt; daarna legt men Hem op het kruis. Jezus strekt zijne heilige handen uit, en draagt aan zijn eeuwigen Vader het offer van zijn leven op, Hem biddende hetzelfde aan te nemen voor de zaligheid der menschen. Aanstonds nemen de beulen de nagels en hamers, doorboren de handen en voeten van den Zaligmaker en hechten Hem aan het kruis. — O heilige Handen, die door uw aanraken zoo vele zieken hebt genezen! waarom nagelt men U thans aan het kruis? O aanbiddenswaardige Voeten, die u zoo zeer vermoeid hebt met de verlorene schapen op te zoeken! waarom wordt gij nu met zoo veel wreedheid doorboord? — Wanneer eene

zenuw in het lichaam van den mensch wordt geraakt, voelt men terstond eene zoo hevige pijn dat zij krampen veroorzaakt en in onmacht doet vallen; welke moet dan de smart van Jezus geweest zijn, toen zijne handen en voeten waarin zoo vele spieren en zenuwen zijn, met nagelen doorboord werden.

O mijn zoete Jezus! het verlangen om mij te verlossen en mijne liefde te winnen heeft U zoo duur gekost, en ik, ondankbare, heb zoo dikwijls voor eene nietigheid aan uwe liefde verzaakt! Maar thans stel ik dezelve boven alle goederen der wereld.

II.

Ziet, daar heft men het kruis in de lucht, en met hetzelfde Jezus die er aan genageld is: men laat het met geweld in den kuil vallen, welke men in de rots heeft gegraven; daarna doet men het met steenen en houten palen vast staan, en zoo blijft Jezus hangen tot dat Hij den geest heeft gegeven. Terwijl Hij op dat bed van smarten in den doodstrijd verkeert, zoekt Hij bedroefd en troosteloos iemand die Hem zal troosten, maar Hij vindt niemand.

O Heer! hadden de menschen, nu ten

minste dat zij U zien sterven, toch medelijden met U; maar neen, ik hoor dat zij U nog beschimpen, bespotten en lasteren, U toeroepende: «Indien Gij Gods Zoon zijt, kom dan af van het kruis. Anderen heeft Hij verlost, zich zelven kan Hij niet verlossen!»¹ — Ach, wreedaards! Ziet, Hij sterft gelijk gij verlangt; houdt ten minste op Hem te kwellen door uwe beschimpingen.

III.

Zie, mijne ziel, hoe veel uw Verlosser lijdt, terwijl Hij sterft aan het kruis. Elk lidmaat heeft zijn bijzondere pijn, en kan het andere niet helpen. Ieder oogenblik gevoelt Jezus de doodelijke smarten, zoodat men kan zeggen dat Hij zoo dikwijls de dood lijdt als er oogenblikken zijn in de drie uren van zijnen doodstrijd op het kruis. Hij vindt geen rust, geen verlichting; leunt Hij op zijne handen of voeten, zijne smarten verdubbelen, want zijn aanbiddelijk lichaam wordt alleen door zijne wonden ondersteund. Ga, mijne ziel, en gansch door medelijden bewogen, nader tot dat kruis, kus dat altaar, op hetwelk uw Jezus,

(1) Matth. 27. 40.

slach
drag
zijn
Ja
afwas
heel
die t
O Mo
het k

Jez
welk
deze
mens
schij
verse
eiscu
lijke
ten J
king
liefde

slachtoffer der liefde, voor u wordt opgedragen ; plaats u onder zijne voeten, opdat zijn goddelijk bloed op u vloeie.

Ja, mijn zoete Jezus ! dat dit bloed mij afwassche van al mijne zonden, en mij geheel ontvlamme van liefde tot U, mijn God, die te mijner liefde hebt willen sterven ! — O Moeder van smarten, die aan den voet van het kruis staat ! bid Jezus voor mij.

11de OVERWEGING.

's Dinsdags in de Goede-Week.

JEZUS AAN HET KRUIS.

I.

Jezus aan het kruis ! dit is het bewijs welk een God ons van zijne liefde geeft ; deze is de laatste verschijning van het menschgeworden Woord op deze aarde : verschijning van droefheid, maar nog meer, verschijning van liefde. — De heilige Franciscus van Paulo, op zekeren dag de goddelijke liefde in den persoon van den gekruis-ten Jezus betrachtende, viel in geestverrukking, en riep tot drie maal uit : « O God liefde ! o God liefde ! o God liefde ! » De Heer

wilde ons daardoor te kennen geven, dat wij de grootheid der liefde welke Hij ons getoond heeft met voor ons te willen sterven, nooit zullen kunnen begrijpen.

II.

O mijn allerliefste Jezus ! ik aanschouw U op dat kruis, ik zie U gansch met bloed en wonden overdekt ; dring ik door tot in uw hart, ik vind het vol lijden en droefheid. Op dat kruis lees ik dat Gij Koning zijt ; maar, welke zijn de kenteekens van uw koningschap ? Ik zie, Gij hebt geen anderen troon dan dit schandig galgenhout, geen ander purper dan uw eigen verscheurd en bebloed lichaam, geen andere kroon dan die bundel doornen die U pijnigen. Ach ! dit alles geeft te kennen dat Gij Koning van liefde zijt ; want dat kruis, die nagelen, die kroon, die wonden, zijn even zoo vele bewijzen uwer liefde tot ons.

III.

Jezus aan het kruis vraagt onze liefde, meer dan ons medelijden ; en wil Hij ons medelijden opwekken, het is alleen opdat het ons aanzette om Hem te beminnen. Reeds verdient Hij al onze liefde, omdat Hij

oneindig goed is; maar, op het kruis geheven, schijnt Hij zich ten minste uit medelijden van ons te doen beminnen.

O, lieve Jezus! wanneer men U erkent voor den God, die Gij zijt, en U op het kruis aanschouwt, wie zou kunnen U niet beminnen? O! welke vurige pijlen schiet Gij van dien liefdetroon op de zielen! Hoe vele harten hebt Gij van op dat kruis tot U getrokken! — O Wonden van mijnen Jezus! o schoone Fornuizen van liefde! laat mij in u binnen, en maakt dat ik brande, niet van het vuur der hel dat ik verdiend heb, maar van heilige liefdevlammen voor dien God, die uit liefde tot mij te midden der smarten heeft willen sterven. — Mijn lieve Verlosser! verwerp een zondaar niet die, bedroefd U beleedigd te hebben, U thans verlangt te beminnen. Ik bemin U, oneindige Goedheid! ik bemin U, o oneindige Liefde! Mijn Jezus! aanhoor mij. Ik bemin U, ik bemin U, ik bemin U. — O Maria! o Moeder der schoone liefde! bezorg mij meer liefde, maak dat ik verteere van liefde voor dien God die gestorven is verteerd door liefde tot mij.

12de OVERWEGING.

's Woensdags in de Goede-Week.

DE WOORDEN VAN JEZUS OP HET KRUIS.

I.

Wat doet Jezus terwijl Hij op het kruis door dat barbaarsch volk dat Hem omringt, beleedigd wordt? Hij bidt voor hen. — Vader! zegt Hij, vergeef hun, want zij weten niet wat zij doen.¹ — O eeuwige Vader! aanhoor uw welbeminden Zoon, die stervende U smeekt mij te vergeven, ja mij die U zoo dikwijls beleedigd heb. Daarna hoort Jezus den Goeden Moordenaar Hem smeeken zich over hem te ontfermen, en Hij antwoordt hem: « Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn. »² Hier ziet men vervuld worden hetgeen de Heer verklaard heeft door den mond van Ezechiël, dat, zoodra de zondaar leedwezen heeft over zijne zonden, Hij op zekere wijze al de beleedigingen vergeet welke Hij van hem heeft ontvangen: « Als de zondaar zal boetvaardigheid doen, zal ik al zijne ongerechtigheden niet meer indachtig zijn. »²

(1) Luc. 23. 34.

(2) Si autem impius egerit poenitentiam..., omnium iniquitatum ejus... non recordabor. Ez. 18. 21.

Ach ! lieve Jezus, gave de hemel dat ik U nooit beleedigd hadde ! maar dewijl het kwaad is bedreven, bezweer ik U door de smartvolle dood die Gij voor mij hebt geleden, al het misnoegen dat ik U heb aangedaan te vergeten, en mij na mijne dood in uw hemelrijk te ontvangen, en maak dat, zoo lang ik nog leve, uwe liefde niet ophoude in mijn hart te heerschen.

II.

Terwijl onze Zaligmaker, in al zijne ledematen gekweld, en bedroefd tot in het binnenste zijner ziel, op het kruis in den doodstrijd verkeert, zoekt Hij iemand die Hem trooste ; Hij aanschouwt Maria, maar de smart dier teedere Moeder doet Hem nog meer lijden ; Hij ziet rondom Zich, en niemand komt Hem te hulp ; dan verheft Hij zijne oogen tot zijnen Vader, maar God de Vader zelf, Hem als beladen ziende met al de zonden der menschen, verlaat Hem ook ; en alsdan riep Jezus met luider stem : « Mijn God ! mijn God ! waarom hebt Gij Mij verlaten ? » ¹ Die verlating van den eeuwigen Vader maakte de dood van Jezus pijnlijker

(1) Clamavit Jesus voce magna, dicens : Deus meus ! Deus meus ! ut quid dereliquisti me ? Matth. 27. 47.

dan die van al de boetelingen en van al de martelaren, omdat Hij tot het einde toe beroofd bleef van alle hulp en van alle verlichting.

O mijn Jezus ! hoe heb ik zoo lang kunnen leven zonder aan U te denken ? Ik dank U dat Gij mij niet hebt vergeten. Ach ! ik smEEK U mij gedurig de smartvolle dood te herinneren die Gij voor mij geleden hebt, opdat ik nooit de liefde vergete welke Gij mij hebt toegedragen.

III.

Daarna, Jezus wetende dat alles volbracht was, zeide dat Hij dorst had : « Ik heb dorst. » ¹ en de beulen staken Hem eene spons vol gal en edik aan den mond.

Maar, o Heer ! Gij klaagt niet over zoo vele smarten die U het leven benemen, Gij klaagt alleen over den dorst die U verslindt ! O, ik begrijp U, mijn Jezus ! uw dorst is een dorst van liefde ; omdat Gij ons bemint, verlangt Gij van ons bemind te worden. Ik bid U, help mij, al de genegenheden die niet voor U zijn, uit mijn hart te verban-
nen ; maak dat ik niets beminne dan U, en dat ik geen ander verlange hebbe dan uwen

(1) Dixit : Sitio ! Jo. 19. 28.

wil te volbrengen. — O Maria, mijne Moe-
der! verkrijg mij de genade van niets te
willen dan hetgeen God wil.

13de OVERWEGING.

Op Witten Donderdag.

JEZUS STERFT OP HET KRUIS.

I.

Reeds is onze teedere Zaligmaker zijn
einde nabij. — Zie, mijne ziel, die schoone
oogen verduisteren, zie dat aangezicht ver-
bleeken, dat hart trager kloppen, dat
lichaam zich overgeven aan de dood. — Na
den edik geproefd te hebben, zeide Jezus :
« Alles is volbracht. » ¹ — Dan stelde Hij
zich voor oogen al de smarten van zijn leven,
armoede, versmadingen en pijnen, en de-
zelfde op nieuw aan zijn hemelschen Vader
opdragende, zeide Hij tot Hem : « Het is
volbracht. » Vader ! zie door het offer van
mijn leven is het werk van de verlossing
der wereld, dat Gij mij hebt opgelegd, vol-
trokken. — En zich te gelijker tijd tot ons
wendende, schijnt Hij ons door dezelfde

(1) Consummatum est. Jo. 19. 30.

woorden : « Het is volbracht, » te willen zeggen ; O menschen, bemint mij, dewijl ik alles heb volbracht, en mij niets meer overblijft om uwe liefde te winnen.

II.

Jezus gaat den geest geven. — Komt, Engelen des hemels; komt de dood van uwen Koning bijwonen. En Gij, o Maria, Moeder van smarten ! kom nader tot het kruis ! verhef de oogen tot uwen Zoon, en verdubbel uwe aandacht; want Hij gaat den geest geven.

Nadat Hij zijne ziel aan den eeuwigen Vader heeft aanbevolen, roept Hij de dood, en laat haar toe Hem den laatsten slag te geven. Kom, o dood ! zegt Hij, voltrek uw werk ; beneem mij het leven, en verlos mijne schapen. — Op dit oogenblik heeft de aarde, de graven gaan open, het voorhangsel des Tempels scheurt. Weldra, door de hevigheid der smarten uitgeput, voelt de Zaligmaker zijne krachten bezwijken ; zijne natuurlijke warmte verlaat Hem, zijn lichaam zakt af, zijn hoofd zinkt neder op zijne borst, Hij opent den mond, en geeft den geest : « En hij boog het hoofd, en gaf

den geest.» ¹ Het volk dat tegenwoordig was, Hem ziende sterven, en ben^rerkende dat Hij zich niet meer beweegt, zegt : Hij is dood ! Hij is dood ! — Maria hoort deze woorden, en zegt op hare beurt : Ach, mijn Zoon ! Gij zijt dan dood !

III.

Hij is dood ! — O God ! wie is dood ? — De Schepper des levens, de eeniggeboren Zoon Gods, de Heer van het heelal ! — O dood die hemel en aarde doet verbazen ! — O oneindige liefde ! een God offert zijn bloed en zijn leven op, en voor wien ? voor zijne ondankbare schepselen ; om hunne zonden te boeten, sterft Hij in eene zee van smarten en versmadingen ! o oneindige goedheid ! o oneindige liefde !

O Jezus ! Gij zijt dan uit liefde voor mij gestorven ; o ! laat niet toe, dat ik nog een enkelen oogenblik leve zonder U te beminnen. Ik bemin U, o mijn opperste Goed ! ik bemin U, mijn Jezus, die voor mij gestorven zijt ! — O Maria, Moeder van smarten ! verleen uwen bijstand aan een uwer dienaren, die Jezus verlangt te beminnen.

(1) Et inclinato capite, tradidit spiritum.

14de OVERWEGING.

Op Goeden Vrijdag.

JESUS HANGT DOOD AAN HET KRUIS.

I.

Mijne ziel, verhef uwe oogen en aanschouw dien gekruisten Mensch ! aanschouw het Lam Gods geslachtofferd op dat altaar van smarten. Bedenk dat Hij de welbeminde Zoon is des eeuwigen Vaders, en dat Hij ter uwer liefde is gestorven. Zie, hoe Hij de armen heeft uitgestrekt om u te ontvangen, het hoofd gebogen om u den vredekus te geven, de zijde geopend om u in zijn hart te ontvangen. Wat zegt gij ? verdient Hij bemind te worden, de God, die u zoo zeer bemint ? Luister wat Hij zelf van op zijn kruis tot u zegt : Zie, mijn kind, of er iemand in de wereld is, die u meer liefde dan ik getoond heeft.

Neen, mijn God ! niemand heeft mij meer dan Gij bemind. Maar, wat zal ik ooit aan een God, die voor mij heeft willen sterven, kunnen wedergeven ? hoe zal de liefde van een schepsel ooit in staat zijn de liefde te

vergoeden van zijnen Schepper gestorven om zich van hem te doen beminnen ?

II.

Ach ! indien de laagste van alle menschen voor mij had geleden, hetgeen Jezus-Christus voor mij geleden heeft, zou ik kunnen leven zonder hem te beminnen ? Zoo ik eenen mensch zag verscheurd met geesels en aan een kruis genageld, om mij het leven te redden, zou ik aan dien mensch kunnen denken zonder bewogen te worden en aangezet om hem te beminnen ? En indien men mij eene schilderij tonde waarop hij werd voorgesteld stervende in die straf, zou ik haar met een onverschillig oog kunnen aanschouwen, en koud kunnen zeggen : In zoo groote smarten is die mensch gestorven uit liefde voor mij, en, had hij mij niet bemind, hij zou op die wijze niet gestorven zijn.

O mijn Verlosser ! o Liefde mijner ziel ! hoe zou ik U nog kunnen vergeten ? Hoe zou ik kunnen denken dat mijne zonden U tot zulken toestand hebben gebracht, en niet gedurig de beledigingen beweenen, welke ik uwe goedheid heb aangedaan ? Hoe zou ik U kunnen aanschouwen te

mijner liefde, van smarten gestorven aan dat kruis, en U niet beminnen uit al mijne krachten ?

III.

Mijn dierbare Zaligmaker ! door uwe wonden, door uwe verscheurde ledematen, als door even zoo vele openingen, die mij den grond van uw hart laten zien, zie ik de teedere liefde welke Gij mij toedraagt. Dewijl Gij om mij te vergeven, aan U zelven niet hebt vergeven, gewaardig U mij te aanschouwen met diezelfde liefde met dewelke Gij mij eens op het kruis hebt aanschouwd toen Gij daaraan stierft voor mijne zaligheid ; zie op mij neder en verlicht mij, trek geheel mijn hart tot U, opdat ik voortaan U alleen beminne ; laat niet toe dat ik nogmaals uwe dood vergete. Gij hebt beloofd, dat Gij op het kruis geheven, alle harten tot U zoudt trekken ; ik schenk U het mijne, dat door uwe dood bewogen, niet langer aan uwe stem wil wederstaan ; trek het dan tot U, en maak dat het U geheel toebehoore ; Gij zijt voor mij gestorven, ik verlang te sterven voor U ; en zoo ik nog moet leven, wil ik alleen leven voor U. — O smarten van Jezus ! o smaad van Jezus ! o dood van

Jezu
har
lev
Jezu
ben
one
mij
der
lief

ooo

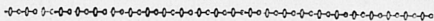
MA

Mo
ni
ma
sch
ha
ho

de

(

Jezus, o liefde van Jezus! drukt U in mijn hart, dat uwe zoete gedachtenis er altijd levendig blijve, om mij door de liefde tot Jezus te wonden en te ontvlammen. — Ik bemin U, oneindige Goedheid; ik bemin U, oneindige Liefde! Gij zijt en Gij zult altijd mijne eenige liefde zijn. — O Maria, Moeder van liefde! verkrijg mij de heilige liefde.

45de OVERWEGING.

's Zaterdags voor Paschen.

MARIA TEGENWOORDIG OP DEN CALVARIEBERG BIJ
DE DOOD VAN JEZUS.

I.

« Nabij het kruis van Jezus stond zijne Moeder. » ¹ — Beschouwen wij in deze Koningin der Martelaren de wreedste aller martelingen: eene moeder die haren onschuldigen zoon moet zien sterven, door de hand der beulen, op een schandig galgenhout!

« Zij stond. » Toen Jezus werd vastgehouden in den hof van Olijven, verlieten Hem

(1) Stabant autem juxta crucem Jesu Mater ejus... Jo. 19.25.

zijne leerlingen ; maar Maria verlaat Hem geenszins ; zij blijft bij Hem tot dat zij Hem ziet sterven onder hare oogen.

« Zij stond nabij. » De moeders verwijderden zich van hunne kinderen, wanneer zij hen zien lijdten zonder ze te kunnen helpen ; zij zelven zouden de pijn hunner kinderen willen onderstaan ; daarom, wanneer zij hen zien lijdten zonder hun eenige verlichting te kunnen bezorgen, zich niet sterk genoeg gevoelende om zulke smart te verduren, wenden zij hunne oogen af en verwijderden zij zich. Zoo doet Maria niet : zij ziet haren goddelijken Zoon in 't lijdten ; zij ziet dat de pijnen Hem het leven gaan benemen ; maar zij vlucht niet, zij verwijdert zich niet, integendeel, zij komt nader bij het kruis, waarop haar Zoon gaat sterven.

O bedrukte Moeder ! gedoog dat ik mij bij U vervoeg, om met U bij de dood van Jezus, uwen Zoon en mijnen Zaligmaker, tegenwoordig te zijn.

II.

« Zij stond nabij het kruis. » Het kruis is dan het bed waarop Jezus gaat sterven : bed van smarten op hetwelk zijne bedrukte

Moeder
geest
haren
drie
noch
verl
Hij
om
ma
late
Zoo
de
sch
is e
mo
we
ver

Mi
van
Zoo
ma
Go
wi
di

Moeder Hem geheel verscheurd ziet door de geesels en de doornen. Maria aanschouwt haren lijdenden Zoon, hangende aan die drie ijzeren haken die Hem noch steun noch rust geven. Gaarne zou zij Hem eenige verlichting bezorgen, of ten minste, dewijl Hij moet sterven, Hem in hare armen nemen om zijnen laatsten zucht te ontvangen; maar niets van dit alles wordt haar toegelaten! — O kruis! zegt zij, geef mij mijnen Zoon weder, gij zijt het hout bestemd voor de misdadigers, maar mijn Zoon is onschuldig.

Ach, teedere Moeder! onderwerp U, het is de wil des eeuwigen Vaders: het kruis moet U uwen Jezus slechts na zijne dood wedergeven. — O Koningin van smarten! verkrijg mij droefheid over mijne zonden.

III.

« Nabij het kruis stond zijne Moeder. »
Mijne ziel, zie op Maria, die aan den voet van het kruis staande, haren stervenden Zoon aanschouwt. Ja, het is haar Zoon; maar, wie is die Zoon? een Zoon, die haar God is; een Zoon, die haar van alle eeuwigheid tot zijne Moeder heeft verkozen, en die haar, in zijne liefde, boven alle men-

schen en Engelen heeft uitverkoren ; een Zoon zoo schoon, zoo heilig, zoo beminne-lijk ; een Zoon die altijd gehoorzaam was ; een Zoon die hare eenige liefde is, dewijl Hij haar Zoon en haar God is. En die Moeder heeft dien Zoon onder hare oogen van smarten moeten zien sterven !

O Maria, de bedrukste aller moeders ! ik neem deel in de smart die uw hart doorboorde, vooral toen Gij uwen Jezus op het kruis zaagt afzinken, den mond openen, en sterven. Ach ! ter liefde van dien Zoon voor mijne zaligheid gestorven , beveel Hem mijne ziel.

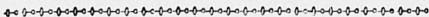
En Gij, mijn Jezus ! door de verdiensten der smarten uwer Moeder, heb medelijden met mij, en verleen mij de genade voor U te sterven, gelijk Gij voor mij gestorven zijt. Ik roep U toe, met den heiligen Franciscus van Assisië : « O Heer ! dat ik sterve ter uwer liefde, die U gewaardigd hebt te sterven ter liefde mijner liefde. »

---

een
anne-
was ;
ewijl
eder
mar-

DRIE OVERWEGINGEN OVER DEN HEMEL

VOOR HET FEEST VAN PASCHEN.

1ste OVERWEGING.

! ik
oor-
het
, en
voor
lem

Op Paaschdag.

OVER DE VREUGDEN DES HEMELS.

I.

ten
den
r U
ven
an-
rve
te

O ! welk zal ons geluk zijn, indien wij de kwellingen des levens geduldig verdragen ! niet alleen zullen de angstvalligheden, de vrees, de krankheden, de vervolgingen, en al de kruisen eens eindigen, maar, indien wij zalig worden, zullen zij voor ons een voorwerp van blijdschap en heerlijkheid zijn in den hemel, volgens de belofte van den Heer : « Uwe droefheid zal in blijdschap veranderen. » ¹ De vreugden des hemels zijn zoo groot, dat wij, stervelingen, ze niet kunnen uitleggen, noch begrijpen, gelijk de heilige Paulus zegt : « Wat geen oog heeft gezien, en geen oor heeft gehoord, en in geen menschenhart is opgekomen, heeft

(i) Tristitia vestra vertetur in gaudium. Jo. 16. 20.

God bereid voor die Hem liefhebben. » ¹ Het oog heeft nooit schoonheid gezien, en het oor nooit welluidendheid gehoord, die kunnen vergeleken worden bij die des hemels. Het hart van den mensch kan geen begrip krijgen van de vreugden welke God heeft bereid voor die Hem beminnen. — Schoon is het eene landstreek te zien versierd met heuvelen en valleien, met meeren en boschjes; schoon is het eenen hof vol vruchten te zien, vol bloemen en fonteinen; maar hoe veel schooner dan dit alles is de hemel!

II.

Om zich een denkbeeld van de vreugden des hemels te vormen, zij het genoeg te weten, dat in dit gelukzalig verblijf een almachtig God aanhoudend bezig is de zielen die Hij bemint met genoegens te vervullen. De heilige Bernardus zegt, dat de hemel eene plaats is, waar men niets vindt wat mishaaft, en waar men alles vindt wat men kan verlangen: « Niets is er wat gij niet wilt, en alles wat gij wilt. » ² Daar, geen

(1) Oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quæ præparavit Deus iis qui diligant illum. I. Cor. 2. 9.

(2) Nihil est quod nolis, totum est quod velis.

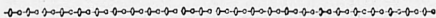
nacht, noch winter, noch zomer, maar altijd dag, altijd helder, een gedurige lente, altijd aangenaam ; daar geene vervolging, noch jaloerschheid, omdat allen elkander oprecht beminnen en omdat ieder zich over het geluk der anderen even als over zijn eigen geluk verblijdt ; daar geene ziekte, noch smart, omdat het lichaam niet meer onderworpen is aan 't lijden ; daar geene armoede, omdat ieder volkomen rijk is en hem niets meer te verlangen overblijft ; daar geene vrees meer, omdat de ziel, in de genade bevestigd, niet meer kan zondigen, noch het opperste goed, dat zij bezit, verliezen.

III.

« Alles wat gij wilt. » ' Gij zult alles hebben wat gij kunt wenschen. — In den hemel zal het gezicht verzadigd zijn door het aanschouwen van die schoone stad en van hare inwoners, allen gekleed als koningen, omdat zij dat eeuwig koninkrijk in bezit hebben. Daar zullen wij de schoonheid zien van Maria, schoon boven alle Engelen en alle Heiligen te zamen. Daar zullen wij de schoonheid van Jezus zien, die de schoon-

heid van Maria nog oneindig ver overtreft. De welriekende geuren des hemels verblijden den reuk, terwijl het oor onophoudend zal gestreeld worden door de hemelsche akkoorden en door de gezangen der Gelukzaligen, die allen, met eene uitnemende zoetheid, eeuwig Gods lof zullen viëren.

O mijn God ! verre van den hemel te verdienen, heb ik mij de hel waardig gemaakt; maar uwe dood doet mij denzelven verhoopen. Ik verlang en vraag U den hemel, minder om zijne geneugten te smaken, dan om U volmaakt te beminnen en verzekerd te zijn U niet meer te kunnen verliezen. -- Mijne teedere Moeder, Maria, Sterre der zee ! door uwe gebeden moet Gij mij ten hemel geleiden.

2de OVERWEGING.

Op Paasch-Maandag.

DE ZIEL DIE IN STAAT VAN GENADE UIT DEZE
WERELD SCHEIDT.

I.

Verbeelden wij ons eene ziel die, uit deze wereld scheidende, in staat van genade de

eeuw
en v
Jezus
Jezus
haar
bem
mijn
den
gekl
vlek
vage
over
gan
zuiv
Haa
het
voo
her
zij
(
op
we
U n
zal
ver
on
(
Cal

treft. eerblijvend en akkzaam zoet-verakt; rhomel, dan kerd. -- der ten

eeuwigheid binnen gaat. Geheel ootmoedig en vol betrouwen vertoont zij zich voor Jezus, haren Rechter en haren Zaligmaker. Jezus omhelst haar, zegent haar en laat haar die zoete woorden hooren: Ziel die ik bemin, verheug u, gij zijt zalig; gij zult mijne eeuwige bruid wezen: « Kom af van den Libanon, mijne bruid, kom, gij zult gekroond worden. » ¹ Zoo die ziel nog eenige vlekken heeft, zendt de Heer haar naar het vagevuur, en zij onderwerpt zich met volle overgiving, daar zij zelve den hemel, die gansch zuivere plaats, alvorens geheel gezuiverd te zijn, niet zou willen binnen gaan. Haar Engelbewaarder komt om haar naar het vagevuur te geleiden: zij bedankt hem voor de diensten welke zij in haar leven van hem heeft ontvangen, en gehoorzaam volgt zij hem.

O mijn God! wanneer zal de dag komen, op welken ik mij buiten deze gevaarvolle wereld zal bevinden, en in de verzekering U niet meer te kunnen verliezen? Ja, gaarne zal ik naar het vagevuur gaan, gelijk ik verdien, en met blijdschap zal ik alle pijnen omhelzen; want, in dat vuur zal ik U reeds

(1) Veni de Libano, sponsa mea, veni; coronaberis. Cant. 4. 8.

beminnen uit al mijne krachten, dewijl ik niets meer zal beminnen dan U alleen.

II.

Wanneer de ziel gansch gezuiverd is, komt haar Engel weder, en zegt tot haar : Gelukzalige ziel, uwe straf is geeindigd, kom het aanschijn van uwen God genieten, die u wacht in den Hemel. — En aanstonds vliegt de gelukzalige ziel, door de wolken, door het uitspansel, de sterren voorbij, en komt den hemel binnen. O! wat zegt zij bij hare intrede in dat schoon verblijf, en bij haren eersten blik in die plaats van vreugde? De Engelen en de Heiligen, bijzonder haar Beschermheilige, komen haar te gemoet, en wenschen haar geluk, zeggende : Wees welkom, medegenoot van ons geluk, wees welkom !

O mijn zoete Jezus ! maak mij deze genade waardig.

III.

Welke troost voor de ziel, daar hare ouders en vrienden die voor haar zijn aangekomen, weder te vinden ! Maar veel grooter nog is hare blijdschap wanneer zij hare goedertiere Koningin Maria ziet : zij kust

hare voet
genaden
goddelijk
en zelve
aanneem
Jezus ha
op zijne
zegt : « T
Heeren. »
van de ee
geniet.

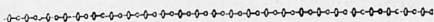
Mijn G
in dit le
eeuwighe
waardig
mijne lie
schenk m
brengen.
bescherm

(1) Intra i

hare voeten, en bedankt haar voor al de genaden die zij haar verschuldigd is ; de goddelijke Moeder omhelst haar teederlijk, en zelve biedt zij haar bij Jezus aan, die ze aanneemt als zijne bruid ; en daarna biedt Jezus haar aan bij zijnen Vader, die, haar op zijne beurt omhelzende, haar zegent en zegt : « Treed binnen in de vreugde uws Heeren. » ¹ Zoo maakt Hij haar deelachtig van de eeuwige gelukzaligheid die Hij zelf geniet.

Mijn God ! maak dat ik U veel beminne in dit leven, om U veel te beminnen in de eeuwigheid. Gij zijt het voorwerp het meest waardig bemind te worden. Gij verdient al mijne liefde, ik wil niets beminnen dan U, schenk mij de genade dit voornemen te volbrengen. — En Gij, Maria, mijne Moeder ! bescherm mij.

(1) *Intra in gaudium Domini tui. Matth. 23. 21.*

3de OVERWEGING.

Op Paasch-Dinsdag.

HET GELUK DER UITVERKORENEN BESTAAT IN
GOD TE AANSCHOUWEN.

I.

De schoonheid der Heiligen, de welluidende gezangen der hemelkooren, en alle soortgelijke genoegens zijn maar het minste genot des hemels; hetgeen de ziel volkomen gelukkig maakt, is God van aanschijn tot aanschijn te aanschouwen, en Hem te beminnen. De heilige Augustinus zegt, dat, indien God zich liet zien aan de verdoemden, de hel met al hare pijnen voor hen een hemel zou worden. Zelfs in deze wereld, wanneer God in het gebed de zoetheid zijner tegenwoordigheid aan eene ziel doet smaken, en haar door eene straal van zijn goddelijk licht zijne goedheid en zijne liefde tot haar ontdekt, dan is de voldoening die zij daarover gevoelt zoo groot, dat zij van liefde wegsmelt en verteert; en nogtans kunnen wij God in dit leven niet zien gelijk Hij is, wij zien Hem slechts op eene duistere

VOO

wijze, als
het dan zi
wegnemen
aanschijn
wen?

O Heer
van mij h
meer U te
wen op u
zien en te
ik, omda
storven is

Opaard
nen, de
hier bene
ten: de v
of zij de
ven Heer
bijna aan
is de zie
dat zij va
die zoet
vereenig
geen ha
zij nu b
aangezel

wijze, als door een dikken sluier ; wat zal het dan zijn, wanneer God dien sluier zal wegnemen, en zich geheel ontdekt, en van aanschijn tot aanschijn zal laten aanschouwen ?

O Heer ! na al de beleedigingen die Gij van mij hebt ontvangen, verdiende ik niet meer U te aanschouwen ; maar, vol betrouwen op uwe goedheid, hoop ik U eeuwig te zien en te beminnen in den hemel. Dit zeg ik, omdat ik tot eenen God spreek, die gestorven is om mij den hemel te geven.

II.

Opaarde zijn die zielen welke God beminnen, de gelukkigste ; nogtans kunnen zij hier beneden geen volmaakt geluk genieten : de vrees waarin zij leven, niet wetende of zij de liefde of den haat van hunnen lieven Heer waardig zijn, is voor hen eene bijna aanhoudende pijn. Maar, in den hemel is de ziel verzekerd dat zij God bemint, en dat zij van Hem bemind wordt ; zij weet dat die zoete liefdeband welke haar met God vereenigt, nooit zal gebroken worden. Hetgeen hare liefde nog vermeerdert, is dat zij nu beter de liefde kent welke God heeft aangezet om mensch te worden en voor haar

te willen sterven, en zelfs zich aan haar te geven in het heilig Sacrament des Altaars ; het is ook dat zij nu duidelijk de genaden ziet welke God haar verleend heeft om haar ten hemel te geleiden ; het is te zien dat de kruisen welke Hij haar heeft overgezonden, even zoo vele minnelijke middelen waren om haar gelukkig te maken ; te zien de barmhartigheid welke Hij haar heeft bewezen, de hemelsche verlichtingen en de uitnoodigingen tot boetvaardigheid welke zij heeft ontvangen ; eindelijk, van te midden van haar geluk zoo vele zielen die minder zonden bedreven hadden dan zij, in de hel gedompeld te zien, terwijl zij zalig is, in het bezit van God, en verzekerd Hem niet meer te kunnen verliezen in de gansche eeuwigheid.

Mijn Jezus ! mijn Jezus ! wanneer zal die gelukkige dag voor mij aanbreken ?

III.

Wat de uitverkorenen volkomen gelukkig maakt, is de verzekering die zij hebben, dat zij God, dien zij bezitten, eeuwig zullen bezitten : konden zij vreezen het opperste goed dat zij genieten, te verliezen, de hemel zou geen hemel meer zijn ; maar neen, zij

wete
zijn
dat
vreu
zal
len
altij
W
ons
hem
De
zull
een
lige
Mar
han
die
C
op
zit
ka
mi
de
in

weten dat zij het altoos zullen bezitten, zij zijn er zoo verzekerd van als zij zeker zijn dat God God is. Daarenboven zal hunne vreugde niet verminderen met den tijd, zij zal altijd nieuw zijn; de uitverkorenen zullen altoos tevreden zijn, altijd hongerig en altijd verzadigd.

Wanneer dan de kwellingen des levens ons drukken, verheffen wij onze oogen ten hemel, en troosten wij ons met te zeggen: De Hemel! de Hemel! — Die kwellingen zullen eens ophouden, of liever zij zullen een voorwerp van blijdschap zijn: De Heiligen wachten ons, de Engelen wachten ons, Maria wacht ons, en Jezus houdt reeds in de hand de kroon, welke Hij ons bestemt, indien wij Hem getrouw blijven.

O mijn God! wanneer zal de dag komen op weiken ik het geluk zal hebben U te bezitten en tot U te zeggen: Nu, mijne Liefde! kan ik U niet meer verliezen! — O Maria, mijne Hoop! houd niet op voor mij te bidden, tot dat gij mij gered aan uwe voeten in den hemel ziet.

NOVENE

TER EERE VAN DEN H. GEEST.

OVERWEGINGEN VOOR ELKEN DAG, VAN HET FEEST DER
HEMELVAART ONZES HEEREN JEZUS-CHRISTUS TOT EN
MET DEN ZATERDAG VOOR PINKSTEREN.

1ste OVERWEGING.

DE LIEFDE IS EEN VUUR DAT DE HARTEN
ONTSTEEKT.

God gebod in de Oude Wet, dat het vuur onophoudelijk op zijn altaar zou branden. ¹ De H. Gregorius zegt dat door Gods altaren onze harten verstaan worden, in welke Hij wil dat het vuur zijner heilige liefde gedurig ontstoken blijve. Ook heeft de eeuwige Vader, niet tevreden met ons Jezus-Christus, zijn eenigen Zoon, te hebben gegeven, om ons door zijne dood te verlossen, ons daarenboven den H. Geest willen schenken, om in onze zielen te wonen en er de vlam der liefde gedurig te onderhouden.

Onze Verlosser zelf heeft verklaard, dat Hij op aarde is gekomen om dit heilig vuur in onze harten te ontsteken, en dat Hij niets

(1) Ignis autem in altari semper ardebit. Lev. 6. 12.

zoo v
den.
en d
zond
opge
liefd
zoo w
ten e
in d
van
in w
vrag
stek
op
zoo
D
vlan
om
ding
teri
kan
noe
voor

(1)
acce
(2)
Act.
(3)
infla
terra

zoo vurig verlangt dan het te zien branden. ¹ Daarom vergat Hij de beleedigingen en de ondankbaarheid der menschen, en zond Hij ons, zoodra Hij ten hemel was opgeklommen, den H. Geest. — Zoo dan, o liefdevolle Verlosser! bemint Gij ons altijd, zoowel in uwe heerlijkheid als in uwe smarten en vernederingen. — De H. Geest wilde in de eetzaal verschijnen in de gedaante van vurige tongen. ² Van daar die gebeden in welke de H. Kerk ons aan den Heer doet vragen, dat zijn goddelijke Geest ons ontsteke met het vuur, hetwelk Jezus-Christus op aarde heeft gezonden en hetgeen Hij zoo vurig verlangt te zien branden. ³

Dat is het vuur, hetwelk de Heiligen ontvlamde om groote dingen voor God te doen, om hunne vijanden te beminnen, versmadingen te zoeken, ja, zelfs met vreugde folteringen en den dood te lijden. De liefde kan niet ledig zijn, en zegt nooit: 't is genoeg. — Hoe meer eene godminnende ziel voor haar Welbeminde doet, hoe meer zij

(1) *Ignem veni mittere in terram; et quid volo, nisi ut accendatur?* Luc. 12. 49.

(2) *Et apparuerunt illis dispersitæ linguæ tanquam ignis.* Act. 2. 3.

(3) *Illo nos igne, quæsumus, Domine, Spiritus Sanctus, inflamet, quem Dominus noster Jesus Christus misit in terram, et voluit vehementer accendi.* In Sabb. Pent.

verlangt te doen, om Hem meer te behagen, en al meer en meer zijne liefde te winnen.

Dit goddelijk vuur wordt ontstoken in het overwegend gebed.¹ Willen wij dus van liefde tot God branden, laat ons dan de overweging beminnen : zij is de gelukkige oven, waarin het hart door dat goddelijk vuur wordt ontstoken.

Verzuchtingen en gebeden.

Tot nu toe, mijn God ! heb ik niets gedaan voor U, die zoo groote dingen voor mij hebt gedaan. O, hoe moet mijne lauwheid U als noodzaken mij uit uw mond te spuwen ! — Genade ! o heilige Geest ! verlos mij. Verwarm mijn ijskoud hart,² en ontsteek in mij het verlangen om U te behagen. Ik zeg vaarwel aan al mijne voldoeningen, en wil liever sterven dan U het minste verdriet aan te doen. Gij hebt U willen toonen onder de gedaante van vurige tongen ; ik wijd U mijne tong toe, opdat zij U niet meer beledige. Gij, mijn God, hebt mij die tong geschonken om U te loven, en ik heb haar gebruikt om U te beschimpen

(1) In meditatione mea exardescet ignis. Ps. 38. 4.

(2) Fove quod est frigidum.

en or
gen !
Ik bi
die t
tong
het v
zing
door
de w
U, m
van
ste l
mij

DE

E

zond
de c
ong
of a
een
waa
vluc
ver
eve

en om anderen over te halen U te beledigen! Dit is mij van ganscher harte leed. Ik bid U om de liefde van Jezus-Christus, die tijdens zijn leven U zoo zeer met zijne tong heeft verbeerlijkt, maak dat ik U in het vervolg altijd eere, door uwen lof te zingen, door U dikwijls te aanroepen, en door te spreken over uwe goedheid en over de wederliefde, die Gij verdient. Ik bemin U, mijn opperste goed, ik bemin U, o God van liefde! — O Maria, Gij zijt de dierbaarste Bruid van den H. Geest, verkrijg Gij mij dat goddelijk vuur.

2de OVERWEGING.

DE LIEFDE IS EENE LICHTGEVENDE FAKKEL.

Een der droevigste gevolgen van Adam's zonde is de verduistering onzer rede door de driften, die onzen geest benevelen. Zeer ongelukkig is de ziel, die zich door de eene of andere drift laat beheerschen. De drift is eene wolk, een sluier, die ons belet de waarheid te zien. Hoe kan men het kwaad vluchten, als men het niet kent? En die verduistering onzer rede neemt toe naar evenredigheid van het getal onzer zonden.

Maar de H. Geest, die een weldadig licht genoemd wordt, ¹ ontsteekt niet alleen in onze harten de vlam der heilige liefde, maar verdrijft ook onze duisternissen, en leert ons kennen de ijdelheid der aardse goederen, de waarde der eeuwige rijkdommen, het groot gewicht der zaligheid, den schat der genade, de goedheid van God, de oneindige liefde, die Hij verdient, en de onmetelijke liefde, die Hij ons toedraagt.

De mensch, die zich wentelt in het slijk der aardse vermaken, weet weinig van deze waarheden; daarom bemint de ongelukkige, hetgeen hij moest haten, en haat hij, hetgeen hij moest beminnen. — De H. Maria Magdalena van Pazzi riep uit: « O liefde, die niet gekend, o liefde, die niet bemind wordt! » Zoo ook zeide de H. Theresia, dat God niet wordt bemind, omdat Hij niet wordt gekend. — Daarom dan ook baden de heiligen den Heer zonder ophouden, hun zijn licht te zenden, ² hunne duisternissen te verdrijven, ³ en hunne oogen te openen; ⁴ want, zoo ons het licht ontbreekt, kan men de afgronden niet vermijden, noch God vinden.

(1) Lux beatissima.

(2) Emitte lucem tuam. Ps. 42. 3.

(3) Illumina tenebras meas. Ps. 19. 23.

(4) Reve'a oculos meos. Ps. 118. 18.

Verzuchtingen en gebeden.

Heilige, goddelijke Geest ! ik geloof dat Gij waarachtig God, en één God zijt met den Vader en den Zoon. Ik aanbid U, en erken U als den uitdeeler van alle verlichtingen, door welke Gij mij het kwaad hebt doen zien, dat ik heb bedreven, en den plicht, die op mij rust van U te beminnen : ik bedank U daarvoor, en het is mij ten uiterste leed U beleedigd te hebben. Ik verdiende in mijne duisternissen van U verlaten te worden, maar ik zie, dat Gij mij nog niet hebt verlaten. O eeuwige Geest, blijf mij altijd verlichten, doe mij meer en meer uwe oneindige goedheid kennen, en verleen mij de kracht, U in het vervolg van gansch harte te beminnen ; vermenigvuldig in mij uwe genaden, tot dat ik het geluk heb er door overwonnen te worden en gedwongen niets buiten U te beminnen. Ik smEEK U hierom door de verdiensten van Jezus-Christus. Ik bemin U, mijn hoogste Goed ; ik bemin U meer dan mij zelve ! Ik wil geheel de uwe zijn ; neem mij aan en duld niet dat ik mij weder van U verwijdere. — Maria, mijne Moeder ! sta mij immer door uwe voorspraak bij !

3de OVERWEGING.

DE LIEFDE IS EENE VERKWIKKENDE BRON.

De liefde wordt nog genoemd eene Bron van levend water. ¹ De Zaligmaker heeft tot de Samaritaansche vrouw gezegd: hij, die zal drinken van het water, dat Ik hem zal geven, zal in eewigheid niet meer dorst hebben. ² Dus is de liefde een water, waardoor de dorst gelescht wordt: hij die God oprecht bemint, zoekt en verlangt niets anders; want in God vindt hij alle goed. Alzoo, tevreden in het bezit van God alleen, roept hij gedurig met vreugde uit: Mijn God, in U bezit ik alles.

God beklagt er zich over, dat zoo vele zielen een ellendig en kortstondig vermaak gaan zoeken bij de schepselen, en Hem verlaten, Hem, in wien zij een oneindig goed en de bron van alle vreugde kunnen vinden. ⁴ Daarom roept de Heer, die ons

(1) Fons vivus, ignis charitas.

(2) Qui autem biberit ex hac aqua quam ego dabo ei, non sitiet in aeternum. Joan. 4. 13.

(3) Deus meus, et omnia.

(4) Me dereliquerunt fontem aquae vivae, et foderunt sibi cisternas, cisternas dissipatas, quae continere non valent aquas. Jer. 2. 12.

bemint en ons gaarne tevreden ziet, ons allen toe : Indien iemand dorst heeft naar geluk, dat hij tot Mij kome ; ¹ ik zal hem den H. Geest geven, die hem gelukkig zal maken in dit en in het ander leven ; hij zal, gelijk de Profeten het hebben aangekondigd, uit eigen boezem stroomen van levend water voelen vloeien. ² Hij dus, die gelooft in Jezus-Christus, en Hem bemint, zal met zoovele genaden verrijkt worden, dat in zijn hart, of in zijnen wil bronnen zullen ontspringen van heilige deugden, die hem in staat zullen stellen, niet alleen in zich zelve het leven der genade te onderhouden, maar dit ook aan anderen mede te deelen. Dat geheimzinnig water, waarover de Zaligmaker spreekt, is de H. Geest, de zelfstandige Liefde, welke Hij beloofd heeft, na zijne Hemelvaart, uit den hemel tot ons te zullen zenden. ³

De sleutel, waarmede de kanalen van dit goddelijk water worden geopend, is het gebed, waardoor wij, krachtens de godde-

(1) Si quis sitit, veniat ad me, et bibat. Jo. 7. 37.

(2) Qui credit in me, sicut dicit Scriptura, flumina de ventre ejus fluent aquae vivae. Jo. 7. 38.

(3) Hoc autem dixit de Spiritu quem accepturi erant credentes in eum ; nondum enim erat Spiritus datus, quia Jesus nondum erat glorificatus. Jo. 7. 39.

lijke belofte, alle goederen verkrijgen. ' Wij zijn blind, zwak en arm: doch het gebed verkrijgt ons het licht, de kracht en den rijkdom der genade. Met het gebed alleen vermogen wij alles, zeide Theodoretus. ² Hij die bidt, ontvangt al wat hij verlangt. God wil ons zijne genaden schenken, maar wil te gelijker tijd dat men er Hem om bidde.

Verzuchtingen en gebeden.

Met de Samaritaansche vrouw, mijn Jezus, zal ik tot U zeggen: Geef mij dat water uwer liefde, hetwelk mij de aarde doe vergeten, om alleen voor U, oneindige Liefde, te leven! Mijne ziel is eene dorre aarde, die niets dan distelen en doornen van zonden voortbrengt. O, gewaardig U haar te besproeien met de wateren uwer genade, opdat zij, alvorens de dood mij van deze wereld rukt, eenige vruchten moge voortbrengen ter uwer verheerlijking.

O Bron van levend water! o hoogste Goed! hoe dikwijls heb ik U verlaten voor de modderige wateren, die mij van uwe

(1) Petite, et accipietis. Jo. 16. 24.

(2) Oratio, cum sit una, omnia potest. Ap. Rodr. p. 1. tr. 5. c. 14.

liefde
ik nie
gen!
ken l
maak
Hoop
tel.

D
onz
hei
lie
go
mo
de
ge

or
en
w
h

i

liefde hebben beroofd? Ach! waarom ben ik niet liever gestorven, dan U te beleedigen! Maar in het vervolg wil ik niets zoeken buiten U, mijn God. Sta mij bij, en maak dat ik U getrouw blijve. Maria, mijne Hoop, verberg mij altijd onder uwen mantel.

4de OVERWEGING.

DE LIEFDE IS EEN VRUCHTBARE DAUW.

De Kerk doet ons den H. Geest bidden, onze harten te zuiveren en die met zijn heilzamen dauw vruchtbaar te maken. ¹ De liefde schenkt aan de zielen de macht van godvruchtige verlangens, heilige voornemens en goede werken voort te brengen: deze zijn de bloesem en de vruchten van de genade des H. Geestes.

Ook wordt de liefde een Dauw genoemd, omdat zij de hevigheid der booze begeerten en bekoringen vermindert; daarom ook wordt van den H. Geest gezegd, dat Hij de hitte matigt en dat Hij verkoelt. ²

(1) Sancti Spiritus corda nostra mundet infusio, et sui roris intima aspersione fecundet.

(2) In aestu temperies, dulce refrigerium.

In het gebed daalt die zachte dauw in onze harten neder. Een kwartier uurs gebed is voldoende om elk gevoel van haat of ongeregelde liefde, hoe hevig ook, te stillen. Het overwegend gebed is die geheimzinnige wijnkelder, over welchen de Bruid van het Hooglied spreekt. ¹ Daarin leert ons de Heer onze liefde goed te regelen, door God boven alles en onzen evennaaste als ons zelve te beminnen. Die God bemint, bemint ook het gebed; en wanneer men het gebed niet bemint, is het om zoo te spreken, onmogelijk aan zijne driften te wederstaan.

Verzuchtingen en gebeden.

Goddelijke, heilige Geest! ik wil niet langer voor mij zelve leven; het leven, dat mij nog overblijft, wil ik besteden om U te beminnen en aan U te behagen. Te dien einde smee ik U mij de gave des gebeds te verleen: daal neder in mijn hart, en leer Gij zelf mij bidden gelijk het behoort. Schenk mij de kracht om het, ten tijde van dorheid, niet te verwaarloozen ter oorzaak van verveling; en schenk mij den geest des gebeds, of de genade van altijd te

(1) *Introduxit me in cellam vinariam; ordinavit in me charitatem. Cant. 2. 4.*

bidden en vooral die gebeden te storten, die aan uw goddelijk hart het aangenaamst zijn. Reeds was ik ter oorzake mijner zonden verloren; doch de menigvuldige bewijzen uwer teedere liefde voor mij doen mij zien, o Heer! dat Gij mijne zaligheid en heiliging verlangt. Ik wil mij heiligen om aan U te behagen en om altijd vuriger uwe oneindige goedheid te beminnen. Ik bemin U, mijn hoogste Goed, mijne Liefde, mijn Al! en omdat ik U bemin, schenk ik mij geheel aan U. — O Maria, mijne Hoop, bescherm mij.

5de OVERWEGING.

DE LIEFDE IS EENE VERKWIKKENDE RUST.

Nog wordt van de liefde gezegd, dat zij verlichting en troost schenkt in kwellingen.¹ Zij is eene rust die verkwikt; want het voornaamste uitwerksel der liefde bestaat in de vereeniging van den wil van hem die bemint, met dien van het voorwerp zijner liefde. Voor eene godminnende ziel, die kalmte en gerustheid zoekt in de vernede-

(1) In labore requies, in fletu solatium.

ringen, die zij moet ondergaan, in de smarten, die zij verduurt en in de verliezen, die zij lijdt, is het genoeg te weten, dat het de wil is van haren Welbeminde, dat zij dat lijden ondergaat. Alleen door te zeggen: « Zoo wil het mijn God, » vindt zij vrede en rust te midden van alle kwellingen. En deze is die goddelijke vrede, die alle zinnelijke vermaken te boven gaat. ¹ De H. Maria-Magdalena van Pazzi behoefde slechts de woorden « Gods wil » uit te spreken, om vervuld te worden van vreugde.

In dit leven moet een ieder zijn kruis dragen, doch het kruis valt hard, gelijk de H. Theresia zegt, voor hem die het sleept, maar niet voor hem die het omhelst. Job zegt: de Heer weet terzelfder tijd te wonden en te genezen. ² Zelfs versmadingen en kwellingen worden door de zoete zalving van den H. Geest zoet en aangenaam.

In elke ramp die ons overkomt, moeten wij met den goddelijken Meester zeggen: Ja! mijn Vader! het zij zoo, want aldus is het U behagelijk geweest! ³ — En zoo eenig tijdelijk ongeluk ons dreigt, laat ons dan

(1) Pax Dei, quæ exsuperat omnem sensum. Phil. 4. 7.

(2) Ipse vulnerat, et medetur. Jo. 5. 18.

(3) Ita, Pater! quoniam sic fuit placitum aucte te. Matth. 11. 26.

herhal
vinden
hetgee
zeer r
den d
H. Th

Ac
om
uwer
daar
volg
bem
luis
wil
een
Onc
lig
kar
Ik
he
U.
U
O
ve

herhalen : mijn God, handel naar uw goedvinden ; want nu reeds neem ik alles aan, hetgeen Gij voor mij bestemt. — Ook is het zeer nuttig zich dikwijls in den loop van den dag, aan God op te dragen, gelijk de H. Theresia placht te doen.

Verzuchtingen en gebeden.

Ach, mijn God ! hoe menigmaal ben ik, om mijn eigen wil te volgen, tegen den uwen opgestaan en heb hem veracht. Ik ben daarover ten uiterste bedroefd. In het vervolg, o Heer ! zal ik U, van ganscher harte beminnen, en U gehoorzamen. Spreek, ik luister. ¹ Zeg wat Gij van mij verlangt, alles wil ik volbrengen. Uw wil zal altijd mijn eenig verlangen, mijne eenige liefde zijn. Ondersteun mij in mijne zwakheid, o heilige Geest ! Gij zijt de goedheid zelve ; hoe kan ik dan iets anders beminnen dan U ? Ik bezweer U, trek door de zoetheid uwer heilige liefde al mijne genegenheden tot U. Ik verzaak aan alles, om mij geheel aan U te geven ; neem mij aan, en help mij. — O Maria, mijne Moeder, op U stel ik mijn vertrouwen.

(1) Loquere, Domine, quia audit servus tuus. I. Reg. 3. 10.

6de OVERWEGING.

DE LIEFDE IS EENE VERSTERKENDE KRACHT.

De liefde is sterk als de dood. ¹ Evenals er niets in de wereld is, dat aan de dood wederstaat, zoo is er ook geene moeilijkheid, of zij verdwijnt voor de vurigheid eener minnende ziel. Wanneer zij wil behagen aan het beminde voorwerp, dan kan niets de liefde weerhouden, noch verlies, noch verachting, noch smart: niets, zegt de H. Augustinus, kan weerstaan aan het vuur der liefde. ²

Het zekerste teeken, dat eene ziel waarlijk God bemint, is de getrouwheid aan zijne liefde zoo in voor- als in tegenspoed. De H. Franciscus van Sales zeide, ³ dat God even beminnelijk is wanneer Hij droefheid en wanneer Hij troost verzendt, omdat Hij alles uit liefde doet; ja, hoe meer Hij ons in dit leven beproeft, hoe meer Hij ons bemint. De H. Joannes Chrysestomus ⁴ achte

(1) Fortis est ut mors dilectio. Cant. 8. 6.

(2) Nihil tam durum quod amoris igne non vincatur. De Mor. Eccl. cath. c. 22.

(3) Am. de D. l. 9. ch. 9.

(4) In Eph. hom. 8.

den H
ketene
rukkin
nomen
Ook
midde
zij de
Hij h
te lij
tiran
hun
pleg
te zi
zegt
hij

C
ber
Nic
of
de
ui
m
ni
er

an

den H. Paulus gelukkiger, toen hij met ketenen lag gebonden, dan toen hij in verrukking in den derden hemel werd opgenomen.

Ook verheugden zich de Martelaren te midden van hunne smarten, en bedankten zij den Heer als voor de grootste gunst dat Hij hun toestond die pijnen voor zijne liefde te lijden. En de andere heiligen, die geene tirannen vonden om hen te pijnigen, zijn hun eigene beulen geworden, door de boetplegingen, die zij, om aan God aangenaam te zijn, zich zelve oplegden. Die bemint, zegt de H. Augustinus, lijdt niet, of indien hij lijdt, bemint hij het lijden. ⁴

Verzuchtingen en gebeden.

O God mijner ziel, ik zeg wel, dat ik U bemin, maar wat doe ik voor uwe liefde? Niets. Dus is dit een teeken dat ik U niet, of te weinig bemin. Mijn Jezus, zend mij den H. Geest, opdat Hij mij de kracht geve uit liefde tot U te lijden en iets te doen vóór mijne dood. O, welbeminde Verlosser! duld niet, dat ik sterve in den staat van lauwheid en ondankbaarheid, waarin ik tot nu toe

(1) In eo quod amatur, aut non laboratur aut et labor amatur. De Bono vid. c. 21.

heb geleefd ; verleen mij de genade van, na zoo menigmaal door mijne zonden de hel te hebben verdiend, het lijden te beminnen. O mijn God, die louter goedheid en liefde zijt ! Gij verlangt te wonen in mijne ziel, waaruit ik U zoo dikwijls heb verbannen. Kom, vestig er uw verblijf, neem haar in bezit, maak dat zij U alleen toebehoore. Ik bemin U, mijn Verlosser ; en bemin ik U, dan zijt Gij met mij, gelijk mij dit de H. Joannes verzekert. ¹ Daar Gij dus met mij zijt, bid ik U, vermeerder in mij de vlammen en versterk de ketenen uwer liefde, opdat ik niets anders verlange, zoeke en beminne dan U alleen, en mij, aldus aan U gebonden, nimmer meer van uwe liefde scheide. Ik wil, o Jezus, aan U, geheel aan U zijn. — O mijne Koningin en Voorspreester, Maria ! verkrijg mij de heilige liefde en de volharding.

(1) Qui manet in charitate, in Deo manet, et Deus in eo.
1. Jo. 4. 16.

7de OVERWEGING.

DE LIEFDE MAAKT DAT GOD IN ONZE ZIELEN
WOONT.

De H. Geest wordt de Gast der zielen genoemd. ¹ Dit is de heerlijke belofte welke Jezus-Christus gedaan heeft aan ieder die Hem bemint, toen Hij zeide: zoo gij mij bemint, zal ik mijnen Vader bidden, en deze zal u den H. Geest zenden, om voor altijd met u te blijven. ² De H. Geest verlaat eene ziel niet, tenzij Hij, gelijk het Concilie van Trente verzekert, door haar worde verstooten. ³

God woont dus in eene ziel, die Hem bemint; doch Hij verklaart niet voldaan te zijn, zoo wij Hem niet uit geheel ons hart beminnen. De H. Augustinus verhaalt, dat de Senaat van Rome weigerde Jezus-Christus op te nemen onder het getal der rijks-goden, omdat deze, zeide hij, een trotsche God was, die alléén wilde aanbeden worden. Dit is ten volle waar. De Heer verdraagt

(1) Dulcis hospes animæ.

(2) Si diligitis me, mandata mea servate. Et ego rogabo Patrem, et alium Paracletum dabit vobis, ut maneat vobiscum in æternum. Jo. 14. 15

(3) Non deserit, nisi deseratur. Sess. 6. c. 11.

geene deelgenooten in een hart dat verlangt Hem te beminnen; alléén wil Hij er wonen, en alléén door hetzelfde bemind worden. Zoo Hij niet het eenig voorwerp van deszelfs liefde is, benijdt Hij als het ware de schepselen, die deel hebben in dat hart, hetwelk Hij onverdeeld wenschte te bezitten. ² In één woord, Jezus is, gelijk de H. Hieronimus zegt, een jaloersche God. ²

Daarom prijst de hemelsche Bruidgom eene ziel, die, aan de tortelduif gelijk, in de eenzaamheid leeft, en zich voor de wereld verbergt; ³ want Hij wil niet dat de wereld eenig deel hebbe in de liefde dier ziel, die Hij geheel alleen wenscht te bezitten. Het is ook om die reden dat Hij zijne Bruid een gesloten hof noemt; ⁴ zij laat niet de minste aardsche genegenheid in haar hart binnendringen. Hoe! verdient Jezus niet al onze liefde, Hij, zegt de H. Joannes Chrysostomus, die zich geheel aan ons heeft gegeven? ⁵ Alles heeft Hij ons gegeven, zijn bloed en zijn leven, zoodat Hem niets meer te geven overblijft.

(1) An putatis quia inaniter Scriptura dicit: Ad invidiam concupiscit Spiritus qui habitat in vobis? Jac. 4. 5.

(2) Zelotypus est Jesus. Epist. ad. Eust.

(3) Pulchræ sunt genæ tuæ sicut turturis. Cant. 1. 9.

(4) Hortus conclusus soror mea sponsa. Cant. 4. 12.

(5) Totum tibi dedit, nihil sibi reliquit.

Ik
heel
uit m
waar
mij t
gehe
gans
en d
enke
Gij z
wilt
Gij l
Gij
lat
J K
vert

Lie
Va
zo
di

Verzuchtingen en gebeden.

Ik zie het, mijn God! Gij wilt dat ik geheel de uwe zij. Zoo menigmaal heb ik U uit mijne ziel verdreven en hebt Gij u gewaardigd er op nieuw in te treden en U met mij te vereenigen. O, neem nu bezit van geheel mijn wezen: heden geef ik mij gansch aan U: neem mij aan, mijn Jezus! en duld niet dat ik in het vervolg zelfs een enkel oogenblik zonder uwe liefde leve. Gij zoekt mij, en ik, ik zoek U alleen; Gij wilt mijne ziel, en mijne ziel wil U alleen; Gij bemint mij, en ik bemin U; en dewijl Gij mij bemint, hecht mij zoo vast aan U, dat ik mij nooit meer van U verwijdere. — O Koningin des Hemels, op U stel ik mijn vertrouwen.

8ste OVERWEGING.

DE LIEFDE IS EEN VEREENIGINGSBAND.

Gelijk de H. Geest, de ongeschapene Liefde, die een onverbreekbare band is, den Vader met het eeuwig Woord vereenigt, zoo vereenigt Hij ook onze zielen met God: dit, zegt de H. Augustinus, is eigen aan de

liefde Gods. ¹ Daarom riep de H. Laurentius Justinianus vol van vreugde uit : O Liefde ! gij zijt dus zulke sterke band, dat gij een God hebt kunnen binden en Hem met onze zielen vereenigen. ²

De banden der wereld zijn banden der dood, maar de banden van God zijn banden des levens en der zaligheid ; ³ want Gods banden zijn die der liefde, welke ons aan God, ons waar en eenig leven, binden.

Vóór de komst van Jezus-Christus, verwijderden de menschen zich van God : geheet als zij waren aan de aarde, weigerden zij zich met hunnen Schepper te vereenigen ; maar de Heer, die van teedre liefde overvloedde, heeft hen, gelijk Hij door den profeet Osee beloofd had, door de banden der liefde tot zich getrokken. ⁴ Die banden zijn de genaden, de verlichtingen, de opwekkingen om Hem te beminnen, de beloften des hemels, zoo overvloedig aan ons uitgedeeld, maar vooral Jezus-Christus dien Hij ons gegeven heeft in het Offer van het Kruis en in het Sacrament des Altaars, en ten

(1) Charitas est virtus conjungens nos Deo.

(2) O Charitas ! quam magnum est vinculum tuum, quo Deus ligari potuit ! Lign. v. de Char. c. 9.

(3) Vincula illius a'ligatura salutaris. Eccli. 6. 31.

(4) In funiculis Adam traham eos, in vinculis charitatis. Os. 11. 4.

laats
heeft

Oo
deze
mel
band
heili
zegt
den
voer

Aug
wat
mir
wat
haa
hag

M
plic
daa
wel
we
nw
ver

(
(
Col
(

laatste de H. Geest dien Hij ons geschonken heeft.

Ook wekt ons de profeet Isaïas op met deze woorden: O ziel, gij die voor den hemel zijt geschapen, verbreek de aardse banden, om u met God door den band der heilige liefde te vereenigen. ¹ — De liefde, zegt de Apostel, is een band, die alle deugden omvat en de ziel tot de volmaaktheid voert. ² Van daar dit woord van den H. Augustinus: bemin God, en doe overigens wat gij verkiest; ³ want hij, die God bemint, draagt zorg van alles te vermijden, wat aan het voorwerp zijner liefde mishaagt, en zoekt aan hetzelfde in alles te behagen.

Verzuchtingen en gebeden.

Mijn lieve Jezus! Gij hebt mij te zeer verplicht U te beminnen; Gij hebt te veel gedaan om mijne liefde te verkrijgen. Ik zou wel zeer ondankbaar zijn, indien ik U maar weinig beminde, of indien ik, nadat Gij nu bloed en uw leven voor mij hebt gegeven, mijn hart tusschen U en de schepselen

(1) Solve vincula colli tui, captiva filia Sion. Is. 62. 2.

(2) Charitatem habete, quod est vinculum perfectionis. Col. 3. 14.

(3) Ama, et fac quod vis.

verdeelde ! Van alles wil ik mij onthechten en op U alleen geheel mijne genegenheid vestigen ; doch ik ben te zwak om dat voornemen te volbrengen ; geef gij dus, die het mij ingeeft, ook de kracht om het te volbrengen. Mijn welbeminde Jezus ! doorboor mijn hart met den zoeten pijl uwer liefde, opdat ik altijd kwijne van verlangen om U te bezitten, en van liefde tot U verteerd worde. Maak dat ik U altijd zoek, niets dan U begeere, en U altijd vinde. U alleen, mijn Jezus ! wil ik, en niets buiten U. Laat mij onophoudelijk gedurende mijn leven, en vooral in mijn stervensuur herhalen : U alleen, mijn Jezus ! wil ik, en niets buiten U. — Maria, mijne Moeder ! maak dat ik voortaan niets anders beminne, dan God alleen.

9de OVERWEGING.

DE LIEFDE IS EEN SCHAT DIE ALLE GOEDEREN
IN ZICH BESLUIT.

De liefde is een schat, en om dien te verkrijgen moet men, zegt het Evangelie, alles verlaten. Zij is een schat van oneindige waarde, want door haar worden wij deelach-

tig a
God
men
om z
eeni
— D
der
de H
alle
vind
H
lang
hou
kur
die
is h
ont
ver
Ind
sch
en
zoo

wa
gi
s
su
tu

tig aan de vriendschap van God. ¹ Hij die God bezit, bezit alles. — Waarom dan, o mensch ! roept de H. Augustinus uit, waarom zoekt gij iets anders ? Zoek alleen het eenig goed, waarin alle goed ligt besloten. — Doch wij kunnen God niet vinden, zonder aan de schepselen te verzaken, gelijk de H. Theresia leert : onthecht uw hart van alle dingen en zoekt God, dan zult gij Hem vinden.

Hij, die God vindt, bezit al wat hij verlangt. ² Het menschelijk hart haakt onophoudelijk naar goederen, die het gelukkig kunnen maken ; en zoo lang het zich, om die te verkrijgen, naar de schepselen wendt, is het nooit tevreden, wat het ook daarvan ontvange ; maar zoodra het naar God alleen verlangt, vervult de Heer al zijne wenschen. Inderdaad, wie zijn de gelukkigste menschen op aarde, zijn het niet de Heiligen ? en waarom ? omdat zij God alléén willen en zoeken.

Eens ontmoette een prins, die op jacht was, een kluizenaar, die door het bosch ging ; de prins vroeg hem, wat hij deed in

(1) Infinitus enim thesaurus est hominibus, quo qui usi sunt, participes facti sunt amicitiae Dei. Sap. 7. 14.

(2) Delectare in Domino, et dabit tibi petitiones cordis tui. Ps. 36. 4.

die wildernis ; « en gij, heer, » vroeg op zijne beurt de kluizenaar, « wat komt gij hier doen ? » « Ik kom hier wild zoeken, » antwoordde de prins. « En ik, » antwoordde nu de kluizenaar, « ik zoek God. » — De tiran, die den H. Clemens, bisschop van Ancijra, liet pijnigen, bood hem goud en edelgesteenten aan, om hem hierdoor Jezus-Christus te doen verzaken ; de heilige gaf een diepen zucht en riep uit : « Maar hoe, een God vergelijken met een weinig slijk ! »

Gelukkig hij, die de waarde der goddelijke liefde kent, en dien schat zoekt te bekomen ! zoo hij haar verkrijgt, zal hij zich zelve van alles ontdoen, om niets dan God alleen te bezitten. « Wanneer het huis in brand staat, » zegt de H. Franciscus van Sales, « werpt men alle huisraad door de vensters. » De groote dienaar Gods, pater Paulus Segneri de jongere, was gewoon te zeggen, dat de liefde eene roofster is, die ons alle aardse genegenheden onttrekt, zoodat wij kunnen uitroepen : Wat, o Heer ! verlang ik, tenzij U alléén ?

Verzuchtingen en gebeden.

Tot nu toe, mijn God ! heb ik niet U, maar mij zelve en mijne voldoening ge-

zoekt.
U ver
Doch
mij
zigt v
God !
U te
mijn
schat
bruil
kies
Mijn
U, na
o H.
teer
tot v
U zi
te h
en r
bede

(1)
3. 25

zoekt, en om mij die te verschaffen, heb ik U verlaten, U, die het hoogste goed zijt. Doch de profeet Jeremias troost mij, door mij te verzekeren, dat Gij enkel goedheid zijt voor hen die U zoeken. ¹ Mijn geliefde God! ik erken gezondigd te hebben, door U te verlaten; het is mij leed uit geheel mijn hart. Ik weet, dat Gij een oneindige schat zijt; ik wil die verlichting niet misbruiken; ik verzaak aan alles en U alleen kies ik tot voorwerp mijner genegenheid. Mijn God, mijne Liefde, mijn Al! ik bemin U, naar U verlang, naar U verzucht ik. Kom, o H. Geest, en door uw goddelijk vuur verkeer in mij elke genegenheid, die U niet tot voorwerp heeft. Maak, dat ik geheel aan U zij, en alles in het werk stelle om aan U te behagen. — O Maria, mijne Voorspraak en mijne Moeder! help mij door uwe gebeden.

(1) Bonus est Dominus... animæ quarenti illum. Thren. 3. 25.

10de OVERWEGING.

MIDDELEN OM TOT DE LIEFDE GODS EN TOT DE
HEILIGHEID TE GERAKEN.

Hoe meer men God bemint, hoe heiliger men is. Welnu, de H. Franciscus van Borgia zeide, dat de liefde Gods door middel van het gebed 's menschen hart binnendringt; doch de versterving verwijdt er de aard-sche genegenheden uit, en stelt het in staat dit heilig vuur te ontvangen. Hoe grooter plaats de aarde in het hart inneemt, hoe kleiner er overblijft voor de heilige liefde. De goddelijke Wijsheid woont niet bij hen, die in vermaken leven. ¹ Daarom trachtten de Heiligen hunne zinnen en hunne eigen-liefde zoo veel mogelijk te versterven. De Heiligen zijn klein in getal; maar wij moeten leven met het klein getal, indien wij met het klein getal willen zalig worden, zegt de H. Joannes Climacus. ² En de H. Bernardus verzekert, dat men de volmaakt-heid niet kan bereiken, zonder een buiten-gewoon leven te leiden. ³

(1) Nec invenitur in terra suaviter viventium. Job. 28. 13.

(2) Vive cum paucis, et vis regnare cum paucis.

(3) Perfectum non potest esse nisi singulare.

Dus, om heilig te worden moet men er eerst naar verlangen, en dat verlangen moet gepaard gaan met een vast voornemen. Er zijn er, die altijd verlangen, maar nooit de hand aan het werk slaan. De H. Theresia zeide, dat de duivel geene vrees heeft voor de zielen die geen vast besluit maken, en dat, van den anderen kant, God de kloekmoedige zielen bemint. De duivel tracht ons de gedachte om groote dingen voor God te verrichten als hoovaardigheid te doen aanzien: ja het zou hoovaardigheid zijn, indien wij hierin alleen op onze eigene krachten steunden; maar er is geene hoovaardigheid gelegen in het voornemen om zich te heiligen, wanneer men op God steunt en met den Apostel zegt: Ik vermag alles in Hem, die mij versterkt. ¹

Men moet zich dus wapenen met moed, een vast voornemen maken, en de hand aan het werk slaan. Het gebed vermag alles: wat wij niet kunnen doen door onze eigene krachten, dat vermogen wij met den bijstand van God, die beloofd heeft ons te zullen geven hetgeen wij Hem zullen vragen. ²

(1) Omnia possum in eo qui me confortat. Phil. 4. 13.

(2) Quodcumque volueritis, petetis, et fiet vobis. Is. 45. 7.

Verzuchtingen en gebeden.

Mijn dierbare Verlosser ! Gij verlangt mijne liefde, en beveelt mij U uit geheel mijn hart te beminnen ; ja, mijn Jezus ! ik wil U uit geheel mijn hart beminnen. Ik vertrouw, o God, op uwe barmhartigheid, en durf zeggen, dat de zonden, die ik heb bedreven, mij niet doen vreezen ; want nu haat en verfoei ik ze boven alles, en ik weet, dat Gij de zonden vergeet van eene ziel, die berouw heeft en U bemint : en daar ik U meer dan de anderen heb beleedigd ; wil ik ook, door uwe hulp, U meer dan de anderen beminnen. Mijn zoete Zaligmaker ! Gij wilt dat ik heilig worde, en ik wil mij heiligen, om aan U te behagen. Ik bemin U, oneindig Goed ! ik geef mij geheel aan U ; Gij zijt mijn eenigste goed, mijne eenige liefde. Neem mij aan, o mijne Liefde, maak dat ik geheel de uwe zij, en duld niet, dat ik U weder beleedige. Geef, dat ik geheel voor U verteerd worde, gelijk Gij U zelven geheel voor mij verteerd hebt. — Maria, Bruid van den H. Geest, Gij, die het meest bemint en het meest bemind wordt, verwerf mij de heilige liefde en de volharding.

VAN

~~~~~

JE

To
door
had
om
wist
wild
dal
men
aan
verl
Petr
heic
aan
dra
de
zij

(
mu

OVERWEGINGEN

VOOR HET OCTAAF

VAN HET ALLERH. SACRAMENT

1ste OVERWEGING.

JEZUS' LIEFDE IN HET ALLERHEILIGSTE
SACRAMENT.

Toen onze liefdevolle Verlosser, nadat Hij door zijne dood het werk onzer verlossing had volbracht, deze wereld moest verlaten om tot zijnen Vader weder te keeren, en wist dat zijn laatste uur gekomen was, ¹ wilde Hij ons niet alleen laten in dit tranendal ; en wat deed Hij ? Hij stelde het Sacrament des Altaars in, waar Hij zich zelven aan ons gaf, om geheel en al met ons te verblijven. « Geene tong, zegt de heilige Petrus van Alcantara, is bekwaam de grootheid der liefde uit te drukken, welke Jezus aan elke ziel die in staat van genade is, toedraagt ; daarom toen die teedere Bruidgom de aarde ging verlaten, wilde Hij niet dat zijne verwijdering voor zijne beminde Bruid

(1) Sciens Jesus quia venit hora ejus, ut transeat ex hoc mundo ad Patrem. Jo. 13. 1.

eene oorzaak zou zijn van Hem te vergeten, en Hij liet haar tot gedachtenis dit goddelijk Sacrament na, waarin Hij zelf verblijft. Alzoo stelde Jezus, voor zijne dood, daar Hij van ons niet wilde gescheiden worden, dit Sacrament van liefde in, om met ons te verblijven tot het einde der wereld, zoodat Hij heeft kunnen zeggen, dat Hij ons nooit zou verlaten: «Zie, ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld.» ¹ Ziet Hem dan, gelijk het geloof ons leert, ziet Hem op zoo vele altaren, waar Hij als in even zoo vele gevangenissen van liefde blijft opgesloten, om zich te laten vinden van al wie Hem zoekt. — Maar, o Heer! zeide de heilige Bernardus, dit betaamt niet aan uwe Majesteit. — Jezus antwoordt: Het is genoeg dat het betame aan mijne liefde.

De bedevaarders die naar Jerusalem gaan om de Grot te bezoeken waarin het mensch geworden Woord is geboren, het Gerechts-hof waar Hij werd gegeeseld, den Calvarie-berg waarop Hij stierf, en het Graf waarin Hij werd begraven, gevoelen eene teedere godsvrucht bij het zien dier heilige plaatsen; maar hoeveel grooter moet onze gods-

(1) Ego vobiscum sum omnibus diebus, usque ad consummationem saeculi. Matth. 28. 20.

vrucht
waaro
in he
biedw
verhe
te vin
mak

O
liefde
uitv
doe
U h
dur
zie
ga
ke
he
ne
ee
zi
w
a
e
l

vrucht niet zijn, bij het zien van een altaar waarop Jezus persoonlijk tegenwoordig is in het allerheiligste Sacrament! De eerbiedwaardige Pater Avila zeide, dat er geen verhevener noch godvruchtiger heiligdom te vinden is dan eene kerk waar onze Zaligmaker verblijft in zijn Sacrament van liefde.

Verzuchtingen en gebeden.

O mijn allerliefste Jezus! o God vol van liefde voor de menschen! wat kunt Gij nog uitvinden om U van die ondankbaren te doen beminnen? Ach! indien de menschen U beminden, zeker zouden al de kerken gedurig vol personen zijn, die met het aangezicht ter aarde U zouden aanbidden en gansch van liefde tot U ontvlamd, U bedanken, als zij U met de oogen des geloofs in het tabernakel verborgen zouden zien. Maar neen, zij vergeten U, U en uwe liefde, om eenen mensch te gaan bezoeken van wien zij de eene of andere ellendige gunst verwachten; en Gij, o Heer! Gij blijft daar alleen en verlaten. O! konde ik door mijne eerbewijzingen zoo veel ondankbaarheid herstellen! Het doet mij leed, zelf in vroegere dagen onverschillig en ondankbaar gelijk zij geweest te zijn; maar zoo wil ik

voortaan niet meer zijn; ik heb besloten U zoo veel ik kan gezelschap te houden. Ontsteek mij met het vuur uwer heilige liefde, opdat ik voortaan niet meer leve dan om U te beminnen en om U te behagen. Gij verdient de liefde van alle harten; heb ik U vroeger veracht, thans verlang ik niets anders dan U te beminnen. Mijn Jezus! Gij zijt mijne liefde en al mijn goed. «Mijn God en mijn Al!»¹

Heilige Maagd, Maria! verkrijg mij eene groote liefde tot het allerheiligste Sacrament.

2de OVERWEGING.

JEZUS VERBLIJFT OP DE ALTAREN OPDAT ALLEN TOT HEM Zouden KUNNEN NADEREN.

De heilige Theresia zeide, dat het hier op aarde niet aan alle onderdanen vergund wordt tot hunnen vorst te spreken; ten hoogste mogen de armen verhoplen hem door iemand anders te spreken. — Maar om U te spreken, o Koning des hemels! heeft men niemand anders noodig; al wie het

(1) Deus meus, et omnia.

verlan
Sacr
ven en
den.
dat Je
jesteit
van h
in te
nemo
Ac
de al
« Ko
belac
Kom
die z
kom
zult
kwa
H
alle
vluc
op
kun
ger
ger
vee
(
ego

verlangt, vindt U altijd in het Allerheiligste Sacrament, en kan zich volgens zijn believen en geheel vrijmoedig met U onderhouden. — Dezelfde Heilige zeide daarenboven, dat Jezus in het Heilig Sacrament zijne majesteit verborgen heeft onder de gedaante van brood, om ons des te meer vertrouwen in te boezemen, en om ons alle vrees te benemen van tot Hem te naderen.

Ach ! Jezus schijnt ons onophoudelijk op de altaren deze zoete woorden toe te roepen: « Komt tot mij, gij allen die vermoeid en beladen zijt, en ik zal u verkwikken. » ¹ Komt tot mij, gij die arm zijt ; komt, gij die ziek zijt ; komt, gij die bedrukt zijt ; komt, rechtvaardigen en zondaars ; in mij zult gij het hulpmiddel vinden voor al uwe kwalen en voor al uwe kwellingen.

Het verlangen van onzen Zaligmaker is allen te troosten, die tot Hem hunne toevlucht nemen ; dag en nacht verblijft Hij op de altaren, opdat alle geloovigen zouden kunnen tot Hem naderen en van Hem de genaden ontvangen. Ook vonden de Heiligen, gedurende hun leven op aarde, zoo veel genoegen in het verblijven aan de voc-

(1) Venite ad me omnes, qui laboratis et onerati estis, et ego reficiam vos. Matth. 11. 28.

ten van Jezus in zijn Heilig Sacrament, dat gansche dagen en nachten hun maar een oogenblik toeschenen. De gravin van Feria, kloosterlinge van de heilige Clara geworden, was nooit verzadigd van op de koor voor het Tabernakel te blijven. Toen men haar op zekeren dag vroeg, wat zij deed gedurende die lange uren die zij aan den voet des altaars doorbracht, antwoordde zij met verwondering: « Hoe! wat men doet vóór het Heilig Sacrament? Wat men daar doet? men denkt, men bemint, men vraagt!... » . Wanneer de heilige Philippus Neri het Heilig Sacrament zag, riep hij uit: « Ziedaar mijne liefde! ziedaar al mijne liefde! » Ach! indien Jezus al onze liefde was, dagen en nachten in zijne tegenwoordigheid doorgebracht zouden ons ook maar korte oogenblikken toeschijnen.

Verzuchtingen en gebeden.

Voortaan, o mijn Jezus! hoop ik ook te zeggen, zoo dikwijls ik U op het altaar kom bezoeken: Ziedaar mijne liefde! ziedaar al mijne liefde! Ja, mijn allerliefste Verlosser! dit is mijn verlangen; ik wil niets meer beminnen dan U; ik wil dat Gij de eenige liefde mijner ziel zijt. Ik zou van droefheid sterven, als ik denk dat ik vroe-

ger de schepselen en mijne eigene voldoeningen meer dan U heb bemind, en dat ik U, o oneindig Goed ! den rug heb gekeerd. Maar, omdat Gij mij niet wilt zien verloren gaan, hebt Gij mij met zoo veel geduld verdragen, en, in plaats van mij naar verdienste te straffen, hebt Gij mijn hart met zoo veel liefdepijlen doorboord, dat ik U niet langer heb kunnen wederstaan, en dat ik mij ten laatste aan U heb overgegeven. Ik zie, nu wil is dat ik U gansch toebehoore, maar, dewijl Gij het wilt, bewerk het dan, o Heer ! want Gij moet maken dat het geschiede : verlos mij van alle gehechtheid aan de aarde en aan mij zelve, en maak dat ik niets zoek dan U, aan niets denke dan aan U, dat ik van niets spreke dan van U, en dat het eenig voorwerp mijner begeerten, mijner verzuchtingen zij van liefde tot U te branden, voor U te leven en te sterven. — O Liefde van mijn Jezus ! kom, maak u meester van geheel mijn hart, en verdrijf daar uit alle genegenheid die niet voor God is. — Ik bemin U, mijn Jezus ! ik bemin U, mijn Leven, mijn Schat, mijne Liefde, mijn Al !

O Maria, mijne Hoop ! bid voor mij, en maak dat ik geheel aan Jezus zij.

3de OVERWEGING.

OVER HET GROOT GESCHENK WELK JEZUS-CHRISTUS
ONS HEEFT GEDAAN, MET ZICH IN HET HEILIG
SACRAMENT AAN ONS TE GEVEN.

Jezus-Christus heeft zijne liefde tot ons niet kunnen voldoen met zijn goddelijk leven in eene zee van smaad en lijden voor ons ten beste te geven, en ons zijne liefde te toonen; om ons nog meer te verplichten Hem te beminnen, wilde Hij ons, daags voor zijne dood, zijn lichaam en zijn bloed, en geheel zich zelven, tot spijs in het heilig Sacrament nalaten.

God is almachtig; doch, nadat Hij zich in dit Sacrament van liefde aan eene ziel heeft gegeven, kan Hij haar niets meer geven. De Kerkvergadering van Trente zegt, dat onze Zaligmaker, met zich in de Heilige Communie aan ons te geven, als het ware al de schatten zijner oneindige liefde heeft uitgeput. ¹ Een eenvoudig onderdaan, zegt de heilige Franciscus van Sales, zou het als eene groote eer aanzien, indien zijn vorst

(1) *Divitias divini sui erga homines amoris velut effudit*
Bess. 13. cap. 2.

hem eenige spijsen van zijne tafel toezond; en wat zou hij zeggen, indien hij hem een gedeelte van zich zelve aanbood? Welnu, in de Heilige Communie, geeft ons de Zoon Gods tot voedsel, niet eene spijs van zijne tafel, noch een gedeelte van zich zelve, maar geheel zijn lichaam: «Neemt en eet, dit is mijn lichaam;» ¹ en met zijn lichaam geeft Hij ons ook zijne ziel en zijne godheid; zoodat, zegt de heilige Joannes Chrysostomus, onze Zaligmaker, met zich zelve in dit Sacrament aan ons te geven, ons al geeft wat Hij bezit en niets voor zich behoudt. ² O wonder der goddelijke liefde! de Heer van het heelal, geeft zich geheel aan ons.

Verzuchtingen en gebeden.

Mijn lieve Jezus! wat zoudt Gij meer kunnen deen om U van ons te doen beminnen? Ach! doe ons begrijpen de overmaat van liefde die Gij ons hebt bewezen, toen Gij spijs hebt willen worden, om U met ons arme zondaars te vereenigen. Mijn zoete Verlosser! zoo groot is dan uwe teederheid voor mij geweest, dat Gij niet hebt gewei-

(1) Accipite et comedite; hoc est corpus meum. Matth. 26. 26.

(2) Totum tibi dedit, nihil sibi reliquit.

gerd U zelven dikwijls in de Heilige Communie aan mij te geven ; en ik, ondankbare, heb U zoo dikwijls uit mijne ziel verbannen ! Maar Gij kunt een vermorzeld en verootmoedigd hart niet versmaden. Voor mij zijt Gij mensch geworden, voor mij zijt Gij gestorven, Gij zijt zoo ver gegaan dat Gij voor mij spijs zijt geworden ; na dit alles, wat blijft U nog te doen om mijne liefde te winnen ? Ach ! konde ik van droefheid sterven, telkens ik mij herinner uwe genade alzoo veracht te hebben ! O mijne Liefde ! het is mij van ganscher harte leed U beleedigd te hebben. Ik bemin U, oneindige Goedheid ! ik bemin U, oneindige Liefde ! al mijn verlangen is U te beminnen ; en al mijne vrees is te leven zonder U te beminnen. Mijn welbeminde Jezus ! weiger niet in mijne ziel weder te komen. Kom, o Heer ! ik heb besloten liever duizendmaal te sterven dan U nogmaals te verstooten, en ik wil alles doen om aan U genoeg te geven ; kom en ontsteek mij geheel en al met uwe liefde ; doe mij alles vergeten om aan U alleen te denken, U alleen te zoeken, mijn opperste en eenig Goed !

O Maria, mijne teedere Moeder ! bid voor mij, en, door uwe gebeden maak mij dank-

baar
heel

OVER
BE

was
Vad
heb
Dit
Joan
doo
gin
wijs
ges
lig
hee
ken
mu
hee
ber

(1
mun
nos.
(2
(3

baar jegens mijn Jezus, die mij zoo zeer heeft bemind.

~~~~~

4de OVERWEGING.

OVER DE GROOTE LIEFDE WELKE JEZUS ONS HEEFT
BEWEZEN IN HET ALLERHEILIGSTE SACRAMENT.

« Daar Jezus wist dat zijn uur gekomen was om uit deze wereld over te gaan tot den Vader, zoo heeft Hij, na de zijnen geliefd te hebben.... hen ten uiterste liefgehad. » ¹ Dit zijn de woorden van den Evangelist Joannes. Daar Jezus wist dat het uur zijner dood gekomen was, zoo wilde Hij, eer Hij ging sterven, ons het grootst mogelijke bewijs zijner liefde achterlaten, en dit was het geschenk van zich zelve in het Allerheiligste Sacrament. — Deze woorden : « Hij heeft hen ten uiterste liefgehad, » ² betee-kenen, zegt de heilige Joannes Chrysostomus, dat Hij hen met de uiterste liefde heeft bemind. ³ De goddelijke Zaligmaker beminde de menschen met de grootste liefde

(1) Sciens Jesus quia venit hora ejus, ut transeat ex hoc mundo ad Patrem, cum dilexisset suos... in finem dilexit nos. Jo. 13. 1.

(2) In finem dilexit eos.

(3) Extremo amore dilexit eos.

met welke Hij hen kon beminnen, toen Hij hun geheel zich zelven gaf.

En wanneer heeft Jezus-Christus dit aanbiddelijk Sacrament ingesteld, in hetwelk Hij ons zich zelven geeft? In den nacht vóór zijne dood, gelijk de Apostel ons doet opmerken: « In den nacht, waarin Hij geleverd werd, nam Jezus brood, en gedankt hebbende brak Hij het en zeide: Neemt en eet, dit is mijn lichaam. »¹ In het oogenblik waarop de menschen zich voorbereiden om om Hem ter dood te brengen, wilde Hij hun dit laatste bewijs zijner liefde geven. De liefdeblijken welke onze vrienden ons in het oogenblik hunner dood geven, blijven dieper in ons hart gedrukt; daarom wilde Jezus ons zijn Heilig Sacrament bij het naderen van zijne dood schenken.

Dit kostbaar geschenk wordt dus met recht door den heiligen Thomas, Sacrament van liefde, en Onderpand van liefde genoemd.² en door den heiligen Bernardus: Liefde der liefden,³ dewijl Jezus in dit Sacrament al wonderen zijner liefde tot de menschen ver-

(1) In qua nocte tradebatur, accepit panem, et gratias agens fregit, et dixit: Accipite et manducate; hoc est corpus meum. I. Cor. 11. 23.

(2) Sacramentum charitatis, summæ charitatis pignus.

(3) Amor amorum.

eenigd en voltrokken heeft. Daarom noemde de heilige Maria Magdalena van Pazzi den dag waarop dit Sacrament werd ingesteld, «Dag der liefde.»

Verzuchtingen en gebeden.

O Jezus! die met eene eeuwige liefde bemint, en met eene eeuwige liefde verdient bemind te worden! hoe komt het dat de menschen U zoo weinig beminnen? Wat zoudt Gij nog meer kunnen doen om hunne liefde te winnen? Ach! lieve Jezus! Gij die zoo beminnelijk en zoo beminnend zijt, doe U kennen en doe U beminnen. Wanneer zal ik U beminnen gelijk Gij mij bemind hebt? Ik bid U doe mij meer en meer de grootheid uwer goedheid kennen, opdat ik altijd meer en meer van liefde tot U brande, en mij al meer en meer beijvere om aan U te behagen. O vreugde mijns harten! hadde ik U altoos bemind! Helaas! er was een tijd dat ik, niet alleen U niet beminde, maar zelfs uwe genade en uwe liefde verachtte. Hetgeen mij troost, is de droefheid die ik daarover gevoel; want uwe belofte van te vergeven aan hem die leedwezen heeft, doet mij vergiffenis verwachten. Tot U, mijn Zaligmaker! richt ik al mijne genegenhe-

den; door de verdiensten van uw lijden, help mij U uit al mijne krachten bemin-
nen. Och! konde ik sterven voor U, gelijk
Gij voor mij zijt gestorven!

O Maria, Moeder van God! verkrijg mij
de genade voortaan niets anders te bemin-
nen dan God.

5de OVERWEGING.

OVER DE VEREENIGING VAN DE ZIEL MET JEZUS
IN DE HEILIGE COMMUNIE.

De heilige Dionysius Arcopagita zegt, dat
de voornaamste uitwerking der liefde is,
tot de vereeniging te brengen. Ook heeft
Jezus-Christus juist daarom de Heilige Com-
munie ingesteld, om zich op de innigste
wijze met onze zielen te vereenigen. Hij had
zich aan ons gegeven tot Meester, tot Voor-
beeld, tot Slachtoffer; er bleef een laatste
graad van liefde over, die van zich als spijs
aan ons te geven, om eene en dezelfde zaak
met ons te worden, gelijk de spijs eene en
dezelfde zaak wordt met hem die ze neemt;
en dit deed Hij door dit Sacrament van

liefde
Bern

H
wees

vere

heef

met
een
Hen

cisc
zijn

mee

dan
ziel

onz
me

gel
vun

een
dat

der
ge

o
tiu

(
bu
cib

(
are

liefde in te stellen ; alzoo spreekt de heilige Bernardinus van Siena. ¹

Het is Jezus-Christus dan niet genoeg geweest zich met de menschelijke natuur te vereenigen ; door dit geheim van liefde, heeft Hij het middel willen vinden om zich met ieder van ons in het bijzonder te vereenigen, om geheel en al te zijn aan al wie Hem ontvangt. Dit deed den heiligen Franciscus van Sales uitroepen : « Neen, in geen zijner werken ziet men de Zaligmaker ons meer liefde of meer teederheid bewijzen dan in dit, waar Hij, om zoo te spreken, zich vernietigt en tot spijs maakt om tot in onze zielen binnen te dringen en zich innig met het hart en met het lichaam zijner geloovigen te vereenigen. » Dewijl Jezus ons vurig beminde, wilde Hij zich met ons vereenigen in het Sacrament des Altaars, opdat wij eene en dezelfde zaak met Hem zouden zijn ; dit is de gedachte van den heiligen Joannes Chrysostomus. ² In een woord, o God van liefde ! roept de heilige Laurentius Justinianus uit, Gij hebt gewild dat ons

(1) *Ultimus gradus amoris est, cum se dedit nobis in cibum ; quia dedit se nobis ad omnimodam unionem, sicut cibus et cibans invicem uniuntur.* T. 2. s. 54. a. 1. c. 1.

(2) *Semetipsum nobis immiscuit, ut unum quid simus ; ardentius enim amantium hoc est.* Ad pop. Aut. hom. 61.

hart maar een hart zou uitmaken met het uwe. ¹

Dit heeft ons daarenboven de Zaligmaker zelf verklaard, met deze woorden : « Wie mijn vleesch eet, blijft in mij, en ik in hem. » ² Alzoo, hij die communiceert is in Jezus, en Jezus is in hem ; en die vereeniging is geenszins van enkele genegenheid, maar eene wezenlijke en waarachtige vereeniging. « Even als twee stukken gesmolten was zich samen vereenigen, zegt de heilige Cyrillus van Alexandrië, zoo wordt hij die communiceert, eene en dezelfde zaak met Jezus-Christus. » — Wanneer wij dan communiceeren, verbeelden wij ons dat de Zaligmaker ons deze woorden toespreekt, welke Hij op zekeren dag sprak tot zijne beminde dienaars Margaretha van Yperen : « Zie, mijne dochter, de schoone vereeniging welke bestaat tusschen mij en U ; bemin mij dus, laat ons altoos vereenigd blijven door de liefde, en nooit meer van malkander scheiden. »

(1) Voluisti ut tecum unum cor haberemus. De Inc. div. am. c. 5.

(2) Qui manducet meam carnem..., in me manet, et ego in illo. Jo. 6. 57.

O
en
mur
noot
niet
niet
dat
zal
Mij
toel
sche
alto
Ach
doo
zull
her
hal
sch
ik
nie
kla
en
mij
and
(
(

Verzuchtingen en gebeden.

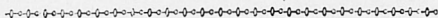
O, lieve Jezus! dit is hetgeen ik U vraag en U altoos wil vragen in de heilige Communie. Laat ons altijd vereenigd blijven en nooit meer scheiden. Ik weet dat Gij U niet van mij zult scheiden, indien ik mij niet het eerst van U scheid; maar ik vrees dat ik mij in de toekomst nogmaals van U zal scheiden, gelijk ik eertijds gedaan heb. Mijn lieve Verlosser! ik bid U, wil het niet toelaten. « Laat niet toe dat ik van U gescheiden worde. »¹ Tot de dood toe, zal ik altoos aan dit gevaar zijn bloot gesteld. Ach! ik smeeik U door de verdiensten uwer dood, maak dat ik sterve liever dan U nog zulke groote belediging aan te doen. Ik herhaal en vraag U de genade altoos te herhalen: Laat niet toe dat ik ooit van U scheide. — O God mijner ziel! ik bemin U, ik bemin U; ik wil U altoos beminnen en niets anders beminnen dan U alleen. Ik verklaar voor hemel en aarde, dat ik U alleen en niets anders wil. Mijn Jezus! aanhoor mij, ik herhaal: U alleen wil ik, en niets anders.

O Moeder van barmhartigheid, teedere

(1) Ne permittas me separari a te.

Maria ! bid op dit oogenblik voor mij ; verkrijg mij de genade, dat ik niet meer van Jezus scheide, en dat ik niets anders meer beminne dan Jezus.

6de OVERWEGING.

OVER HET VERLANGEN VAN JEZUS OM ZICH MET
ONS TE VEREENIGEN IN DE HEILIGE COMMUNIE.

« Daar Jezus wist dat zijn uur gekomen was, » ¹ zegt de heilige Joannes. — Maar hoe kon Jezus *zijn uur* noemen, den nacht in welken Hij zijn bitter lijden moest beginnen ? Ach ! het is omdat dit het uur was, naar hetwelk Hij geheel zijn leven had verzucht, dewijl Hij alsdan het Allerheiligste Sacrament moest instellen, dat bestemd was om zijne vereeniging met onze geliefde zielen te voltrekken, voor welke Hij weldra zijn bloed en zijn leven ging ten beste geven. Ook zeide Hij op dit oogenblik tot zijne leerlingen : « Met vurig verlangen heb ik verlangd dit Paaschlam met u te eten. » ² Vurige woorden door dewelke Hij

(1) Sciens Jesus quia venit hora ejus. Jo. 13. 1.

(2) Desiderio desideravi hoc pascha manducare vobiscum. Luc. 22. 15.

ons
geve
dit
lang
zegt
nen
den
V
Jezu
en
leer
Hij
eet,
aan
hei
me
wig
doe
« T
me
hel

(
(
Ag
(
26.
(
Jo
(
bit

ons zijn groot verlangen wilde te kennen geven, om zich met ons te vereenigen in dit Sacrament van liefde. « Met groot verlangen heb ik verlangd ! » ¹ deze woorden, zegt de heilige Laurentius Justinianus, kunnen alleen voortkomen uit een hart brandende van eene onmeetbare liefde. ²

Welnu, het vuur dat alsdan het hart van Jezus verteerde, is thans niet verminderd ; en de uitnoodiging welke Hij aan zijne leerlingen deed om Hem te ontvangen, doet Hij insgelijks aan ons allen : « Neemt en eet, dit is mijn lichaam. » ³ Zelfs om ons aan te wakkeren om Hem met meer vurigheid te ontvangen, belooft Hij ons den hemel. « Die mijn vleesch eet... heeft het eeuwig leven. » ⁴ En Hij bedreigt ons met de dood, zoo wij weigeren Hem te ontvangen. « Tenzij Gij het vleesch van den Zoon des menschen eet... zult gij het leven in u niet hebben. » ⁵

Die uitnoodigingen, die beloften, die be-

(1) Desiderio desideravi !

(2) Flagrantissimæ charitatis est vox hæc. De Tr. Chr. Ag. c. 2.

(3) Accipite et comedite ; hoc est corpus meum. Matth. 26. 26.

(4) Qui manducat meam carnem..., habet vitam æternam. Jo 6. 55.

(5) Nisi manducaveritis carnem Filii hominis..., non habebitis vitam in vobis. Jo. 6. 55.

dreigingen komen allen voort uit het groot verlangen van Jezus om zich met ons te vereenigen in de heilige Communie, en dat verlangen komt voort uit de groote liefde welke Hij ons toedraagt. Eens zeide Hij tot de H. Mechtildis: «De gretigheid met welke de bieën zich op de bloemen werpen om er den honig uit te zuigen, is niet te vergelijken bij die met welke Ik tot uwe ziel kom, wanneer zij Mij verlangt te ontvangen.» ¹ Gelijk Jezus ons bemint, zoo wil Hij dat wij Hem beminnen, en gelijk Hij naar ons verlangt, zoo wil Hij dat wij naar Hem verlangen, zegt de heilige Gregorius van Nazianze. ² Gelukkig is de ziel, die tot de Heilige Tafel nadert met een groot verlangen om Jezus te ontvangen.

Verzuchtingen en gebeden.

Mijn aanbiddelijke Jezus! om ons te doen begrijpen dat Gij ons bemint, hadt Gij ons geen grooter bewijs uwer liefde kunnen geven; uw leven hebt Gij voor ons ten beste gegeven; in het Allerheiligste Sacrament hebt Gij U zelven nagelaten, opdat wij ons daar met uw heilig vleesch zouden voeden;

(1) Spir. Grat. l. 2. c. 3.

(2) Sitit sitiri Deus. Tetr. Sent. 37.

en uv
gen,
die l
kunn
branc
gaat
branc
mij.
van l
wach
hebt
leven
hebt
omhe
gega
nietig
iaars
aan
Heer
voor
tijd
gen t
en on
ven,
perst
versn
Goed
bemi

en uw verlangen om U met ons te vereenigen, is zoo vurig! Hoe dan zouden wij al die blijken uwer teederheid jegens ons kunnen kennen, en niet van liefde voor U branden? — Gaat, aardſche genegenheden, gaat weg uit mijn hart; gij belet mij te branden voor Jezus, gelijk Hij brandt voor mij. — O mijn Verlosser! welke blijken van liefde zou ik nog van U kunnen verwachten, na al degenen die Gij mij gegeven hebt? Te mijner liefde, hebt Gij gansch uw leven ten beste gegeven; te mijner liefde hebt Gij eene smart- en smaadvolle dood omhelsd; te mijner liefde zijt Gij zoo verre gegaan, dat Gij U, als het ware, hebt vernietigd, daar Gij in het Sacrament des Altaars spijs hebt willen worden, om U geheel aan mij te schenken. Ach! duld niet, o Heer! dat ik nog langer ondankbaar blijve voor zoo veel goedheid. Ik dank U voor den tijd dien Gij mij verleent om het ongenoe- gen te beweenen, dat ik U heb aangedaan, en om U, in de dagen die mij nog overblijven, te beminnen. Het doet mij leed, o opperste Goed! eertijds uwe liefde zoo zeer versmaad te hebben. Ik bemin U, oneindige Goedheid! ik bemin U, oneindige Schat! ik bemin U, oneindige Liefde, eene oneindige

liefde waardig ! Ik bid U, mijn Jezus ! al de genegenheden, die niet voor U zijn, uit mijn hart te verbannen, opdat ik voortaan niets meer verlange, niets meer zoek, en niets meer beminne dan U. Mijn lieve Heer ! maak dat ik U altijd vinde, maak dat ik U altijd beminne ; maak U meester van geheel mijnen wil, opdat ik nooit iets anders wille dan uw welbehagen. Mijn God ! wien toch zal ik beminnen, zoo ik U niet bemin, U, in wien zich alle goed bevindt. O Heer ! U alleen wil ik, en niets meer.

O Maria, mijne Moeder ! neem bezit van mijn hart, en vervul het met zuivere liefde tot Jezus.

7de OVERWEGING.

DE HEILIGE COMMUNIE DOET ONS IN DE GENADE
GODS VOLHARDEN.

Als Jezus, door de Heilige Communie in de zielen komt, brengt Hij hun alle soort van gunsten en genaden, bijzonder de genade der heilige volharding. De voornaamste uitwerking van het Sacrament des Altaars is de ziel, die het ontvangt, te voeden, daar het door deze levensspijs, haar eene

groot
maak
die h
Van
Sacr
mels
het
nede
eet,
het
ond
broe
de g
D
leen
is, c
den
En
doo
die
het
dez
ver
de
mo
(
mar
(
pee

groote kracht mededeelt om naar de volmaaktheid te streven, en aan de vijanden, die haren ondergang zoeken, te wederstaan. Van daar dat Jezus, in het Allerheiligste Sacrament zich noemt het Brood des hemels, dat het eeuwig leven geeft: «Ik ben het levend brood, die uit den hemel ben nedergedaald; zoo iemand van dit brood eet, zal hij in eeuwigheid leven.» ¹ Gelijk het aardsche brood het leven des lichaams onderhoudt, zoo onderhoudt dat hemelsch brood het leven der ziel, daar het haar in de goddelijke genade doet volharden.

De heilige Kerkvergadering van Trente leert ons, dat de Communie een tegengift is, dat ons verlost van de dagelijksche zonden en ons bevrijdt tegen de doodzonden. ² En Innocentius III zegt, dat de Heer ons, door zijn lijden heeft verlost van de zonden die wij bedreven hebben, en dat Hij, door het Sacrament des Altaars ons bevrijdt voor deze welke wij kunnen bedrijven. Daarom verzekert ons de heilige Bonaventura, dat de zondaars zich niet van de Communie moeten verwijderen, omdat zij zondaars

(1) Ego sum panis vivus, qui de cœlo descendi; si quis manducaverit ex hoc pane, vivet in æternum. Jo. 6. 51.

(2) Antidotum, quo liberemur a culpis quotidianis, et a peccatis mortalibus præservemur. Sess. 13. c. 2.

geweest zijn; maar integendeel, om dezelfde reden, dikwijler tot dezelve moeten naderen; want hoe zeker men is, hoe meer men den geneesheer noodig heeft.¹

Verzuchtingen en gebeden.

O Heer! hoe groot was mijn ongelijk, als ik, bij het zien mijner menigvuldige zonden, over mijne zwakheid klaagde! hoe zou ik tegen de aanvallen der hel hebben kunnen wederstaan, terwijl ik mij van U, die onze sterkte zijt, verwijderde? Was ik dikwijler tot de Heilige Communie genaderd, ik zou niet zoo dikwijls door mijne vijanden overwonnen zijn geworden. Voortaan zal dit niet meer gebeuren; ik wil niet meer steunen op mijne voornemens: Gij, mijn Jezus! zijt mijne Hoop; Gij zult mij de noodige sterkte geven om niet meer in de zonden te hervallen. «Op U, Heer! heb ik mijn betrouwen gesteld, in der eeuwigheid zal ik niet beschaamd worden.»² Ik ben zwak, maar door de heilige Communie zult Gij mij tegen alle bekoringen versterken, en ik zal kunnen zeggen

(1) Tanto magis aeger necesse habet requirere medicum, quanto magis senserit se aegrotum. De Prof. rel. 1. 2. c. 77.

(2) In te, Domine, speravi; non confundar in aeternum. s. 30. 2.

met
hulp
geef
aang
mijn
ven
Gij t
de s
in u
heb
wig
E
mij
lige
mij
ik a
wig

VA

da

met den heiligen Paulus, dat ik, met uwe hulp, alles vermag. ¹ Mijn zoete Jezus! vergeef mij al de beleedigingen die ik U heb aangedaan, zij zijn mij leed uit geheel mijne ziel, en ik heb besloten liever te sterven dan U nog te beleedigen; ik hoop dat Gij mij, door de verdiensten van uw lijden, de sterkte zult geven, om, tot de dood toe, in uwe genade te volharden. « Op U, o Heer! heb ik mijn betrouwen gesteld, in der eeuwigheid zal ik niet beschaamd worden. » ²

En tot U, o Maria, mijne Koningin en mijne Moeder, zal ik hetzelfde met den heiligen Bonaventura zeggen, op U stel ik al mijn betrouwen: « Op U, o Koningin! heb ik al mijn betrouwen gesteld, in der eeuwigheid zal ik niet beschaamd worden. » ³

8ste OVERWEGING.

VAN DE VOORBEREIDING TOT DE HEILIGE COMMUNIE EN VAN DE DANKZEGGING.

De Kardinaal Bona vraagt, hoe het komt, dat zoo vele zielen, nietteenstaande het

(1) Omnia possum in eo qui me confortat. Phil. 4. 13.

(2) In te, Domine, speravi; non confundar in aeternum.

(3) 'n te, Domina, speravi; non confundar in aeternum.

dikwijls communiceeren, zoo weinig voortgang doen op den weg der zaligheid; en hij antwoordt dat dit niet komt bij gebrek aan kracht in de spijs, maar bij gebrek aan gesteltenis in hem die ze neemt. ¹ Het vuur ontsteekt aanstonds het droog, en geenszins het groen hout, omdat dit niet geschikt is om te branden. Hebben de Heiligen veel vrucht getrokken uit hunne communiën, het was, omdat zij er zich met veel zorg toe voorbereidden.

Er zijn twee voornamen gesteltenissen, met welke men tot de Communie moet naderen, opdat zij voordeelig zij.

De eerste is de onthechting van de schepselen, welke men bekomt met uit zijn hart te verbannen al wat niet God, of niet voor God is. Zelfs wanneer de ziel in staat van genade is, houdt zich het hart met aardse genegenheden bezig, hoe meer plaats er de aarde inneemt, hoe minder er overblijft voor de goddelijke liefde. De heilige Gertrudis vroeg eens aan Onzen Heer, welke voorbereiding tot de Heilige Communie Hij van haar vereischte. « Geene andere, antwoordde haar Jezus, tenzij dat gij Mij

(1) Defectus non in cibo est, sed in edentis dispositione.
De Sacr. M. c. 6. § 6.

komt ontvangen ledig van u zelveu. » ¹
 De tweede gesteltenis, noodig om met
 veel vrucht te communiceeren, is een groot
 verlangen om Jezus-Christus te ontvangen,
 om Hem meer te beminnen. Gerson ² zegt,
 dat in dit heilig gastmaal, slechts de hon-
 gerigen verzadigd worden. Daarom zegt de
 heilige Franciscus van Sales, dat het voor-
 naamste inzicht eener ziel die communi-
 ceert, moet zijn, in de liefde Gods aan te
 groeien, dewijl niets meer betaamt dan uit
 liefde te ontvangen, Hem die zich alleen uit
 liefde schenkt. ³ En Onze Heer heeft zich
 gewaardigd tot de heilige Mechtildis te
 zeggen: « Als gij moet communiceeren, ver-
 lang al de liefde welke ooit hart voor Mij
 gehad heeft; Ik zal uwe liefde aannemen,
 niet gelijk zij inderdaad is, maar gelijk gij
 ze zult verlangd hebben. » ⁴

Ook is het noodig de dankzegging te doen
 na de Communie. Geen gebed is God aan-
 genamer dan datgene welk men doet in
 een zoo kostbaar oogenblik. Dien tijd moet
 men besteden aan verzuchtingen en gebe-
 den. De godvruchtige verzuchtingen hebben

(1) Insin. l. 4. c. 26.

(2) Sup. Magn. tr. 9. p. 1.

(3) Introd. p. 2. ch. 21.

(4) Spir. Grat. l. 3. c. 22.

in dat oogenblik meer verdiensten bij God, dan wanneer zij op een anderen tijd gedaan worden, omdat zij dan meer waarde verkrijgen uit de tegenwoordigheid van Jezus-Christus, die met de ziel is vereenigd. Wat de gebeden betreft, de heilige Theresia zegt, dat Jezus, na de Communie, in de ziel als op eenen troon van genaden zetelt, en dat Hij haar deze woorden toespreekt: « Wat wilt gij dat Ik u doe? » ¹ Lieve ziel, Ik ben opzettelijk uit den hemel gekomen om u mijne genaden mede te deelen; vraag Mij wat gij wilt en zoo veel gij wilt, en gij zult verhoord worden. Och! welke schatten van genaden verliezen zij, die zich na de Heilige Communie weinig bezig houden met God te bidden!

Verzuchtingen en gebeden.

O God van liefde! Gij hebt dan een zoo vurig verlangen om ons uwe genaden mede te deelen, en wij zijn zoo weinig bedacht om U dezelve te vragen! Welk spijt zullen wij gevoelen in ons stervensuur, bij de gedachte van zoo schadelijke nalatigheid! O Heer! wil het verledene vergeten; voortaan wil ik, met uwen bijstand, mij beter

(1) Quid tibi vis faciam? Marc. 10. 51.

voorbe
negen
naden
te sche
wil ik
mij m
om va
te doe
voorn
Jezus
weest
barn
lever
tot d
liefd
ik U
best
om
mij
Goe
nie
I
op

voorbereiden, mij beijverende om elke genegenheid, die mij zou beletten al de genaden te ontvangen, welke Gij mij verlangt te schenken, uit mijn hart te verbannen. Ook wil ik mij, na de Communie, zoo lang het mij maar mogelijk is, met U onderhouden, om van U de genade te bekomen voortgang te doen in uwe liefde. Maak dat ik aan dit voornemen getrouw blijve. Ach! mijn Jezus! hoe nalatig ben ik tot hiertoe geweest om U te beminnen! Zoo Gij, in uwe barmhartigheid, mij nog eenigen tijd laat leven, is het opdat ik dien bestede om mij tot de dood voor te bereiden, en door mijne liefde de beledigingen te vergoeden, welke ik U heb aangedaan; ik wil hem dan alleen besteden om mijne zonden te beweenen en om U te beminnen. Ik bemin U, o Jezus, mijne Liefde! Ik bemin U, mijn eeuwig Goed! Heb medelijden met mij, verlaat mij niet.

En Gij, o Maria, mijne Hoop! houd niet op mij door uwe voorspraak bij te staan.

NOVENE

TER EERE VAN HET

HEILIG HART VAN JEZUS

1ste OVERWEGING.

BEMINNELIJK HART VAN JEZUS.

Wie zich in alles beminnelijk toont, doet zich noodzakelijk beminnen. O! zoo wij ons toelagden om al de schoone titels te kennen die Jezus-Christus kan doen gelden om bemind te worden, zonder twijfel zouden wij ons gelukkig achten genoodzaakt te zijn van Hem lief te hebben. Inderdaad, welk hart is onder alle harten te vinden, dat beminnenswaardiger is dan Jezus' Hart?

Het Hart van Jezus is geheel zuiver, heilig, vol van liefde voor God en voor ons, dewijl al zijne verlangens geen ander voorwerp hebben dan de eere Gods en ons welzijn. Ziedaar dat Hart, waarin God al zijn genoegens, al zijn welbehagen vindt! In dit Hart zijn alle volmaakheden, alle deugden: eene allervurigste liefde, tegelijk met

232

de die
ting v
groots
mede
met h
liefde
afkeer
leven
ellenc
met c
den g
In
nens
door
onsch
van h
godv
iema
zou
zou
min
vera
buit
lig,
zach
verg
als
zelf

de diepste nederigheid en de hoogste achting voor God zijnen Vader ; eene allergrootste schaamte over onze zonden, waarmee Hij zich heeft willen beladen, te gelijk met het volste betrouwen, dat een teergeliefde Zoon kan hebben ; een allerdiepste afkeer voor onze zonden, gepaard met een levendig gevoelen van medelijden met onze ellenden ; een allerhevigste smart, te gelijk met eene volmaakte gelijkvormigheid aan den goddelijken wil.

In Jezus vindt men dus alles wat bemin-
nenswaardig is. Eenigen winnen de liefde door hunne schoonheid, sommigen door onschuld, anderen door hunne zoete wijze van handelen, wederom anderen door hunne godvruchtigheid. Veronderstel eens, dat iemand al die verschillende hoedanigheden zou bezitten en al wat het hart kan winnen, zou het mogelijk zijn van hem niet te beminnen ? Indien wij wisten dat er in eene verafgelegene streek een vorst leefde, die buitengewoon schoon was, nederig, liefstellig, godsdienstig, liefdevol, jegens eenieder zachtmoedig en die het kwaad met goed vergold, zouden wij niet genegen zijn en als gedwongen om hem te beminnen, zelfs zonder hem te kennen of van hem

gekend te zijn en zonder de minste betrekking met hem te hebben? Hoe is het dan mogelijk, dat Jezus-Christus, die al deze deugden op de volmaakste wijze in zich vereenigt, en ons zoo teeder bemint, door de menschen zoo weinig bemind wordt en het eenig voorwerp onzer liefde niet is?

O God! terwijl Jezus alleen waarlijk beminnelijk is en ons zoo vele bewijzen heeft gegeven van de liefde die Hij ons toedraagt, schijnt Hij alleen in de droevige onmogelijkheid van zich van ons te doen beminnen, als ware Hij onze liefde niet genoegzaam waardig.

Ziedaar hetgeen eene heilige Rosa van Lima, eene heilige Catharina van Genua, eene heilige Theresia, eene heilige Maria-Magdalena van Pazzi deed tranen storten. Deze ondankbaarheid der menschen overwegende, riepen zij al weenende uit: « De liefde wordt niet bemind! de liefde wordt niet bemind! »

Verzuchtingen en gebeden.

Mijn beminnelijke Verlosser! welk beminnenswaardiger voorwerp dan U kon uw eeuwige Vader mij gebieden lief te hebben? Gij zijt de schoonheid van het hemelsch

parad
in uw
nelijk
de lie
geluk
Zoo c
dure
Maar
weze
altij
ik U
ik v
baan
al te
Neer
laat
liefd
voor
elle
U z
den
Vla
Har
in
dat
on
rei
wo

paradijs, Gij zijt de liefde van uwen Vader, in uw Hart wonen alle deugden; o beminnelijk Hart van mijnen Jezus! Gij hebt wel de liefde aller harten verdiend. Arm en ongelukkig is het hart, dat U niet lief heeft! Zoo ongelukkig, o God! was mijn hart gedurende al den tijd, dat het U niet beminde. Maar ik wil niet langer zoo ongelukkig wezen. Ik bemin U, mijn Jezus! en ik wil U altijd beminnen. — Vroeger, o Heer! heb ik U vergeten, en wat wacht ik thans? Zal ik wachten tot dat Gij, om mijne ondankbaarheid, U verplicht vindt mij geheel en al te vergeten en aan mijn lot over te laten? Neen, mijn dierbare Zaligmaker! neen, laat het niet toe! Gij zijt het voorwerp der liefde van eenen God, en Gij zoudt het voorwerp der liefde niet zijn van eenen ellendigen zondaar, gelijk ik ben, die door U zoo zeer bemind en met zoo veel goedheden overladen is geworden? O schoone Vlammen, die uit het van liefde brandend Hart van mijnen Jezus opstijgt, ontsteekt in mijn arm hart dat heilig en zalig vuur, dat Jezus uit den hemel op aarde is komen ontsteken; verteert en vernietigt al de onreine genegenheden, die in mijn hart wonen en het beletten geheel aan Hem te

zijn. Geef, o mijn Verlosser! dat het niet leve dan om U alleen te beminnen, U alleen. Heb ik U vroeger veracht, weet dat Gij thans mijne eenige liefde zijt. Ik bemin U, ik bemin U, ik bemin U, en niets anders dan U wil ik beminnen. Mijn allerliefste Heer! Och, weiger niet een hart aan te nemen dat U wil beminnen, een hart dat U langen tijd verdriet heeft aangedaan. Het zij U eene glorie aan de Engelen een hart te toonen, dat van liefde voor U brandt, nadat het langen tijd U heeft gevlucht en versmaad.

Allerheiligste Maagd, Maria, mijne Hoop! help mij. Bid Jezus, dat Hij mij door zijne genade zoo make, als Hij mij wenscht te zien.

2de OVERWEGING.

MINNEND HART VAN JEZUS.

O! mochten wij de liefde begrijpen, die in Jezus' Hart voor ons brandt! Hij heeft ons zoo zeer bemind, dat, indien alle menschen, alle Heiligen en Engelen, al hunne liefde vereenigden, zij niet het duizendste deel van de liefde die Jezus ons toedraagt,

zoude
meer

Hij
derda
liefde
schem
uiter
hebb
geha

Ni
heid
genl
God
ons
heb
mel
Zoo
sm
wil
ons
da
Hi
lie
da

Jer

zouden bereiken. Hij bemint ons oneindig meer dan wij ons zelven beminnen.

Hij heeft ons bovenmate bemind. ¹ Inderdaad, is er wel grootere overmaat van liefde dan dat een God sterft voor zijne schepselen? Hij heeft ons bemind met de uiterste liefde. « Na de zijnen geliefd te hebben,... heeft Hij hen ten uiterste lief gehad. » ²

Niet tevreden met ons van alle eeuwigheid bemind te hebben, zoodat er geen oogenblik in de eeuwigheid geweest is dat God niet aan ons gedacht heeft en ieder van ons niet bemind heeft : « Met eeuwige liefde heb ik u bemind, » ³ niet tevreden, zeg ik, met ons alzoo bemind te hebben, heeft de Zoon Gods nog willen mensch worden, een smartelijk leven leiden, en op het kruis willen sterven uit liefde tot ons. Hij heeft ons òf meer bemind dan zijne eer, meer dan zijne rust, meer dan zijn leven, dewijl Hij alles heeft geslachtofferd om ons de liefde te toonen welke Hij ons toedraagt. Is dat geene overmaat van liefde, die in

(1) Dicebant excessum ejus, quem completurus erat in Jerusalem. Luc. 9. 31.

(2) Cum dilexisset suos..., in finem dilexit eos. Jo. 13. 1.

(3) In charitate perpetua dilexi te. Jer. 31. 3.

alle eeuwigheid de Engelen en de Heiligen met verwondering moet vervullen?

Maar nog meer : deze liefde heeft Jezus gedreven om bij ons in het Allerheiligste Sacrament, als op eenen troon van liefde te verblijven. Dáár is Hij tegenwoordig, onder de gedaante van een weinig brood, ingesloten in eene Ciborie, waar Hij al zijne heiligheid schijnt afgelegd te hebben, zonder beweging en zonder gebruik der zinnen, zoodat Hij daar geene andere bezigheid schijnt te hebben, dan de menschen te beminnen. De liefde maakt dat men de gedurige tegenwoordigheid der beminde personen verlangt te genieten. Welnu, deze liefde en dit verlangen maakt dat Jezus-Christus bij ons in het Allerheiligste Sacrament blijft. Drie en dertig jaren met de menschen hier op aarde doorgebracht, schenen een te korte tijd aan onzen liefdevollen Heer. Om dan zijn verlangen te voldoen van altijd met ons te zijn, achtte Hij het noodig het grootste van al zijne wonderen te verrichten, met het instellen van het Allerheiligste Sacrament. — Maar het werk der verlossing was reeds voltrokken, de menschen waren reeds met God verzoend; waartoe diende het dat Jezus in dit Sacrament

op aar
ons bl
niet k
zijn g
De
voeds
ons t
harte
den.
drink
O w
liefde
wanl
Heili
ik zo
welk
over
Hoe
blij
zelf
hoe
plaa
ant
me
zoo
ber

(t
in u

op aarde bleef? Ach! indien Hij alzoo met ons blijft, het is omdat Hij zich van ons niet kan scheiden; Hij verzekert ons in ons zijn genoeg te vinden.

De liefde heeft Hem nog bewogen om het voedsel onzer zielen te worden, om zich met ons te vereenigen, en zijn Hart met onze harten eene en dezelfde zaak te doen worden. « Die mijn vleesch eet en mijn bloed drinkt, blijft in mij, en ik in hem. » ¹ O wonder! o overmaat der goddelijke liefde! « Indien iets mijn geloof kon doen wankelen aangaande het geheim van dit Heilig Sacrament, zeide een dienaar Gods, ik zou niet twijfelen over de groote macht welke God daar toont, maar eerder over de overtollige liefde welke Hij ons daar bewijst. Hoe brood vleesch wordt en toch brood blijft; hoe een menschelijk lichaam te zelfder tijde op verscheidene plaatsen is; hoe het kan in eene bijna onverdeelbare plaats besloten zijn; daarop heb ik maar te antwoorden dat God alles kan. Maar als men mij vraagt, hoe het komt dat God een zoo ellendig schepsel, als de mensch is, bemint, en zoodanig bemint, dan beken ik

(1) Qui manducat meam carnem et bibit meum sanguinem, in me manet, et ego in illo. Jo. 6. 57.

dat ik daarop niets kan antwoorden en dat het eene waarheid is die mijn verstand te boven gaat. » ¹ O Liefde van Jezus ! doe U van de menschen kennen, doe U beminnen !

Verzuchtingen en gebeden.

O aanbiddelijk Hart van mijnen Jezus ! Hart dat van liefde tot de menschen brandt ! Hart opzettelijk geschapen om de menschen te beminnen ! hoe is het mogelijk, dat de menschen U alzoo verachten en zoo slecht beantwoorden aan uwe liefde ? Ach ! ongelukkige als ik ben ; ik zelf ben van die ondankbaren geweest, die U niet wisten te beminnen ! Vergeef mij, mijn Jezus ! dat groot misdrijf van U niet bemind te hebben, U die zoo beminnelijk zijt en mij zoo zeer bemind hebt, dat Gij, om mij te verplichten U te beminnen, niet meer kondet doen. Ik beken dat ik, met alzoo aan uwe liefde verzaakt te hebben, zou verdienen veroordeeld te worden U niet meer te kunnen beminnen. Maar neen, mijn lieve Zaligma-ker ! geef mij liever alle andere straffen, maar deze niet. Verleen mij de genade U te beminnen, en straf mij dan gelijk Gij wilt. Maar hoe kan ik vreezen dat Gij mij

die straf zult opleggen, als ik hoor dat Gij voortgaat mij het groot gebod te geven van U te beminnen, U mijnen Heer en mijnen God: « Gij zult den Heer uwen God beminnen uit geheel uw hart. »¹ Ja, mijn God! Gij wilt van mij bemind worden en ik wil U beminnen, ik wil zelfs niets anders beminnen dan U, die mij zoo zeer bemind hebt. — O Liefde van mijnen Jezus, gij zijt mijne liefde! O Hart van Jezus dat brandt van liefde, ontvlam mijn hart. Gedoog niet, dat ik in het vervolg, zelfs een enkelen oogenblik, zou leven beroofd van uwe liefde; doe mij liever sterven, vernietig mij; laat de wereld van zulke schromelijke ondankbaarheid niet getuige zijn, dat ik, die zoo zeer van U bemind werd, na zoo vele genaden en verlichting van U ontvangen te hebben, op nieuw zou beginnen U te versmaden. Neen, mijn lieve Jezus! gedoog het niet. Ik hoop, door het bloed dat Gij voor mij vergoten hebt, dat ik U altijd zal beminnen en dat ook Gij mij zult beminnen, en dat die liefde tusschen U en mij een onverbreekbare band zal zijn in eeuwigheid.

O Maria, Moeder der schoone liefde! Gij

(1) Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo. Matth 22. 37.

die zoo zeer wenscht Jezus bemind te zien, bind en hecht mij vast aan uwen Jezus, maar hecht mij zoo vast, dat ik mij nooit meer van Hem gescheiden zie.

3de OVERWEGING.

HART VAN JEZUS BEGEERIG BEMIND TE WORDEN.

Jezus heeft ons niet noodig; met of zonder onze liefde is Hij even gelukkig, even rijk en even machtig; en nogtans, zegt de heilige Thomas ¹, omdat Jezus-Christus ons bemint, verlangt Hij zoo zeer onze liefde, als ware de mensch zijn God, en al hing zijn geluk van het geluk van den mensch af. De heilige man Job stond hierover verbaasd en zeide: « Wat is de mensch dat Gij hem verheerlijkt? of waarom stelt Gij uw hart op hem? » ²

Hoe! een God verlangt en zoekt zoo vurig de liefde van eenen worm! Het zou reeds eene zeer-groote gunst zijn, indien God ons slechts had toegelaten Hem te beminnen. Een onderdaan die tot zijnen koning zou

(1) Opusc. 63. c. 7.

(2) Quid est homo, quia magnificas eum? aut quid apponis ei? a eum cor tuum? Job. 7. 17.

zegg
wor
men
daar
min
zieh
hen
lief
ben
gro
« M
Hij
den
deu
bin
kle
de
no
Br
ge
Hi
to
Go

zeggen: Heer, ik bemin u, — zou aanzien worden als een vernetele. Maar wat zou men denken als de koning tot zijnen onderdaan zou zeggen: Ik wil dat gij mij bemint. — De vorsten dezer aarde vernederen zich zoo diep niet. Jezus is de Koning des hemels en Hij is het die zoo dringend onze liefde vraagt: «Gij zult den Heer, uwen God beminnen uit geheel uw hart.» ¹ Met den grootsten aandrang vraagt Hij uw hart. «Mijn Zoon, schenk Mij uw hart.» ² En als Hij uit eene ziel wordt verdreven, verwijderd Hij zich niet, maar plaatst zich aan de deur van het hart en roept en klopt om binnen te komen: «Ik sta aan de deur en klop.» ³ Hij smeekt haar dat zij Hem de deur opene, haar zijne Zuster en zijne Bruid noemende: «Open mij, mijne Zuster, mijne Bruid!» ⁴ In een woord, Hij vindt er zijn genoegen in zich van ons bemind te zien. Hij is gansch getroost, wanneer eene ziel tot Hem zegt en dikwijls herhaalt: Mijn God! ik bemin U.

Dit alles is het gevolg der groote liefde

(1) Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo. Matth 22. 37.

(2) Præbe, fili mi, cor tuum mihi. Prov. 23. 26.

(3) Sto ad ostium, et pulso. Apoc. 3. 20.

(4) Aperi mihi, soror mea. Cant. 5. 2.

welke Hij ons toedraagt. Wie bemint, verlangt bemind te worden. Het hart vraagt het hart ; de liefde zoekt de liefde. Daarom alleen bemint God, opdat Hij zou bemind worden, zegt de heilige Bernardus.² En dit heeft God zelf aan zijn volk verklaard :

« Wat vraagt de Heer uw God anders van u, tenzij dat gij Hem vreezet en lief hebbet. »² Daarom zegt Hij ons, dat Hij die goede Herder is, die na zijn verdoold schaap te hebben weergevonden, allen te zamen roept om met Hem vreugde te maken : « Verblijdt u met mij, want ik heb mijn verloren schaap wedergevonden. »³ Hij verklaart ons dat Hij die goede Vader is, die, wanneer een verloren zoon aan zijne voeten wederkomt, dezen niet alleen vergiffenis schenkt, maar teederlijk omhelst. Hij leert ons dat, alwie Hem niet bemint, ter dood veroordeeld is : « Wie niet bemint, blijft in de dood, »⁴ terwijl Hij daarentegen zich schenkt aan allen die Hem beminnen, en de hunne blijft : « Wie in de liefde blijft, blijft in God

(1) Non ad aliud amat Deus, nisi ut ametur. In Cant. 5. 83.

(2) Quid Dominus Deus tuus petit a te, nisi ut timeas... et diligas eum ? Deut. 10. 12.

(3) Congratulamini mihi, quia inveni ovem meam quæ perierat. Luc. 15. 6.

(4) Qui non diligit, manet in morte. I. Jo. 3. 14.

en God in hem. »¹ — Welnu, al die verzoe-
kingen, al die smeekingen, al die bedreij-
gingen en beloften, zullen zij ons niet be-
wegen eenen God te beminnen, die zoo zeer
verlangt van ons bemind te worden?

Verzuchtingen en gebeden.

Mijn zoete Verlosser! zal ik U met den
heiligen Augustinus zeggen, Gij gebiedt
mij U te beminnen en Gij bedreigt mij met
de hel, indien ik U niet bemin; maar kan
mij wel eene vervaarlijkere hel, eene groo-
tere ongenade overkomen, dan van uwe
liefde beroofd te zijn? Wilt Gij mij dan
vrees aanjagen, bedreig mij enkel dat ik zal
leven zonder U te beminnen: deze bedrei-
ging alleen zal mij meer doen schrikken
dan duizend hellen. O mijn God! konden
de verdoemden, te midden van hunne hel-
sche vlammen, branden van uwe heilige
liefde, die plaats van smarten zou voor hen
een hemel worden. Konden daarentegen de
zaligen in den hemel U niet beminnen, de
hemel, die plaats van alle genoegens, zou
voor hen eene hel worden. Alzoo durf ik
spreken met den heiligen Augustinus. —

(1) Qui manet in charitate, in Deo manet, et Deus in eo.
Jo. 4. 16.

Mijn welbeminde Heer! ik weet dat ik om mijne zonden verdiende van uwe genade beroofd en alzoo veroordeeld te worden om U niet meer te kunnen beminnen. Maar ik hoor dat Gij voortgaat met mij te gebieden U te beminnen, en ik gevoel in mij een groot verlangen om U te beminnen: dit verlangen is een uitwerksel uwer genade, welke Gij mij schenkt. Geef mij nu ook nog de kracht om dat verlangen uit te voeren; en maak dat ik U in waarheid en uit gansch harte voortaan zegge en altijd herzegge: Mijn God! ik bemin U, ik bemin U, ik bemin U. Gij verlangt, mijne liefde, o mijn Jezus! ik verlang de uwe.

Vergeet dan, o mijn Jezus! alle leed, dat ik U vroeger heb aangedaan. Laten wij elkander altijd beminnen. Ik zal U niet verlaten, en Gij zult mij niet verlaten, Gij zult mij altijd beminnen, en ik zal U altijd beminnen. Mijn lieve Zaligmaker! uwe verdiensten zijn mijne hoop. Ach! doe U altijd beminnen, en doe U veel beminnen van eenen zondaar, die U veel heeft beledigd.

Onbevleete Maagd Maria, Moeder van Jezus en mijne Moeder! help mij, bid Jezus voor mij.

On
van
lijde
word
doen
kwe
doen
doen
heid
had
de c
H
pijn
vers
ber
baa
lief
al c
dat
zoo
ber
zor
(1

4de OVERWEGING.

LIJDEND HART VAN JEZUS.

Onmogelijk te overwegen al wat het Hart van Jezus hier op aarde om onze liefde moest lijden, en niet door medelijden bewogen worden. Die goede Zaligmaker heeft zelf doen verstaan dat de droefheid die zijn Hart kwelde zoo groot was, dat zij alleen voldoende was om Hem van loutere smart te doen sterven, indien de kracht zijner godheid Hem niet, door een mirakel, het leven had behouden. « Mijne ziel is bedroefd tot de dood toe. » ¹

Hetgeen het Hart van Jezus het meest pijnigde, was niet het zien der smarten en versmadingen, welke de menschen Hem bereidden, maar het zien hunner ondankbaarheid nadat Hij hun die onmetelijke liefde had bewezen. Hij voorzag duidelijk al de zonden die wij zouden bedrijven, nadat Hij ons door zoo veel lijden en door eene zoo wreede en zoo schandige dood zou hebben vrijgekocht; Hij voorzag met eene bijzondere droefheid de verschrikkelijke be-

(1) *Tristis est anima mea usque ad mortem. Marc. 14. 34.*

leedigingen welke de menschen zijn aanbiddelijk Hart, dat Hij ons, tot bewijs zijner liefde, in het Allerheiligste Sacrament naliel, zouden aandoen. O God ! wat al ontelingen heeft Jezus-Christus, in dit Sacrament van liefde van de menschen niet moeten lijden ! Men heeft Hem met voeten getrapt, in den modder geworpen, ja, men heeft zich van Hem bediend om eer aan den duivel te bewijzen.

Het zien van al die versmadingen heeft onzen Zaligmaker geenszins wederhouden ons dit kostbaar onderpand zijner liefde na te laten : Hij haat de zonde met een oneindigen haat ; maar zijne liefde tot ons schijnt de overhand te hebben boven zijnen haat der zonde, dewijl Hij liever zoo veel heiligschendingen heeft willen toelaten, dan de zielen die Hem beminnen van deze goddelijke spijs te berooven.

En zal dit alles niet voldoende zijn om ons een Hart te doen beminnen, dat ons zoo zeer bemind heeft ? Heeft Jezus nog niet genoeg gedaan om onze liefde te verdienen ? Zullen wij ook zoo ondankbaar zijn, dat wij Jezus alleen op de altaren laten, gelijk de meeste menschen doen ? Zullen wij ons niet liever bij dat klein getal van getrouwe en

dankbaar
tot dit
waskaar
het vuur
Jezus is
ons, en
Jezus b
genwooc

O Je
hier a
minne
droefd
zoo ze
heeft
zoo k
ik U z
mijn
thans
een z
onger
dat h
Jezus
mijn
geha
Vade
die v

dankbare zielen voegen, die door de liefde tot dit Heilig Sacrament, meer nog dan de waskaarsen die op het altaar branden door het vuur, verteerd worden? Het Hart van Jezus is daar geheel brandend van liefde tot ons, en zullen wij dan niet van liefde tot Jezus branden, terwijl wij ons in zijne tegenwoordigheid bevinden?

Verzuchtingen en gebeden.

O Jezus, dien ik aanbid en bemin! zie hier aan uwe voeten dengene, die uw beminnesswaardig Hart zoo zeer heeft bedroefd. Helaas! hoe heb ik dat Hart, dat mij zoo zeer bemind heeft en dat niets gespaard heeft om zich van mij te doen beminnen, zóó kunnen kwellen? Maar troost U, durf ik U zeggen, o mijn Zaligmaker! weet dat mijn hart, door uwe heilige liefde gewond, thans, door een uitwerksel uwer genade, een zoo groot leedwezen gevoelt over het ongenoegen welk het U heeft aangedaan, dat het van droefheid zou willen sterven. O Jezus, mocht ik zoo veel droefheid over mijne zonden hebben, als Gij zelf er over gehad hebt gedurende uw leven! — Eeuwige Vader! ik offer U het leed en den afkeer op die uw Zoon voor mijne zonden heeft ge-

voeld, en om zijne verdiensten smeek ik U mij zulk een groot leedwezen te geven over de beledigingen die ik U heb aangedaan, dat ik voortaan gedurig in droefheid en smart blijve leven, indachtig hoe ik uwe vriendschap heb versmaad. En Gij, mijn Jezus! geef mij zulk eenen afkeer voor de zonde, dat ik zelfs de kleinste fouten vluchte, omdat zij U mishagen, U die niet verdient beledigd te worden, noch weinig, noch veel, maar die veeleer eene oneindige liefde verdient. Mijn welbeminde Heer! ik verfoei nu alles wat U mishaaft, en wil voortaan niets beminnen dan U alleen en hetgeen Gij bemint. Help mij, geef mij kracht, geef mij de genade, o mijn Jezus! U te aanroepen, en dit gebed altijd te blijven herhalen: Mijn Jezus! geef mij uwe liefde, geef mij uwe liefde, geef mij uwe liefde!

En Gij, allerheiligste Maagd, Maria! verkrijg mij de genade U altijd te aanroepen en U te zeggen: Mijne Moeder, doe mij Jezus beminnen!

Waa
dat me
dat m
heeft g

Dat
mel op
dat Hi
zijn le
zijner
te gev
ven. I
op he
alzo

Dez
doen
sterve
leeft
ren!
van r
zoo g
te ge

(1) C
viele.

5de OVERWEGING.

MEDELIDEND HART VAN JEZUS.

Waar zouden wij een hart kunnen vinden dat meer barmhartig en teeder is, een hart dat meer medelijden met onze ellenden heeft gevoeld, dan het Hart van Jezus?

Dat medelijden bewoog Hem uit den hemel op aarde te dalen, en deed Hem zeggen, dat Hij die goede Herder was, gekomen om zijn leven ten beste te geven tot verlossing zijner schapen. Om ons zondaars vergiffenis te geven, heeft Hij zich zelven niets vergeven. Hij heeft zijn leven willen opofferen op het kruis in eene zee van smarten, en alzoo al de straf uitboeten die ons toekwam.

Deze barmhartigheid en dit medelijden doen Hem nog zeggen : « Waarom wilt gij sterven, huis van Israel? Keert terug en leeft ! »¹ O menschen, mijne arme kinderen ! waarom wilt gij u verdoemen, door u van mij te verwijderen? Ziet gij niet dat zoo gij van mij vlucht, gij de eeuwige dood te gemoet loopt? Ik wil u niet verdoemd

(1) Quare moriemini, domus Israel?... Revertimini et vivite. Ez. 18. 31.

zien. Schept vertrouwen ; wanneer gij ook wilt terugkeeren, keert weder, en gij zult het leven vinden. « Keert weder en leeft ! »

Dat medelijden doet Hem nog zeggen dat Hij een Vader vol van liefde is, die, ofschoon Hij zich van zijnen zoon versmaad ziet, dezen, wanneer hij rouwmoedig wederkeert, niet kan verstooten, maar teederlijk omhelst, zonder nog aan al de ontvangene beledigingen te denken. ¹ Zoo handelen de menschen niet ; zelfs wanneer zij vergeven, bewaren zij toch eenige gedachtenis van de ontvangene beledigingen en voelen zij zich aangespoord om zich te wreken ; en wreken zij zich niet omdat zij God vreezen, toch worden zij altijd eenen grooten tegenzin gewaar om met die personen die hun eenigen smaad hebben aangedaan, om te gaan, en zich met hen te onderhouden.

Maar Gij, mijn Jezus ! Gij vergeeft aan de rouwmoedige zondaars, en Gij weigert niet U geheel aan hen te geven, hier beneden in de Heilige Communie, en in den hemel waar Gij hun uwe glorie mededeelt. Zonder den minsten tegenzin te gevoelen omhelst Gij die zielen die U beledigd hebben, gedurende de gansche eeuwigheid. Waar

(1) Omnium iniquitatum ejus... non recordabor. Ez. 18. 22.

dan, o
een be
hart k

Med
mede
ontfer
geef
« All
mijn
diene
vuld
hebt
vele
der
U h
gun
verl
den
en
uw
ver
he
sch
ne
ti

dan, o mijn lieve Zaligmaker ! zou men een beminnenswaardiger en medelijdender hart kunnen vinden dan het uwe ?

Verzuchtingen en gebeden.

Medelijdend Hart van mijnen Jezus ! heb medelijden met mij. « Allerzoetste Jezus ! ontferm U mijner. » ¹ Ik zeg het thans, maar geef mij de genade het U altijd te zeggen : « Allerzoetste Jezus ! ontferm U mijner. » O mijn Verlosser ! eer ik U beledigde, verdiende ik zeker geene enkele der menigvuldige genaden die Gij mij geschonken hebt : Gij hebt mij geschapen en mij zoo vele verlichtingen gegeven en dat alles zonder mijne minste verdienste. En sedert ik U beledigde, heb ik niet alleen geene gunsten verdiend, maar ik verdien van U verlaten, en in de hel te zijn. Uw medelijden heeft U bewogen om mij af te wachten en om mij het leven te sparen ; als ik in uwe ongenade was, heeft uw medelijden mij verlicht en tot vergiffenis uitgenoodigd, het heeft mij droefheid over mijne zonden geschonken en het verlangen van U te beminnen ; — en nu hoop ik, door uwe barmhertigheid mij in uwe genade te bevinden.

(1) Jesu dulcissime ! miserere mei.

Houd niet op, o mijn Jezus! mij uwe barmhartigheid te blijven verleen. De genade die ik U vraag, is, dat Gij mij het licht en de kracht verleent, van niet meer ondankbaar jegens U te worden. Neen, mijne Liefde! ik beweert niet dat Gij mij nog zoudt moeten vergeven, indien ik op nieuw het ongeluk had U den rug te keeren. Dit zou eene vermetelheid zijn, die U zou beletten mij nog genade te schenken. En, welke genade zou ik van U nog durven verwachten, indert ik nogmaals zoo ondankbaar werd, uwe vriendschap te verachten en mij van U te scheiden. — Mijn zoete Jezus! ik bemin U, en wil U altijd beminnen. Ziehier de barmhartigheid welke ik van U verhoop en afsmeeek: Laat niet toe dat ik van U gescheiden worde. ¹

Ook U smeeek ik hierom, o Maria, mijne Moeder! Laat niet toe dat ik mij nog ooit van mijnen God afscheide.

(1) Ne permittas me separari a te.

Het
allen
armst
zal m
dan Je
heid,
verlan
te de
om h
Het w
tel, o
wijn
gewo
rijk
heef
heil
tijd
om
Her
het

(1
8. 1
(2
inop

6de OVERWEGING.

MILDDADIG HART VAN JEZUS.

Het is eigen aan goedhartige personen, allen te willen gelukkig maken, vooral de armsten en de meest bedrukten. Maar waar zal men ooit iemand vinden goedhartiger dan Jezus? Hij is immers de oneindige Goedheid, en heeft bij gevolg een allervurigst verlangen om ons zijne rijkdommen mede te deelen. « Bij mij zijn de rijkdommen,... om hen, die mij beminnen te verrijken. » ¹ Het was om ons rijk te maken, zegt de Apostel, dat Hij zich arm heeft gemaakt: « Terwijl Hij rijk was, is Hij om uwentwil arm geworden, opdat Gij door zijne armoede rijk zoudt wezen. » ² Tot datzelfde einde heeft Hij bij ons willen blijven in het Allerheiligste Sacrament, waar Hij ten allen tijde tegenwoordig is, de handen vol genade, om ze uit te deelen aan al degenen, die Hem komen bezoeken, gelijk Pater Alvarez het eens zag. Het is nog daarom dat Hij

(1) *Mecum sunt divitiæ..., ut diteam diligentes me.* Prov. 8. 18.

(2) *Propter vos egenus factus est, cum esset dives, ut illius inopia vos divites essetis.* II. Cor. 8. 9.

zich geheel aan ons geeft in de Heilige Communie. Hierdoor doet Hij ons verstaan dat, dewijl Hij geheel zich zelven geeft, Hij ons onmogelijk zijne goederen kan weigeren. « Hoe heeft Hij ons ook niet alles met Hem geschonken. » ¹ In Jezus' Hart vinden wij dus alle goed, alle genaden die wij verlangen. « Gij zijt in alles rijk geworden door Hem..., zoodat u niets ontbreekt in eenige genade. » ² Bedenken wij wel, dat wij alle genaden welke wij ontvangen hebben, zooals verlossing, roep tot het geloof, licht, vergiffenis, hulp om aan de bekoringen te wederstaan, verdueligheid in tegenspoed, dat wij dat alles verschuldigd zijn aan het Hart van Jezus, want zonder zijne hulp kunnen wij niets goeds verrichten. « Zonder mij kunt gij niets doen. » ³

En zoo gij tot nu toe niet meer genaden hebt ontvangen, zegt de Heer, wijt het mij niet, maar wijt het u zelven, die verzuimd hebt mij dezelve te vragen. « Tot nu toe hebt gij mij om niets gebeden.... bidt en gij zult verkrijgen. » ⁴ O hoe rijk in mild-

(1) Quomodo non etiam cum illo omnia nobis donavit. Rom. 8. 32.

(2) In omnibus divites facti estis in illo..., ita ut nihil vobis desit in ulla gratia. I. Cor. 1. 5.

(3) Sine me, nihil potestis facere. Jo. 15. 5.

(4) Usque modo non petistis quidquam...; petite, et accipietis. Jo. 16. 24.

dadigheid is het Hart van Jezus voor alwie Hem hulp vraagt. ¹O welke barmhartigheid ontvangen de zielen die Hem zorgvuldig aanroepen, gelijk de profeet David zegt : « Want Gij, Heer, zijt zoetaardig, en zachtmoedig, en vol barmhartigheid jegens allen die U aanroepen ! » ²

Wenden wij ons dan altoos tot dat goddelijk Hart; bidden wij met vertrouwen, en wij zullen alles verkrijgen.

Verzuchtingen en gebeden.

Ach, mijn Jezus ! Gij hebt niet geweigerd uw bloed en uw leven voor mij ten beste te geven, en ik zou weigeren U mijn ellendig hart te schenken ? Neen, mijn lieve Verlosser ! ik offer het U geheel, ik schenk U geheel mijnen wil. Aanvaard hem, en beschik er over volgens uw believen. Ik bezit niets en kan niets ; maar ik heb een hart dat Gij mij hebt geschonken, en dat mij niemand kan ontrooven. Mijne goederen, mijn bloed, mijn leven kan ik verliezen, maar mijn hart kan men mij niet ontnemen. Met dat hart kan ik U beminnen,

(1) Dives in omnes qui invocant illum ! Rom. 10. 12.

(2) Quoniam tu, Domine, suavis et mitis et multae misericordiae omnibus invocantibus te ! Ps. 85. 5.

met dat hart wil ik U beminnen. Welaan, o mijn God! leer mij mij zelven geheel verloochenen; leer mij wat ik moet doen om uwe zuivere liefde te bekomen, naar welke uwe liefde mij het verlangen heeft ingegeven. Ik voel in mij een vast besloten wil om U te behagen, maar van U verwacht en vraag ik den bijstand om dat besluit ten uitvoer te brengen. Het is uw werk, minnend Hart van Jezus! mijn arm hart, dat U vroeger zoo ondankbaar, en door eigen schuld van uwe liefde beroofd was, geheel het uwe te maken. Geef dat geheel mijn hart brande voor U, gelijk het Uwe brandt voor mij; geef dat mijn wil geheel met den uwe vereenigd zij, zoodat ik alleen datgene wille, wat Gij wilt, en dat van nu af uw heilige wil de regel worde van al mijne handelingen, van al mijne gedachten, van al mijne verlangens. Ik hoop, o Heer! dat Gij mij uwe genade niet zult weigeren, om mijn besluit dat ik heden voor uwe voeten maak, ten uitvoer te brengen, het besluit namelijk van alles wat Gij omtrent mij en mijne belangens zult beschikken, zoo wel in mijn leven als bij mijn sterven, in vrede aan te nemen.

Zalig Gij, o onbevleete Maria! Gij, wier

Hart
eenst
dat
wensc

He
Het
liefde
zijne
dat
beloc
altij
W
zijn
den
zegt
te on
mee
Elk
gene
honn
and
op i
(1)

Hart altijd en in alles met Jezus' Hart overeenstemde ! verkrijg mij, o mijne Moeder ! dat ik voortaan niets anders wille noch wensche dan wat Jezus en Gij wilt.

7de OVERWEGING.

DANKBAAR HART VAN JEZUS.

Het Hart van Jezus is zoo dankbaar, dat Het niet het minste werk kan zien te zijner liefde verricht, niet het minste woordje te zijner eer gesproken, noch zelfs een besluit dat Het genoeg geeft, zonder dezelve te beloonen ; Het is zelfs zoo dankbaar, dat Het altijd honderd voor één geeft. ¹

Wanneer de menschen dankbaar willen zijn voor eene ontvangene weldaad, vergelijken zij die maar eens, om zich, gelijk men zegt, van de verplichting die op hen weegt, te ontlasten, en daarna denken zij er niet meer aan. Zoo handelt Jezus niet met ons. Elk goed werk dat wij verrichten om Hem genoeg te geven, belooft Hij niet alleen honderdvoudig in dit leven, maar in het ander leven belooft Hij nog oneindig meer op ieder oogenblik, gedurende de gansche

(1) Centuplum accipiet. Matth. 19. 23.

eeuwigheid. En wie zal dan zoo onachtzaam zijn van niet alles te doen wat hij kan, om dat goddelijk Hart te bevredigen, een Hart dat zoo heerlijk beloont.

Maar, helaas ! welke zorg hebben de menschen om Jezus-Christus genoeg te geven ? of zeggen wij beter : hoe kunnen wij zoo ondankbaar zijn jegens eenen God, die ons met zoo veel liefde verlost heeft ? Hadde Hij maar een enkelen druppel bloed vergoten, een enkele traan voor onze zaligheid gestort, dan zouden wij Hem nog oneindig verplicht zijn : want die druppel bloed of die traan zou bij God van oneindige waarde geweest zijn, en voldoende om ons alle soorten van genaden te doen bekomen. Maar Jezus heeft alle oogenblikken van zijn leven voor ons willen besteden, Hij heeft ons al zijne verdiensten willen schenken, al zijne smarten en versmadingen, al zijn bloed en zelfs zijn leven. Wij hebben dus niet ééne, maar onteibare verplichtingen om Hem te beminnen.

En wat zal ik nogtans zeggen ? wij zijn dankbaar, zelfs jegens dieren. Het minste dier dat ons eenig teeken van genegenheid geeft, dwingt ons, om zoo te zeggen, het te beminnen. Hoe kunnen wij dan zoo on-

dank
dat
sche
linge
met
er m
bean
Heer
Gij

O
bare
gewe
alle
U, z
niets
U te
digt
onei
belo
eene
bem
U be
ik U
zelve
ben
doer

dankbaar zijn jegens God? Schijnt het niet dat Gods weldaden ten aanzien der menschen van natuur veranderen en mishandelingen worden, dewijl deze in plaats van ze met dankbaarheid en liefde te ontvangen, er met beleedigingen en versmadingen aan beantwoorden. Verlicht die ondankbaren, o Heer! opdat zij de liefde erkennen, welke Gij hun toedraagt.

Verzuchtingen en gebeden.

O mijn lieve Jezus! ziehier eenen ondankbaren aan uwe voeten. Ik ben dankbaar geweest jegens de schepselen, en jegens U alleen ben ik ondankbaar geweest, jegens U, zeg ik, die voor mij gestorven zijt, en niets meer kunt doen om mij te verplichten U te beminnen. Wat mij troost en aanmoedigt, is dat ik te doen heb met een Hart van oneindige goedheid en barmhartigheid, dat belooft al de beleedigingen te vergeten van eenen zondaar die berouw heeft en Hem bemint. — Mijn lieve Jezus! vroeger heb ik U beleedigd en versmaad; maar nu bemin ik U boven alles, ik bemin U meer dan mij zelven. Zeg mij, wat Gij van mij wilt; ik ben bereid, met de hulp uwer genade, al te doen wat Gij begeert. Ik geloof vastelijk dat

Gij mij geschapen hebt, dat Gij om mijne liefde uw bloed en uw leven hebt gegeven. Ik geloof nog, dat Gij U zelven voor mij, in het allerheiligste Sacrament hebt nagelaten. Ik dank U, mijne Liefde, en ik bid U, niet toe te laten, dat ik na zoo vele weldaden en zoo vele bewijzen uwer liefde, nog ondankbaar zou worden. Bind en hecht mij vast aan uw Hart, en laat niet toe dat ik in het leven dat mij nog overblijft, U misnoegen en verdriet veroorzake. Genoeg, mijn Jezus! heb ik U beleedigd: nu wil ik U beminnen. Oeh! konde ik mijne vorige jaren nog weder bekomen! Maar neen, zij komen niet weder, en het leven dat mij nog overblijft, zal kort wezen. Doch, kort of lang, mijn God! den tijd die mij nog overblijft wil ik gansch besteden om U te beminnen, U, opperste Goed, die eene eeuwige en oneindige liefde waardig zijt!

Maria, mijne Moeder! laat niet toe dat ik nog ooit ondankbaar worde jegens uwen Zoon; bid Jezus voor mij.

8ste OVERWEGING.

VERSMAAD HART VAN JEZUS.

Er bestaat geene grootere smart voor een hart dat bemint, dan zijne liefde versmaad te zien; vooral, wanneer het groote bewijzen zijner liefde heeft gegeven, en men daaraan beantwoordt met ondankbaarheid.

Dat alle menschen aan al hunne bezittingen vaarwel zeggen, in eene wildernis gaan leven, zich voeden met kruiden, op den blooten grond slapen, door boetplegingen zich uitmergelen en eindelijk zich om het leven laten brengen voor Jezus-Christus; welke vergelding zou dit wezen voor de smarten, welke de Zoon Gods heeft geleden, voor het bloed en leven dat Hij voor ons heeft gegeven? En lieten wij ons ieder oogenblik ter dood brengen, dit zou gewis nog weinig zijn om het minste deeltje te vergelden van de liefde welke Jezus-Christus ons heeft bewezen met zich aan ons te schenken in het allerheiligste Sacrament. — Een God verbergt zich dáár onder de gedaante van een weinig brood, om het voedsel te worden van zijn eigen schepsel!

Maar, helaas ! welke dankbaarheid betuigen de menschen aan Jezus-Christus ? welke vergelding geven zij Hem voor al die weldaden ? — Mishandelingen, versmading van zijne geboden en van zijne leering, in een woord zulke onteeringen, dat zij er dusdanige eenen vijand niet zouden aandoen, eenen slaaf, noch den ellendigsten dezer aarde. En zouden wij nu aan al die mishandelingen welke Jezus ontvangen heeft en nog dagelijks ontvangt, zonder hartzeer kunnen denken ? Zullen wij dan niet trachten door onze liefde de onmetelijke liefde te vergelden van zijn goddelijk Hart, dat in het Sacrament des Altaars tegenwoordig blijft, altijd brandende van dezelfde liefde jegens ons, altijd begeerig ons zijne goederen mede te deelen en zich zelve geheel aan ons te geven, altijd bereid ons met teederheid te ontvangen, zoodra wij tot Hem komen, gelijk Hij beloofd heeft : « Hem, die tot mij komt, zal ik niet verstooten. » ¹

Wij zijn er gewoon aan geworden zonder aandoening te hooren spreken van schepping, van menschwording, van verlossing, van Jezus in eenen stal geboren, van Jezus

(1) *Eum, qui venit ad me, non ejiciam foras ? Jo. 6. 37.*

aan het kruis gestorven. O God ! indien wij wisten dat een ander mensch ons maar eene enkele dier weldaden bewezen had, wij zouden ons niet kunnen weerhouden hem te beminnen ! Het schijnt dat God alleen, om zoo te spreken, zoo ongelukkig moet zijn met de menschen, dat Hij zich van hen niet kan doen beminne, niet tóenstaande dat Hij alle middelen heeft aangewend om er in te gelukken ! Ja, wel verre van bemind te worden, ziet Hij zich versmaad en verstooten. De oorzaak daarvan is, dat de menschen de liefde welke Hij hun heeft bewezen uit het oog verliezen.

Verzuchtingen en gebeden.

O Hart van mijnen Jezus, Afgrond van barmhartigheid en liefde ! hoe komt het dat ik, bij het zien der goedheid, die Gij mij betoond hebt en mijner ondankbaarheid, niet sterf van droefheid ? Gij, mijn Zaligmaker ! na mij het leven geschonken te hebben, hebt nog voor mij al uw bloed en uw leven gegeven, ja, om mijne liefde hebt Gij U overgeleverd aan de versmadingen en aan de dood ; en hiermede niet tevreden, hebt Gij het middel uitgevonden om U zelven dagelijks voor mij in de hei-

lige Mis te slachtofferen, U blootstellende aan de onteeringen welke Gij voorzaagt dat men U in dit Sacrament van liefde zou aandoen. O God! hoe kan ik mij herinneren zoo ondankbaar jegens U geweest te zijn, zonder van schaamte te sterven? O Heer! stel een einde aan mijne ondankbaarheden, tref mijn hart door uwe heilige liefde en maak dat ik geheel aan U toebehoore. Herinner U het bloed en de tranen die Gij voor mij vergoten hebt, en schenk mij vergiffenis. Ach! laat zoo veel smarten voor mij niet verloren zijn! Alhoewel Gij mijne ondankbaarheid en mijne onwaardigheid gedurig voor oogen hadt hieldt Gij niet op mij te beminnen; niet alleen beminde ik U niet, maar ik had zelfs het verlangen niet van U bemind te worden, en toch bemindet Gij mij; hoe zeer mag ik dan op uwe liefde niet rekenen, nu ik niets anders wil en niets anders wensch dan U te beminnen en van U bemind te worden! Ik smeek U, bevredig ten volle dien wensch mijns harten, of liever, uwen wensch, dewijl Gij mij dien hebt ingegeven! Geef, dat deze dag de dag mijner volslagene bekeering zij, zoodat ik, van dit oogenblik af, U beginne te beminnen, om nooit meer op te houden geheel

de uwe te zijn, o mijn opperste Goed ! Geef dat ik geheel afsterve om alleen voor U te leven en altijd van liefde tot U te branden.

O Maria ! uw hart was dat zalig altaar, waarop het vuur der goddelijke liefde aanhoudend brandde. Mijn lieve Moeder ! maak mij aan U gelijk ; vraag deze genade voor mij aan uwen aanbiddelijken Zoon, die er genoeg in vindt U te vereeren, met U niets te weigeren van al wat Gij Hem vraagt.

~~~~~

9de OVERWEGING.

GETROUW HART VAN JEZUS.

O hoe getrouw is het schoone Hart van Jezus jegens hen, die Hij tot zijne heilige liefde roept. Het kan niet ontbreken aan zijne belofte : « Hij die u geroepen heeft is getrouw en zal het ook doen. » ¹

Gods getrouwheid wekt in ons het betrouwen op om alles te verhoplen, alhoewel wij niets verdienen. Zouden wij God uit ons hart verdreven hebben, laten wij Hem de deur weder openen, en, volgens zijne belofte, zal Hij daar weder binnen treden :

(1) Fidelis est, qui vocavit vos, qui etiam faciet. I. Thess. 5. 24.

« Zoo iemand mij de deur zal openen, zal ik bij hem inkomen, en met hem maaltijd houden. » ¹ Indien wij genaden verlangen, vragen wij die aan God in Jezus' naam; de Heer heeft ons beloofd dat wij ze zullen ontvangen: « Indien gij den Vader om iets in mijnen naam zult bidden, Hij zal het u geven. » ² Worden wij bekoord, betrouwen wij op zijne verdiensten, en Hij zal niet toelaten, dat onze vijanden ons boven onze macht bevechten. ³

O wat is het veel beter met God te handelen dan met de menschen. Hoe dikwijls beloven de menschen zonder hun woord te houden, omdat zij niet recht zuinning zijn in 't beloven, of wel omdat zij na hunne belofte van wil veranderen. Zoo doet God niet, zegt de Heilige Geest: « God is niet gelijk de menschen, dat Hij zou liegen, noch gelijk de zoon des menschen, dat Hij zou veranderen. » ⁴ God kan aan zijne gedane belofte niet ontrouw worden, dewijl Hij, de waarheid zelve, niet kan liegen. Hij kan ook niet van wil

(1) Si quis... aperuerit mihi januam, intrabo ad illum, et cœnabo cum illo. Apoc. 3. 20.

(2) Si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis. Jo. 16. 23.

(3) Fidelis autem Deus est, qui non patietur vos tentari supra id quod potestis. I. Cor. 10. 13.

(4) Non est Deus quasi homo, ut mentiatur, nec ut filius hominis, ut mutetur. Num. 23. 19.

veranderen, omdat alles wat Hij wil, altijd billijk en redelijk is. Zoo heeft Hij beloofd eenieder die tot Hem komt, te aanvaarden, hulp te verleenen aan die ze Hem vraagt, te beminnen al wie Hem bemint; en zou Hij dit dan niet doen? ¹

O waren wij toch God getrouw, gelijk Hij ons getrouw is! Hoe menigmaal hebben wij Hem vroeger verraden, ons aan zijnen dienst onttrokken, en als slaven aan den duivel verkccht, en dat na de belofte van Hem toe te behooren, Hem te dienen en te beminnen! Bidden wij Hem ons de kracht te verleenen om Hem in het toekomende getrouw te zijn. O wat zullen wij gelukkig zijn indien wij Jezus-Christus, in de weinige zaken, die Hij van ons vereischt, getrouw blijven! Hij zal ook getrouw zijn, ons rijkelijk beloonen en ons doen hooren, wat Hij zijnen getrouwen dienaar beloofd heeft: «Welaan, gij goede en getrouwe dienst-knecht, omdat gij over weinig getrouw zijt geweest, zal ik u over veel stellen, ga in de vreugde uws Heeren.» ²

(1) Dixit ergo, et non faciet? Num. 23. 19.

(2) Euge, serve bone et fidelis; quia super pauca fuisti fidelis, super multa te constituam; intra in gaudium Domini tui. Matth. 25. 21.

Verzuchtingen en gebeden.

Mijn lieve Verlosser ! o ware ik U getrouw gebleven, gelijk Gij getrouw zijt geweest jegens mij ! Zoo dikwijls ik U mijn hart heb geopend, zijt Gij er binnen getreden om mij vergiffenis te schenken en mij in uwe genade op te nemen ; zoo dikwijls ik nwen bijstand heb ingeroepen, zijt Gij toegesneld om mij te helpen. Gij zijt altijd even getrouw geweest jegens mij, terwijl ik U zoo dikwijls ongetrouw ben geworden ! ik heb beloofd U te dienen, en daarna heb ik U zoo menigmaal den rug toegekeerd ! ik heb beloofd U te beminnen, en daarna heb ik U zoo menigmaal mijne liefde geweigerd ; alsof Gij, mijn God ! die mij geschapen en mij vrijgekocht hebt minder verdiendet bemind te worden dan de schepselen en de ellendige voldoeningen om dewelke ik U heb verlaten ! Mijn Jezus ! vergeef mij ; ik erken mijne ondankbaarheid, en verfoei ze. Ik erken, dat Gij eene oneindige goedheid zijt, eene oneindige liefde waardig, vooral van mij, dien Gij, niettegenstaande zoo vele beledigingen, welke ik U heb aangedaan, zoo zeer bemind hebt. Wee mij, indien ik verloren ga ! De gena-

den
blij
mij
mij
dat
me
ver
ver
lief
dra
Jez
ik l
voo
ik
we
ik
De
ge
mi
op
C
aar

den welke Gij mij hebt geschonken, en de blijken van bijzondere genegenheid die Gij mij hebt gegeven, o God ! zij zouden de hel mijner hel wezen. Maar, neen, mijne Liefde ! dat dit toch niet geschiede : heb medelijden met mij ; gedoog niet dat ik U op nieuw verlate, en mij verdoemende, zoo als ik zou verdienen, voortga door haat en smaad de liefde te betalen, welke Gij mij hebt toegedragen. — O teeder en getrouw Hart van Jezus ! ontvlam mijn ellendig hart, opdat ik brande van liefde tot U, gelijk Gij brandt voor mij. — Mij dunkt, o mijn Jezus ! dat ik U nu bemin ; maar ik bemin U maar weinig ; geef dat ik U veel beminne, en dat ik U tot aan de dood toe getrouw blijve. Deze genade vraag ik U, te gelijk met de genade van ze altijd te blijven vragen. Doe mij sterven liever dan toe te laten dat ik U op nieuw zou verraden.

O Maria, mijne Moeder ! help mij om aan uwen Zoon getrouw te blijven.

NOVENE
TER EERE VAN O. L. VROUW.
OF
OVERWEGINGEN OP HARE LITANIE

VOOR DE NEGEN DAGEN DIE ELK HARER VOORNAAMSTE
FEESTDAGEN VOORAFGAAN.

4ste OVERWEGING.

I.

« *Heilige Maria, bid voor ons.* » ¹ Dewijl de Heilige Kerk ons in de Litanie van O. L. Vrouw, de smeeeking van voor ons te bidden: *Bid voor ons*, zoo dikwijls leert herhalen zoo betaamt het, alvorens de titels, onder welke men haar aanroept, te overwegen, eerst te overdenken hoe machtig hare gebeden zijn bij God. Gelukkig degenen voor wie Maria bidt! Jezus schept er genoeg in, dat zijne teergeliefde Moeder Hem iets vraagt, om Haar te kunnen geven al wat zij Hem verzoekt. De heilige Brigitta hoorde eens Jezus tot Maria zeggen: « Moeder, Gij weet dat ik niets van al wat Gij vraagt, kan

(1) Sancta Maria, ora pro nobis.

verstoot
— Dan
mijne
gerd op
in den
Gij M
Maria
haar Z
dan o
altijd
haar
of van
« O
helpe
die o
der v
overv
die o
gepr
«
naa
(1
titio
(2
gabe
(3
exc
(4
(5

verstooten ; vraag mij dus al wat Gij wilt. » ¹

UW.

NIE

AAMSTE

~~~~~

ewijl

O. L.

den :

alen

ader

gen,

ge-

oor

gen

iets

wat

rde

Gij

an

— Dan voegde Hij erbij : « Dewijl Gij, die mijne Moeder zijt, Mij niets hebt geweigerd op aarde, zoo betaamt het dat Ik, nu in den hemel U niets weigere van al wat Gij Mij vraagt. » ² — Het is genoeg dat Maria spreekt, zegt de heilige Bernardus, haar Zoon staat haar alles toe. ³ Willen wij dan onze zaligheid verzekeren, bidden wij altijd die goddelijke Moeder en zeggen wij haar met den heiligen Andreas van Creten of van Jerusalem :

« O heilige Maagd ! wij smeeken U ons te helpen door uwe gebeden bij God ; gebeden die ons kostbaarder zijn dan alle schatten der wereld ; gebeden die ons een grooten overvloed van genaden bekomen ; gebeden die onze vijanden beschaamd maken en zégepralen over al hun geweld. » ⁴

II.

« *Heilige Maria.* » ⁵ Maria's naam is een naam van zaligheid ; die naam komt niet

(1) Mater, pete quod vis ; non enim inanis potest esse petitio tua. Rev. l. 6, c. 23.

(2) Quia tu mihi nihil negasti in terra, ego tibi nihil negabo in caelo. Ibid. l. . c. 24.

(3) A Filio audiri, exaudiri est. Paciucch. In Sal. Ang. exc. 20.

(4) In Dorm. S. M. s. 3.

(5) Sancta Maria.

van de aarde, maar uit den hemel; daarom zegt de heilige Epiphanius, dat Maria dien naam niet ontving van hare ouders, maar dat hij haar werd gegeven door een uitdrukkelijk bevel van God. Ook, na den naam Jezus, overtreft de naam Maria alle andere namen; want God heeft hem zoodanig met zoetheid en genade vervult, dat alwie hem noemt, daardoor alle genaden kan bekomen! «O Maria! zegt de heilige Bernardus, men kan U niet noemen zonder van liefde tot U ontstoken te worden.»¹ En de gelukzalige Henricus Suzon zegt: «O Maria! indien uw naam reeds zoo beminnelijk en zoo bevallig is, wat moet Gij zelve dan niet zijn!»² De naam Maria is vol zegeningen; men kan, zegt de heilige Bonaventura, dien niet uitspreken, zonder eenige gunst te bekomen.³ Die hemelsche naam heeft vooral de kracht om de bekoringen der hel van ons te verdrijven.

Ach, mijne Koningin! had ik U altijd aangeroepen in mijne bekoringen, nooit zou ik gevallen zijn. Voortaan zal ik niet meer verzuimen U aan te roepen zeggendé: O Maria, sla mij bij! Maria, kom mij te

(1) Depr. ad glor. V.

(2) Dial. c. 16.

(3) Spec. B. V. lect. 9.

hulp ! Verkrijg mij de genade U altijd aan te roepen zoodra mijne ziel in gevaar is.

III.

« *Heilige Moeder Gods.* » ¹ Indien de gebeden der Heiligen reeds zoo machtig zijn bij God, hoe veel te meer zullen die van Maria niet vermogen ! De gebeden der Heiligen zijn gebeden van dienaren, maar de gebeden van Maria zijn gebeden eener Moeder. De heilige Antonius zegt, dat de gebeden van Maria zoo vele bevelen voor Jezus zijn. en daarom verzekert hij, dat die goddelijke Moeder geene genade aan haren Zoon kan vragen zonder verhoord te worden. ² Ook vermaant ons de heilige Bernardus, alle genaden, welke wij van God verlangen, te vragen door de voorspraak van Maria, omdat zij, zegt hij, Moeder is en niet onverhoord kan blijven. ³

O verhevene Moeder Gods ! bid Jezus voor mij; aanzie de ellenden mijner ziel, en heb medelijden met mij ! Bid voor mij, en houd niet op voor mij te bidden, totdat Gij mij zalig ziet in den hemel. O Maria ! Gij

(1) Sancta Dei Genitrix.

(2) Impossibile est eam non exaudiri. P. 4. t. 15. c. 17. § 4.

(3) Quia Mater est, et frustrari non potest. De Aquæd.

zijt mijne hoop, verlaat mij niet. Heilige Moeder Gods ! bid voor ons.

~~~~~

2de OVERWEGING.

I.

« *Moeder der goddelijke genade.* » ¹ De heilige Anselmus noemt Maria de Moeder van alle genaden, ² en de gelukzalige Jordanus zegt dat zij de Schatbewaarster der genaden is. ³ De heilige Bernardinus van Senen verzekert, dat alle genaden worden uitgedeeld door de handen van Maria, en dat zij die uitdeelt aan wie zij wil, wanneer zij wil en gelijk zij wil. ⁴ Dit komt overeen met hetgeen Maria zegt van haar zelve : « Bij mij zijn rijkdommen, opdat ik rijk make degenen die mij beminnen. » ⁵ De Heer heeft mij al de schatten zijner genaden toevertrouwd, opdat ik er mede verrijke allen die mij beminnen.

Indien ik U dan bemin, o mijne Konin-

(1) Mater divinæ gratiæ.

(2) Mater gratiarum. Psalt. B. V. p. 2.

(3) Thesauraria gratiarum. Cont. de V. M. in prol.

(4) Omnia dona et gratiæ, quibus vult, quando vult, et quomodo vult, per manus ipsius administrantur. Pro Fest. V. M. s. 5. c. 8.

(5) Mecum sunt divitiæ..., ut ditem diligentes me. Prov. 8. 18.

gin ! zal ik zoo arm niet meer zijn als ik nu ben. Na God, bemin ik U boven alles ; maak dat ik uwe goedheid met meer teederheid en vurigheid beminne. De heilige Bonaventura verzekert mij, dat allen, die Gij wilt zalig maken, zalig zullen worden. ¹ Daarom wil ik U met dien grooten Heiligen toeroepen : « O Zaligheid van allen die U aanroepen, maak mij zalig ; ² bevrijd mij van de hel, en vooral bevrijd mij van de zonde, want zij alleen kan mij in de hel storten.

II.

« *Allerzuiverste Moeder.* » ³ Deze Moeder-Maagd, geheel rein en zuiver, maakt hare dienaars rein en zuiver. De heilige Ambrosius zegt, dat toen Maria nog op aarde was, zij aan allen die haar aanzagen, de liefde tot de zuiverheid inboezemde. ⁴ Zij wordt genoemd Lelie onder de doornen : « Gelijk eene lelie tusschen de doornen, zoo is mijne vriendin onder de dochters. » ⁵ Alle andere

(1) Quem ipsa vis, salvus erit.

(2) O Salus te invocantium ! salva me.

(3) Mater purissima.

(4) Tanta erat Mariæ gratia, ut, etiam quos viseret, integritatis insigne conferret. Inst. virg. c. 7.

(5) Sicut lilium inter spinas, sic Amica mea inter filias. Cant. 2. 2.

maagden, zegt Dionysius de Karthuizer, ' zijn doornen of voor zich zelve of voor anderen, maar de Heilige Maagd was nooit een doorn noch voor haar zelve noch voor anderen; want, aan allen die haar bezagen, gaf zij slechts zuivere en heilige gevoelens. Wat meer is, de Schrijver van het Leven van den heiligen Thomas van Aquine verhaalt, hoe deze Heilige gewoon was te zeggen, dat zelfs de beelden van Maria, dier zuivere Tortelduive, de zinnelijke gevoelens uitdooven van allen die haar met godsvrucht aanschouwen; en de eerbiedwaardige Pater Avila verzekert, dat vele personen, die tegen de deugd van zuiverheid bekoord werden, door de godsvrucht tot Gods Moeder van deze zonde zijn bewaard gebleven. O hoe krachtig is vooral de naam van Maria om de bekoringen tegen deze deugd te overwinnen!

O allerzuiverste Moeder Maria! bevrijd mij van alle zonden van onzuiverheid; maak dat ik in de bekoringen altijd tot U mijne toevlucht neme en U zonder ophouden blijve aanroepen, zoo lang de bekoringen zullen duren.

III.

« *Moeder altijd Maagd.* » ¹ Maria is die ongeschondene vrouw, die geheel schoon en zonder de minste vlek aan de oogen van God scheen : « Gij zijt geheel schoon, mijne vriendin, en geene vlek is in U. » ² Daarom werd Maria ook verkoren om voor de zondaars eene Middelaress van vrede te zijn, gelijk de heilige Ephrem zegt, ³ en gelijk zij zelve verklaard heeft in het Boek der Gezangen. ⁴ De heilige Gregorius ⁵ zegt, dat indien een oproerige onderdaan die zijnen vorst beleedigd heeft, voor hem zou verschijnen om hem te bedaren, hij hem integendeel nog meer zou verbitteren. Alzoo betaamde het niet, dat Maria, die bestemd was om den vrede tusschen God en de menschen te bemiddelen, als zondares en medeplichtige aan de zonde van Adam voor God zou verschijnen, en daarom heeft God Maria van alle vlekken der zonde bewaard.

O mijne onbevleete Koningin, reine Duif aan God zoo aangenaam ! wend uwe oogen

(1) Mater inviolata.

(2) Tota pulchra es, Amica mea, et macula non est in te. Cant. 4. 7.

(3) Ave, orbis Conciliatrix ! De Laud. Uei Gen.

(4) Facta sum coram eo quasi pacem reprensus. Cant. 8. 10.

(5) Past. p. 1. c. 11.

niet af van de ontelbare vlekken en wonden mijner ziel, aanzie mij en kom mij te hulp. God, die U zoo zeer bemint, weigert U niets, en Gij kunt ook niets weigeren aan hem die U aanroept. O Maria ! ik neem mijne toevlucht tot U, heb medelijden met mij !
 « Moeder altijd Maagd, bid voor ons. »

3de OVERWEGING.

I.

« *Beminnelijke Moeder.* » ¹ Richardus van St-Laurentius zegt, dat God zelf Maria geheel beminnelijk vond. ² Ja, die onvergelykelijke Maagd scheen zoo beminnelijk in de oogen van den Heer, dat Hij, verrukt over hare schoonheid uitriep : « Hoe schoon zijt gij, mijne vriendin ; hoe schoon zijt gij ! » ³ Hij noemt haar zijne eenige Duif, zijne eenige Volmaakte. ⁴ Het is zeker, gelijk Pater Suarez zegt, dat God Maria meer bemint dan alle andere Heiligen te zamen, en met recht, omdat zij alleen God

(1) Mater amabilis.

(2) Fuit beata Virgo amabilis oculis ipsius Dei. De Laud. B. M. I. 5.

(3) Quam pulchra es, amica mea ! quam pulchra es ! Cant. 4. 1.

(4) Una est columba mea, perfecta mea. Ibid. 6. 8.

meer bemind heeft dan alle menschen en alle Engelen te zamen.

O schoone Maria ! o beminnelijke Maria ! Gij hebt het hart van uwen God gewonnen, neem ook mijn hart en maak het heilig. Ik bemin U, ik betrouw op U ! « Beminnelijke Moeder, bid voor ons. »

II.

« *Moeder des Zaligmakers* » ¹ De heilige Bonaventura noemt Maria de Middelaars onzer zaligheid, ² en de heilige Joannes Damascenus, Zij die de wereld gered heeft. ³ Om twee redenen kan men van Maria zeggen dat zij de wereld gered heeft, en dat zij onze Middelaars is, wel te verstaan Middelaars van genade gelijk Jezus Middelaar van gerechtigheid is : ten eerste, om hare toestemming in de menschwording van het eeuwig Woord, want door deze toestemming, zegt de heilige Bernardinus van Senen, heeft zij aan ons allen de zaligheid bezorgd ; ⁴ ten tweede, om hare toestemming in de dood van haren Zoon, waardoor

(1) Mater Salvatoris.

(2) Maria, Mediatrix nostræ salutis. Spec. B. V. lect. 9.

(3) Salvatrix mundi. Men. Græc. 13. aug.

(4) Per hunc concensum, omnium salutem procuravit. Pro Fest. V. M. s. 8. a. 2. c. 2.

zij toeliet dat Hij voor onze zaligheid aan het kruis werd opgeofferd. Ik smeek U dus, o Moeder van mijnen Zaligmaker, die eens het leven van uwen Zoon aan God, voor mijne zaligheid, hebt opgeofferd, maak nu door uwe voorspraak dat ik zalig worde!

III.

« *Eerwaardige Maagd.* » ¹ De heilige Anselmus zegt dat de waardigheid van Maria als Moeder van God, alles te boven gaat wat men na God kan uitdrukken of uitdenken. Daarom spreekt hij haar toe met deze woorden: « O mijne Koningin! niets is aan U gelijk, want al wat bestaat is of boven U, en dit is God alleen, of onder U, en dit is al wat God niet is. » ² Met één woord, God alleen, gelijk de heilige Bernardinus zegt, kan de grootheid van Maria begrijpen. ³ En Albertus-de-Groote voegt er bij, dat Maria niet nauwer met God had kunnen vereenigd wezen, zonder God zelf te worden. ⁴ Die verhevene Moeder van God is dus onze hoogste vereering waardig, dewijl God

(1) Virgo veneranda.

(2) De Conc. B. M. V.

(3) Tanta fuit perfectio Virginis, ut soli Deo cognoscenda reservetur. Pro Fest. V. M. s. 4. a. 3. c. 1.

(4) Magis Deo conjungi non potuit, nisi fieret Deus.

zelf haar niet hooger had kunnen verheffen dan met haar tot zijne Moeder te kiezen.

O Maria, Moeder van God en mijne Moeder! ik vereer U en wensch dat alle menschen U vereeren uit geheel hun hart als hunne machtige Koningin. Heb medelijden met een armen zondaar die U bemint en op U zijn betrouwen stelt. « Eerwaardige Maagd, bid voor ons. »

4de OVERWEGING.

I.

« *Lofwaardige Maagd.* » ¹ De Heilige Kerk zegt dat Maria allen lof waardig is, ² om reden, zegt de heilige Ildephonsus, dat al de lof, welken wij aan Maria geven, tot haren goddelijken Zoon terugkeert. ³ Daarom voegt de heilige Gregorius van Nicomedië er bij, dat God den lof dien men aan Maria geeft, aanziet als aan Hem zelve gegeven. ⁴

De Heilige Maagd belooft het eeuwig

(1) Virgo prædicanda.

(2) Omni laude dignissima.

(3) Redundat ad Filium, quod impenditur Matri. De Virginit. S. M. c. 12.

(4) Tuam enim gloriam Creator existimat esse propriam. Or. in Ingr. B. V.

leven aan hen die zorgen dat zij door anderen gekend en bemind wordt; ¹ en Richardus van St-Laurentius verzekert, dat Maria degenen die haar in deze wereld bijzonder vereerd hebben, ook op eene bijzondere wijze zal doen vereeren in den hemel. ² Aangezien Maria met de Moeder van God te worden, de weg van zaligheid is geworden voor de zondaars, zoo worden deze, zegt de heilige Anselmus, ³ tot de zaligheid gebracht door het verkondigen van Maria's lof. Allen, wel is waar, kunnen niet prediken, maar allen kunnen die Gelukzalige Moeder verheerlijken door in hunne gemeenzame gesprekken met anderen, met bloedverwanten en vrienden, de verhevene voorrechten van Maria, hare macht en hare barmhartigheid te roemen, en hen alzoo op te wekken tot eene groote godsvrucht jegens die goddelijke Moeder.

O Koningin des hemels! ik wil voortaan alles doen wat mij mogelijk is, om U door alle menschen te doen eeren en beminnen. Neem dit verlangen goedwillig aan, en help mij hetzelfde ten uitvoer brengen. Neem

(1) Qui elucidant me, vitam æternam habebunt. Eccli. 24. 31.

(2) Glorificabit in futuro honorificantes se in præsenti. De Laud. B. M. l. 2. p. 1.

(3) De Excell. V. c, 1.

mij a
laat
den

«
zoo r
Moed
— H
heili
De h
der,
gena
bied
Moed
toes
der
mar
mac
aan
der
O
U st

(1)
(2)
(3)
V. s.

mij aan onder het getal uwer dienaren en laat niet toe dat ik nog ooit een slaaf van den duivel worde.

II.

« *Machtige Maagd.* » ¹ Welke Heilige is zoo machtig bij God als zijne allerheiligste Moeder? Zij verkrijgt al wat zij verlangt. — Het is genoeg dat gij wilt, zegt haar de heilige Bernardus, en alles zal geschieden. ² De heilige Petrus Damianus gaat nog verder, en zegt dat, wanneer Maria God om genade bidt, zij Hem op zekere wijze gebiedt, en dat de Zoon zijne welbeminde Moeder zoo zeer vereert, dat Hij haar alles toestaat wat zij Hem vraagt, zelfs ten gunste der zondaars. Daarom roept de heilige Germanus uit: « Gij, o Moeder Gods! zijt almachtig om de zondaars te redden, en uwe aanbeveling is genoeg, omdat Gij de Moeder van het ware Leven zijt. » ³

O Maria! Gij kunt mij heilig maken; op U stel ik mijn betrouwen.

(1) Virgo potens.

(2) Velis tu, et omnia fiunt.

(3) Nam Filius, nihil negans, honorat te. In Nat. B. V. s. 1.

III.

« *Goedertierene Maagd.* » ¹ Zoo machtig Maria bij God is, zoo goedertieren en medelijdend is zij jegens hen die haren bijstand inroepen. « Noeh macht, noeh wil, zegt de heilige Bernardus, kunnen haar ontbreken. » ² En hoe zou haar de macht om onze zaligheid te bewerken kunnen ontbreken, daar zij de Moeder van God is? En hoe zou haar de wil kunnen ontbreken, daar zij onze Moeder is? Wie zich kan herinneren, zegt de heilige Bernardus, dat hij U, o Moeder Gods! heeft aangeroepen en niet is verhoord geworden, mag ophouden uwe barmhartigheid te loven. » ³ De heilige Bonaventura leert ons, dat het verlangen van Maria om ons genaden te bezorgen, zoo groot is, dat zij zich niet alleen beleedigd acht, wanneer men haar versmaadt, maar ook wanneer men haar geene gunsten vraagt. ⁴ Het is niet noodig lang te bidden, om van deze Moeder van barmhartigheid

(1) Virgo elemens.

(2) Nec facultas ei deesse poterit, nec voluntas. In Assumpt. s. 1.

(3) Sileat misericordiam tuam, si quis te invocatam meruerit defuisse. In Assumpt. s. 4.

(4) In te, Domina, peccant, non solum qui tibi injuriam rogant, sed etiam qui te non rogant.

hulp
met
kom
char
hij e
zien
help
O
mij
voor

«
bide
geli
sta
de
me
mij
god
get

(1
(2
e. 2
(3
(4
quo

hulp te ontvangen: het is genoeg dat men met vertrouwen bidt. ¹ Hare goedheid voorkomt ons eer wij haar aanroepen, zegt Richardus van St-Victor, en dit doet zij, voegt hij er bij, omdat zij onze ellende niet kan zien zonder bewogen te worden om ons te helpen.²

O Maria! aanzie mijne ellende en kom mij te hulp. «Goedertierene Maagd, bid voor ons.»

5de OVERWEGING.

I.

«Getrouwe Maagd.» ³ Gelukkig hij, die biddende aan de deur van Maria waakt, gelijk de armen die aan de deur der rijken staan, om hulp te verkrijgen. Dit zegt ons de goddelijke Moeder zelve: «Zalig de mensch die mij hoort, en die dagelijks aan mijne deur waakt.» ⁴ O dienden wij deze goddelijke Moeder toch zoo getrouw als zij getrouw is om ons te helpen, wanneer wij

(1) Velocius occurrit ejus pietas, quam invocetur.

(2) Non potest miseria scire, et non subvenire. In Cant. c. 21.

(3) Virgo fidelis.

(4) Beatus homo qui audit me, et qui vigilat ad fores meas quotidie! Prov. 8. 34.

haar aanroepen ! Maria belooft aan hem die haar eert en dient, dat hij van de zonde zal bevrijd worden en het eeuwig leven zal bekomen : « Die voor mij werken zullen niet zondigen, die mij verheerlijken zullen het eeuwig leven verkrijgen. » ¹ Zij noodigt alle menschen uit, om tot haar hunne toevlucht te nemen en belooft hun alle genaden. ² Richardus van St-Laurentius past op haar de volgende woorden van den Ecclesiasticus toe : « Hare banden zijn banden van zaligheid, » ³ hetgeen hij op deze wijze uitlegt : Maria wederhoudt hare dienaren, en belet hen tot eene al te groote vrijheid over te gaan, die de oorzaak zou zijn van hun ongeluk. ⁴

O Moeder van God ! op U stel ik al mijn betrouwen ! Gij moet mij helpen, opdat ik niet terug valle in de zonde. O mijne Koningin ! verlaat mij niet, verkrijg mij de genade van liever te sterven dan de genade Gods te verliezen.

(1) Qui operantur in me, non peccabunt. Qui elucidant me, vitam æternam habebunt. Eccli. 24. 30.

(2) In me gratia omnis viæ et veritatis ; in me omnis spes vitæ et virtutis. Transite ad me omnes Ibid. 25.

(3) Vincula illius alligatura salutaris. Eccli. 6. 31.

(4) Vincula, ... quibus ligamur, ne discurramus per campos licentiæ. De Laud. B. M. I. 2. p. 3.

«
eene
dage
gebo
blijc
nisse
duiz
Chri
gebo
mian
rech
dage
de v
Woo
onze
van
rech
van
en M
reld
als M
zoo
zegt
(1) C
(2) N
(3) N
univer

II.

« *Oorzaak onzer blijdschap.* » ¹ Gelijk na eenen donkeren en droevigen nacht, de dageraad de natuur verblijdt, zoo bracht de geboorte van Maria, onze Dageraad, de blijdschap in de wereld, nadat de duisternissen der zonde de aarde gedurende vier duizend jaren vóór de komst van Jezus-Christus overdekt hadden. « Toen Maria geboren werd, zegt de heilige Petrus Damianus, verscheen de dageraad. » ² Met recht wordt Maria dageraad genoemd. De dageraad is de voorbode der zon, Maria was de voorbodin van het mensch geworden Woord, van de Zon der gerechtigheid en onzen Verlosser, die ons door zijne dood van de eeuwige dood verlost heeft. Met recht zingt de Heilige Kerk bij de geboorte van Maria: « Uwe geboorte, o heilige Maagd en Moeder Gods! heeft aan de gansche wereld blijdschap aangekondigd. » ³ En even als Maria het begin onzer blijdschap was, zoo moet zij dezelve ook voltooien, want, zegt de heilige Bernardus, Jezus-Christus

(1) *Causa nostrae laetitiae.*(2) *Nata Virgine, surrexit aurora. S. de Assumpt.*(3) *Nativitas tua, Dei Genitrix Virgo, gaudium annuntiavit universo mundo. Off. Nat. B. M. V.*

heeft al den prijs zijner verdiensten in de handen van Maria gesteld, opdat wij al het goed dat wij hebben, uit de handen van Maria zouden ontvangen. ⁴

O Moeder van God! Gij zijt mijne blijdschap en mijne hoop, dewijl Gij aan niemand uwen bijstand weigert, en bij God alles verkrijgt wat Gij wilt.

III.

« *Schoon vat van devotie.* » ² De devotie, gelijk de heilige Thomas leert, bestaat in eene bereidwaardige onderwerping van onzen wil aan den wil van God. Het was voornamelijk deze deugd die Maria zoo aangenaam aan God maakte. Dit gaf het antwoord te kennen van den Zaligmaker aan de vrouw, die den schoot welke Hem gedragen had, zalig noemde: « Ja, zalig zij die het woord Gods hooren en het bewaren. » ⁵ Hiermede, zegt de eerbiedwaardige Beda, wilde Jezus ons leeren dat Maria gelukkiger was omdat haar wil vereenigd was met den wil van God, dan omdat zij

(1) Redempturus humanum genus, pretium universum contulit in Mariam, ut, si quid salutis in nobis est, ab illa noverimus redundare. De Aquæd.

(2) Vas insigne devotionis.

(3) Quinimmo beati, qui audiunt verbum Dei et custodiunt illud. Luc. 11. 28.

zijn
naa
Mar
haa
God
uits
ove
Z
gin
nig
mij
leve
gel

Hoo
« G
mij
Ber
me

(1)
(2)
(3)
(4)

zijne Moeder was. De bloem die zich altijd naar de zon keert is een juist afbeeldsel van Maria. Maria wenschte niets, en niets kon haar hart bevredigen dan alleen de wil van God, gelijk zij zelve in haar Gezang heeft uitgedrukt: «Mijn geest heeft zich verheugd over God, mijnen Zaligmaker.» ¹

Zalig zijt Gij, o mijne heerlijke Koningin! omdat Gij volmaakt en altijd vereenigd waart met den wil van God! Verkrijg mij de genade van, zoo lang ik nog zal leven, mijnen wil volmaakt met Gods wil gelijkvormig te bewaren.

6de OVERWEGING.

I.

« *Verborgten roos.* » ² Maria wordt in het Hooglied de gesloten Hof van God genoemd: «Gij zijt een gesloten hof, mijne zuster, mijne bruid.» ³ De Heer, zegt de heilige Bernardus, ⁴ heeft in dien hof al de bloemen geplant, die de Heilige Kerk versie-

(1) Et exultavit spiritus meus in Deo salutari meo.

(2) Rosa mystica.

(3) Hortus conclusus soror mea sponsa. Cant. 4. 12.

(4) Depr. ad glor. V.

ren ; onder andere de viool der nederigheid, de lelie der zuiverheid en de roos der goddelijke liefde. De roode roos is het zinnebeeld der liefde, en Maria wordt eene Roos genoemd, zegt de gelukzalige Jordanus, omdat haar hart altijd van liefde tot God en tot ons brandde. ¹ En inderdaad, waar zouden wij eene voorspreekster kunnen vinden, die meer zorg draagt voor onze zaligheid en die ons meer bemint dan Maria? — Zij alleen, zegt de heilige Augustinus, draagt meer zorg voor ons dan al de Heiligen te zamen. ²

Mijne beminde Moeder ! o, konde ik U beminnen, gelijk Gij mij bemint ! Ik wil mijn uiterste best doen om U te eeren en te beminnen. Allerzoetste Koningin ! verkrijg mij de genade van U getrouw te blijven.

II.

« *Toren van David.* » ³ Maria wordt in het Hooglied vergeleken bij den toren van David. ⁴ De toren van David, zegt de heilige

(1) Rosa rubicunda per Dei et proximi charitatem ; nam igneus color designat charitatem. Opus plen. de V. p. 14. cont. 43.

(2) Te solam, o Maria ! pro Sancta Ecclesia sollicitam præ omnibus Sanctis scimus. Ap. S. Bouav. Spec. B. V. l. 6.

(3) Turris Davidica.

(4) Sicut Turris David collum tuum. Cant. 4. 4.

Bern
lijk
toren
verh
druk
geze
begi
hoog
ten
Greg
in h
Mari
het

O
verh
en i
geve
beur
heid
verg
alle
min

«
(1)
sima
(2)
(3)

Bernardinus, stond op eene hoogte, namelijk op den berg Sion, en Maria wordt aldus toren van David genoemd, om daardoor de verhevenheid van dit wonder Schepsel uit te drukken. ¹ Daarom wordt ook van Maria gezegd in de Psalmen, dat reeds in het begin van haar leven, hare heiligheid de hoogste bergen overtrof: « Hare grondvesten zijn op de heilige bergen. » ² De heilige Gregorius legt deze woorden zoo uit: Reeds in het eerste oogenblik van haar leven was Maria heiliger dan de grootste Heiligen in het uur van hunne dood.

O mijne Koningin en mijne Moeder ! ik verheug mij over uwe hooge waardigheid en ik ben bereid mijn leven ten beste te geven, om te beletten, indien dat kon gebeuren, dat het minste deel uwer heerlijkheid ontnomen worde. O, kon ik door het vergielen van mijn bloed verkrijgen, dat alle menschen der wereld U vereeren en beminnen gelijk Gij het verdient !

III.

« *Ivoren toren.* » ³ Er wordt nog gezegd

(1) Sion locus erat eminentissimus, sic Beata Virgo altissima. Pro Fest. V. M. s. 4. a. 2. c. 3.

(2) Fundamenta ejus in montibus sanctis. Ps. 86. 1.

(3) Turris eburnea.

in het Hooglied, dat de hals der Heilige Kerk, die het geheimzinnig lichaam van Jezus-Christus is, gelijk is aan een ivoren toren: « Uw hals is als een ivoren toren. » ¹ Die geheimzinnige hals der Kerk is Maria; want zij ontvangt van Jezus, die het Hoofd is, en deelt aan al de geloovigen, die er de ledematen van zijn, de levenssappen mede, dat is, de goddelijke genaden die het geestelijk leven in ons onderhouden. Dezelfde Heilige voegt er bij, dat Maria van het oogenblik, dat zij het mensch geworden Woord, in haren schoot ontving, van God het verheven voorrecht bekwam, dat voortaan niemand meer eenige genade zou ontvangen, dan door hare handen. — Verders, een ivoren toren is aangenaam en sterk; op gelijke wijze, zegt de Abt Rupertus, is Maria aangenaam aan God en sterk tegen den duivel. « Gelijk een ivoren toren, schijnt gij be-minnelijk aan God en verschrikkelijk aan den duivel. » ²

Dewijl dan, mijne zoete Koningin! God U eene zoo groote liefde toedraagt, kunt Gij

(1) *Collum tuum sicut turris eburnea.* Cant. 7. 4.

(2) *Per Virginem a capite Christo vitales gratiae in ejus corpus mysticum transfunduntur.* Pro Fest. V. M. s. 5. c. 8.

(3) *Sicut turris eburnea, Deo amabilis, diabolo terribilis.* In Cant. 1. 6.

ons a
vel U
lister
die el
te lev

«
beeld
de-G
Gods
lige
van J
zoo w
vuld
Huis
het g
tot v
zich
is zo

(1)
(2)
(3)
erat in
ex Ep.

(4)

ons alle goed verkrijgen ; en dewijl de duivel U vreest, kunt Gij mij ook van zijne listen bevrijden. Heb medelijden met ons die er eer in stellen, onder uwe bescherming te leven.

7de OVERWEGING.

I.

« *Gulden Huis.* » ¹ Het goud is het zinnebeeld der liefde ; daarom noemt Albertus-de-Groote Maria den Tempel der liefde Gods. ² En met recht, want, gelijk de heilige Thomas zegt, evenals in den Tempel van Jerusalem alles met goud overdekt was, zoo was ook de schoone ziel van Maria vervuld met heiligheid. ³ Maria was dat gulden Huis, hetwelk de eeuwige Wijsheid, dat is, het goddelijk Woord, zich hier op aarde tot woning verkoos : « De Wijsheid heeft zich een huis gebouwd. » ⁴ Dit huis van God is zoo rijk, zegt Richardus van St-Victor,

(1) Domus aurea.

(2) Templum aureum charitatis. Bill. Mar. III. Reg. n. 4.

(3) Nihil erat in Templo quod non auro tegetetur ; nihil erat in Virgine quod non sanctitate plenum esset. S. in Purif. ex Ep.

(4) Sapientia edificavit sibi domum. Prov. 9. 1.

dat het in al onze ellenden kan te hulp komen. ¹

O Maria ! Gij bemint God zoo zeer, dat Gij verlangt dat alle menschen Hem beminnen. Welnu, de grootste genade welke ik U vraag en welke ik van U hoop te verkrijgen, is eene groote liefde tot God.

II.

« *Ark des Verlonchs.* » ² Hesy chius noemt Maria eene ruimere Ark dan die van Noë, ³ omdat in deze niet meer dan twee dieren van iedere soort werden binnen gelaten, terwijl onder de bescherming van Maria alle menschen, rechtvaardigen en zondaars, eene veilige plaats vinden. Dit werd eens getoond aan de heilige Gertrudis. ⁴ Op zekeren dag zag zij eene menigte wilde dieren, zooals leeuwen, luipaarden en andere soortgelijke, die onder den mantel van Maria eene schuilplaats zochten ; en Maria, wel verre van ze weg te jagen, ontving ze met goedheid en streekte ze met de hand om ze bij haar te houden. — De wilde dieren die

(1) Domus Dei, cujus tanta est abundantia, quod nostram potest replere inopia. De Laud. B. M. l. 12.

(2) Fœderis arca.

(3) Arcâ Noë largior. De S. M. Leip. hom. 2.

(4) Insin. l. 4. c. 50.

in de ark van Noë kwamen, bleven wild ; maar de zondaars, die onder den mantel van Maria vluchten, blijven geene zondaars meer ; zij verandert hun hart en maakt hen aangenaam aan God. Zij zeide zelve aan de heilige Brigitta : « Hoe groote zonden de mensch ook bedreven hebbe, indien hij tot mij komt met een oprecht verlangen om zich te verbeteren, ben ik altijd bereid hem aan te nemen ; ik let niet op de menigte zijner zonden, maar op zijnen goeden wil ; en weiger dan niet zijne wonden te vermaaken en te genezen ; want 't is niet te vergeefs dat ik de Moeder van barmhartigheid genoemd word. » ¹

O Moeder van barmhartigheid, roep ik U toe met den heiligen Augustinus, gedenk dat het niet gehoord is, dat een zondaar die tot U zijne toevlucht nam, door U werd verstooten ; ik ellendige neem tot U mijne toevlucht, en stel op U mijn betrouwen.

III.

« *Deur des hemels.* » ² Maria wordt de deur des hemels genoemd, omdat niemand, zegt de heilige Bernardus, in den hemel

(1) Rev. l. 2. c. 23. — l. 6. c. 117.

(2) *Janna cœli.*

kan komen zonder door Maria, als door de deur, binnen te gaan. ¹ Ik voer mijne macht uit in Jerusalem, zegt onze Koningin; ² hetgeen Richardus van St-Laurentius zoo uitlegt: Ik kan voor mijne dienaars verkrijgen wat ik wil, en hen die ik wil, in den hemel binnen leiden. ³ — En de heilige Bonaventura voegt er bij: « Zij die door Maria beschermd worden, zijn erkend als burgers des hemels; en zij die met haren naam geteekend zijn, dat is, die het geluk hebben hare dienaars te zijn, zijn opgeschreven in het Boek des levens. » ⁴ Daarom noemt Bernardinus de Bustis Maria het Boek des levens, en hij verzekert, dat alwie door zijne godsvrucht verdiend heeft in dat boek geschreven te staan, zeker zal zalig worden.

O mijne Moeder! op U stel ik al de hoop mijner zaligheid. Ik bemin U, maak dat ik zalig worde, en laat niet toe dat eene ziel die U vereert en U bemint, veroordeeld worde tot de hel, waar zij U eeuwig zou vervloeken.

(1) Nullus potest cœlum intrare, nisi per Mariam transeat, anquam per portam. In Luc. 1.

(2) In Jerusalem potestas mea. Eccli. 21. 15. — In Miss. B. V.

(3) Impetrandi quod volo, et, quos volo, introducendi. De Laud. B. M. l. 4.

(4) Psalt. maj. Ps. 91.

8ste OVERWEGING.

I.

« *Morgenster.* » ¹ De heilige Joannes Damascenus noemt Maria eene Morgenster, die den opgang der zon aankondigt. ² Gelijk de morgenster de zon voorafgaat, zoo gaat ook de devotie tot de Allerheiligste Maagd de zon der goddelijke genade vooraf. Daarom zegt de heilige Germanus, dat de godsvrucht tot Maria een zeker teeken is, dat eene ziel zich in staat van genade bevindt, of zich weldra in dien staat zal bevinden. — De Heilige Kerk noemt Maria ook eene Zeester, omdat, zegt de heilige Thomas, evenals de ster, gedurende een onweder, de zeevaarders naar de haven geleidt, zoo geleidt ons ook Maria, door de onstuimige zee dezer wereld, naar den hemel. ³ Van daar deze vermaning van den heiligen Thomas : In dien gij door de golven der bekoringen niet wilt worden ingezwolgen, wend uwe oogen

(1) *Stella matutina.*(2) *Stella demonstrans solem. Men. Græc. 15. mart.*(3) *Sicut per stellam maris navigantes diriguntur ad portum, ita christiani diriguntur per Mariam ad gloriam.* Opusc. 8.

niet af van die Ster der zaligheid. ¹ — Daarna voegt hij er bij : Indien gij Maria volgt, zult gij niet dwalen ; indien Maria u beschermt, hebt gij niet te vreezen veroordeeld te worden ; indien Maria u begunstigt, zult gij zeker tot den hemel geraken. ²

II.

« *Behoudenis der kranken.* » ³ De gelukzalige Simon Stock noemt Maria het Geneesmiddel der zondaren ; ⁵ en de heilige Ephrem noemt haar niet alleen een geneesmiddel, maar zelfs de Zaligheid van hen die haar aanroepen. ⁵ Dit heeft Maria zelve beloofd aan allen die haar zoeken : « Wie mij zal gevonden hebben, zal het leven vinden en de zaligheid van den Heer ontvangen. » ⁶ En vreezen wij niet, dat de besmelting onzer wonden haar zal afkeeren om ons te verzorgen ; zij is onze Moeder ; en gelijk eene moeder geen afschrik heeft om de wonden van haar kind te vermaken,

(1) Ne avertas oculos a fulgore hujus sideris, si non vis obrui procellis.

(2) Ipsam sequens, non devias ; ipsa protegente, non metuis ; ipsa propitia, pervenis. De Laud. V. M. hom. 2.

(3) Salus infirmorum.

(4) Peccatorum Medicina.

(5) Salus firma recurrentium ad eam. De Laud. Dei Gen.

(6) Qui me invenerit, inveniet vitam, et hauriet salutem a Domino. Prov. 8. 35.

zoo z
niet
toevl
de he
Gods
zonda
Gij h
van c

«
Germ
zond
vang
dat
waar
zood
man
heil
toev
voor
die

(1)
(2)
(3)
(4)
pictu
Op. p
(5)
Dorn

zoo zal ook die hemelsche Ziekendienster niet weigeren degenen die tot haar hunne toevlucht nemen, te verzorgen. Daarom zegt de heilige Bernardus tot haar: « O Moeder Gods! Gij hebt geen afschrik van den zondaar: indien hij tot U verzucht, reikt Gij hem de hand toe, en bevrijdt Gij hem van de wanhoop. » ¹

III.

« *Toevlucht der zondaren.* » ² De heilige Germanus noemt Maria de Toevlucht der zondaars, die altijd bereid is hen te ontvangen. ³ En de gelukzalige Jordanus zegt, dat zij eene allerzekerste schuilplaats is, waarin alle zondaars worden opgenomen, zoodra zij zich aanbieden; Maria zou niemand kunnen versmaden. ⁴ Ook noemt de heilige Joannes Damascenus haar Stad van toevlucht, die altijd open staat niet alleen voor de goeden, maar ook voor de kwaden, die er eene schuilplaats komen zoeken. ⁵ En

(1) Depr. ad glor. V.

(2) Refugium peccatorum.

(3) Refugium paratissimum peccatorum. De Zona Deip.

(4) Tu es tutissimum Refugium; a te nullus peccator despiciatur; omnes peccatores recipis, nec moram in hoc facis. Op. plen. de V. p. 9. cont. 14.

(5) Civitas refugii omnium ad eam confugientium. De Dorn. B. M. s. 2.

de heilige Anselmus zegt tot haar: « Gij omhelst met eene moederlijke genegenheid eenen zondaar die door geheel de wereld gehaat wordt, en verlaat hem niet, vóór dat gij dien ellendigen met zijnen Rechter verzoend hebt. » ¹ Dat wil zeggen, dat een zondaar, de vijand zijnde van God, ook hatelijk en afschuwelijk wordt voor alle schepselen; maar als hij zijne toevlucht neemt tot Maria, wel verre van hem te verstooten, omhelst zij hem teederlijk, en houdt niet op hem te beschermen, tot dat zij voor hem vergiffenis heeft bekomen van Jezus-Christus, haren Zoon en onzen Rechter.

Indien Gij dan, o groote Koningin! de Toevlucht zijt van alle zondaars, dan zijt Gij ook mijne toevlucht. Gij verstoot niemand van allen die tot U hunne toevlucht nemen, verstoot mij dan niet, die mij in uwe bescherming aanbeveel. O Maria, Toevlucht der zondaren! bid voor mij en maak mij zalig.

(1) *Peccatorem toti mundo despectum materno affectu amplecteris; nec deseris, quousque Judici miserum reconcilies.*
Spec. B. V. lect. 3.

« T
wie,
voor
in o
spree
Gods
« Ne
die z
als d
mits
doer
ricu
der
de w
ston
den
zoo

(1)
(2)
sicut
Zona
(3)
tibus
t. 13
(4)

9de OVERWEGING.

I.

« *Troosteres des bedrukten.* » ¹ « O Maria ! wie, na uwen Zoon, draagt zoo veel zorg voor onze zaligheid als gij ? wie troost ons in onze kwellingen, zoo als gij ? » ² Zoo spreekt de heilige Germanus tot de Moeder Gods. — En de heilige Antonius herneemt : « Neen, er is niemand onder de Heiligen, die zoo veel deel neemt in onze ellenden, als die medelijdende Koningin. » ³ En vermits de krankheden der ziel ons het meest doen lijden, zoo noemt de gelukzalige Henricus Suson Maria de getrouwe *Troosteres* der zondaren. ⁴ Het is genoeg dat wij haar de wonden onzer ziel bloot leggen, en terstond komt zij ons te hulp door hare gebeden, en vertroost zij ons ; hare goedheid is zoo groot, dat zij ons zelfs voorkomt, en

(1) *Consolatrix afflictorum.*

(2) *Quis, post Filium tuum, curam gerit generis humani, sicut tu ? quis ita nos defendit in nostris afflictionibus ? De Zona Beip.*

(3) *Non reperitur aliquis Sanctorum ita compati infirmitatibus nostris, sicut mulier hæc, Beata Virgo Maria. P. 4. t. 15. c. 2.*

(4) *Consolatrix fidelissima peccatorum. Dial. c. 16.*

ons bijstaat eer wij haar hebben aangeroepen. ¹ Zeggen wij dan met den heiligen Bonaventura :

O Maria ! houd niet op ons altijd te troosten, maar vooral in het uur onzer dood. Kom dan onze ziel halen om haar voor te stellen aan uwen goddelijken Zoon, die ons moet oordeelen.

II.

« *Hulp der Christenen.* » ² De heilige Joannes Damascenus noemt Maria eene altijd vaardige Hulp, die niet doet wachten en die ons van alle gevaren bevrijdt. ³ « Haar bijstand, zegt de heilige Cosmas van Jerusaleem, is almachtig om ons van de hel te bevrijden. » ⁴ De heilige Bernardus zegt tot haar : Gij zijt eene onoverwinbare Heldin ; gij strijdt voor uwe dienaren en zegepraalt over de duivelen die hen aanranden. ⁵ Daarom wordt Maria genoemd in het Hooglied : Verschrikkelijk als een leger in slagorde gesteld. ⁶

(1) Velocius occurrit, quam invocetur. In Cant. c. 23.

(2) Auxilium christianorum.

(3) Auxilium promptum et paratum christianorum, eripiens nos a periculis. Paracl. B. V.

(4) Hymn. 6 in depr. ad Deip.

(5) Tu Bellatrix egregia. Depr. ad glor. V.

(6) Terribilis ut castrorum acies ordinata. Cant. 6. 3.

Ach, mijne Koningin ! had ik altijd tot U mijne toevlucht genomen, nooit zou ik door mijne vijanden overwonnen zijn geworden ; voortaan zult Gij mijne sterkte zijn ; ik heb besloten, in mijne bekoringen altijd tot U mijne toevlucht te nemen, en door U hoop ik ze te overwinnen.

III.

« *Koningin der martelaren.* » ¹ Met recht wordt Maria de Koningin der Martelaren genoemd : want bij de dood van haren Zoon aan het kruis, overtrof hare smart de pijnen van alle Martelaren. Zij was daar tegenwoordig : « Bij het kruis van Jezus stond zijne Moeder. » ² De moeders vluchten als zij hunne kinderen zien sterven zonder hen te kunnen helpen : Maria vlucht niet, maar blijft standvastig bij Jezus tot dat zij Hem den geest ziet geven. Terwijl Jezus sterft, draagt zij aan den eeuwigen Vader het leven van haren Zoon op voor onze zaligheid ; maar zij ook, lijdt eenen doodstrijd in de opoffering en eene smart heviger dan de pijnlijkste dood.

O mijne bedroefde Moeder ! door de ver-

(1) Regina Martyrum.

(2) Stabant autem juxta crucem Jesu Mater ejus... Jo. 19. 25.

diensten der smarten welke Gij aan den voet van het kruis hebt geleden, verkrijg mij een oprecht leedwezen over mijne zonden en de liefde tot Jezus-Christus, mijnen Zaligmaker; en om het zwaard dat uw hart doorstak, toen Gij Hem het hoofd zaagt buigen en sterven, bid ik U mij bij te staan in het uur van mijne dood, en mij alsdan de eeuwige zaligheid te verkrijgen, opdat ik U en Jezuseeuwige in den hemel beminne.

OVERWEGINGEN

OP DE ZEVEN VOORNAAMSTE

FEESTDAGEN VAN MARIA.

I.

FEESTDAG DER ONBEVLEKTE ONTVANGENIS.

8sten December.

I.

Het betaamde grootelijks aan ieder der drie goddelijke Personen, dat Maria vrij bleef van de vlek der erfzonde.

Dit betaamde aan God den Vader, dewijl Maria zijne eerstgeborene Dochter was. Even als Jezus-Christus de eerstgeboren Zoon van God was: « De eerstgeboren aller schepselen, » ¹ zoo werd Maria, die bestemd was om de Moeder van Jezus-Christus te worden, altijd beschouwd als de eerste aangenomene Dochter van God; daarom heeft de Heer haar altijd in zijn bezit gehad door de goddelijke genade: « De Heer heeft mij in zijn

(1) Primogenitus omnis creaturæ. Col. 1. 15.

bezit gehad van het begin zijner dagen.» ¹
 Het betaamde dus dat de Vader, om den Zoon te eeren, de Moeder van alle vlek bewaarde. — Eene andere reden is, dat Hij haar bestemde om het hoofd te verpletteren van het helsch serpent, dat, zoo als in de Heilige Schriftuur staat, den mensch verleid had: «Zij zal uw hoofd verpletteren.» ²
 Hoe had Hij dan kunnen toelaten, dat zij er eerst de slavin van geweest ware? — Eindelijk, was Maria nog bestemd om de Voorspreekster der zondaren te worden; en ook om deze reden betaamde het dat God haar van alle zonde bevrijdde, opdat zij zelve niet medeplichtig zou zijn aan de zonde der menschen, voor wie zij genade moest vragen.

II.

Het betaamde aan God den Zoon dat Maria zonder vlek was. Hij zelf heeft haar gekozen om zijne Moeder te zijn. Nooit zal men gelooven dat een zoon, die eene koningin tot moeder kon hebben, eene slavin verkoos; hoe dan kan men denken dat het eeuwig Woord, dat eene Moeder kon heb-

(1) Dominus possedit me in initio viarum suarum. Prov. 8. 22.

(2) Ipsa conteret caput tuum. Gen. 3. 15.

ben, die altijd onbevlekt en in Gods vriendschap was, de voorkeur hadde willen geven aan eene moeder die met zonde besmet en gedurende eenigen tijd in de vijandschap van God was? — Daarenboven, zegt de heilige Augustinus, moeten wij aanmerken, dat het vleesch van Jezus-Christus het vleesch van Maria is. ¹ De Zoon Gods zou een afschrik gehad hebben het vleesch aan te nemen van eene heilige Agnes, eene heilige Gertrudis of eene heilige Theresia, om reden dat deze heilige maagden vóór hun doopsel met de vlek der erfzonde besmet waren, en dat de duivel Hem zou hebben kunnen verwijten een vleesch te hebben dat gedurende eenigen tijd aan zijne macht onderworpen was; maar Hij heeft geen afschrik gehad het vleesch aan te nemen in den schoot van Maria, gelijk de Heilige Kerk zingt, ² omdat Maria altijd zuiver en onbevlekt gebleven is. — Ten laatste, de heilige Thomas zegt, dat Maria altijd bevrijd is gebleven van alle dadelijke, ja zelfs van alle dagelijksche zonde, omdat zij anders geene waardige Moeder van God zou geweest zijn; met hoe veel meer reden heeft

(1) Caro Jesu caro est Mariae. Lib. de Ass. B. M. c. 5.

(2) Non horruisti Virginis uterum. Hymn. Te Deum.

zij dan van de erfzonde, die de ziel hatelijk aan God maakt, moeten bevrijd blijven!

III.

Het betaamde aan den Heiligen Geest, dat zijne allerliefste Bruid onbevlekt bleef. Daar de verlossing der menschen, die door de zonde uit hunnen eersten staat vervallen waren, vastgesteld was, zoo wilde de Heilige Geest dat zijne uitverkorene Bruid op eene edelere wijze dan alle andere menschen zou verlost worden, en Hij bevrijdde haar van de zonde. En heeft God het lichaam van Maria, na hare dood, van het bederf bewaard, met hoe veel meer reden moeten wij dan niet gelooven, dat Hij hare ziel zal bewaard hebben van het bederf der zonde! Ook wordt zij door haar goddelijke Bruidegom « gesloten Hof en gezegelde Bron »¹ genoemd; omdat de vijand nooit ingang tot hare gezegende ziel gevonden heeft. Daarom nog verheft Hij haren lof en noemt Hij haar geheel schoon, geheel zuiver en zijne altijd getrouwe vriendin: « Gij zijt geheel schoon, o mijne vriendin, en er is geene vlek in U. »²

(1) Cant. 4. 12.

(2) Tota puichra es, amica mea, et macula non est in te
Cant. 4. 7.

O mijne edele Koningin ! ik verheug mij omdat Gij door uwe zuiverheid en schoonheid aan uwen God zoo aangenaam zijt, en ik dank God dat Hij U van alle zonden heeft bewaard. O mijne Koningin ! vermits geheel de Heilige Drievuldigheid U zoo zeer bemint, gewaardig U, uwe oogen te slaan op mijne arme ziel, die met zoo vele zonden bevlekt is, en verkrijg mij bij God de vergiffenis van al mijne misslagen en de eeuwige zaligheid ; aanzie mij en bekeer mij. Door uwe zoetheid hebt Gij zoo vele harten tot uwe liefde getrokken, trek ook mijn hart tot U, opdat het voortaan niets anders meer beminne dan God en U. Gij weet dat ik al mijne hoop op U heb gesteld. O mijne lieve Moeder ! verlaat mij niet. Sta mij bij door uwe heilige gebeden gedurende mijn leven, maar vooral in het uur van mijne dood ; maak dat ik U al stervende aanroep en beminne, opdat ik het geluk hebbe U eeuwig te gaan beminnen in den hemel.

II.

O. L. V. LICHTMIS.

OPDRACHT VAN JEZUS IN DEN TEMPEL.

2den Februari.

I.

Toen de tijd gekomen was, dat Maria zich, volgens de Wet, in den Tempel moest gaan zuiveren, en er Jezus aan den eeuwigen Vader opdragen, vertrok zij met haren zuiveren bruidegom. Jozef droeg de twee tortelduiven die voor de offerande moesten dienen, en Maria nam haar lief Kind, het goddelijk Lam, om het den Heer te gaan opdragen; dit was het voorspel van het groot offer dat diezelfde Zoon Gods eenmaal moest voltrekken op het kruis.

Mijn God! ik vereenig mijn offer met dat van Maria; ik offer U uw menschgeworden Zoon op, en, om zijne verdiensten smeeke ik U, mij uwe genade te verleenen. Ik verdien haar niet; maar Jezus heeft zich zelven als een offer aan U opgedragen om ze voor mij te bekomen. Heb dus medelijden met mij, ter liefde van Jezus.

II.

Maria treedt den Tempel binnen, en offert daar haren goddelijken Zoon in den naam van alle menschen, maar het is voornamelijk Jezus zelf die zich in dit oogenblik aan zijnen hemelschen Vader opdraagt, zeggende: Zie, mijn Vader! ik offer U geheel mijn leven op. Gij hebt mij in de wereld gezonden om dezelve zalig te maken; zie, ik offer U mijn bloed, mijn leven, ja, geheel mij zelven voor de zaligheid der wereld op.

O, mijn lieve Zaligmaker! hoe beklagenswaardig zou ik zijn, indien Gij niet voor mij aan de goddelijke Rechtvaardigheid voldaan hadt! Ik bedank U daarvoor uit geheel mijne ziel, en ik bemin U uit geheel mijn hart. Ach! wien zou ik toch beminnen, indien ik eenen God, die zijn leven voor mij heeft geslachtofferd, niet beminde?

III.

Deze offerande was aangenamer aan God, dan indien alle menschen en alle Engelen Hem hun leven hadden opgeofferd; want, door dit eenig offer van Jezus, ontving de

eeuwige Vader eene oneindige eer en eene oneindige voldoening. De Heer zeide eens aan de gelukzalige Angela de Foligno : « Ik heb Mij voor u opgeofferd, opdat gij u voor Mij zoudt opofferen. »

Ja, mijn Jezus ! dewijl Gij uw leven voor mij aan uwen Vader hebt opgedragen, offer ik U mijn leven en geheel mij zelven op. Vroeger heb ik het ongeluk gehad U te beledigen ; maar Gij hebt beloofd de beledigingen van eenen zondaar, die leedwezen heeft, te vergeten ; mijn Jezus ! ik heb ér leedwezen over en zou van droefheid willen sterven. Door mijne zonden was ik reeds dood ; maar van U hoop ik het leven te bekomen, en, het leven dat ik U vraag, is U, oneindig Goed ! te beminnen ; maak dat ik U beminne, en ik verlang niets meer. Schenk de goederen dezer aarde aan wie ze verlangt ; al wat ik verlang is den schat uwer liefde. Mijn Jezus ! Gij alleen zijt mij genoeg. — O Maria, mijne Koningin en mijne Moeder ! door uwe voorspraak, verhoop ik alle genaden.

Daa
zende
verlon
voor
heilig
Terw
met
vrag
haar
Gij v
de
deed
voll
te v
dew
oor
C
zoo
der
(
mul
(3

III.

MARIA-BOODSCHAP.

25sten Maart.

I.

Daar God zijnen Zoon in de wereld wilde zenden om mensch te worden, en alzoo den verloren mensch te verlossen, zoo koos Hij voor Moeder eene Maagd, de zuiverste, de heiligste en de nederigste van alle maagden. Terwijl Maria, in hare woning, bezig was met aan God de komst van den Verlosser te vragen, ziet zij eensklaps eenen Engel, die haar groet en tot haar zegt: « Wees gegroet, Gij vol genade! de Heer is met U; Gij zijt de gezegendste der vrouwen. » ¹ — Wat deed de nederige Maagd, toen zij deze eervolle groetenis hoorde? Wel verre van zich te verhoovaardigen, zweeg zij en ontstelde, dewijl zij zich voor zulken lof onwaardig oordeelde. ²

O Maria! Gij zijt zoo nederig, en ik ben zoo hoovaardig! verwerf mij de heilige nederigheid!

(1) Ave, gratia plena; Dominus tecum; benedicta tu in mulieribus. Luc. 1. 28.

(2) Quae cum audisset, turbata est in sermone ejus. Luc. 1. 29.

II.

Maar deed deze lof bij Maria ten minste de gedachte niet ontstaan, dat zij wel bestemd kon wezen om de Moeder van den Verlosser te worden? Geenszins; deze lof had geen ander gevolg, dan dat zij voor zich zelve vreesde, zoodat de Engel haar moest gerust stellen met deze woorden: « Vrees niet Maria! want gij hebt genade gevonden bij God. » ¹ Daarna kondigde hij haar aan, dat zij verkozen was tot Moeder van den Verlosser der wereld: « Zie, gij zult in uwen schoot ontvangen en eenen Zoon baren; en zijnen naam zult gij Jezus heeten. » ²

Wat zijt Gij gelukkig, o Maria! hoe zeer hebt Gij aan God behaagd, en hoe dierbaar blijft Gij Hem altoos; ach! heb medelijden met mij.

III.

O Heilige Maagd! roept de heilige Bernardus uit, waarom vertoeft gij om uwe toestemming te geven? Het eeuwige Woord wacht op die toestemming om het vleesch aan te nemen en uw Zoon te worden; en wij allen

(1) Ne timeas, Maria; invenisti enim gratiam apud Deum. Luc. I. 30.

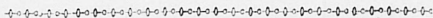
(2) Ecce concipies in utero et paries Filium, et vocabis nomen ejus Jesum. Luc. I. 31.

wachten ze af, wij, die helaas tot de eeuwige dood veroordeeld zijn. Zoo gij toestemt de Moeder van den Zoon Gods te worden, zullen wij allen verlost worden. Haast U dan, o verhevene Koningin! geef uw antwoord, wees de oorzaak niet, dat de zaligheid der wereld, die van uwe toestemming afhangt, langer uitgesteld worde. — O! verblijden wij ons, Maria antwoordt aan den Engel: « Zie de dienstmaagd des Heeren, mij geschiede naar uw woord. » ¹ Zie, zeide zij, ik ben de dienstmaagd des Heeren, die verplicht is te doen al wat haar goddelijke Meester haar gebiedt; indien Hij eene nederige dienstmaagd tot zijne Moeder kiest, dan moet niet de dienstmaagd, maar alleen de goedheid des Heeren geprezen worden, die haar zoo hoog heeft willen verheffen.

O nederige Maria! door uwe nederigheid hebt Gij zoo zeer het hart van uwen God gewonnen, dat Hij uw Zoon en onze Verlosser heeft willen worden. Ik weet dat uw goddelijke Zoon U niets weigert van al wat Gij Hem ook vraagt: zeg Hem dan dat Hij mij al de beleedigingen vergeve welke ik Hem heb aangedaan; zeg Hem dat Hij mij

(1) *Ecce ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum.*
Luc. I. 38.

zijne heilige liefde schenke; zeg Hem dat Hij mij tot de dood doe volharden. In een woord, beveel Hem mijne ziel; uwe aanbevelingen worden nooit verstooten van eenen Zoon, die U zoo teer bemint. O Maria! Gij moet maken dat ik zalig worde; Gij zijt mijne hoop.

IV.

FEESTDAG DER BEZOEKING VAN MARIA.

2den Juli.

I.

Maria vertrekt van Nazareth om zich naar de stad Hebron te begeven, die, volgens Brocardus, zeventig mijlen van daar gelegen is, dat is ten minste zeven dagen reizens en dat over moeilijke bergen, zonder eenig gezelschap, behalve dat van haren bruidegom, den heiligen Jozeph. De heilige Lucas merkt op, dat Maria zich haastte: « Zij ging met spoed naar de bergstreek. »¹ — Maar zeg ons, o Heilige Maagd! waarom onderneemt Gij deze zoo lange en zoo moeilijke reis, en waarom haast Gij U zoo zeer? — Ik ga, zegt zij, mijn ambt vervul-

(1) Abiit in montana cum festinatione. Luc. 1. 39.

len,
oefen
Is
Gods
uit t
bezo
wele
o Ma

De
Elisa
heid
de
huis
beth
eeuw
gew
geza
geze
har
gen
vru
bes
roe
gel

(1)
(2)
tris

len, dat bestaat in de liefdadigheid te beoefenen ; ik ga een huisgezin troosten.

Is het dan uw ambt, o verhevene Moeder Gods ! de zielen te troosten en hun genaden uit te deelen, ach ! kom dan ook mijne ziel bezoeken en troosten : uw bezoek heiligde weleer het huisgezin van Elisabeth ; kom, o Maria ! kom ook mij heiligen.

II.

De Heilige Maagd komt in het huis van Elisabeth aan, en, alhoewel tot de waardigheid van Moeder Gods verheven, groet zij de eerste hare nicht : « Zij trad in het huis... en groette Elisabeth. » ¹ Maar Elisabeth, door den Heer verlicht, weet dat het eeuwig Woord mensch, en Zoon van Maria geworden is ; daarom noemt zij haar de gezegendste der vrouwen, en verklaart ook gezegend de goddelijke vrucht welke zij in haren schoot draagt : « Gij zijt de gezegendste der vrouwen, en gezegend is de vrucht uws lichaams. » ² En daarna geheel beschaamd, doeli te gelijk vol van vreugde, roept zij uit : « En van waar komt mij dit geluk, dat de Moeder des Heeren tot mij

(1) Intravit..., et salutavit Elisabeth. Luc. I. 40.

(2) Benedicta tu inter mulieres, et benedictus fructus ventris tui. Luc. I. 42.

komt? » ¹ Hoe had ik ooit zulke groote genade kunnen verhopē? — En wat antwoordt de nederige Maagd op deze woorden? Zij antwoordt: « Mijne ziel verheerlijkt den Heer. » ² Als wilde zij zeggen: Elisabeth gij looft mij, ik daarentegen loof alleen den Heer, die zijne arme dienstmaagd zoo zeer heeft willen verheffen, dat Hij haar zijne Moeder heeft doen worden: « Omdat Hij nederzag op de nederigheid zijner dienstmaagd. » ³

Allerheiligste Maagd Maria! dewijl Gij zoo veel genaden uitdeelt aan allen die er U om vragen, verleen mij, bid ik U, uwe nederigheid. Gij beschouwt U als een niet voor God; maar zie, ik ellendiger dan de niet, dewijl ik te gelijk en niets en zondaar ben, ik ben vol hoogmoed, maar Gij kunt bewerken dat ik ootmoedig worde; ach! doe het dan, ter liefde van dien God, die U tot zijne Moeder verkoren heeft.

III.

En wat gebeurde nu toen Elisabeth de groetenis van Maria hoorde? De heilige Joannes Baptista, haar Kindje, sprong op

(1) Et unde hoc mihi, ut veniat Mater Domini mei ad me? Luc. I. 4.

(2) Magnificat anima mea Dominum. Luc. I. 46.

(3) Respexit humilitatem ancillae suae. Luc. I. 48.

van v
dewij
ving
tijde
gen
vader
geluk
He
mijn
schen
gehe
ning
diena
mijn
zeer
Wela
mij,

FEES

Ma
sterf
en v

van vreugde in den schoot zijner moeder, dewijl Hij de heiligmakende genade ontving reeds eer hij geboren werd; te gelijker tijde werd Elisabeth vervuld van den Heiligen Geest, en weldra had Zacharias, de vader van den Heiligen Voorlooper, het geluk de spraak weder te bekomen.

Het is dan zeker, o mijne Koningin en mijne Moeder! dat de zielen door uwe tuschenkomst Gods genaden ontvangen en geheiligd worden. O mijne allerliefste Koningin! vergeet mij dan niet, die uw arme dienaar ben, die U bemin en die in U al mijne hoop heb gesteld. God, die U zoo zeer bemint, verhoort al uwe gebeden. Welaan, mijne lieve Moeder, bid dan voor mij, en maak dat ik heilig worde.

V.

FEEST DER HEMELVAART VAN MARIA.

15^{den} Augustus.

I.

Maria sterft; maar op welke wijze? Zij sterft geheel onthecht aan de schepselen, en verteerd door die goddelijke liefde, waar-

van haar allerheiligste Hart gedurende geheel haar leven brandde.

O Heilige Moeder! Gij verlaat de aarde, maar vergeet ons arme reizigers niet, zoo lang wij in dit dal van tranen zullen moeten strijden tegen eene menigte vijanden die altijd werken om ons eeuwig ongelukkig te maken. Ach! door de verdiensten uwer heilige dood, verkrijg ons de onthechting der aardsche goederen, de vergiffenis onzer zonden, de liefde tot God en de genade der volharding; en wanneer ons laatste uur zal naderen, o sta ons dan van uit den hemel door uwe gebeden bij, en maak dat wij uwe voeten mogen gaan kussen in den hemel.

II.

Maria sterft; haar allerzuiverste lichaam wordt door de Heilige Apostelen gedragen en in het graf gelegd; de Engelen bewaken het daar gedurende drie dagen, waarna het ten hemel wordt opgenomen. Doch, zoodra hare schoone ziel van het lichaam is gescheiden stijgt zij op, en van ontelbare Engelen en van haren Zoon zelven vergezeld, vliegt zij het rijk der Gelukzaligen binnen. Bij hare komst in den hemel vertoont zij

zich
Hen
voor
gesc
zege
reld
Heil
bove
troo
uitd
vers
kan
heef
op a
dan
zijne
Hem
alle
woon
krac
toen
God
niet
U ter
mog

(1) F
rum a

zich geheel ootmoedig voor God, aanbidt Hem en dankt Hem met eene vurige liefde voor al de genaden welke Hij haar heeft geschonken. God de Heer ontvangt haar, zegent haar, maakt haar Koningin der wereld, en verheft haar boven alle Engelen en Heiligen: «De Moeder Gods is verheven boven alle Kooren der Engelen tot bij den troon van God.» ¹ Indien nu, volgens de uitdrukking des Apostels, het menschelijk verstand de oneindige heerlijkheid niet kan begrijpen, welke God in den hemel heeft bereid voor zijne dienaars, die Hem op aarde bemind hebben, o hoe groot moet dan wel de heerlijkheid zijn, welke Hij zijne Moeder heeft willen geven, zij die Hem op de aarde meer bemind heeft dan alle Heiligen en alle Engelen, met één woord, zij die Hem bemind heeft uit al hare kracht. Want inderdaad Maria alleen kon, toen zij in den hemel binnen kwam, tot God zeggen: Mijn God, heb ik U op aarde niet bemind gelijk Gij het verdient, ik heb U ten minste zoo veel bemind als het mij mogelijk was.

(1) Exaltata est sancta Dei Genitrix super choro Angelorum ad celestia regna. Off. de Assumpt.

III.

Verheugen wij ons dan met Maria over de heerlijkheid waarmede God haar bekroond heeft, en verheugen wij ons er ook over voor ons; want, op het oogenblik dat Maria Koningin der wereld is geworden, werd zij ook onze Voorspreekster; zij is eene zoo goedertierene Voorspreekster, dat zij gaarne alle zondaars verdedigt, die zich aan haar aanbevelen; en daarenboven heeft zij zoo veel vermogen bij onzen Rechter, dat zij alle zaken wint welke zij verdedigt.

O mijne Koningin en Voorspreekster Maria! onze zaligheid is in uwe handen. Indien Gij voor ons bidt zullen wij zalig worden. Zeg aan uwen Zoon dat het uw wil is, dat wij bij U in den hemel komen. Hij geeft U alles wat Gij Hem vraagt. O Maria, ons Leven, onze Zoetheid, onze Hoop! bid Jezus voor ons.

VI.

FEEST DER GEBOORTE VAN MARIA.

8sten September.

I.

Vóór de geboorte van Maria lag de gan-

sche v
grave
dager
nus.
tuur:
de aa
bij he
mits
zon.
toen
bodin
Jezus
om o
zegt
«Uwe
Gods
aang
Zon
die o
Zoo b
het g
en o
onzer

(1) M
(2) C
Cant. t
(3) M
univer
Deus r
de Na

sche wereld in de duisternis der zonde be-
graven; met de geboorte van Maria ging de
dageraad op, zegt de heilige Petrus Damia-
nus. ¹ Van Maria zegt ook de Heilige Schrif-
tuur: « Wie is zij, die daar opkomt gelijk
de aanbreekende dageraad? » ² Alles is blijde
bij het aanbreken van den dageraad, ver-
mits hij de voorbode is van de opgaande
zon. En zoo verblijdde zich ook de wereld
toen Maria werd geboren, omdat zij de voor-
bodin is van de Zon der gerechtigheid,
Jezus-Christus, die haar Zoon zou worden,
om ons door zijne dood zalig te maken. Dit
zegt de H. Kerk schoon in hare gezangen:
« Uwe geboorte, o Heilige Maagd en Moeder
Gods! heeft aan de geheele wereld vreugde
aangekondigd; want uit U is geboren de
Zon der gerechtigheid, Christus onze God,
die ons het eeuwig leven gegeven heeft. » ³
Zoo bracht ons dan de geboorte van Maria
het geneesmiddel onzer kwalen, onzen troost
en onze zaligheid, dewijl wij door Maria
onzen Zaligmaker hebben ontvangen.

(1) Nata Virgine, surrexit aurora. S. de Assumpt.

(2) Quæ est ista quæ progreditur quasi aurora consurgens.
Cant. 6. 9.

(3) Nativitas tua, Dei Genitrix Virgo, gaudium annuntiavit
universo mundo, ex te enim ortus est Sol justitiæ, Christus
Deus noster, qui... donavit nobis vitam sempiternam. Off.
de Nat. B. V.

II.

Daar God deze jonge Maagd bestemd had om de Moeder van het eeuwig Woord te worden, verrijkte Hij haar met zoo vele genaden, dat van het eerste oogenblik harer Onbevleete Ontvangenis hare heiligheid de heiligheid overtrof van alle Heiligen en van alle Engelen te zamen; want zij ontving eene genade van eene verhevene orde, die aan hare waardigheid van Moeder Gods beantwoordde.

O Heilig Kind! o vol van genade! ik, arme zondaar, ik groet U en vereer U. Gij zijt de Welbeminde van God, het voorwerp van zijn welbehagen; heb medelijden met mij, die door mijne zonden een voorwerp ben geworden van haat en afkeer voor God. O allerzuiverste Maagd! Gij hebt van uwe teederste kindschheid het Hart van God zoodanig weten te winnen, dat Hij U niets weigert en U alles toestaat, wat Gij Hem vraagt. In U stel ik dan mijne hoop. Bid uwen Zoon voor mij, en ik zal zeker zalig worden.

III.

Te zelfder tijde dat Maria tot Moeder van onzen Verlosser werd bestemd, wilde God

ook
ons
heili
den
men
Bern
van
O
der
uit;
mac
trou
stel
zoo
mij
U, o
O Ma
dit

(1)
(2)
tudin

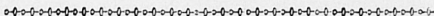
ook dat zij de Middelaressen tusschen God en ons zondaren zou worden. Daarom zegt de heilige Thomas ¹ dat Maria zoo vele genaden ontving, dat zij voldoende zijn om alle menschen zalig te maken; en de heilige Bernardus noemt Maria een Waterstroom, van wiens volheid wij allen ontvangen. ²

O mijne Koningin Maria! o Middelaressen der zondaren! ik smeeke U, oefen uw ambt uit; bid God voor mij. Mijne zonden, o machtige Moeder van God! zullen mijn betrouwen op U niet verminderen; neen, ik stel mijne hoop op U; mijn betrouwen is zoo groot, dat, indien mijne zaligheid van mij zelven afhing, ik haar nog liever aan U, dan aan mij zelven zou toevertrouwen. O Maria! neem mij onder uwe bescherming, dit is mij genoeg.

(1) Opusc. 8.

(2) Plenus aqueductus, ut accipiant caeteri de ejus plenitudine. De Aquaed.

VII.

FEEST DER OPDRACHT VAN MARIA.

21sten November.

I.

Het heilig kind was nauwelijks drie jaren oud, toen zij hare godvruchtige ouders smeekte haar naar den Tempel te willen geleiden en daar op te sluiten, volgens de belofte die zij er van aan God gedaan hadden. Wanneer nu de bepaalde dag gekomen was, vertrok de onbevleete Maagd met den heiligen Joachim en de heilige Anna naar Jeruzalem; eene groote menigte Engelen vergezelden het gezegend Kind, dat bestemd was om de Moeder van hunnen Schepper te worden. « Begeef U, roept de heilige Germanus Maria toe, begeef U, o Heilige Maagd! naar het huis des Heeren en wacht daar de komst van den Heiligen Geest, die U de Moeder zal doen worden van het eeuwig Woord. » ¹

II.

Zoodra de heilige reizigers in den Tempel

(1) Encom. in Deip.

te Jerusalem zijn aangekomen, keert het heilig kind zich tot zijne ouders, knielt neder, kust hun de handen en vraagt hunnen zegen. Daarna, zonder om te zien, klimt het de trappen van den Tempel op, verzaakt voor altijd aan de wereld en aan alles wat de wereld kan geven, offert zich aan God, en wijdt zich geheel aan zijnen dienst toe. Het leven dat Maria vervolgens in den Tempel leidde, was eene aanhoudende oefening der liefde tot God en van opoffering van geheel haar zelve aan haren goddelijken Meester. Alle uren, ja ieder oogenblik nam Maria toe in deugden. Het is waar, zij werd daarin door de genade Gods op eene heel bijzondere wijze geholpen, maar zij trachtte ook gedurig met de meeste zorg, uit al hare krachten, aan de goddelijke genade te beantwoorden. — Maria verscheen eens aan de heilige Elizabeth, Maagd, en zeide haar: « Meent gij dat het mij niets gekost heeft om de deugden te verkrijgen? Wees verzekerd dat ik niet ééne genade van God heb ontvangen, zonder moeite, zonder aanhoudend gebed, zonder vurig verlangen, zonder vele tranen en oefeningen van boetvaardigheid. » ¹

(1) Ap. S. Bonav. Med. vitæ Chr. c. 3.

III.

In den Tempel deed Maria dus niets anders dan bidden; en daar zij wist, dat het menschdom in het verderf verzonken lag, en voor God een voorwerp van haat geworden was, bad zij den Heer voornamelijk, dat Hij den Messias zou zenden, en wenschte dan de dienstmaagd te mogen zijn van die gelukkige Maagd, die de Moeder van haren God zou worden. O! indien iemand haar dan zou gezegd hebben: Heilige Maagd! weet dat uw gebed het oogenblik heeft verhaast, op hetwelk God zijnen Zoon zal zenden om de wereld te verlossen; en weet dat gij de gezegende vrouw zijt, die uitgekozen is om de Moeder van haren Schepper te worden!

O Heilig Kind! zoo zeer van uwen God bemind! Gij bidt voor alle menschen, bid ook voor mij. Van uwe kindschheid af hebt gij U geheel toegewijd aan de liefde van uwen God; o verkrijg mij die genade, dat ik ten minste in de overige dagen van mijn leven, voor God alleen leve. Van dezen dag af verzaak ik, naar uw voorbeeld, aan alle schepselen, en wijd mij toe aan de liefde van mijnen God. Ik offer mij ook aan U op,

mij
naa
get
gen
get
den
hei

mijne Koningin ! ik wil voor altijd uw dienaar wezen. Neem mij onder het getal uwer getrouwste dienaars en verwerf mij de genade, van U en uwen goddelijken Zoon getrouw te blijven, opdat ik U eenmaal in den hemel, gedurende de gansche eeuwigheid, moge loven en beminnen.

OVERWEGING

OP DEN FEESTDAG VAN DEN

H. AARTSENGEL MICHAEL.

29sten September.

I.

Onder al de Engelen des hemels is er niet een die den heiligen Aartsengel Michaël in heerlijkheid te boven gaat, of zelfs, volgens den heiligen Basilius en andere heilige Vaders, niet een die aan hem gelijk is ; en dit met veel recht, dewijl de Heilige Michaël verkozen werd om den hoogmoed van Lucifer en van al zijne oproerige engelen te vernederen, door hen uit den hemel te verdrijven. — O mijne ziel ! indien gij dien heiligen Aartsengel bemint, die zoo veel liefde heeft voor de menschen, verheug U over zijne verhevenheid in den hemel, en bid hem, dat gelijk hij de algemeene beschermer is der Heilige Kerk en van al de geloovigen, hij ook uw bijzondere beschermer weze bij God, die hem zeer bemint, en gaarne ziet dat deze getrouwe dienaar, zoo vol ijver voor zijne eer, door alle schepselen verheerlijkt wordt.

II.

De Heilige Kerk bidt in de Mis voor de overledenen den Heer, toe te laten dat de Heilige Michaël hunne zielen in den hemel binnen leide. ¹ De geleerden leggen dit gebed uit en zeggen dat de heilige Michaël het eervolle ambt bekleedt van al de zielen, die in Gods vriendschap uit deze wereld scheiden, aan den goddelijken Rechter voor te stellen.

Bescherm mij dus, o roemvolle Aartsengel, en maak door uwe bescherming, dat mijne ziel op den dag van mijn sterven, met de goddelijke genade versierd waardig zij door uwe handen aan Jezus-Christus, mijnen oppersten Rechter, te worden voorgesteld.

III.

De Heilige Kerk bidt nog den Heiligen Michaël in den naam van al de geloovigen, dat hij ons in het uur der dood verdedige tegen de duivels opdat wij in hunne laatste aanvallen niet overwonnen worden, en dan niet verloren gaan: « Heilige Aartsengel Michaël! zoo bidt zij, verdedig ons in den

(1) Signifer Sanctus Michael representet eas in lucem sanctam,

strijd, opdat wij niet verloren gaan in het verschrikkelijk oordéel. »¹

O Heilige Aartseagel ! de helsche geesten hebben menigvuldige wapenen om mij in het uur mijner dood te bestrijden ; die wapenen zijn mijne zonden door dewelke zij mij tot wanhoop zullen zoeken te brengen ; dit zijn ook de verschrikkelijke bekoringen door dewelke zij zullen trachten mij in de zonde te doen hervallen. O gij, die mijne vervaarlijke vijanden hebt overwonnen en uit den hemel hebt verdreven, kom hen nogmaals voor mij overwinnen en hen, in het uur van mijne dood, ver van mij verdrijven ; ik vraag U deze genade om de groote liefde welke God heeft voor u en welke gij hebt voor God. — O Maria, Koningin des hemels ! beveel aan den heiligen Michaël dat hij mij bijsta in mijn stervensuur.

(1) Sancte Michael Archangele, defende nos in praelio, ut non pereamus in tremendo iudicio.

H

D
Heil
mo
do
trou
V
bied
vors
zij
mo
Bew
kur
een
aan
en
wo
een
dek

(1)
* 1
dag

OVERWEGING

OP DEN FEESTDAG VAN DE

H. ENGELN-BEWAARDERS.

2den October. *

I.

De heilige Bernardus zegt, dat wij onze Heilige Engelen-Bewaarders op drie wijzen moeten vereeren: door de Eerbiedigheid, door de Godvruchtigheid en door het Vertrouwen. ¹

Wij moeten hen vereeren door onze Eerbiedigheid; want deze zuivere geesten, deze vorsten des hemels, zijn altijd bij ons, en zij zijn getuigen van al onze werken. Wij moeten dus, uit eerbied voor onzen Engel-Bewaarder, alles vermijden wat hem zou kunnen mishagen. De heilige Francisca, eene romeinsche vrouw, zag haren Engel aan hare zijde in menschelijke gedaante; en iedermaal zich iemand, in hare tegenwoordigheid, eene onbetamelijke daad of een onbetamelijk woord veroorloofde, bedekte hij zijn aangezicht met zijne handen.

(1) In Ps. 90. s. 12.

* In vele kerken wordt dit feest gevierd. den eersten zondag van September.

Ach ! mijn heilige Engel-Bewaarder ! hoe dikwijls heb ik u niet, door mijne zonden, genoodzaakt uw aanschijn te bedekken ! Ik bid u om vergiffenis, en bid u ook voor mij bij God ten beste te spreken ; ik heb vast besloten nooit meer, noch God, noch u door mijne zonden te bedroeven.

II.

Wij moeten, ten tweede, onze Heilige Engelen-Bewaarders vereeren door onze Godvruchtigheid, om den eerbied dien zij waardig zijn, en om de liefde die zij ons toedragen. Geen vader, noch broeder, noch vriend wiens genegenheid de liefde kan overtreffen welke onze Engelen-Bewaarders aan ieder van ons toedragen. De menschen beminnen ons dikwijls uit eigenbelang, en daarom vergeten zij ons lichtelijk ten tijde van tegenspoed, en nog veel eerder wanneer wij hen beleedigen ; maar onze Engel-Bewaarder bemint ons uit zuivere liefde ; daarom staat hij ons vooral bij in onze kwellingen en verlaat ons niet, zelfs niet wanneer wij in de zonde vallen : « Hij zal u niet verlaten, als gij in de zonde zult gevallen zijn. » ¹ Dan zal hij trachten u de

(1) Non dimittet cum peccaveris, Ez. 23. 21.

ooge
bero
bren
O
heid
verli
zaam
ten,
verla
van

W
wen
God
verza
Chri
spree
Engel
en H
gedu
zijne
u bel
O
welk
nog

(1) A
bus vii

oogen te openen, en u door een oprecht berouw weder spoedig tot God terug te brengen.

O mijn lieve Engel! hoeveel dankbaarheid ben ik u niet schuldig voor uwe heilige verlichting! Hadde ik u altijd gehoorzaamd! Ach! houd niet op mij te verlichten, vermaan mij in mijne misslagen, en verlaat mij niet tot het laatste oogenblik van mijn leven.

III.

Wij moeten ten laatste een groot Betrouwen op onze Engelen-Bewaarders stellen. God heeft zijne liefde tot ons niet kunnen verzadigen met ons zijnen Zoon Jezus-Christus tot Verlosser, en Maria tot Voorspreekster te geven; Hij heeft ons nog zijne Engelen willen geven om ons te bewaren, en Hij heeft hun bevolen ons bij te staan gedurende geheel ons leven: «Hij heeft zijnen Engelen aangaande u bevolen, dat ze u behoeden op al uwe wegen.»¹

O God van oneindige barmhartigheid! welke middelen ter zaligheid blijven U dan nog over om mij te geven? — O Heer! ik

(1) Angelis suis mandavit de te, ut custodiant te in omnibus viis tuis. Ps. 90. 11.

bedank U voor zoo veel goedheid. — En U, mijn Engel, Vorst des hemels, die mij gedurende zoo vele jaren hebt bijgestaan, ook u bedank ik ! Ik heb u vergeten ; maar gij hebt niet opgehouden aan mij te denken. Ik weet niet hoe lang mijne reis naar de eeuwigheid nog zal duren ; mijn liefderijke Bewaarder ! geleid mij op den weg des hemels, en houd niet op mij bij te staan tot dat gij mij voor altijd met u vereenigd ziet in het rijk der Uitverkorenen.

V
v
~
V
c
A
E
v
Z
h
z
(
Z
S
i
P
(

ZEVEN OVERWEGINGEN

TER EERE

VAN DEN HEILIGEN JOZEPH.

VOOR DE ZEVEN WOENSDAGEN OF VOOR DE ZEVEN DAGEN
DIE ZIJNEN FEESDAG VOORAFGAAN. (1)

~~~~~

1ste OVERWEGING.

Voor den 1sten Woensdag of voor den 12^{den} Maart.

OVER DE REIS NAAR BETHLEHEM, WAAR JEZUS
WERD GEBOREN.

Ascendit autem et Joseph a Galilæa de civitate Nazareth in Judæam in civitatem David, quæ vocatur Bethleem. (1)

En ook Jozeph ging op van Galilea, uit de stad Nazareth, naar Judea, naar Davids stad, die Bethlehem genoemd wordt.

Overwegen wij de zoete samenspraken van Maria en Jozeph gedurende deze reis. Zij onderhielden zich over de barmhartigheid van God, die zijnen Zoon in de wereld zond om alle menschen te verlossen, en

(1) Deze overwegingen kunnen ook dienen voor de *Zeven Zondagen* van den H. Jozeph; op welke men de Zeven Smarten en de Zeven Vreugden van den Heilige vereert. Dit is eene allervoordeeligste devotie welke door den Paus Pius IX zeer is aanbevolen en met vele aflaten verrijkt.

De Vertaler.

(2) Luc. 2. 4.

over de liefde van Gods Zoon, die in dit tranendal kwam, om door zijn lijden en zijne dood te voldoen voor de zonden der menschen.

Overwegen wij daarna hoe groot de smart van Jozeph was, gedurende den nacht waarin het goddelijk Woord werd geboren. Daar niemand te Bethlehem de heilige echtgenooten wilde ontvangen, zagen zij zich genoodzaakt eene schuilplaats te zoeken in eenen stal. O hoeveel heeft hij niet geleden, toen hij zijne heilige Bruid, op het punt van te baren, van koude zag beven in die vochtige spelonk die langs vele kanten open was.

Maar welken troost moest hij gevoelen, toen hij de stem van Maria hoorde, die hem toeriep: Kom, Jozeph, kom het goddelijk Kind aanbidden, het is reeds in dezen stal geboren! Zie hoe schoon het is! Zie in deze kribbe, op een weinig stroo, den Koning der wereld! Ach, zie hoe hij beeft van koude, hij die de harten der Serafijnen doet branden! zie hoe hij weent, hij die de vreugde is des hemels.

Overwegen wij hoe groot de liefde en de vreugde van Jozeph waren, toen hij in die arme spelonk door eene hemelsche klaar-

heid verlicht, den Zoon Gods een klein kind geworden, met eigene oogen aanschouwde, en tevens de Engelen rondom hunnen pas geboren Heer hoorde zingen. Toen viel Jozeph, van teedere liefde weenend, op zijne knieën neder en riep uit : Ik aanbid U, ja ik aanbid U, mijn Heer en mijn God ! Wat geluk voor mij, na Maria de eerste te zijn aan wien het vergund is U te aanschouwen en te weten dat gij in de wereld mijn Zoon genoemd en voor mijn kind gehouden wilt worden ! O gedoog dan ook dat ik U dien naam geve, en dat ik van nu af tot U zegge : Mijn God en mijn Zoon ! ik geef mij geheel aan U. Ik wil niet meer voor mij, maar geheel voor U leven ; mijn leven wil ik voortaan alleen besteden om U, mijn Heer en mijn God, te dienen !

Overwegen wij eindelijk, hoezeer de blijdschap van Jozeph vermeerderde, toen hij nog in dien zelfden nacht de herders zag toesnellen, die door de Engelen waren geroepen om hunnen nieuwgeboren Zaligma-ker te gaan aanschouwen, en toen de Wijzen uit het Oosten kwamen om den Koning des Hemels te vereeren, die op de wereld was gekomen om zijne schepselen zalig te maken.

Gebet.

O Heilige Jozeph ! ik bid u door de smart die gij hebt uitgestaan, toen gij het goddelijk Kind in eenen stal, te midden van zoo groote armoede zaagt en gij Het zonder vuur en zonder kleeding van koude hoordet weenen, ik bid u, verkrijg mij eene ware droefheid over mijne zonden, die de oorzaak geweest zijn, waarom Jezus zoo bitter geweend heeft. Ik bid u ook door den troost, dien gij daarna gevoeldet, toen gij het zoo schoon en zoo liefelijk Kindje Jezus in de kribbe aanschouwdet ; en door de vurige liefde die dan in uw hart tot eenen zoo beminnelijken en liefdevollen God werd ontstoken, verkrijg mij de gratie, van Hem ook vurig te beminnen hier op aarde, en Hem later eens te mogen bezitten in den hemel.

En Gij, o Maria, Moeder van God en mijne Moeder ! beveel mij aan uw goddelijken Zoon, en verkrijg mij de vergiffenis van al de beleedigingen die ik Hem heb aangedaan, en de gratie van Hem nimmer meer te beleedigen.

En Gij, allerbeminnelijkste Jezus ! vergeef mij, uit liefde tot Maria en tot den H.

Jozeph
te aa
uwe g
die o
heeft
klein
dige
te be
Al !

Voor

Angel
Sun
Eg
Een
dro
zijn

Da
zegd
ren
men
hem
mo

(1)

Jozeph, en verleen mij de gratie van U eens te aanschouwen in den hemel, om daar uwe goddelijke schoonheid te beminnen en die onuitsprekelijke goedheid, welke U heeft bewogen om uit liefde tot mij een klein Kind te worden. Ik bemin U, o oneindige goedheid ! Ik bemin U, mijn Jezus ! Ik bemin U, mijn God, mijne Liefde, mijn Al !

2de OVERWEGING.

Voor den 2^{den} Woensdag of voor den 13^{den} Maart.

OVER DE REIS NAAR EGYPTE.

Angelus Domini apparuit in somnis Joseph, dicens : Surge, et accipe Puerum et Matrem ejus, et fuge in Egyptum. (1)

Een Engel des Heeren verscheen aan Jozeph, in den droom, en zeide : sta op, en neem het Kind en zijne Moeder met u, en vlucht naar Egypte.

Daar de drie Koningen aan Herodes gezegd hadden dat de Koning der Joden geboren was, zoo beval deze wreede Vorst, dat men al de kinderen, die, alsdan in Bethlehem en in de omstreken waren, zou vermoorden. Maar God, die zijnen Zoon toen

(1) Matth. 2. 13.

nog niet wilde laten sterven, zond eenen Engel om den H. Jozeph gedurende zijnen slaap te zeggen, dat hij het Kind en zijne Moeder met zich moest nemen en naar Egypte vluchten.

Overwegen wij hier hoe bereidwillig de gehoorzaamheid was van den H. Jozeph, die, ofschoon de Engel hem niet juist het oogenblik van zijn vertrek had voorgeschreven, toch de minste vraag niet deed, wanneer of hoe hij deze reis zou ondernemen, of in welke plaats hij in Egypte moest verblijven; maar aanstonds zijne nachtrust verliet en zich voor het vertrek gereed maakte, want hij ging dan oogenblikkelijk Maria verwittigen, nam het geringe werk-gereedschap dat hij kon dragen, en dat in Egypte moest dienen om voor zijn arm huisgezin den kost te winnen, en nog in dien-zelfden nacht, gelijk Gerson met recht beweert, begaf hij zich op reis met zijne heilige Bruid. Alleen, zonder leidsman, onderneemt hij die lange reis van vier honderd mijlen, en dat door moeilijke wegen, over bergen en door wildernissen.

O wat had de H. Jozeph niet te lijden op deze reis. Hij zag de smarten van zijne lieve Bruid, die niet gewoon zoo te reizen, zich

vermoeide met haar goddelijk Kind op den arm, al droegen zij het nog beurtelings. Vol schrik en angst vervorderden zij hunne vlucht want zij vreesden bij elken stap de soldaten van Herodes te ontmoeten. En die reis geschiedde in het gure jaargetijde, door wind en sneeuw. Wat kon hun voedsel geweest zijn, dan een stuk brood welk zij van huis hadden medegenomen of onderweg als aalmoes hadden ontvangen? En des nachts, waar konden zij eene rustplaats vinden, tenzij in eene arme hut, of onder den blooten hemel, of tegen eenen boom? De H. Jozeph, wel is waar, was volkomen overgegeven aan den wil van den hemelschen Vader, die wilde dat zijn Zoon, nog een klein Kind, reeds zou beginnen te lijden, om voor de zonden der menschen te voldoen; nogtans moest het teeder en liefdevol hart van Jozeph eene groote smart gevoelen, toen hij Jezus van koude zag beven, en andere ongemakken lijden.

Overwegen wij eindelijk hoeveel de H. Jozeph te lijden had gedurende zijn zevenjarig verblijf in Egypte. Dáár moest hij leven te midden van een heidensch, vreemd en barbaarsch volk; dáár had hij noch bloedverwanten noch vrienden om hem bij

te staan. Ook zegt de H. Bernardus, dat om zijne arme Bruid en het goddelijk Kind, oat aan alle menschen en dieren voedsel geeft, te kunnen onderhouden, de H. Jozeph genoodzaakt was dag en nacht te arbeiden.

Gebeden.

Mijn heilige Beschermers ! door uwe bereidvaardige en gedurige gehoorzaamheid aan Gods wil, verkrijg mij van uwen Jezus de gratie, om volmaakt te gehoorzamen aan zijne geboden. Ik ben op reis naar de eeuwigheid ; zie, hoe vele vijanden mij omringen ; ach ! verkrijg mij de gratie van tot aan mijn laatsten snik toe getrouw Jezus en Maria te mogen vergezellen. Indien deze met mij blijven, zullen alle kwellingen van dit leven en de dood zelve mij zoet en dierbaar zijn.

O Maria, Moeder Gods ! door het lijden welk Gij, jonge en teedere Maagd, hebt uitgestaan op uwe vlucht naar Egypte, verkrijg mij de sterkte om allen tegenspoed, en alle moeilijkheden die mij overkomen, met geduld en gelatenheid te verdragen.

En Gij, mijn lieve Jezus ! ontferm U mijner ! O hemel ! Gij, mijn Heer en mijn God, die de onschuld zelve zijt, toen Gij nog

maar
veel v
zonda
diend
nen z
voor
ker !
wat C
alle l
zend
want
min
Al !
beha
lijde

Vo

OVE

Rem

p

Hel

C

ve

maar een klein kind waart, hebt Gij zoo-
 veel voor mij willen lijden ; en ik die een
 zondaar ben, die zoo dikwijls de hel ver-
 diend heb, hoe heb ik zoo ongeduldig kun-
 nen zijn en zoo ontevreden als ik maar iets
 voor U te lijden had ? Mijn lieve Zaligma-
 ker ! vergeef mij, voortaan wil ik alles lijden
 wat Gij wilt, en ben bereid, van nu af aan
 alle kruisen te dragen die Gij mij zult over-
 zenden ; maar help mij door uwe gratie,
 want anders blijf ik U niet getrouw. Ik be-
 min U, o mijn Jezus, mijn Schat en mijn
 Al ! Ik wil U altijd beminnen ; en om U te
 behagen zal ik alles wat U belieft, gaarne
 lijden.

3de OVERWEGING.

Voor den 3^{den} Woensdag of voor den 14^{den} Maart.

OVER HET VERLIES VAN JEZUS IN DEN TEMPEL.

*Remansit Puer Jesus in Jerusalem, et non cognoverunt
 parentes ejus. (1)*

Het Kind Jezus bleef in Jeruzalem achter ; en zijne
 ouders wisten het niet.

Toen de tijd daar was om uit Egypte te
 vertrekken, verscheen de Engel ten tweede

(1) Luc. 2. 43.

maal aan Jozeph, en beval hem met het Kind en zijne Moeder terug te keeren naar Judea. De H. Bonaventura doet opmerken, dat Jozeph en Maria op deze tweede reis nog meer te lijden hadden dan op de eerste; want Jezus was toen omtrent zeven jaren oud en bij gevolg reeds te groot om op de armen te worden gedragen, maar ook nog onbekwaam om eene lange reis te voet af te leggen; zoodat dit beminnelijk Kind dikwijls genoodzaakt was stil te staan en op den grond wat rust te nemen. Eindelijk was men te Nazareth weergekeerd en de moeilijke reis was weldra vergeten, maar de eene smart moest voor de heilige echtgenooten op de andere volgen.

Overwegen wij nu welke droefheid Jozeph en Maria moesten gevoelen, toen zij Jezus verloren in het bezoeken van den Tempel. Jozeph was gewoon aan het beminnelijk gezelschap en aan het zoet aanschouwen van zijn lieven Zaligmaker; hoe groot moest dan zijne droefheid niet zijn, toen hij daarvan gedurende drie dagen beroofd moest blijven, en niet wetende waarom Jezus verdwenen was, onzeker of hij Hem nog ooit zou wedervinden. En dit was zijne grootste droefheid; want daar Jozeph zeer

ootm
fout,
had
Miss
van
te g
ren
is e
van
bra
doe
we
hu
zei
pe
he
wa
de
vi
n

d
d
z
e
i
e

ootmoedig was, vreesde hij, dat om eene fout, die hij misschien begaan had, Jezus had besloten niet meer met hem te leven. Misschien, zoo dacht hij, ben ik onwaardig van in zijn gezelschap te blijven, en de eer te genieten van zoo grooten schat te bewaren. Voor eene ziel die God alleen bemint is er geene grootere smart, dan de vrees van God mishaaagd te hebben. Daarom brachten Jozeph en Maria deze drie dagen door zonder eenige rust te genieten. Zij weenden onophoudelijk en zochten immer hun lieven Jezus, gelijk Maria aan Jezus zeide, toen zij Hem terugvond in den Tempel: 'O mijn Zoon! welke bittere smarten hebt Gij ons drie dagen lang doen lijden; want weenende hebben wij U zonder ophouden overal gezocht, zonder U te kunnen vinden, en zonder het minste over U te vernemen.

Overwegen wij vervolgens de vreugde die de H. Jozeph gevoelde, toen hij Jezus wervond, en hoorde dat de oorzaak, waarom zich Jezus van hen had verwijderd, niet eenige fout was van hunnen kant, maar de ijver van den Zoon Gods voor de eer Zijns eeuwigen Vaders.

(1) Fili, quid fecisti nobis sic? ecce pater tuus et ego dolentes quarebamus te. Luc. 2. 48.

Gebeden.

O Heilige Jozeph ! gij weent omdat gij Jezus hebt verloren ; maar gij hebt Hem altijd bemind, Hij heeft u altijd bemind, ja, en zijne liefde tot u is zoo groot geweest, dat Hij u tot zijnen Voedstervader en tot den Beschermmer van zijn leven heeft gekozen. Ach ! laat mij weenen, die om de schepselen en mijne driften te voldoen, zoo dikwijls mijnen God heb verlaten en verloren, terwijl ik zijne gratie verachtte ! O groote Heilige ! om de verdiensten der smarten die gij hebt uitgestaan, toen gij Jezus hadt verloren, verkrijg voor mij tranen, om onophoudelijk de beleedigingen te beweenen, welke ik mijnen Zaligmaker heb aangedaan. En om de vreugde welke gij gevoeldet, toen gij Hem in den Tempel wedervondt, maak, bid ik u, dat ik het geluk hebbe van Hem ook weder te vinden. En wannneer ik Hem met zijne gratie weer in mijn hart heb binnen gebracht, maak dat ik Hem nimmer meer verlieze.

En Gij, mijne Moeder, Maria ! Gij die de Toevlucht der zondaren zijt, verlaat mij niet, heb medelijden met mij. Indien ik uw goddelijken Zoon belædigd heb, het is mij

nu leed uit geheel mijn hart, en ik ben bereid liever duizendmaal te sterven, dan nog zijne gratie te verliezen; bid Hem dat Hij mij vergiffenis schenke, en de genade van volharding verleene.

En Gij, mijn lieve Jezus! indien Gij mij nog niet vergeven hebt, vergeef mij toch nu; ik verfoei en haat al de beledigingen, die ik U heb aangedaan, zij zijn mij zoo leed, dat ik zou willen sterven van droefheid. Ik bemin U, en dewijl ik U bemin, acht ik uwe liefde en uwe gratie meer dan alle koninkrijken der wereld. Sta mij bij, o Heer! maak dat ik U altijd beminne, en nimmer meer beleedige.

4de OVERWEGING.

Voor den 4^{den} Woensdag of voor den 15^{den} Maart.

OVER HET GELUK VAN DEN H. JOZEPH, DAAR HIJ
ALTIJD HET GEZELSCHAP VAN JEZUS GENOOT.

Descendit cum eis, et venit Nazareth; et erat subditus illis. (1)

En Hij ging met hen af, en kwam in Nazareth; en Hij was hun onderdanig.

Nadat Jezus door Maria en Jozeph in den

(1) Luc. 2. 51.

Tempel was wedergevonden, keerde Hij met hen terug naar hunne woning te Nazareth, en leefde daar met Jozeph tot aan de dood van dien Heiligen Aartsvader, hem gehoorzamende als aan zijnen Vader.

Overwegen wij hier hoe heilig het leven van Jozeph was in dat gezelschap van Jezus en Maria. In dit huisgezin, was men met niets anders bezig dan met hetgeen de eer van God het meest kon bevorderen; men dacht en wenschte niets anders dan aan God te behagen; men sprak van niets anders dan van de liefde die de menschen aan God verschuldigd zijn, en van de liefde die God ten allen tijde aan de menschen heeft bewezen, bijzonderlijk toen Hij zijn eenigen Zoon op de aarde zond, die tot vrijkoop van het menschdom er in eenen afgrond van smarten en verachting zou gaan leven en sterven.

O! hoe vele tranen moeten Maria en Jozeph, die eene zoo grondige kennis der H. Schriftuur hadden, hebben vergoten, toen zij zich in de tegenwoordigheid van Jezus onderhielden over zijn bitter lijden en over zijne schandige dood! hoe zeer moesten zij niet zijn aangedaan, wanneer zij tot elkander zeiden, dat, volgens de voorzegging

van
sma
zijn
han
vroe
erke
door
zeld
een
wor
dit
den
mis
gel
lijd
geh
een
ein
(
dro
het
bre

he
he
m

van Isaïas, hun lieve Jezus een man van smarten en verachting zou worden ; — dat zijne vijanden Hem zoodanig zouden mishandelen, dat men niet eenen trek zijner vroegere schoonheid in Hem zou kunnen erkennen ; — dat zijn lichaam, zoodanig door de geesels zou verscheurd en verbrijzeld worden, dat Hij gelijk zou zijn aan eenen melaatsche, geheel met bloedige wonden bedekt ; — dat hun dierbare Zoon dit alles geduldig zou lijden, zonder eens den mond te openen, om over zulke groote mishandelingen te klagen ; — dat Hij zich, gelijk een lam naar de slachtbank zou laten lijden, en eindelijk, aan een schandhout gehecht, tusschen twee moordenaars, in eene overmaat van smarten, zijn leven zou eindigen !

Overwegen wij nu, welke gevoelens van droefheid en liefde zulke samenspraken in het hart van den H. Jozeph moesten te weeg brengen.

Gebeden.

O Heilige Jozeph ! om de tranen die gij hebt vergoten, toen gij lang van te voren het lijden van Jezus overwoogt, verkrijg mij de gratie van gedurig met eene teedere

godsvrucht aan de smarten van mijnen Verlosser te denken ; en om de heilige liefdevlammen, welke die gedachten en die samspraken in uw hart ontstaken, doe een vonkje van dat vuur vallen in mijn hart dat door zijne zonden zoo dikwijls de oorzaak is geweest van de smarten van Jezus.

En Gij, o allerheiligste Maagd ! om al de smarten, die Gij te Jeruzalem, bij het aanschouwen van het lijden en van de dood van uwen Zoon, hebt uitgestaan, verkrijg mijne groote droefheid over mijne zonden.

En Gij, allerliefste Jezus ! die zoo veel hebt geleden en die gestorven zijt, uit liefde voor mij ! maak dat ik nimmer eene zoo groote liefde vergete. Mijn Zaligmaker ! uwe dood is mijne hoop. Ik geloof dat het voor mij is dat Gij gestorven zijt ; en door uwe verdiensten hoop ik zalig te worden. Ik bemin U boven al, ik bemin U meer dan mij zelven ; ik bemin U uit geheel mijn hart ; ik bemin U en uit liefde tot U wil ik gaarne alles lijden ; niets geeft mij grootere droefheid, dan dat ik U, mijn grootste Goed, heb beleedigd. Ik verlang niets anders dan U te beminnen en U te behagen. Help mij, o Heer ! en laat niet toe, dat ik mij nog ooit van U verwijdere.

5de OVERWEGING.

Voor den 5^{den} Woensdag of voor den 16^{den} Maart.

OVER DE LIEFDE WELKE DE H. JOZEPH JEZUS EN
MARIA TOEDROEG.

Descendit cum eis, et venit Nazareth; et erat subditus illis. (1)

En Hij ging met hen af, en kwam in Nazareth; en Hij was hun onderdanig.

Overwegen wij vooreerst de liefde van Jozeph tot zijne Heilige Bruid. Gelijk zij de schoonste was onder alle vrouwen, zoo was zij ook de ootmoedigste, de zachtmoedigste, de zuiverste, de gehoorzaamste, en nooit was er iemand noch onder de menschen, noch onder de Engelen die God zoo zeer beminde als Zij; daarom verdiende zij dan ook dat Jozeph, die de deugd zoo hoog wist te schatten, haar op het innigste beminde. Maar zijne liefde moest nog aangroeien, toen hij zag hoe hij bemind werd van Maria die zonder twijfel haren geliefden Bruidegom boven alle andere schepselen stelde. Te gelijker tijd beschouwde hij haar als de geliefde vriendin van God, die

(1) Luc. 2. 51.

haar verkoren had om de Moeder van zijn eeniggeboren Zoon te wezen. Indien men dit alles overweegt kan men zich gemakkelijk voorstellen, hoe zeer Jozeph die een zoo goed en zoo dankbaar hart had, eene zoo beminnelijke Bruid moest beminnen.

Overwegen wij op de tweede plaats, hoe groot de liefde van Jozeph tot Jezus was. Door God verkozen om Vader te zijn van eenen Zoon die niet alleen de beminnelijkste onder de kinderen der menschen, maar ook God was, had de groote heilige Jozeph eene bijzondere vaderliefde van den hemel gekregen, eene liefde die niet alleen natuurlijk was, gelijk die der andere vaders, maar ook bovennatuurlijk, zoo dat hij in denzelfden persoon en zijnen Zoon en zijnen God beschouwde. Door de goddelijke openbaring van den Engel, wist de heilige Jozeph dat dit Kind, welk hem overal vergezelde, het goddelijk Woord was dat uit liefde tot de menschen, en in het bijzonder uit liefde tot hem was mensch geworden; hij wist dat dit aanbiddelijk Kind zelf hem onder de menschen had uitgekozen om zijn Bewaarder te zijn, en dat Het zijn Zoon wilde genoemd worden. Stellen wij ons dan voor welken brand van liefde al deze overwegin-

gen
onts
hem
zijne
hem
beid
uitk
deed
verlo

He
bran
lijke
deug
wan
des
vuri
hoez
wan
arm
Kind
gebo
min
mat
lang
bete
ken
Joze
des

gen in het hart van Jozeph moesten doen ontstaan, toen hij zag hoe zijn Heer en God hem diende als een eenvoudig werkman, zijne werkplaats opende en toesloot, met hem hout zaagde, met schaaf en bijl arbeidde, het schaafsel verzamelde, het huis uitkeerde, met een woord, hoe Jezus alles deed wat hij Hem beval, en niets zonder verlof te hebben gevraagd.

Hoe zeer moest de heilige Jozeph niet branden van liefde wanneer hij zijn goddelijken Gezel aanschouwde die hem in alle deugden het allerheiligst voorbeeld gaf; wanneer hij uit zijnen mond de woorden des eeuwigen levens hoorde die als zoo vele vurige pijlen zijn hart ontvlamden; en hoezeer moest vooral zijne liefde vergrooten, wanneer hij dit beminnelijk Kind in zijne armen droeg, Het liefkoosde of van het Kindje zelf geliefkoosd werd. Niet zelden gebeurt het, dat zij die zich onderlings beminnen hunne liefde voelen verkoelen naarmate zij met elkander verkeerden; want hoe langer men met elkander omgaat, hoe beter men de wederzijdsche gebreken leert kennen. Maar zoo was het niet met den H. Jozeph; hoe langer hij met Jezus omging des te beter zag hij zijne heiligheid. Daar-

uit kunt gij oordeelen hoezeer hij Jezus beminde, want vijf en twintig of dertig jaren lang, gelijk men algemeen gelooft, genoot hij zijn gezelschap.

Gebeden.

Gelukzalige Patriarch ! die waardig werd geoordeeld, met vaderlijk gezag te gebieden aan Hem, wien hemel en aarde gehoorzamen ! ik verheug mij over uw geluk en over uwe verhevene waardigheid ; en dewijl een God u, o groote Heilige ! heeft willen dienen, hoe zou ik durven weigeren in uwen dienst te treden ? Van nu af wil ik u dienen, eeren en beminnen als mijnen Heer en Meester. Neem mij onder uwe bescherming en gebied mij verder wat u behaagt ; want ik weet dat alles wat gij mij zult gebieden tot mijn geluk zal strekken, en tot eer van uwen en mijnen Verlosser. O Heilige Jozeph ! bid Jezus voor mij ; want Hij die op aarde aan al uwe bevelen heeft gehoorzaamd zal u zeker niets in den hemel weigeren. Bid Hem dat Hij mij de beleedigingen vergeve, die ik Hem heb aangedaan. Bid Hem dat Hij mij onthechte van de schepselen en van mij zelven ; dat Hij zijne heilige liefde in mijn hart ontsteke, en dat

Hij dan verder met mij doe alles wat Hij verlangt.

En Gij, o glorierijke Maagd Maria ! om de liefde die de Heilige Jozeph u altijd heeft toegedragen, neem mij onder uwe bescherming, en bid uw zuiveren Bruidegom, dat hij mij aanneme als zijnen dienaar.

En Gij, mijn lieve Jezus ! die om te voldoen voor mijne ongehoorzaamheid, U zoo diep wildet vernederen, dat Gij aan eenen mensch hebt gehoorzaamd, om de verdiensten der gehoorzaamheid welke Gij aan den Heiligen Jozeph hebt bewezen, geef mij de gratie, dat ik voortaan in alles uwen heiligen wil volbrengende ; en om de liefde welke Gij en de Heilige Jozeph tot elkander hadt, verleen mij eene groote liefde tot U, o oneindige Goedheid ! die al mijne liefde zoo waardig zijt. Vergeet alle beledigingen die ik U heb aangedaan, en heb medelijden met mij. Ik bemin U, o Jezus, mijne Liefde ! ik bemin U, mijn God ! en wil U altijd beminnen.

6de OVERWEGING.

Voor den 6^{den} Woensdag of voor den 17^{den} Maart.

OVER DE DOOD VAN DEN H. JOZEPH.

Pretiosa in conspectu Domini mors Sanctorum ejus. (1)

Kostbaar voor de oogen des Heeren, is de dood zijner Heiligen.

Treden wij in den geest het huis van Nazareth binnen, en beschouwen wij den H. Jozeph op het einde van zijn leven. Zie hem in die nederige woning omringd van Engelen, bijgestaan van Jezus hun Koning, en van Maria zijne heilige Bruid, welke hij beiden zoo getrouw heeft gediend, en die zich nu aan de zijde van zijn armoedig bed bevinden. In dit aangenaam en heerlijk gezelschap, het hart vol zoeten en hemelschen vrede, verlaat hij dit ellendig leven.

Wat moest de tegenwoordigheid van zulke Bruid en van zulk een Zoon, de dood van Jozeph zacht en kostbaar maken. Hoe immers zou zij hebben kunnen bitter wezen voor hem die stierf in de armen van het Leven! Wie zou ooit kunnen uitdrukken of

(1) Ps. 115. 15.

begrijpen die zuivere genoegens, die troostvolle geveelens, die gelukzalige hoop, die akten van volkomene overgiving, en die vlammen van zuivere liefde, welke de woorden des eeuwigen levens, die nu Jezus, dan Maria hem in de laatste oogenblikken van zijn leven toespraken, in het hart van Jozeph hebben opgewekt? Daarom is het gevoelen van den H. Franciscus van Sales zeer gegrond, wanneer hij beweert dat de H. Jozeph uit loutere liefde tot God gestorven is.

Alzoo was de dood van onzen Heilige geheel zacht en vreedzaam, zonder angst of vrees, omdat hij altijd zuiver geleefd had. Zoo kunnen zij die vroeger God beleedigd en de hel verdiend hebben, niet sterven. Nogtans zullen allen die in het stervensuur door den H. Jozeph worden bijgestaan een grooten troost genieten: want hij, aan wien een God heeft willen onderdanig zijn, zal voorzeker de macht hebben om de duivelen te bedwingen, te verdrijven, en hen te beletten in die oogenblikken zijne dienaars te bekoren. Zalig de ziel, die in dien laatsten strijd door dien grooten Heilige wordt bijgestaan. Want daar hij door de vlucht naar Egypte het Kind Jezus van den dood heeft bevrijd, en het geluk gehad

heeft in de armen van Jezus en Maria te sterven, zoo heeft hij het recht verkregen om de Patroon der goede dood te zijn, en zijne dienaars in hun sterfuur van het gevaar der eeuwige dood te bevrijden.

Gebeden.

Mijn gelukzalige Beschermmer ! gij hadt wel recht op eene zoo heilige dood, dewijl gij zoo heilig geleefd hebt. Ik integendeel zou mij op eene ongelukkige dood moeten verwachten, want die heb ik verdiend door mijn slecht leven ; maar indien gij mij verdedigt, zal ik niet verloren gaan. Gij waart niet alleen de vriend, maar zelfs de Bewaarder en de Voedstervader van mijn goddelijken Rechter ; indien gij mij bij Jezus voorspreekt, zal ik zeker niet verloren gaan. O H, Jozeph ! ik verkies u voor mijn voornaamsten Voorspreker en Beschermmer na Maria. Ik beloof, u dagelijks gedurende al den overigen tijd van mijn leven, door eenige bijzondere hulde te vereeren, en zoo zal ik trachten mij uwer bescherming waardig te maken. Ik weet wel dat ik deze gratie niet verdien ; maar om uwe liefde tot Jezus en Maria bid ik u, mij tot uwen gedurigen dienaar aan te nemen ; en

om
Mar
hou
leve
doo
war
blik
zij
bij
ven
sch
dar
lov
eeu

we
eeu
die
spr
no
m
in
en

ee
m
g
h

om het troostvol gezelschap van Jezus en Maria, welk gij op deze aarde hebt genoten, houd niet op mij te beschermen zoolang ik leve, opdat ik mij nooit van God scheide door het verlies zijner gratie. Jezus en Maria waren tegenwoordig bij de laatste oogeblikken van uw leven : om den bijstand die zij u dan verleenden, sta mij voornamelijk bij in mijn stervensuur, opdat ik, stervende in uw gezelschap en in het gezelschap van Jezus en Maria, u eenmaal ga danken in den hemel, en daar met u God loven en beminnen gedurende de gansche eeuwigheid.

Allerheiligste Maagd, mijne Hoop ! Gij weet het, dat ik om eene goede dood en het eeuwig leven te bekomen eerst op de verdiensten van Jezus en dan op uwe voorpraak steun. O mijne Moeder ! verlaat mij nooit, sta mij bijzonder bij in het uur mijner dood, en verkrijg mij de gratie u in mijn stervensuur te mogen aanroepen, u en Jezus.

En Gij, mijn allerliefste Zaligmaker ! die eens mijn Rechter zult zijn. Ach ! vergeef mij al de beleedigingen die ik U heb aangedaan, zij zijn mij leed uit geheel mijn hart. Maar vergeef mij spoedig, eer het uur

der dood nadere, in hetwelk gij mij zult oordeelen. Wat groot ongeluk voor mij, zoo vele jaren te hebben geleefd zonder U te beminnen! Ik bid U, verleen mij de gratie van U den overigen tijd mijns levens, hij zij kort of lang, vurig te beminnen. En als het oogenblik zal naderen, waarop ik dit leven zal verlaten om de eeuwigheid binnen te treden, laat mij dan sterven in eene brandende liefde tot U.

Ik bemin U, mijn Zaligmaker, mijn God, mijne Liefde, mijn Al! Ik vraag U geene andere gratie, dan die uwer liefde; en ik verlang en vraag den Hemel, om U daar te beminnen uit al mijne krachten gedurende de gansche eeuwigheid. Amen. Alzoo hoop ik, alzoo zij het.

Jezus! Maria! Jozeph! ik geef u mijn hart en mijne ziel!

Jezus! Maria! Jozeph! staat mij bij in mijnen doodstrijd!

Jezus! Maria! Jozeph! dat ik in vrede in uw gezelschap sterve!

7de OVERWEGING.

Voor den 7^{den} Woensdag of voor den 18^{den} Maart.

Euge, serve bone et fidelis! quia super pauca fuisti fidelis, super multa te constituam; intra in gaudium Domini tui. (1)

Zeer wel, gij goede en getrouwe dienstknecht; omdat gij over weinig getrouw zijt geweest, zal ik u over veel stellen: ga in tot de vreugde uws Heeren.

Hoe heiliger iemand op deze wereld heeft geleefd, des te grooter is de glorie die God hem in den hemel schenkt. Om zich een gedacht te maken van de heiligheid van den H. Jozeph, is het genoeg dat men op de woorden lette van het Evangelie, waarin hij een *rechtvaardige* wordt genoemd. « Jozeph nu, haar man, daar hij een rechtvaardige was. » ² Een rechtvaardige man, dat is een man die alle deugden bezit; want wien eene enkele deugd ontbreekt, die mag niet rechtvaardig genoemd worden.

Indien nu de H. Geest Jozeph reeds toen rechtvaardig noemde, wanneer hij tot Bruidgom van Maria werd gekozen, overwegen wij welken overvloed van goddelijke liefde

(1) Matth. 25. 21.

(2) Joseph autem, vir ejus, cum esset justus. Ibid. 1. 19.

en van alle deugden die Heilige moest trekken uit de samenspraken en uit het gedurig gezelschap zijner heilige Bruid, in wie hij een volmaakt voorbeeld zag van alle deugden.

Indien een woord van Maria genoeg was om Joannes den Dooper te heiligen, en Elisabeth met den H. Geest te vervullen, tot welke groote heiligheid moet dan niet de schoone ziel van Jozeph opgeklommen zijn, door den vertrouwelijken omgang met Maria, in een tijdverloop dat, volgens de overlevering, ten minste vijf en twintig jaren geduurd heeft.

Doch, hoe moet Jozeph in deugd en verdiensten hebben toegenomen door den onophoudelijken omgang, en dat gedurende zoo vele jaren met Jezus-Christus, de Heiligheid zelve, dien hij diende, voedde en bijstond in al de noodwendigheden des levens ! Indien God belooft dengene te beloonen, die uit liefde tot Hem, een glas water aan den arme geeft, verbeeld u met welke hemelsche glorie Hij den H. Jozeph zal verrijkt hebben, die Hem uit de handen van Herodes verlost, Hem kleedde en voedde, Hem zoo dikwijls op zijne armen droeg, en Hem verzorgde met zoo veel liefde.

Wij kunnen er niet aan twijfelen, of het leven van den H. Jozeph, die altijd Jezus en Maria voor oogen had, was een aanhoudend gebed, in hetwelk hij gedurig akten verwekte van geloof en vertrouwen, van liefde, van overgeving aan Gods wil en van opoffering. Indien nu het loon gegeven wordt volgens de verdiensten die men in zijn leven heeft verworven, hoe groot moet dan niet de glorie van den H. Jozeph in den hemel zijn! De H. Augustinus vergelijkt de andere Heiligen met de sterren, maar den H. Jozeph met de zon. Pater Suarez zegt dat het zeer waarschijnlijk is, dat na Maria, de H. Jozeph alle Heiligen in verdiensten en glorie overtreft; en de H. Bernardinus de Bustis besluit daaruit, dat als de H. Jozeph voor zijne dienaars eenige gratie wil verkrijgen, hij op zekere wijze Jezus en Maria gebiedt.

Gebeden.

O roemwaardige Aartsvader! nu gij in den hemel in het bezit van alle vreugden zijt, en op een verheven troon nabij uwen lieven Jezus, die u op aarde onderdanig was, heb medelijden met mij, die hier moet leven omringd van zoevele vijanden,

booze geesten en kwade driften, die mij gedurig aanvallen om mij van de goddelijke gratie te berooven. Door het groot geluk welk gij hier op aarde hebt genoten, namelijk, van gedurig in het gezelschap van Jezus en Maria te kunnen leven, verkrijg mij de gratie om de nog overige dagen mijns levens altijd met God vereenigd te blijven. Maak dat ik wedersta aan de aanvallen der hel, en dat ik sterve in de liefde van Jezus en Maria, opdat ik eens met u, hun gezelschap, in het rijk der Gelukzaligen moge genieten.

Allerheiligste Maagd Maria, mijne lieve Moeder ! wanneer zal het zalig uur slaan, waarop ik, bevrijd van alle vrees van nog te zondigen, uwe voeten zal omhelzen om u nimmer meer te verlaten. Dit groot geluk moet gij mij helpen bekomen.

Wanneer, o allerliefste Jezus ! mijn dierbare Zaligmaker ! wanneer toch zal ik U in den hemel aanschijn aan aanschijn mogen aanschouwen, en U beminnen met de verzekering van U niet meer te verliezen ! want in dit gevaar zal ik moeten verkeeren zoolang ik op deze wereld leef.

Mijn God en mijn eenig Goed ! om de verdiensten van den heiligen Jozeph, dien Gij

zoo zeer bemint en dien Gij in den hemel
zooveel eer bewijst, en om de verdiensten
van uwe lieve Moeder, maar voornamelijk
om de verdiensten van uw leven en van uwe
dood, waardoor ik alle goed en al wat ik
hopen mag heb verkregen, laat niet toe,
dat ik mij ooit op deze aarde van uwe liefde
scheide, opdat ik U in het gelukzalig vader-
land moge bezitten, U uit al mijne krach-
ten beminnen, en mij nooit van U verwij-
deren, noch van uwe liefde scheiden gedu-
rende de gansche eeuwigheid. Amen. Alzoo
hoop ik, zoo zij het.

OVERWEGING

OP DEN FEESTDAG

VAN DEN HEILIGEN JOZEPH

19den Maart.

I.

Het is licht te begrijpen, hoe machtig de voorspraak van den H. Jozeph moet zijn bij Jezus-Christus, wanneer men deze woorden van het Evangelie kent : « Hij was hun onderdanig. » ¹ Zoo bestond dan geheel de bezigheid van den Zoon Gods, gedurende zoo veel jaren, in stiptelijk te gehoorzamen aan Jozeph en aan Maria. Zoodra de H. Jozeph door een woord of teeken te kennen gaf dat hij iets verlangde, deed Jezus het terstond. Deze nederige gehoorzaamheid van Jezus verheft de waardigheid van den H. Jozeph boven de waardigheid van alle Heiligen, die der Moeder Gods alleen uitgenomen.

II.

Hoort wat de H. Theresia zegt over het betrouwen dat wij allen in de bescherming van den H. Jozeph moeten stellen : « Het

(1) *Erat subditus illis.* Luc. 2. 51.

schijnt dat de Heer aan de andere Heiligen alleenlijk de macht. verleent om ons te helpen in eenige bijzondere noodwendigheden ; maar de H. Jozeph, gelijk de ondervinding leert, helpt ons in al onze noodwendigheden, en hierdoor wil God ons toonen, dat even als Jezus op aarde aan het gezag van dien grooten Heilige heeft willen onderworpen zijn, Hij ook in den hemel alles doet wat de H. Jozeph Hem vraagt. Ook anderen, aan wie ik had aangeraden hunne toevlucht tot dien Heilige te nemen, hebben dit ondervonden even als ik.... Ik heb altoos gezien dat zij die eene ware godsvrucht tot hem hebben, grooten voortgang doen in de deugd. Ik smEEK, om de liefde Gods, degenen die mij niet zouden gelooven, het te willen beproeven... Ik kan niet begrijpen, hoe men aan de Koningin der Engelen kan denken, en aan al wat zij gedurende de kindsheid v n Jezus heeft geleden, zonder den H. Jozeph te bedanken voor al de diensten, die hij gedurende dien tijd aan de Moeder en aan den Zoon heeft bewezen. » ¹

(1) Vie Ch.

III.

Wij moeten bijzonderlijk godvruchtig zijn tot den H. Jozeph, opdat hij ons eene goede dood bezorge. Hij verlostte het Kindje Jezus uit de hinderlagen van Herodes en heeft daardoor het bijzonder voorrecht bekomen de stervenden uit de lagen des duivels te verlossen. En omdat hij Jezus en Maria zoo lang heeft bijgestaan, met hun door zijnen arbeid van voedsel en woning te voorzien, heeft hij het voorrecht om voor zijne dienaars, den bijzonderen bijstand van Jezus en Maria te bekomen in het sterfensuur.

O Heilige Jozeph, mijn machtige Beschermmer ! door mijne zonden heb ik eene slechte dood verdiend ; maar indien gij mij verdedigt, kan ik niet verloren gaan. Gij zijt niet alleen de boezemvriend geweest van mijn goddelijken Rechter, maar ook nog zijn Bewaarder en Voedstervader : beveel mij dan aan Jezus, die u zoo teederlijk bemint. Ik stel mij onder uwe bescherming ; aanvaard mij voor uwen gedurigen dienaar. Verkrijg mij, om het heilig gezelschap van Jezus en Maria welk gij in uw leven hebt genoten, de gratie van nooit meer van

hunne liefde te scheiden ; en om den bijstand dien gij in uw sterfuur van Jezus en Maria hebt ontvangen, verkrijg mij de gratie van in mijn sterfuur, bijzonderlijk van Jezus en Maria te worden bijgestaan. — O heilige Maagd ! om uwe groote liefde tot Jozeph, uwen Bruidegom, laat niet na mij te hulp te komen in mijne laatste oogenblikken.

OVERWEGING

OP DEN FEESTDAG VAN DEN

H. FRANCISCUS VAN SALES.

29sten Januari.

I.

De heilige Franciscus van Sales had een zeer levendig Geloof. — De schoonheid des Geloofs bracht hem in verrukking en deed hem uitroepen: « O God! Ons heilig Geloof schijnt mij zoo verrukkend schoon, dat ik er door sterf van liefde; mij dunkt dat ik deze kostbare gave, die ik van God heb ontvangen, wel moet opsluiten in een hart geheel welriekend van devotie.» Daarom hield hij niet op den Heer te bedanken, dat Hij hem in den schoot der Heilige Kerk had laten geboren worden. « Goede God! riep hij uit, de weldaden, die ik U te danken heb, zijn groot; maar hoe zal ik U waardig kunnen bedanken voor het licht des Geloofs, welk Gij mij geschonken hebt? » Hij bekende dat hij de waarheden des Geloofs nooit had betwijfeld, ofschoon hij gedurig in onderhandeling was met de ketters. — Wie God be-

mint, heeft geen twijfel aan het Geloof; hij alleen twijfelt er aan, die niet leeft volgens de leer van het Geloof.

II.

De Hoop van den heiligen Franciscus van Sales was niet minder groot dan zijn Geloof. Daar hij overtuigd was, dat God altijd waakt voor ons geluk, zag men hem altijd gerust en onbeschroomd te midden der grootste gevaren. Wanneer hij iets ondernam ter eere van God, hoedanig ook de hinderpalen waren die hij in zijne plannen ontmoette, nooit wankelde zijn betrouwen. Hij trachtte deze deugd ook aan anderen in te boezemen. Hij schreef op zekeren dag aan eenen al te bevreesden edelman: Dewijl gij verlangt geheel aan God te behoorren, waarom vreest gij uwe zwakheid, in dewelke gij zeker geen steun moet zoeken? Stelt gij uw betrouwen niet op God? Welnu, zal hij, die op Hem vertrouwt beschaamd worden?... Men moet de vrees niet vreezen.¹ — Wie God veel bemint, heeft veel betrouwen: de liefde verbant de vrees.

(1) Brief 875.

III.

Zeer groot was ook de liefde van onzen Heiligen tot God. De vrees welke hij in zijne jeugd had, van God niet te kunnen beminnen in de eeuwigheid, was zoo groot dat zij hem de gezondheid en bijna het leven deed verliezen. Die liefde gaf hem den moed om zich zoo dikwijls voor God aan de dood bloot te stellen. Hij was zoo bezorgd om alle genegenheid, welke voor God niet was, uit zijn hart te verbannen, dat hij eens zeide: « Indien ik wist dat er in mijn hart een vezeltje liefde was, die niet van God kwam of niet voor God was, zou ik die aanstonds er uit rukken. »¹ Hij verzuchtte onophoudelijk naar de zuivere liefde Gods: « Liever, zeide hij, zou ik niets zijn, dan niet geheel aan God te zijn. »² Hij schreef aan zekeren persoon: « Mijn hart brandt van een allervurigst verlangen om altijd aan de zuivere liefde des Zaligmakers te worden geslachtofferd. » Eindelijk, hoe teeder zijne gevoelens waren, vooral voor Jezus-Christus, gaf hij wel te kennen toen hij deze woorden schreef: « Aanschouwen wij dien goddelijken Verlosser hangende

(1) Espr. p. 10. ch. 9.

aan het kruis waarop Hij sterft uit liefde tot ons. Ach ! waarom werpen wij ons niet in den geest op Hem, om aan het kruis met Hem te sterven, die wel uit liefde tot ons heeft willen sterven ? Ik zal Hem vasthouden en nooit verlaten ; met Hem zal ik sterven en branden in de vlammen zijner liefde. Een zelfde vuur zal dien goddelijken Schepper en zijn schepsel verteeren. Op zijne borst zal ik leven en sterven ; noch de dood, noch het leven zal mij ooit van Hem scheiden. »

Groote Heilige ! die nu Jezus-Christus bemint, terwijl gij Hem in den hemel aanschijn aan aanschijn aanschouwt, verkrijg mij de genade Hem zoo te beminnen als gij Hem op deze aarde bemind hebt.

OVERWEGING

OP DEN FEESTDAG

VAN DE HEILIGE THERESIA. *

15den October.

I.

Beschouwen wij de vurige liefde, welke deze Serafijnsche maagd God toedroeg. Het scheen haar onmogelijk dat er in de gansche wereld iemand kon zijn, die God niet bemint. « Mijn God! riep zij uit, zijt Gij niet oneindig beminnenswaardig om uwe oneindige volmaaktheden en om de oneindige liefde die Gij ons toedraagt? Hoe kan er dan iemand gevonden worden, die U niet bemint? » Zij was zeer ootmoedig; maar wanneer zij van de liefde Gods sprak, vreesde zij niet te zeggen: « Ik ben niets dan onvolmaaktheid behalve in begeerten en in liefde. » Zij heeft deze schoone spreuk geschreven: « Onthecht uw hart van alle dingen en zoek God, dan zult gij Hem vinden. » Van den anderen kant, zeide zij, dat, wie God bemint, zich gemakkelijk onthecht

* Wij geven hier slechts deze Overweging: de schoone Novene ter eere van de Heilige Theresia maakt een bijzonder werkje uit.

De Vertaler.

van de aarde : « O mijn God ! wanneer men U maar oprecht bemint, dan maakt Gij alles licht. » En elders voegt zij er bij : « Dewijl men moet leven, dat men leve voor U ; dat onze eigene belangen voor eeuwig verdwijnen ! Welke winst kan het voordeel overtreffen van aan U te behagen ? O mijn God, mijn Geïuk ! Wat zal ik doen om aan U te behagen ? Zij zeide nog, dat zij zonder spijt in den hemel anderen gelukkiger zou zien dan zij ; maar dat zij zich niet zou kunnen getroosten iemand te zien, die God meer dan zij zou beminnen. »

II.

Wat men vooral in de heilige Theresia bewondert, is hare kloekmoedigheid om alles ten uitvoer te brengen, wat zij wist dat aan God behagelijk was : « Niets is er zoo moeilijk, zeide zij, wat ik niet bereid ben kloekmoedig te ondernemen, indien de gelegenheid zich daartoe aanbiedt. » Ook leerde zij, dat : « De liefde Gods wordt verkregen door het vast besluit van voor God te werken en te lijden. » « Want, voegde zij er elders bij, de duivel vreest de besluitelooze zielen niet. » Het is bekend, dat zij, om aan God te behagen, zelfs de belofte

deed van in alles het volmaakste te doen. En dewijl het zekerste bewijs dat men God bemint, is voor God te lijden, zoo wenschte zij slechts te leven om te lijden. Daarom schreef zij : « Mij dunkt, dat er geen andere reden bestaat om te leven, tenzij lijden ; ook vraag ik dit aan God met de meeste vurigheid. Ik zeg Hem uit geheel mijn hart : Heer ! of lijden of sterven ! Ik vraag U voor mij niets anders. » Hare liefde werd zoo volmaakt, dat Jezus haar op zekeren dag zeide : « Tberesia, gij zijt geheel de mijne en Ik ben geheel de uwe. »

III.

Zij was zoo aangenaam aan haren hemelschen Bruidegom geworden, dat Jezus eenen Engel zond om haar hart met een vurigen pijl te wonden. Ten laatste, stierf zij gelijk zij geleefd had, geheel brandende van liefde. Ziende dat haar einde naderde, verlangde zij niets anders meer dan te sterven om zich met God te gaan vereenigen. « O dood ! riep zij uit, ik weet niet wie u kan vreezen, dewijl in U het leven is... O mijne ziel ! dien den Heer en betrouw op zijne barmhartigheid, Hij zal uwe smart genezen. » En zij maakte deze liefdezang :

Mijn ziele, moei van rond te zwerven,
Verhoopt zoo heerlijk leven te erven.
Dat zij schier sterft van niet te sterven.

Toen haar de heilige Reisspijs werd gebracht, riep zij uit : « O mijn God ! eindelijk is dan het zoo lang gewenschte oogenblik gekomen ; het is tijd dat wij elkander van aanschijn tot aanschijn aanschouwen. » Daarna stierf zij van loutere liefde, gelijk zij zelve na hare dood heeft veropenbaard.

O Serafijnsche Maagd, Theresia ! daar gij nu dien God geniet, wien gij in uw leven zoo zeer bemind hebt, heb medelijden met ons die hier op aarde blijven te midden van zoo menigvuldige gevaren van God te verliezen. Verkrijg ons door uwe gebeden de genade van God eeuwig met u in den hemel te gaan beminnen.

WIJZE

OM DE OVERWEGING OF MEDITATIE TE DOEN.

I.

In de *Voorbereiding* verwekt men de volgende *Akten*.

Mijn God ! ik geloof dat Gij hier tegenwoordig zijt, en ik aanbid U uit geheel mijn hart.

Om mijne zonden verdiende ik op dit uur in de hel te branden ; o Heer ! het is mij leed U beledigd te hebben, schenk mij vergiffenis.

Eeuwige Vader ! verlicht mij in deze overweging, en maak dat zij mij voordeelig weze.

Daarna beveelt men zich aan de allerheiligste Maagd door een *Wees gegroet*, alsmede aan den heiligen Jozeph, aan zijnen Engelbewaarder en aan zijnen Patroon, door een *Glorie zij den Vader*.

II.

Men leest de *Overweging*, stil houdende op de plaatsen waar de ziel haar voedsel vindt, en men verwekt zorgvuldig *Akten* van ootmoedigheid, van dankzegging, en vooral van berouw en van liefde, van on-

derwerping en van opoffering, bij voorbeeld :

Heer ! beschik over mij volgens uw welbehagen ; doe mij kennen al wat Gij van mij verlangt, ik wil U in alles voldoen.

Hier moet men zich bijzonder toeleggen om *Gebeden* te verrichten. Men vrage dan aan God de genade der volharding, zijne liefde, het noodige licht en de sterkte om altijd den wil van God te volbrengen en om gedurig te bidden.

III.

In de *Sluiting*, maakt men het voorneemen van eene bepaalde fout, waarin men het meeste valt, te vermijden. Men eindigt met een *Onze Vader* en een *Wees gegroet*, en men vergele nooit de zielen in het Vagevuur en de zondaars gedurende de Overweging aan God te bevelen.

EINDE.

OEFENINGEN

VOOR DE HEILIGE COMMUNIE.

VAN DE VOORBEREIDING TOT DE COMMUNIE.

Neen, zegt de heilige Franciscus van Sales, de Heer kan niet in eene meer liefderijke of meer teedere handeling beschouwd worden dan in deze, waarin Hij Zich, om zoo te spreken, vernietigt en tot spijs maakt, ten einde in onze zielen binnen te dringen en Zich innig met het hart en met het lichaam zijner geloovigen te vereenigen. » Daarom, zegt de geleerde Gerson, is er geen krachtiger middel om de goddelijke liefde in de zielen te ontsteken, dan de Communie.

En inderdaad, wil men iets doen dat den Heer behage, wat kan men doen dat Hem meer genoeggeve dan communiceeren ? « De liefde, zegt de heilige Dionysius, streeft vooral naar de volmaakte vereeniging; en welke nauwere vereeniging kan er bestaan tusschen eene ziel en Jezus-Christus, die verklaart, dat door dit goddelijk Sacrament de ziel in Hem blijft en Hij in haar : « Die mijn vleesch eet en mijn bloed

drinkt, blijft in Mij, en Ik in haar. » Zoo-
dan, besluit de heilige Augustinus, indien
gij Jezus alle dagen ontvangt, zal Hij altijd
in u zijn, en gij zult altijd voortgang maken
in de goddelijke liefde.

En indien wij onze geestelijke krank-
heden willen genezen, welk beter genees-
middel dan de Heilige Communie? De
Kerkvergadering van Trente noemt haar
« een hemelsch tegengift, dat ons zuivert
van de dagelijksche zonden en ons bewaart
van de doodzonde. »

Maar, vraagt de kardinaal Bona, waarvan
komt het dat vele zielen zoo weinig vrucht
trekken uit het dikwijls communiceeren,
en dat men in hen altoos dezelfde gebreken
bespeurt? — En hij antwoordt: « Dit komt
niet uit gebrek aan kracht in de spijs, maar
uit gebrek aan goede gesteltenis in hen
die ze nemen. »

« Is het mogelijk, zegt Salomon, dat
iemand vuur in zijnen schoot drage, zonder
zijne kleederen te branden? » God is een
verslindend vuur, Hij komt zelf in de hei-
lige Communie om de zielen door het god-
delijk vuur te ontsteken. Hoe dan, roept
Wilhelmus van Parijs uit, hoe kan dit hel-
sche wonder geschieden, dat de zielen, te

midden van dit vuur ijskoud blijven zonder eenige liefde tot God te gevoelen ?

Al het kwaad komt uit de weinige gesteltenis en bijzonderlijk uit gebrek aan voorbereiding. Het vuur ontsteekt ras het drooge hout, maar moeilijk het groene, omdat dit niet geschikt is om te branden. Hebben de Heiligen altijd veel vrucht uit hunne Communiën getrokken, het was omdat zij zich altijd zorgvuldig tot dezelve voorbereidden. De heilige Aloysius van Gonzaga besteedde drie dagen om zich tot de Communie voor te bereiden, en drie andere dagen om den Heer te bedanken.

De voorbereiding tot de Heilige Communie vereischt voornamelijk twee zaken : eene groote onthechting van de schepselen, en een groot verlangen om voortgang te doen in de liefde Gods.

1. Men moet zich dus vooreerst van alles onthechten, en al wat niet God is uit zijn hart verbannen. « Hij die zich gebed heeft, zegt de Zaligmaker, heeft niet van noode dan zich de voeten te wasschen, » hetgeen, volgens de uitlegging van den heiligen Bernardus, beteekent, dat, om dit goddelijk Sacrament met veel vrucht te ontvangen, men niet alleen zuiver moet zijn van zware

zonden, maar ook nog reine voeten hebben, dat wil zeggen, zuiver zijn van aardsehe genegenheid, omdat de gehechtheid aan de aardsehe zaken aan God mishaaft, de ziel bevlekt, en de uitwerksels der Heilige Communie belet.

De heilige Gertrudis vroeg eens aan den Heer, welke voorbereiding tot de Heilige Communie Hij van haar vereischte? « Geene antwoordde haar Jezus, dan dat gij Mij komt ontvangen ledig van u zelve. »

2. De tweede zaak die noodig is om met vrucht te communiceeren is, dat men een groot verlangen hebbe om Jezus en zijne heilige liefde te ontvangen. « In dit heilig gastmaal, zegt Gerson, wordt niemand verzadigd dan zij die hongerig zijn, gelijk de allerheiligste Maagd het verklaart in haren Lofzang: « Hij heeft de hongerigen met goederen vervuld. » Even als Jezus niet in de wereld kwam dan nadat men Hem varig verlangd had, zoo ook, zegt de eerbiedwaardige Pater Avila, heeft Hij eenen tegenzin om in eene ziel te komen, die niet verlangt Hem te ontvangen; want dusdanige spijs moet niet met weinig lust genomen worden. De Heer zeide op zekeren dag aan de heilige Mechtildis: De gretigheid met dewelke

de bieën zich op de bloemen werpen om er den honig uit te zuigen, kan niet vergeleken worden bij die, met dewelke Ik tot eene zielk om, wanneer zij Mij verlangt te ontvangen. — Heeft Jezus een zoo groot verlangen om in eene ziel te komen, dan is het billijk, dat wij, van onzen kant, ook grootelijks verlangen om Jezus te ontvangen, Hem en zijne liefde, dewijl, volgens den heiligen Franciscus van Sales, eene ziel die communiceert, voornamelijk voor inzicht moet hebben voortgang te doen in de liefde Gods, en dat niets zoo zeer betaamt dan dengene uit liefde te ontvangen, die zich aan ons, alleen uit liefde tot ons mededeelt.

AKTEN VÓÓR DE HEILIGE COMMUNIE.

1. Akte van Geloof.

« Hier komt Hij, bergen en heuvelen overschrijdende.¹ » — Ach ! mijn beminlijke Zaligmaker ! hoe vele hobbelige en moeilijke bergen hebt Gij niet moeten overschrijden om, door dit goddelijk Sacrament U met mij te komen vereenigen ! Gij zijt God, en zijt mensch geworden ; Gij zijt het oneindig Wezen, en zijt kind geworden ; Gij zijt de opperste Heer, en zijt

(1) Ecce iste venit saliens in montibus, transiens coeles.
Cantic. 2, 8.

slaaf geworden ; uit den schoot van den eeuwigen Vader zijt Gij nedergedaald in den schoot eener maagd ; uit den hemel in eenen stal ; van den troon der glorie op een schandig kruishout, en vandaag gewaardigt Gij U uit den hemel neder te dalen om in mijn arm hart te komen wonen !

« Ziet, daar houdt Hij zich achter den muur, kijkt uit door de vensters en blikk door de traliën. ¹ » — Zie, mijne ziel ! die zoete Jezus, welke u bemint, houdt zich nu verborgen onder de sacramentele gedaanten, brandende van dezelfde liefde, die Hem verteerde, toen Hij voor u stierf op het kruis ; en wat doet Hij ? « Hij ziet uit door de traliën. » Even als een teedere bruidegom, die wederliefde verlangt, blijft Hij in de Hostie als achter eene tralie, van waar Hij kan zien zonder gezien te worden ; en van daar beschouwt Hij u, terwijl gij u voorbereidt om u met zijn goddelijk vleesch te voeden ; Hij ziet welke uwe gedachten zijn, uwe genegenheden, uwe verlangens en de offeranden die gij Hem gaat aanbieden. — Welaan mijne ziel, bereid u om Jezus te ontvangen, en vooreerst door het Geloof, Hem zeggende :

(1) En ipse stat post parietem nostrum respiciens per fenestras, prospiciens per cancellos. Cant. 2. 9.

Mijn welbeminde Zaligmaker, binnen weinige oogenblikken gaat Gij dan in mij komen ! O verborgen God, die van de meeste menschen miskend wordt ! ik geloof dat Gij in het Heilig Sacrament tegenwoordig zijt ; ik erken U en aanbid U als mijnen Heer en mijnen Zaligmaker ; en om deze waarheid te belijden zou ik gaarne mijn leven willen geven. Gij komt om mij met uwe genaden te verrijken, en om U geheel met mij te vereenigen : hoe groot moet dan niet mijn betrouwen wezen, daar Gij met zoo veel liefde tot mij komt !

2. Akte van betrouwen.

O mijne ziel, schep betrouwen, uw Jezus kan u alle goed schenken, en Hij bemint u teederlijk. Verhoop dan groote gunsten van uwen goddelijken Meester ; Hij komt tot u, gedreven door zijne teederheid en geheel brandend van liefde tot u.

Ja, mijn lieve Jezus, mijne Hoop ! ik betrouw op uwe goedheid ; daar Gij heden U zelve aan mij geeft, zult Gij de schoone vlam uwer zuivere liefde en een waar verlangen om U te behagen in mijn arm hart ontsteken, opdat ik voortaan niets anders meer wille dan hetgeen Gij zelf wilt.

3. Akte van Liefde.

O! mijn God, mijn God, ware en eenige vriend mijner ziel! wat zoudt Gij meer kunnen doen om U van mij te doen beminnen? Het was U niet genoeg, o mijn opperste Heer! voor mij te sterven: Gij hebt nog dit verheven Sacrament willen instellen; om U geheel aan mij te geven; en U daardoor met een zoo verachtelijk en zoo ondankbaar schepsel als ik ben, geheel innig en hart aan hart te vereenigen; wat meer is, Gij zelf noodigt ons uit om U te ontvangen; ja, Gij verlangt vurig dat ik U nuttige! O onmeetbare liefde, onbegrijpelijke liefde oneindige liefde: een God wil zich aan mi, schenken! — Mijne ziel, gij gelooft dit liefdewonder, en wat doet gij? wat zegt gij? — O God! o God! o oneindige Beminnelijkheid, eenig voorwerp alle liefde waardig! Ik bemin U van ganscher harte, ik bemin U boven alle dingen, ik bemin U meer dan mij zelven, meer dan mijn leven. O! kon ik U van alle harten zoo zeer doen beminnen, als Gij het waardig zijt! Ik bemin U, o oneindig beminnelijke God, en ik vereenig de liefde van mijn arm hart met de liefde der Serafijnen, met de liefde van

het Hart van Maria, met de liefde van het Hart van Jezus, uwen zoo beminden en zoo beminnenden Zoon, zoodanig dat ik U, o oneindige Goedheid ! beminne met die liefde, welke de Heiligen, Maria en Jezus U toedroegen : en ik bemin U alleenlijk om U te behagen en omdat Gij verdient bemind te worden. — Gaat uit mijn hart, aardse genegenheden die voor God niet zijn. — O Moeder der schoone liefde, allerheiligste Maagd, Maria ! help mij eenen God beminnen, wien Gij zoo vurig verlangt bemind te zien.

4. Akte van Ootmoedigheid.

O mijne ziel ! gij gaat u dan voeden met het heilig vleesch van Jezus-Christus ! Zijt gij daartoe waardig ? O mijn God ! wie ben ik, en wie zijt Gij ? Ik weet wel en ik beken wie Gij zijt, die U aan mij schenkt ; maar weet Gij, wie ik ben, ik, die U moet ontvangen ? Hoe, o mijn Jezus ! is het mogelijk, dat Gij, oneindige zuiverheid wilt binnen treden in de woning mijner ziel, die zoo dikwijls in het bezit is geweest van uwen vijand en bevlekt door zoo vele zonden ! Ik erken, o mijn Zaligmaker ! uwe opperste majesteit en mijne diepe ellende ;

ik schaam mij voor U te verschijnen; uit eerbied zou ik mij van U willen verwijderen; maar, indien ik mij van U verwijder, o mijn Leven! waar zal ik gaan? tot wien zal ik mijne toevlucht nemen? wat zal ik geworden? Neen, neen, ik wil mij niet van U verwijderen; ik wil, integendeel altijd dichter tot U naderen. Gij staat toe, dat ik U tot mijne spijs neme, Gij wilt er mij zelfs toe uitnoodigen; ik kom dan, o mijn beminnelijke Zaligmaker! ik kom U heden ontvangen, vernederd en vol schaamte om mijne zonden, maar vol betrouwen op uwe barmhartigheid en op de liefde welke Gij mij toedraagt.

5. Akte van Berouw.

O God mijner ziel! hoe zeer is het mij leed U vroeger niet bemind te hebben! Helaas! wel verre van U te beminnen, heb ik, om mijne driften te voldoen, uwe oneindige goedheid beleedigd en bedroefd, U den rug gekeerd, uwe genade en uwe vriendschap veracht; eindelijk, o mijn God! heb ik U willen verliezen, en dat geheel vrijwillig. O Heer! het is mij leed, ik ben er over bedroefd tot in het diepste mijner ziel! ik verfoei al de beleedigingen, zoo

groote als kleine, die ik U heb aangedaan ; ik heb er een uitersten afschrik van, omdat ik U, o oneindige Goedheid, mishaaagd heb ! Ik betrouw dat Gij mij reeds vergeven hebt ; doch, indien Gij mij deze genade nog niet hebt geschonken, ach ! vergeef mij eer ik U ontvang ; reinig door uw bloed die ziel in dewelke Gij binnen weinige oogenblikken uw verblijf wilt nemen.

6. Akte van verlangen.

Welaan, mijne ziel, 't gelukkig oogenblik is gekomen op hetwelk uw Jezus in uw armoedig hart moet komen wonen ; zie, de Koning des Hemels, uw Verlosser en uw God is nabij, Hij is op het punt van in u binnen te treden : bereid u om Hem met liefde te ontvangen, noodig Hem uit door uwe verlangens.

Kom, o mijn Jezus ! kom in mijne ziel, zij verzucht naar U ; maar, eer Gij U aan mij geeft, wil ik U mijn ellendig hart geven, neem het aan, en haast U er bezit van te nemen. Kom dan, o mijn God ! Kom spoedig, wacht niet langer. O oneindig Goed, mijn eenig Goed, mijn Schat, mijn Leven, mijn Paradijs, mijne Liefde, mijn Al ! Ik zou U willen ontvangen met dezelfde

liefde waarmede de heiligste en de zuiverste zielen U hebben ontvangen, en met dewelke uwe teedere Moeder Maria U ontving; ik vereenig de Communie die ik ga ontvangen, met hunne Communiën.

Allerheiligste Maagd Maria, mijne Moeder! zie ik ben op het punt van uwen goddelijken Zoon te ontvangen; ik zou uw hart en uwe liefde willen hebben, de liefde met dewelke Gij zelve de heilige Communie ontvingt. Geef mij in dit uur uwen lieven Jezus, gelijk Gij Hem eertijds aan de Herders en aan de Wijzen gegeven hebt; het is uit uwe allerheiligste handen dat ik Hem verlang te ontvangen. Zeg Hem dat ik uw geheel dienstwillige dienaar ben, Hij zal mij daarom met een des te minnelijker oog aanschouwen, en op dit oogenblik dat Hij mij komt bezoeken, mij des te nauwer met zich vereenigen.

II.

OVER DE DANKZEGGING.

Geen gebed is aangenamer aan God, noch voordeeliger aan de zielen, dan het gebed dat men doet in de dankzegging na de heilige Communie. Het is 't gevoelen van vele

geleerde schrijvers, zoo als van Suarez, Cajetanus, Valencia, De Suzo en anderen, dat, zoo lang de Sacramenteele gedaanten bestaan, de heilige Communie altijd grootere genaden voortbrengt, naarmate de ziel voortgaat zich door nieuwe akten van deugden in eene gunstige gesteltenis te houden; want de Kerkvergadering van Florencië verklaart, dat het Heilig Sacrament dezelfde uitwerksels voortbrengt in de ziel, als het stoffelijk voedsel in het lichaam, waar zijne werking voortduurt naarmate die min of meer goed gesteld is.

Ook trachten de vurige zielen, na de Communie, zoo lang mogelijk in het gebed te blijven. De eerbiedwaardige Pater Avila besteedde daaraan ten minste twee uren, zelfs in zijne missiën. Pater Balthasar Alvarez zeide, dat men den tijd die op de Communie volgt hoog moet schatten, alsof men uit den mond van Jezus zelven de woorden hoorde, welke Hij eens tot zijne leerlingen sprak: « Gij hebt mij altijd bij u. »

Het betaamt niet, na de Communie ontvangen te hebben, aanstonds beginnen te lezen, gelijk sommigen doen; het is beter dan eenigen tijd te besteden in heilige ver-

zucht
in uw
geve
ware
hof
gedu

De
door
onde
kostl
en m
alle
heid
ziel,
is, d
dert.

El
na d
om c
heili
ziel
dat
« W
zeide
kom
gij
G
gena

zuchtigen en gesprekken met Jezus, die in uw binnenste is, Hem eenig godvruchtig gevoel of hartelijk gebed toestierende, al ware het ook immer hetzelfde ; Jezus in den hof der Olijven herhaalde hetzelfde gebed gedurende drie uren.

De ziel moet zich dan, na de Communie, door verzuchtigen en gebeden met Jezus onderhouden, wel overtuigd, dat op dit kostbaar oogenblik de akten meer waarde en meer verdienste bij God hebben, dan op alle andere tijden, omdat de tegenwoordigheid van den goddelijken Zaligmaker in de ziel, die alsdan innig met Hem vereenigd is, de waardigheid harer akten vermeerderd.

Eindelijk, moeten wij weten, dat Jezus, na de Heilige Communie meer genegen is, om ons zijne gunsten mede te deelen. De heilige Theresia zegt, dat Hij alsdan in onze ziel als op een troon van genaden zetelt, en dat Hij haar deze zoete woorden toespreekt : « Wat wilt gij dat ik u doe ? » Als of Hij zeide : Geliefde ziel, ik ben opzettelijk gekomen om u goed te doen, vraag mij al wat gij begeert, en het zal u geworden.

Godvruchtige ziel, o welke schatten van genade zult gij niet bekomen, indien gij

de gewoonte aanneemt, u na de heilige Communie gedurende een uur of ten minste een half uur met Jezus te onderhouden! Te dien einde zult gij de volgende Akten kunnen lezen; en merk wel op, dat gij na uwe dankzegging, in den loop van den dag, zorg moet dragen door herhaalde verzuchtingen en gebeden, deze gelukkige vereeniging met Jezus, dien gij ontvangen hebt, te bewaren.

AKTEN NA DE COMMUNIE.

1. Akte van Geloof.

Ik bevind mij dan in de tegenwoordigheid van mijnen God, die mij komt bezoeken, van mijnen Zaligmaker, die in mijne ziel is komen wonen. Ja, Jezus woont in mij; Hij is gekomen om zich aan mij te geven, en opdat ik mij aan Hem zou geven. Jezus behoort mij toe, en ik behoer aan Jezus. Jezus is geheel aan mij, en ik ben geheel aan Jezus. O goedheid zonder einde! O barmhartigheid zonder einde! O liefde zonder einde! een God komt zich met mij vereenigen, en zich geheel aan mij geven!

Welnu, mijne ziel! daar gij thans zoo innig met Jezus vereenigd zijt, dat gij maar

céer
He
uw
ver
u o
aar
uw
alle
zan
God

O
ste
de
waa
men
har
ren
gen
lust
kun
Petr
mij
ben
goe
in d
liefc

één met Hem zijt, wat doet gij? Hebt gij Hem niets te zeggen? Spreekt gij niet tot uwen God, die in u woont? Welaan! herlevendig uw geloof; bedenk dat de Engelen u omringen en hunnen God, die in u woont aanbidden; aanbid dan ook uwen Heer in uw binnenste. Wees ingetogen, verwijder alle andere gedachten uit uwen geest, verzamelt al uwe genegenheden om ze uwen God op te dragen, zeggende:

2. Akte van onthaal.

O mijn Jezus, mijne Liefde, mijn opperste Goed, mijn Al! wees altoos welkom in de arme woning mijner ziel. Ach, Heer! waar bevindt Gij U? waar zijt Gij gekomen? Gij zijt gekomen in mijn hart, in dat hart slechter dan de stal waarin Gij geboren zijt, in dat hart vol van aardse genegenheden, van eigenliefde en ongeregelde lusten. Hoe dan hebt Gij daarin uw verblijf kunnen nemen? Ik zou U met den heiligen Petrus willen zeggen: « Verwijder U van mij, o Heer, want ik ben een zondaar. » Ik ben onwaardig eenen God van oneindige goedheid te ontvangen, ga uwe rust nemen in die zuivere zielen, die U met zoo veel liefde dienen. — Maar, mijn Verlosser! wat

zeg ik? neen, verwijder U niet van mij; want zoo Gij U verwijdert, ben ik verloren. Ik omhels U, o mijn Leven! ik hecht mij aan U. Ach! wat was ik dwaas toen ik mij, uit liefde tot de schepselen, van U heb gescheiden! Wat was ik ondankbaar, toen ik U van mij heb verstooten! O mijn Schat! nu wil ik U niet meer verlaten; met U vereenigd wil ik steeds leven, met U vereenigd wil ik sterven.

Allerheiligste Maagd, Maria, vurige Serafijnen, gelukzalige zielen, gij allen, die door eene zuivere liefde tot God ontstoken zijt, verkrijgt mij uwe liefde, opdat ik mijnen welbeminden Heer goed onthale.

3. Akte van Dankzegging.

Mijn Heer en mijn God! ik dank U voor de genade, die Gij mij vandaag hebt bewezen, met in mijne ziel uw verblijf te komen nemen; o mocht mijne dankzegging U en de groote gunst die Gij mij bewezen hebt, waardig zijn. Maar, wat zeg ik? arm en ellendig als ik ben, welke waardige dankbetuiging kan ik U aanbieden? Het gevoel, dat het meest betaamt aan eene ziel die communiceert, is, volgens Pater Segneri, de verwondering, die haar doet denken en

uitroepen: « Een God geeft Zich aan mij !
 een God behoort mij toe ! » — David wist
 niet hoe zijne dankbaarheid aan den Heer
 te betuigen voor de weldaden, die hij van
 Hem ontvangen had: « Wat zal ik den
 Heer vergelden voor al de weldaden, die Hij
 mij bewezen heeft? » En wat zal ik U dan
 kunnen wedergeven, o mijn Jezus, die, na
 mij met zoo veel weldaden overladen te
 hebben, U zelven nog aan mij komt schen-
 ken? — O mijne ziel! loof dan uwen God,
 bewijs hem alle mogelijke dankbetuigin-
 gen. — En Gij, mijne teedere Moeder,
 Maria! mijne heilige Patronen! mijn En-
 gelbewaarder! gij allen, heilige zielen, die
 door liefde tot den Heer ontstoken zijt,
 komt in mijne plaats mijnen God loven en
 danken, bewondert en prijst de uitstekende
 genaden die Hij mij geschonken heeft.

4. Akte van opoffering.

« Mijn welbeminde is aan mij, en ik ben
 aan hem. » Indien een arm schaapherder
 het bezoek van zijnen koning ontving, wat
 zou hij hem anders kunnen aanbieden, dan
 zijne hut, gelijk zij is. Zoo ook, o Jezus, mijn
 goddelijke Koning! dewijl Gij U gewaardigd
 hebt de arme woning mijner ziel te komen

bezoeken, bied ik U mijne ziel aan, en wijd ik U geheel mij zelven toe met mijne vrijheid en mijnen wil. Gij hebt U geheel aan mij gegeven, ik geef mij geheel aan U. — Voortaan, mijn Jezus, wil ik mij zelven niet meer toebehooren, ik wil aan U en gansch aan U zijn. Dat mijne zinnen U toebehooren en niet meer dienen dan om U genoeg te geven. O! welke grootere voldoening kan iemand smaken, zeide de heilige Petrus van Alcantara, dan die van U genoeg te geven, U, die onze God zijt, een zoo beminnelijke, zoo beminrende en zoo milddadige God? Ik schenk U insgelijks al de krachten mijner ziel, ik wil dat zij U geheel en al toebehooren, ik wil dat mijn geheugen slechts diene om mij uwe weldaden en uwe liefde te herinneren; mijn verstand om aan U te denken, die onophoudelijk denkt aan mijn geluk; mijnen wil, om U te beminnen, U, mijn God, mijn Al! en om niets anders te willen, dan hetgeen Gij wilt.

O mijn lieve Zaligmaker! heden wijd ik U dan toe en offer ik U op al wat ik heb en al wat ik ben, mijne zinnen, mijne gedachten, mijne genegenheden, mijne begeerten, mijne voldoeningen, mijne neigingen,

mij
lich
han
A
offe
dan
oof
oog
wij
wa

Li
he
ve
al
al
m
al
b

u
h
i
v
g
t

mijne vrijheid ; in één woord, geheel mijn lichaam en geheel mijne ziel geef ik in uwe handen over.

Aanvaard, o oneindige Majesteit ! de offerande, welke U van zich zelve de on-dankbaarste zondaar doet, dien de aarde ooit gedragen heeft, maar die zich op dit oogenblik geheel aan U aanbiedt en toewijdt. Doe in mij, o Heer, doe met mij al wat U zal behagen.

Kom, o verslindend Vuur, o goddelijke Liefde ! vernietig in mij al wat mij toebehoort, al wat het oog uwer oneindige zuiverheid beledigt, opdat ik voortaan U alleen toebehoore, en slechts leve om, niet alleen uwe geboden en uwe raadgevingen, maar ook nog al uwe heilige verlangens en al wat U het aangenaamste zal zijn, te volbrengen. Amen.

O Maria, allerzuiverste Maagd ! neem in uwe handen, en bied Gij zelve aan de Allerheiligste Drievuldigheid de offerande welke ik haar opdraag, en maak dat zij zich gewaardige dezelve te aanvaarden, en mij de genade te schenken van Haar tot de dood toe getrouw te blijven. Amen, amen, amen.

5. Akte van Verlangen.

O, mijne ziel ! wat doet gij ! dit oogenblik is een tijd die niet mag verloren worden ; 't is een kostbare tijd op welken gij al de genaden kunt verkrijgen die gij vragen zult. Weet gij dan niet dat de eeuwige Vader met liefde op u nederziet, daar Hij in u zijn welbeminden Zoon aanschouwt, het dierbaarste voorwerp zijner liefde ? Verwerp dan alle andere gedachten, verlevendig uw geloof, vervul uw hart met betrouwen, en vraag al wat gij begeert. Hoort gij niet dat Jezus zelf tot u zegt : Geliefde ziel, wat wilt Gij dat ik voor u doe ? Ik ben opzettelijk gekomen om u met mijne gaven te verrijken en om u te bevredigen ; vraag met betrouwen, gij zult alles bekomen.

O, mijn allerzoetste Zaligmaker ! dewijl Gij in mij zijt gekomen om mij uwe genaden te schenken, en daar Gij wilt dat ik U dezelve vrage, zoo smeek ik U niet om tijdelijke goederen, noch om rijkdom, eer of vermaak : verleen mij, bid ik U, een waar leedwezen over het ongenoegen dat ik U heb veroorzaakt ; verlicht mijnen geest, opdat ik goed kenne hoe ijdel de wereld is, en begrijpe hoe zeer Gij verdient bemind

te v
hef
dat
he
uw
zue
in
I
gee
dew
ik v
de
en
toe
V
Jezu
verg
in
ook
ges
E
deli
ons
naa
waa
iets
gev
een

te worden ; verander mijn hart, onthecht het van alle aardse genegenheden, maak dat het geheel gelijkvormig worde aan uwen heiligen wil, dat het niets anders zoek dan uw welbehagen, en naar niets anders verzuchte dan naar uwe heilige liefde. « Schep in mij een zuiver hart, o mijn God. »

Deze gunsten, o mijn Jezus ! verdien ik geenszins ; maar Gij verdient ze voor mij, dewijl Gij in mijn hart zijt komen wonen ; ik vraag ze U om uwe verdiensten, en om de verdiensten uwer allerheiligste Moeder, en om de liefde die Gij uwen eeuwigen Vader toedraagt.

Vraag hier eene bijzondere gunst aan Jezus, voor u zelve en voor uwen naaste ; vergeet niet Hem de zondaars en de zielen in het vagevuur aan te bevelen, en vergeet ook hem niet die dit boekje voor uw nut geschreven heeft.

Eeuwige Vader ! Jezus-Christus, uw goddelijke Zoon, heeft ons zelf gezegd, dat Gij ons alles zult geven, wat wij U in zijnen naam zullen vragen : « Voorwaar, voorwaar, ik zeg het u, indien gij mijnen Vader iets vraagt in mijnen naam, Hij zal het u geven. » Om de liefde van Jezus, uwen eenigen Zoon, dien ik in mijn binnenste

draag, verhoor mij, en verleen mij de genaden die ik U vraag.

O Jezus en Maria, zoete voorwerpen mijner liefde! dat ik lijde en sterve voor U; dat ik geheel aan U, en geenszins mij zelve toebehoore.

GEBEDEN MET AFLAAT.

Zij overal geloofd en gedankt, Jezus in zijn Heilig Sacrament.

Geloofd zij de heilige, onbevleete en zeer zuivere Ontvangenis der gelukzalige Maagd Maria, Moeder van God.

GEBED VAN DEN HEILIGEN IGNATIUS.

Ziel van Jezus, maak mij heilig.

Lichaam van Jezus, maak mij zalig.

Bloed van Jezus, maak mij dronken.

Water der zijde van Jezus, wasch mij.

Lijden van Jezus, versterk mij.

O goede Jezus, verhoor mij.

In uwe wonden verberg mij.

Laat niet toe dat ik mij ooit van U scheide.

Tegen den boozen vijand verdedig mij.

In het uur mijner dood roep mij.

En doe mij komen tot U,

Opdat ik met uwe Heiligen en Engelen

U moge loven en prijzen,

In alle eeuwen der eeuwen. Amen.

G

I.
II.III.
IV.V.
VI.

VII.

VIII

IX.

X.

XI.

XII.

XIII.

INHOUD.

Goedkeuring,

IV

OVERWEGINGEN

VOOR ELKEN DAG VAN DEN ADVENT.

I.	Gods goedheid in het werk der verlossing.	1
II.	De verhevenheid van het geheim der menschwording.	6
III.	Gods liefde voor de menschen.	11
IV.	Het Woord is mensch geworden in de volheid van den tijd.	16
V.	Over de vernedering van Jezus.	21
VI.	Jezus verlicht de wereld en verheerlijkt God.	26
VII.	De zoon Gods heeft alle zonden op zich genomen.	30
VIII.	God zendt zijnen Zoon den dood sterven om ons het leven weder te geven.	35
IX.	Over de liefde welke de Zoon Gods ons getoond heeft in de verlossing.	39
X.	Jezus, Man van smarten van in den schoot zijner Moeder.	43
XI.	Jezus beladen met al de zonden der wereld	47
XII.	Jezus lijdende geheel zijn leven.	52
XIII.	Jezus heeft zooveel willen lijden om onze harten te winnen.	56

XIV. Jezus'grootste smart.	61
XV. Over de armoede van Jezus in zijne geboorte.	65
XVI. Jezus is de bron der genaden.	69
XVII. Jezus liefderijke geneesheer onzer zielen.	73
XVIII. Wij moeten alles verhoplen door de verdiensten van Jezus-Christus.	77

VOOR DE NOVENE VAN KERSMIS.

I. God heeft ons zijn eenigen Zoon tot verlosser gegeven.	80
II. Droefheid van Jezus'Hart in den schoot van Maria.	85
III. Jezus is klein geworden, om ons betrouwen en onze liefde te winnen.	90
IV. De passie van Jezus duurde geheel zijn leven.	95
V. Jezus heeft zich van het begin af opgeofferd voor onze zaligheid.	100
VI. Jezus gevangen in den schoot van Maria.	105
VII. Over hetgeen Jezus heeft geleden van de ondankbaarheid der menschen.	110
VIII. Gods liefde aan de menschen bekend gemaakt door de geboorte van Jezus.	115
IX. De heilige Jozeph gaat met zijne bruid naar Bethlehem.	120

VOOR HET OCTAAF VAN KERSMIS EN DE VOLGENDE
DAGEN TOT AAN DRIEKONINGEN.

I. Over de geboorte van Jezus.	125
II. Jezus wordt kind geboren.	130
III. Jezus in doeken gewonden.	136
IV. Jezus aan de borst zijner Moeder.	141
V. Jezus op het stroo.	145
VI. Jezus slaapt in de kribbe.	150
VII. Jezus weent.	154
VIII. Over den naam Jezus.	158
IX. Jezus'eenzaamheid in het stalleken.	162

X.	Bezigheden van het Kindje Jezus in het stalleken van Bethlehem.	168
XI.	Over de armoede van het Kindje Jezus.	172
XII.	Over de vernedering van Jezus.	176

VOOR DE OCTAAF VAN DRIEKONINGEN.

I.	Over de aanbidding der Wijzen.	177
II.	Over de opoffering van Jezus in den Tempel.	181
III.	Over de vlucht van Jezus naar Egypte.	185
IV.	Over het verblijf van Jezus in Egypte.	189
V.	Over de wederkomst van Jezus in Palestina.	194
VI.	Over het verblijf van Jezus te Nazareth.	198
VII.	Over het verblijf van Jezus te Nazareth. (<i>Vervolg</i>).	202
VIII.	Over het verlies van Jezus in den Tempel.	206

VOOR DE VIJFTIEN LAATSTE DAGEN VAN DEN VASTEN.

I.	Jezus trekt zegepralend Jerusalem binnen.	211
II.	Jezus bidt in den Hof van Olijven.	214
III.	Jezus wordt gevangen en naar Caïphas geleid.	217
IV.	Jezus wordt tot Pilatus en tot Herodes geleid, en achter Barabbas gesteld.	221
V.	Jezus wordt gegeeseld.	224
VI.	Jezus wordt met doornen gekroond.	227
VII.	Pilatus toont Jezus aan het volk, zeggende: <i>Ecce Homo!</i>	230
VIII.	Jezus wordt door Pilatus ter dood veroordeeld.	233
IX.	Jezus draagt zijn kruis naar den Calvarieberg.	237
X.	Jezus wordt gekruist.	240
XI.	Jezus aan het kruis.	243
XII.	De woorden van Jezus op het kruis.	246
XIII.	Jezus sterft op het kruis.	249
XIV.	Jezus hangt dood aan het kruis.	252
XV.	Maria tegenwoordig op den Calvarieberg bij de dood van Jezus.	255

VOOR HET FEEST VAN PASCHEN.

I.	Over de vreugden des Hemels.	259
II.	De ziel die in staat van genade uit deze wereld scheidt.	262
III.	Het geluk der uitverkorenen bestaat in God te aanschouwen.	266

NOVENE TER EERE VAN DEN H. GEEST.

I.	De liefde is een vuur dat de harten ontsteekt.	270
II.	De liefde is eene lichtgevende fakkel.	273
III.	De liefde is eene verkwikkende bron.	276
IV.	De liefde is een vruchtbare dauw.	279
V.	De liefde is eene verkwikkende rust.	281
VI.	De liefde is eene versterkende kracht.	284
VII.	De liefde maakt dat God in onze zielen woont.	287
VIII.	De liefde is een vereenigings band.	289
IX.	De liefde is een schat die alle goederen in zich besluit.	
X.	Middelen om tot de liefde Gods en tot de heiligheid te geraken.	296

VOOR HET OCTAAF VAN HET ALLERH. SACRAMENT.

I.	Jezus' liefde in het allerheiligste Sacrament	299
II.	Jezus verblijft op de altaren opdat allen tot hem zôaden kunnen naderen.	302
III.	Over het groot geschenk welk Jezus-Christus ons heeft gedaan, met zich in het heilig Sacrament aan ons te geven.	306
IV.	Over de groote liefde welke Jezus ons heeft bewezen in het allerheiligste Sacrament.	309
V.	Over de vereeniging van de ziel met Jezus in de heilige Communie.	312
VI.	Over het verlangen van Jezus om zich met ons te vereenigen in de heilige Communie.	316

VII.	De heilige Communie doet ons in de genade Gods volharden.	320
VIII.	Van de voorbereiding tot de heilige Communie en van de dankzegging.	323

NOVENE TER EERE VAN HET HEILIG HART VAN JEZUS.

I.	Beminnelijk Hart van Jezus.	328
II.	Minnend Hart van Jezus	333
III.	Hart van Jezus begeerig bemind te worden	338
IV.	Lijdend Hart van Jezus.	343
V.	Medelijdend Hart van Jezus.	347
VI.	Milddadig Hart van Jezus.	351
VII.	Dankbaar Hart van Jezus.	355
VIII.	Versmaad Hart van Jezus.	359
IX.	Getrouw Hart van Jezus.	363

NOVENE TER EERE VAN O. L. VROUW.

I.	Heilige Maria.	368
II.	Moeder der goddelijke genade.	372
III.	Beminnelijke Moeder.	376
IV.	Lofwaardige Maagd.	379
V.	Getrouwe Maagd.	383
VI.	Verborgten Roos.	387
VII.	Gulden Huis.	391
VIII.	Morgenster.	395
IX.	Troosteres der bedrukten.	399

OP DE ZEVEN VOORNAAMSTE FEESTDAGEN VAN MARIA.

I.	Feestdag der Onbevleete Ontvangenis.	403
II.	O. L. V. Lichtmis.	408
III.	Maria Boodschap.	411
IV.	Feestdag der bezoeking van Maria.	414
V.	Feest der Hemelvaart van Maria.	417
VI.	Feest der Geboorte van Maria.	420
VII.	Feest der Opdracht van Maria.	424
	Overweging op den feestdag van den H. Aartsengel Michaël.	428
	Overweging op den feestdag van de III. Engelen Bewaarders.	431

TER EERE VAN DEN HEILIGEN JOZEPH.

I.	Over de reis naar Bethlehem waar Jezus werd geboren.	423
I'	Over de reis naar Egypte.	439
	Over het verlies van Jezus in den Tempel.	443
IV.	Over het geluk van den H. Jozeph, daar hij altijd het gezelschap van Jezus genoot.	447
V.	Over de liefde welke de H. Jozeph Jezus en Maria toedroeg.	451
VI.	Over de dood van den H. Jozeph.	456
VII.	Over de gelukzaligheid van den H. Jozeph	461
	Overweging op den feestdag van den H. Jozeph.	466
	Overweging op den feestdag van den H. Franciscus van Sales.	470
	Overweging op den feestdag van de H. Theresia.	474
	Wijze om de overweging of meditatie te doen.	478
	Oefening vóór de H. Communie.	480
	Akten vóór de H. Communie.	484
	Over de dankzegging.	491
	Akten na de H. Communie.	494
	Gebeden met aflat.	502
	Gebed van den H. Ignatius.	502

EINDE VAN DEN INHOUD.

